DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÖNCEKİ GECE'NİN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

wendy walker

"Bu kitap, sürprizlerle dolu bir gerilimden çok daha fazlası." —ANGIE KIM

SAKIN PEŞİMDEN GELME

BOOKSFER.com

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

wendy walker

SAKIN PEŞİMDEN GELME

BOOKSFER.com

Çeviren
Ceren Gürein

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem Terrilynne Kempf Boling'e...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BOOKSFER.com

1

BİRİNCİ GÜN

Ben arabayı sürerken karanlık çöküyor.

Kendime konsantre olmam, pürüzsüz, siyah asfaltın iki dar şeridine ve onları bölen çift sarı çizgiye odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Yol, her iki tarafını saran ve göz alabildiğine uzanan kahverengi mısır tarlalarından oluşan duvarların arasına oyulmuş bir tünel gibi. Karanlık şimdi gökte olduğu kadar yerde de kol geziyor, dört bir yanı kaplıyor. Her yeri ele geçirmiş durumda.

Radyodaki kadının fırtınadan bahsettiğini duyuyorum fakat yaşadığım bu korkunç gün zihnimde canlanırken dur durak bilmeyen düşünceler kadının sesini bastırıyor.

7 Numaralı Otoyol'un bu kısmı daha güneydeki şirin köylerden değil, çürümeye terk edilmiş eski sanayi merkezlerinden oluşan sonsuz bir küçük New England kasabaları zincirinden geçiyor.

İhmal edilmiş tarım arazileri, yıkılmaya yüz tutmuş evler, terk edilmiş fabrikalar... Mezar taşları gibi duruyorlar orada. İnsanların yaşadıkları yerleri merak ediyorum. Yiyeceklerini nereden aldıklarını. Nerede çalıştıklarını ve dışarıda yemek istediklerinde nereye gittiklerini. Neden buradan basıp gitmediklerini.

Huzursuzluk omuzlarımın dikleşmesine ve sırtımın doğrulmasına neden oluyor. Her geçişimde aynı şey. Bu kasabalar bütün gece aklımdan çıkmayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BOOKSFER.com

İlerde bir benzin istasyonu var. Gas n' Go. 7 Numaralı Otoyol ile bu kasabalardan birinin kalbine giden ürkütücü bir yolun kesiştiği noktada yer alıyor. O yoldan hiç geçmedim ve geçmeye de hiç niyetim yok. Yine de burası, güney Connecticut'tan batı Massachusetts'a giderken yabancıların kendilerini benzine muhtaç buldukları yer gibi görünüyor. 7 Numaralı Otoyol'dan ulaşılabilen yarım düzine yatılı okul ve küçük üniversite olmalı. Durmam gerektiğinde arabaları, hatta yüzleri bile tanıyorum bazen.

Ve bugün durmam gerekecek. Benzin uyarısı kilometrelerdir yanıyor.

Gas n' Go'yu geçtikten sonra eyaletin güney ucundaki evime varmak iki saat sürüyor. Yeşil hoş geldiniz tabelasını çoktan geçtim. *Connecticut'a Hoş Geldiniz.*

Eve.

Saat dokuzu biraz geçmiş olacak. Eşim John muhtemelen dışarıda olur. Spor salonunda. İşte. Bir şeyler içmek için bir arkadaşıyla. Kızım Nicole de muhtemelen başka bir yerde olur. Bana yakın olmayan herhangi bir yerde. Yirmi bir yaşına gireli çok olmadı, bu yüzden artık bir sürü seçeneği var. Geceleri uykumu kaçıran, saati gözlememe neden olan seçenekler. Tabii kapıya kulak kabartmama da.

Köpekler havlayıp ceketimin üzerine atlayacaklar. Tek istedikleri yemek. Sevgilerini ancak kocama gösteriyorlar. Annie öldükten sonra onları eve getiren oydu, bu yüzden onlar benden ziyade onun köpekleri oldu.

Bugün perşembe olduğu ve perşembe günü de temizlikçiler geldiği için ev Fantastik marka çamaşır suyu ve lavantalı kurutma makinesi mendili gibi kokacak. Acaba yatak odamızdaki şöminenin küllerini temizlemeyi hatırlayacaklar mı? Ekim ayının sonlarındayız ve hava ateş yakacak kadar soğuk. John televizyon izlerken şömineyi yakıp yatağa kurulmayı sever. Dün gece de yakmıştı. Ben üst kata çıktığımda uyuyordu ama şimdi alevlerin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arasında yeni atılmış bir kütük olduğunu hatırlıyorum. Buradan bir çıkarım yapmam uzun sürmüyor ve şimdi bir elim açık kalan ağzımı kapatıyor.

Fazla mı hassas davranıyorum ki? Fazla mı kendim gibi düşünüyorum, *Mollylik* mi ediyorum? Bu düşünceler John'un sesiyle yankılanıyor zihnimde. *Mollylik etmeyi bırak.* Bir süre önce adımı beni başından savarken söylediği bir sıfat olarak kullanmaya başladı. Ama hayır – şöminedeki kütük konusunda yanılmıyorum. Uyuyor numarası yapıyordu.

Gün gözümde canlanıyor ve düşüncelerimin önünü alamıyorum.

Oğlum Evan bu yolun üzerindeki yatılı okullardan birine gidiyor. Birinci sınıftayken okulun futbol takımına seçilmişti. Şimdiyse üçüncü sınıfta ve bu sezon defans oyuncusu olarak oynuyor. İki haftada bir perşembe günleri kendi sahalarında yaptıkları maçları izlemek için gidip geliyorum. Sezonun yarısı bitti ve şu an liderler. Bu sene lig şampiyonu olabilirler.

Yolculuk gidiş dönüş sekiz saat sürüyor. John ayda iki kez bu yolu gidip geldiğim için deli olduğumu söylüyor. Evan'ın umurunda olmadığını da. Nicole ise daha sert sözler kullanıyor. Evan'ın beni orada istemediğini söylüyor. Oraya giderek onu utandırdığımı. Artık küçük bir çocuk olmadığını ve *annesinin onu oynarken izlemesine ihtiyacı olmadığını.*

Evan değişti. Nicole bu konuda haklı. Oğlum sahadaki gücünün farkında. Bugüne dek bunu görmemiştim. Duruşundan, yürüyüşünden belliydi. Gözlerinden okunuyordu.

Ve de acımasızlığından. Acaba bu ne zaman başladı? Yeni bir şey mi? Yoksa sadece ben mi yeni görüyorum?

Takımın soyunma odasına girdiği spor salonunun önünde onu bekledim. Bugün olan biten her şey yavaşça, acı verici bir şekilde tekrar zihnimde dönerken onu gözümde canlandırıyorum şimdi.

Arkadaşlarıyla yürüyüşünü, omzunda asılı olan devasa çan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tayı, bağcıkları çözülmüş boğazlı spor ayakkabılarını, ters takılmış beyzbol şapkasını ve muhtemelen bir kız muhabbetiyle ilgili olan muzip gülümsemesini.

O anda, gözleri beni bulmadan ve yüzü değişmeden önce, göğsümün gururla kabardığını hissettim.

Bu düşünceler aklıma geliyor ve tıpkı alevlerin arasındaki o kütük gibi gitmek bilmiyorlar. Oğlum, tatlı Evan'ım, sakin ortanca çocuğum sanki dünyanın hâkimiymiş gibi yürüyordu. Bu tarafa bakıp da beni kapıda görmesini beklerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Ve baktı da. Beni gördü.

Sonra da gözleri kocaman açılıp başka yöne çevrildi. Durduğum yere yaklaştı fakat yine de bana bir daha bakmadı. İki arkadaşının arasına geçip kapıdan girerek beni saygısızlığı karşısında afallamış hâlde bıraktı.

Bunun acısını anca şimdi, yüz yetmiş sekiz kilometre sonra hissediyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimden süzülen yaşları siliyorum. *Tanrım*, dediğini duyuyorum John'un. *Mollylik etmeyi bırak! Delikanlı artık o.*

Ama bu düşünce aklımdan bir türlü çıkmıyor, binaya girerken bana sırtını döndüğü o an.

Gökyüzünde toplaşan kara bulutlara bakıyorum ve dev bir direğin tepesine tünemiş Gas n' Go levhasını görüyorum. Fırtına, kasırgaya dönüşüyor. Bense arabayı doğruca onun rotasına sürüyorum.

John bugün bu yola çıkmamam için bir nedenin de bu olduğunu söyledi. Fırtına çok yaklaşırsa okul maçı iptal edebilirmiş, yaklaşmasa bile eve dönerken fırtınaya yakalanmam işten bile değilmiş.

Fırtına, Evan'ın umursamaması.

Ve Annie. Tam söyleyecekken vazgeçse de kelimeler aramızda asılı kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün onun ölüm yıldönümü. Beş yıl önce bugün en küçük çocuğumuzu kaybettik. Dokuz yaşındaydı.

Hayır. Annie'yi düşünmeyeceğim. Geçmişe dönmeyeceğim. İleriye gideceğim.

Adım adım ilerleyeceğim.

Bunu yas danışmanlığında öğrendim. Eskiden bir ortaokulda fen bilgisi öğretmeniydim. Sorunları parçalara ayırarak ve hipotezler kurarak analiz etmeyi öğretmeye odaklanan bir meslektir bu. Bu yüzden yas tutmaya da bu şekilde yaklaştım. Tarafsızca. Bilimsel olarak. Bir çocuğun ölümüne tanık olmaya programlı değiliz. Buna katlanmaya. Bunu atlatmaya. Fakat diğer tüm insani kusurlar gibi, bilimi de kendi biyolojimizin hakkından gelmek için kullandık. Paramparça olmuş bir beyni alıp bunun gibi mantralarla tekrar bir araya getirebiliyoruz. Klinik çalışmalarda test edilmiş mantralarla. Uzman makalelerinde ve TED Konuşmaları'nda incelenen, şimdiyse kişisel gelişim kitaplarında yer alan mantralarla.

Sadece adım adım ilerle, Molly. Her gün, sadece bir adım daha at.

Bakmam gereken başka çocuklarım olmasaydı bu adımları atamazdım. Ölürdüm. Kendimi ölüme teslim ederdim. Ölmek için bir yol bulurdum. Çektiğim acı dayanabileceğim bir şey değildi. Yine de buna dayandım.

İlerledim.

Ama yaşananlar bugün hâlâ gözümün önünden gitmezken şimdi sabahı hatırlıyorum.

Nicole çıktığı gece gezmelerinden birinden yeni dönüyordu. Geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum. Teni solgunlaşmış, saçları uzun ve darmadağınık. Koşmaktan incecik kaldı. Kilometrelerce koşuyor. Tepeden tırnağa uyuşana dek koşuyor. Hem bedeni hem de zihni uyuşana dek. Sonra gün boyu uyuyor. Ve bütün geceyi dışarıda geçiriyor. O ince yapılı, vahşi, asi bir savaşçı. Ama acı yine de içine sızmanın bir yolunu buluyor.

Bütün gece neredeydin? diye sordum. Bunun beni ilgilendirmediğine dair her zamanki yanıtlar izledi sorumu... *ama* benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evimde yaşadığı için bu elbette beni ilgilendirirdi, hem GED* derslerine ve kendini bu çukurdan çıkarmaya çalışmasına ne olmuştu... *ama* onun bu çukurda olmasının suçlusu benim; Annie ve kederi yüzünden bu çukurda ve tabii herkes bunu öylece aşamadığı için... *ama* kız kardeşinin ölümünü son sınıfta özel okuldan atılıp bir daha geri dönmemek için bir bahane olarak kullanmaktan ne zaman vazgeçecek?

Omuzlarını silkip gözlerimin içine baktı. Ne ara bu hâle geldi? Ona fazla yaklaşan herkesle savaşmaya hazır bu askere ne zaman dönüştü?

Ya sen? Ne zaman işe döneceksin? diye sordu Nicole.

Bana benim de yaşamayı bıraktığımı hatırlatmayı seviyor – nefes alıyorum, evet ama *gerçekten* yaşamıyorum.

Bu sabah kızıma verecek bir cevabım yoktu. Bu öğleden sonra oğluma verecek bir cevabım da yoktu.

Maçtan sonra Evan'ı görmedim bile. Kapının önünde bekledim ama farklı bir yerden çıkmış olmalı. Bu davranışı hakkındaki düşüncelerimi söylemek için neredeyse doğruca yurduna gidecektim. Bir annenin, haklı olduğunu bildiğinde ve çocuğunun bir ders alması gerektiğini düşündüğünde yaptığı şeyi yapmak için.

Gas n' Go tabelası gitgide yaklaşırken, bu düşüncelerle birlikte bulutlar da daha çok kararıyor. Gidip onu bulmadım. Bir annenin yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmadım. İyi bir annenin.

Ama şimdi nedenini anlıyorum.

Araba yavaşlıyor. Gaza basıyorum ama bir işe yaramıyor.

İyi bir anne değilim.

Artık kafamın içindekileri dizginleyemiyorum, ölen çocuğuma dair düşünceleri. *Annie.* Hoş, hiçbir zaman gerçek anlamda

---

* Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da uygulanan Genel Öğretim Geliştirme (General Educational Development, kısaca GED), yalnızca eğitim diploması almak için bir sınav değil, aynı zamanda liseyi bitirmeyenlere öğretim ve hazırlık fırsatı sunan bir programdır. –çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklımdan çıktıkları yok ya. Her an pusuda bekliyorlar, saklanıyorlar, kılık değiştiriyorlar ki gizlice yaklaştıklarını görmeyeyim.

Direksiyonu emniyet şeridine kırıyorum. Fakat dönmüyor. Araba bitik hâlde. Durduğunda kontağı çevirip tekrar çalıştırmayı deniyorum ama bana mısın demiyor.

Gösterge panelindeki uyarıyı görüyorum. Benzinim bitmiş.

Uyarı ışığı ne zamandır yanıyor? Bugün olanlar kafamı oldukça meşgul etti. Ve bu düşünceler. John haklıydı. Yola çıkmamalıydım. En azından bugün.

7 Numaralı Otoyol'a bakıyorum ve benzin istasyonunun girişini görüyorum. Mesafe on metreden fazla değildir. Rüzgâr dövercesine eserek arabayı sallıyor. Yukarıdaki bulut ordusundan yağmurun bastıracağını görebiliyorum. Gökyüzünü bir battaniye gibi örtüyorlar. Ne kadar uzakta olduklarını seçemiyorum. Ne kadar zamanım olduğunu.

Düşünceler zihnimi topa tutuyor. Kalbim güm güm atıyor. Ne yaptım ben?

Dün geceki ateş geliyor aklıma. Evimizde dört şöminemiz var, hepsi de odun şöminesi. On iki yıl önce oraya taşındığımızdan beri ateş yakıp harlıyorum. Bir kütüğün alevlerin üstüne konduğunda neye benzediğini biliyorum.

Şemsiyem yok, sadece incecik bir ceketim var. Yine de giyiyorum. El çantama uzanıp ceketin içine sokuşturuyorum. Alt tarafı on metre.

Kapıyı açıp arabadan çıkıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Sonra çantama yapışıp koşmaya başlıyorum. Rüzgâr sandığımdan daha güçlü bir şekilde karşılıyor beni.

Koşuyorum ve ateşe yeni konulmuş olan –dün geceki– kütüğü düşünüyorum. John uyumuyordu. John beni görmek zorunda kalmasın diye uyuyormuş gibi yapmıştı, iyi geceler bile dememek için.

Bu ilk kez olmuyor.

Bedenim rüzgâra karşı koymaya çalışırken Nicole'le ettiğimiz kavga geliyor gözümün önüne. Artık her gün kavga ediyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aç gözlerini!

Kavga o kadar hızlı ve hiddetliydi ki söylenen her şeyi sindirememiştim. Ama artık anlıyorum.

Gözlerim açık. Seni çok net görüyorum, Nicole.

Bana değil. Kendi kocana aç!

Burnumun dibinde olan biteni göremiyorum. Akşam yemeğine hiç gelmiyor. Yatak odamıza girdiğimde uyuyormuş gibi yapıyor.

Kocam artık beni sevmiyor. Kocam başkasını seviyor.

Bu düşünce ceketimin cebinde taşıdığım, ovalayarak pürüzsüzleştirmeye çalıştığım tırtıklı bir taş gibi. Fakat parmaklarımı ne kadar sürtersem sürteyim kenarları asla yumuşamıyor.

Ve sonra, daha önce duymadığım ama birçok kez hissettiğim kelimeleri söylüyor bana. Yine de onları kendi kızımdan duymak yaramı deşiyor.

Senden nefret ediyorum!

Koşarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Annie. Narin omuzlarına dökülen ince, sarı saçları. Büyük, yuvarlak gözleri ve uzun kirpikleri. Onu kollarımın arasında hissedebiliyorum hâlâ. Hayatının daha yeni başladığını. *Annie.*

Annie!

Artık tüm bu düşüncelerin neden aklıma üşüştüğünü anlıyorum. Beni bu düşünceye götürüyorlardı, sonuncusuna. Bu çıplak kabullenişe.

Ben iyi bir anne değilim çünkü oğlum sevildiğini hissetsin diye futbol oynamasını izlemek için onca saat araba sürmedim. Ben sevildiğimi hissedeyim diye onca saat araba sürdüm.

Şöminedeki kütük. Kızımın sözleri. *Senden nefret ediyorum.*

Geriye kalan tek şey Evan'dı. Onun yüzünü görmeliydim, başarılı olduğunu görmeliydim, böylece hayatımın bir anlamı olacaktı.

Soluk soluğayım. Rüzgâr şiddetli ve hava soğuk. Ciğerlerim yanıyor.

Belki de Evan biliyordu. Belki de bununla yanıp tutuştuğumu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hissedebiliyordu. Muhtemelen ona zehir gibi gelen, karşılamasını istediğim o ihtiyaçla yanıp tutuştuğumu. Bir anne çocuğuna muhtaç olmamalı.

Nicole'ün bu hayattan kopmasına sebep oldum. O bundan emin ve şimdi sersemletici olsa bile bana da son derece gerçek geliyor. Uydurma bahanelerle oğlumun yanına gittim, acı çekmesine neden oldum. Acımasız çıkışlar yapmasına neden oldum. Kocam bana bakmak zorunda kalmasın diye uyuyormuş gibi yapıyor.

Evet, diye düşünüyorum keder zihnimde şiddetle dönüp dururken. *Ben gerçekten de kötü bir anneyim.* Bu nesnel bir gerçek. Bundan sıyrılamam.

Bir çocuğun ölmesine izin verdim.

Gas n' Go'nun girişindeyim. Başımı kaldırdığımda hiç araba olmadığını görüyorum. Marketin ışıkları yanmıyor. Pompaların önüne turuncu koniler dizilmiş.

Yağmur ansızın bastırıveriyor. Gökyüzünü kaplayan örtü artık yıkılmış bir baraj gibi. Etraf karanlık ama karton tabeladaki yazıyı yine de görebiliyorum. *Fırtına nedeniyle kapalı!*

Olduğum yerde durup bu kelimelere bakakalırken yağmurun beni ıslatmasına izin veriyorum.

Evan, Nicole, John. Artık onlar için bir yüküm çünkü beni sevmiyorlar. Çünkü beni sevemiyorlar.

Beni sevmeyi bırakmalarının üzerinden tamı tamına beş yıl geçti.

Annie'nin ölümünün üzerinden beş yıl geçti.

Yola fırlamasının üzerinden beş yıl geçti.

Benim ona arabamla çarpmamın üzerinden beş yıl geçti. Onu öldürmemin üzerinden.

Gözyaşları, yağmur, rüzgâr. Kavşağa, kasabaya giden yol olan Hastings Geçidi'ne doğru birkaç adım ilerliyorum. Tepelerin üzerinde asfalttan, topraktan ve göz alabildiğine uzanan tarlalardaki ölü mısır saplarından başka bir şey yok. Görünürde başka bir araba yok.

Kasırga dördüncü kategoriymiş. Radyoda öyle dediler. Şimdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sesleri hatırlıyorum. Bu kasabanın adını hatırlıyorum. *Hastings.* Arabayı fırtınanın kalbine sürdüm. Zihnimde mantrayı duyuyorum. *Sakın pes etme.* Suçluluğumun ağırlığı, başımın üstünde tuttuğum bir kaya gibi. Düşmemesi için mücadele ediyorum. Belki de artık zamanı gelmiştir diye düşünüyorum. Belki düşmesine izin verebilirim.

Belki de alıp başımı gidebilirim.

Bu sözler ani, sarsıcı bir coşkuyla dolduruyor içimi.

Al başını git. Öylece git.

Hiddetli fırtınanın kararttığı kahverengi mısır tarlalarının çevrelediği yol şimdi bir güzellik abidesi. Bir vaha. Bir kaçış yolu. Bacaklarım hareket etmeye başlayarak bedenimi çekiyor. Zihnim trans hâlinde. Bu kelimelerle ve vadettikleri şeylerle yatıştırılmış durumda.

Bunların hepsini geride bırakabilirsin.

Yeniden başlayabilirsin.

Taşıdığın yükü, o kayayı yere koyabilirsin.

Fırtınanın bir parçası olana dek bu yolda yürüyorum. Islanmaya aldırmadan. Soğuğa aldırmadan. Vaatlerin gerçek yüzüne aldırmadan. Çocuğumu öldürdüğümden beri ilk kez huzurluyum.

Lütfen bırakın gideyim. Bırakın çekip gideyim. Kelimelerin bir dua gibi zihnimde yankılandığını hissediyorum.

Lütfen, diye fısıldıyorlar. *Peşimden gelmeyin.*

Arkadan gelen ışığı gördüğümde ne kadar zamandır yürüdüğümü ya da ne kadar yol aldığımı bilmiyorum. Döndüğümde, yavaşça bana yaklaşan farlarla karşılaşıyorum. Yerden yüksekte ve parlaklar. Bir çeşit kamyonet. Yüksek olduğu kadar uzun da. İçinde olduğum transa ve bunun getirdiği huzura rağmen kollarımın başımın üzerinde yükseldiğini, bir elimde hâlâ çantamı tutarken kollarımı çılgınca salladığımı hissediyorum.

Kamyonet önüme yanaşıp duruyor.

Yolcu camıyla aramda birkaç santim kalana dek yaklaşıyorum. İçeride iki kişi var.

Yağmurun yüzüme gelmesini önlemek için elimi gözlerime

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siper ediyorum. Daha da yakınlaştığımda pencerenin birkaç santim aşağı indiğini görüyorum.

"Fırtına yaklaşıyor, burada olmamalısın." Duyduğum bir erkek sesi. Dostane. Ama aynı zamanda da telaşlı. "Seni kasabaya bırakmamızı ister misin?"

Kamyonetten başka bir ses daha geliyor. Pencere birkaç santim daha iniyor.

Küçük bir kızın sesi. Melek gibi bir yüzü var.

"Ee? İster misin, istemez misin?" diye soruyor kız.

Ona, sarı saçlarına ve parlak gözlerine bakıyorum, sonra da az ötesindeki adama.

Ona, bu genç kıza dikkatle bakıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, kısacık bir an için ölen evladımı görüyorum.

Ve bu yolun gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Bir serap. Bir yanılsama. Sonra bacaklarımın beni hayatımdan uzaklaştırmasına neden olan o sözler... Hepsi yalan. Vaatleri ucuz aldatmacalardan başka bir şey değil.

Bu suçluluk duygusu beni asla terk etmeyecek. Ben ailemi asla terk etmeyeceğim.

"Evet," diyorum.

Kamyonetin yolcu penceresi kapanıyor ve kız kayboluyor. Ama şimdi kilitlerin tık diye açıldığını duyuyorum. Fırtınadan kaçmak için yanıp tutuşarak arka kapının koluna uzanıyorum. Aileme dönmek için. Yapmak üzere olduğum şeyi unutmak için. Bu fırtına beni öldürebilirdi. Bu rüzgâr ve soğuk. Sonrasında suçluluk duygusunu sırtlamak onlara kalacaktı. John, Nicole ve Evan'a. Onlara yaptığım onca şeyden sonra nasıl bu kadar bencil olabilirdim? Bunu bir daha aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim.

Arabaya binip kapıyı kapıyorum. İçime dolan rahatlık, umutsuzlukla mücadele ediyor.

Ve ben daha gözlerime düşen yağmuru temizleyip karşımda gerçekte ne durduğunu göremeden tık sesini tekrar duyuyorum. Kapılar kilitleniyor.

Hiç açılmayacakmış gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Telefon çaldı. Durdu. Tekrar çaldı.

Nicole Clarke uyandığında yanında birinin olduğunu hissetti. Kımıldamıyordu.

Telefon sesi çok gürültülüydü. Gün ışığı, kapalı olmalarına rağmen gözlerini kamaştırıyordu. Eli sesin geldiği yere doğru uzanırken vicdan azabıyla doldu.

Gözlerini sımsıkı yumarak telefonu kulağına götürdü, sonra da eve getirdiği yabancıyla daha fazla temas etmemek için yatağın kenarına çekildi.

Zar zor *alo* diyebildi. Sesi çatallı çıkmıştı.

"Nicole Clarke'la mı görüşüyorum?" diye sordu bir kadın. Sesi gergin geliyordu. "Hastings'te kaybolan bir kadınla ilgili arıyorum."

O kasabanın adı. Adrenalin, mide bulantısı. Nic cevap vermedi.

Sonra önceki geceden görüntüler kısa kısa canlandı gözünde.

Bardak bardak votka... barın öbür ucundaki adam... şimdiyse yatağında.

Ona sabahın erken saatlerinde gitmesini söylemişti. Ya da belki bunu söyleyemeden sızmıştı.

Kadın konuşmaya devam etti.

"Adım Edith Moore. Umarım doğru şeyi yapıyorumdur ama bir şey bulmuş olabilirim... O kadın hakkında bir şeyler biliyor olabilirim – anneniz oluyor, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam inleyerek ağır kolunu kızın göğsüne attı. Nic kolu kenara itti.

Dün gece, bir an için adamın kollarının onu daha sıkı sarmasını istemişti. Şimdiyse bu onu iğrendiriyordu. Hep aynı şey oluyordu.

Yana yuvarlandı ve dizlerini karnına çekti. "Bir dakika," dedi mide bulantısının geçmesini beklerken.

Annesiyle ilgili aramalar azalmaya başlamıştı. Kaçık insanların çoğu başka konulara yönelmişti. İlgi arsızlıklarını beslemenin başka yollarını bulmuşlardı. Psikolog onlara, insanların neden bu hikâyelere, diğer insanların kederine çekildiklerini ve yalanlarıyla, anlattıkları uydurma hikâyelerle, saçmalıklarla hakikat arayışını bulandırsalar bile olaya dahil olmanın yollarını aramalarının nedenini açıklamıştı.

Bir de ödül parası vardı. Annesinin sağ salim eve getirilmesi karşılığında bir milyon dolar. "Nerede olduğuna" dair ipuçları için beş yüz bin dolar. Yalancıları teşvik etmek için nakit gibisi yoktu. Babası ipuçlarını soruşturması için bir dedektif tutmuştu.

Kadın konuşmaya devam etti.

"Hastings'e iki saat uzaklıktaki Schenectady'de yaşıyorum. New York sınırında. Manhattan'a yaptığım yolculuktan eve dönüyordum. Orada birkaç kız arkadaşımla buluşmuştum. Bu yüzden yoldaydım."

Nic bu konuşmayı sonlandırması muhtemel soruları sormaya başladı. *Hangi gün? Saat kaçta? Hangi yolda?*

Arayanlar hiçbir zaman derslerine çalışmazlardı. Genelde kasabayı tuttururlardı. Bazen de annesinin arabasının marka ve modelini – açık mavi bir Audi Q5. Benzin istasyonunun hemen önünde durmuş hâlde.

Edith Moore sorularını bir çırpıda cevapladı. Nic'in kadını daha dikkatli dinlemesini sağlayan cevap sonuncusuydu.

Hastings Geçidi.

Çoğu kişi 7 Numaralı Otoyol'da Molly Clarke'ı gördüklerini söylüyordu. Arabası orada bulunmuştu. Burası, annesinin kredi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kartının kullanıldığı kumarhaneye giden yoldu. Bu her zaman kaçakların en iyi tahmini olmuştu. Ve yalancıların.

Bu ise yeni bir şeydi.

"Hastings Geçidi'nde ne yapıyordunuz?" diye sordu Nic. Ses tonu sertti. "Manhattan'dan Schenectady'ye gidiyorsanız, orası yolunuza tamamen ters kalıyor."

Nic o kasabanın her santimini biliyordu. *Hastings*. Annesinin kasırgadan korunmak isterken gidebileceği her yolu, her tarlayı, içine düşmüş olabileceği her terk edilmiş kuyuyu biliyordu.

"Fırtına yüzünden o gecelik kalacak yer bulmaya çalışıyordum. Orada bir yer var, Hastings..."

"Hastings Hanı." Nic şimdi oturur pozisyona geçmişti.

"Evet, Hastings Hanı. Saat yedi gibi hana vardım ama çoktan üzerine tahta çakılıp kapatılmıştı. Fırtınanın güzergâhından uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden 7 Numaralı Otoyol'a geri döndüm. Hastings Geçidi'ndeydim ve sanırım annenizin yanından geçip gittim."

Şimdi başka bir ses duyuldu. Misafirliğini haddinden fazla uzatan şu adam. *Telefondaki kim?*

Hiç kimse... gitmen gerek.

Nic önce onu, sonra kapıyı, sonra da yatak odasının halısına saçılmış kıyafetleri işaret etti. Adam ona şaşkınlıkla baktığında ne demek istediğini daha açık bir şekilde ifade etti.

"Lütfen, git buradan." Fakat sonrasında ekledi, "Üzgünüm."

Bir kez daha söyledi. *Üzgünüm, üzgünüm*, ta ki adam hareket etmeye başlayana kadar.

Üzgündü de. Dün gece, önceki geceler ve gelecek geceler için. Annie öldüğünden beri geçen birçok gece için üzgündü.

Telefondaki kadına döndü.

"Neden daha erken aramadınız? Üzerinden iki hafta geçti."

"Dediğim gibi, o bölgede yaşamıyorum. Haberleri de pek takip etmiyorum. Ama şehirde buluştuğum arkadaşlarımdan biriyle konuşuyordum birkaç gün önce ve bana fırtınaya yakalanıp yakalanmadığımı sordu, sonra da kaybolan bir kadından bahsetti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nic adamın odada dolanarak gömleğini, pantolonunu, iç çamaşırını kapmasını izlerken dikkatlice dinledi. Bu geceler sona ermek zorundaydı.

Ama Nic böyle bir şey olmayacağını biliyordu.

Edith Moore anlatmaya devam ederken sesi heyecandan titriyordu. "İnternetten hikâyeyi araştırdım ve bir şekilde onun o kadın olduğuna emindim! Onu o yolda gördüm. Hastings Geçidi'nde – 7 Numaralı Otoyol'da değil. Yolun yaklaşık bir buçuk kilometre aşağısındaydı. Yağmur başlamıştı. Sırılsıklamdı."

Vakadaki unsurlar zihnine dolarken Nic başını eline dayadı.

Benzin istasyonunun hemen önünde terk edilmiş araba.
Benzini bitmiş.
İçinde şarj cihazına bağlı cep telefonundan başka bir şey yok.
Her tarla, her ev, her yer didik didik arandı.
Ve iki gün sonra kredi kartı yakındaki bir kumarhanede kullanıldı.
Ve hâlâ ıslak olan elbiseleri otel odasında bulundu. Yanında o notla birlikte.
Her şeyi açıklayan -ve hiçbir şeyi açıklamayan- o notla.

"Peki durmadınız mı? Ona yardım etmediniz mi?" diye sordu Nic.

Kadın duracak kadar yavaşladığı ama sonra karşıdan bir kamyonet geldiği konusunda bir şeyler geveledi.

"Kamyonet mi?"

"Evet. Pikap tarzı bir şey. Koyu renkli. Durdu ve anneniz de araca bindi."

Nic ayağa fırladı, sonra hızla iki büklüm oldu.

"Bulabildiğim her şeyi okudum," dedi kadın. "Ertesi sabah bulunan arabayı, benzin istasyonunun kapalı olmasını, çıkan rüzgârı ve elektriklerin kesilmesini. Ah, bir de kasabalıların bir otel odasında o iç burkan notu bulana kadar onu fellik fellik aramasını. Zavallı annenizi ve başından geçen her şeyi. Sonrasında dava kapanmış ya da yeniden sınıflandırılmış yazıyordu sanırım. Basında onun için 'çekip gitmiş' diyorlardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olaylar tam olarak böyle ilerlemişti.

Nic ve babası arama ekipleriyle birlikte oraya gitmişlerdi. Hastings'te geçirdikleri dört güne dair anıları bulanıktı. Hayal meyal hatırladığı soğuk hava ve sert mısır sapları; bölge halkının ikram ettiği, katlanır masaların üzerinde duran bayat, acı kahve. Hanın karşısındaki bar. Votka. Tekila. Koridorun sonundaki yabancı – barmen. Pek hoş geçmemişti.

Ardından, annesinin kaybolduğu gün ailesinin ona ne kadar kötü davrandığı yavaş yavaş su yüzüne çıkmıştı.

Nic'in mutfaktaki acımasız sözleri temizlikçiler tarafından duyulmuştu. Evan'ın takımındaki çocuklar, onun ziyarete gelen annesinden uzak durduğuna tanık olmuştu. Ve Molly Clarke'ın kocası John, uyuyakaldığı için karısının eve gelmediğini bile fark etmemişti.

Neden acaba? Adamın milyon tane mazereti vardı. Nic onlara asıl sebebi söylememek için kendini zor tuttu – artık karısını sevmediğini. Başka bir ilişkisi olduğunu. Babası ofiste olduğunu söylemişti ama Nic aynı saatlerde adamın arabasını kasabada görmüştü. Annesine bakmaktan imtina ettiğini fakat sonra aniden kibar ve düşünceli davranarak izlerini gizlediğini görmüştü. Çok fazla değişiklik yaşanmıştı ve hepsi son zamanlarda olmuştu. Bunlar yeni, belli belirsiz değişikliklerdi. Fark edilmek için bas bas bağıran o değişiklik hariç. Karısı kızını öldürdüğünden beri adam ilk kez mutlu görünüyordu.

Tüm bu kötü davranışlar Annie'nin beşinci ölüm yıl dönümüne denk gelmişti.

Annesinin notu da tam olarak perde arkasında yaşanan bu çirkin ve affedilmez koşullara yorulmuştu. Odada bulunan hana ait not defterinden koparılmış bir sayfaya yazılmış kargacık burgacık kelimeler. Nic'in, sadece bir kez okumuş olmasına rağmen gözlerini kapattığında her harfin şeklini görebildiği kelimeler.

Sevgili ailem, gerçekten çok üzgünüm. Eve gelemedim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sonra belki bensiz daha iyi olursunuz diye düşündüm.
Umarım peşimden gelmezsiniz. Umarım mutlu olursunuz.

Tam adını kullanarak imzalamıştı. *Molly Clarke.* Polis bunu muhtemelen notun onların eline geçtiğinden emin olmak için yaptığını söyledi – böylece han yazıyı kimin bıraktığını bilecekti.

Ama odanın ücretini kredi kartıyla ödemişti. Oda onun adına ayrılmıştı. Kullandığı kelimeler ve ifadelerse pek annesinin söyleyeceği şeylere benzemiyorlardı.

Not bir el yazısı uzmanına gönderildi. Ve yazı, verdikleri örneklerle eşleşti. Molly Clarke'ın yazısıyla eşleşti.

Yine de Nic onlara karşı çıkmıştı. Yerel polise. Eyalet polisine. Babasına bile. Ona çekip gitme teorisini destekleyen istatistikler sunmuşlardı. Ortadan kaybolan yetişkin kadınların çoğu hayatlarını geride bırakmaya çalışıyordu. Hazır hissettiklerinde ya da bir gün hazır hissederlerse eve dönüyorlardı.

Savaşmak için elinde ne vardı ki? Geçmişin kalıntıları, çocuklarına asla onları terk ederek acı çektirmeyecek fedakâr bir anneye dair hatıra kırıntıları mı? Gerçek şuydu ki Nic annesinin aklından ne geçtiğini, hatta kalbinden ne geçtiğini ya da içinde nasıl bir düşünce örgüsünün şekillendiğini –onlar için bir yük olduğuna ve onsuz daha iyi olacakları sonucuna nasıl vardığını– bilmiyordu.

Nic, annesi onları bırakıp gitmeden önceki sabah yüzüne de hemen hemen aynı şeyleri söylemişti.

Annesinin ihanetine olan inancı bir şok etkisi yaratmış olsa da sonrasında sessizce sindirilerek Annie'nin ölümünün içinde oyduğu keder ve suçluluğun yanındaki boşluklara gömüldü. Biçimsizlerdi, her santimini kaplıyor, her hücresinde yaşıyorlardı. Ve giderilmesi gereken doyumsuz bir arzuları vardı. Erkekler ve alkol artık dişinin kovuğuna bile gitmiyordu.

Evan ona nazaran daha iyi durumdaydı. Biraz gözyaşı dökmüş fakat sonra okula hızlı bir dönüş yapmıştı. Babası kasvetli bir yüz takınıp karısının yaşlı anne babasıyla ilgilenerek görevini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yerine getirmişti. Bir bakımevinde yaşıyorlardı ve çoktan bunamanın pençesine düşmüşlerdi. Nic onlara imreniyordu. Şimdi, olayın üzerinden yaklaşık iki hafta geçtikten sonra, arkadaşları tencere tencere yemek getirmeyi bırakmıştı. Herkes normal hayata dönüyordu çünkü yas ve kayıp hâli içerisinde olmaya devam etmek dayanılacak gibi değildi. Evan okula gidiyordu. Babası işe ve iş sonrası faaliyetlerine geri dönmüştü. Nic de gece gezmelerine.

Fakat bu gezmeler gittikçe kötü bir hâl alıyordu.

Kadın tekrar konuştu. "O kamyonetin sürücüsü onun nereye gittiğini biliyor olabilir."

Evet, diye düşündü Nic. *Sürücü, bizi neden terk ettiğini biliyor olabilir.*

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Onun hakkında dikkatinizi çeken bir detay falan? Sormak zorundayım."

"Evet, elbette," dedi Edith Moore. "Bir düşüneyim... yani - yaptığı bir şey vardı ama bir faydası olur mu bilmiyorum..."

"Ne?" diye sordu Nic, aniden bunun gerçek olması için yanıp tutuşarak. "Ne yaptı?"

"Kamyonete el sallarken... İki kolunu da başının üstüne kaldırdı ve yanlara doğru açıp kapadı. Bir elinde çantasını tutuyordu, bu yüzden biraz garip geldi, anlarsınız ya? Yani kamyonete tek eliyle işaret etmemesi. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Nic gözlerini kapadı ve annesinin yıllar önceki hâlini gördü. Bir kır koşusu etkinliğinde, bitiş çizgisinde duruyordu. Aynı bu şekilde el sallıyordu, iki kolunu da kaldırarak. Bunu Evan'ın maçlarında da yapmıştı. Onları arabayla almaya geldiğinde dikkatlerini çekmeye çalıştığında ya da mutfağa gelip onlara günlerinin nasıl geçtiğini sorduğu zaman onu görmezden geldiklerinde de.

Hepsi onunla dalga geçmişti. Ve yine de hepsi bu huyunu sevimli bulurdu.

Yıllar önce... İçlerinde hâlâ sevimliliğe yer varken.

"Peki ya el çantası?" diye sordu Nic.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Turuncuydu. Oldukça parlaktı – ah, bir de üzerinde harfler vardı. NEA. O zamanlar adının baş harfleri olduğunu düşünmüştüm ama anneniz hakkında okuyup adını gördükten sonra belki de tasarımcının adıdır diye düşündüm."

"Bizim isimlerimizin baş harfi," dedi Nic. "Çocuklarının isimlerinin."

Annesi çantayı özel olarak sipariş etmişti. Başka kimse bu kadar ürkütücü olamazdı. Ve çanta da tam olarak öyleydi. Üç çocuğu olduğuna dair parlak, göze çarpan, günlük bir hatırlatma. *Nicole. Evan. Annie.* Üç çocuk, iki değil. Ama bir tanesi ölmüştü. O dev altın renkli "A" harfi gün boyu midesinde taşıdığı bir taş gibiydi. Annesi o çantayı yanından hiç ayırmazdı.

Nic gözlerini açtı ve hakikatin onu bulmasına izin verdi.

Bu yaşananlar gerçek. Bu kadın annemi gördü.

"Gelip benimle yüz yüze görüşür müsünüz?" diye sordu Edith Moore. "Kamyonet onu aldığında tam olarak nerede olduğunu gösterebilirim."

Bu düşünce dayanılmazdı. *Hastings...*

"Belki yerel polisle görüşebilirsiniz," diye teklif etti Nic.

Fakat kadın ısrar etti. "Polisle görüşmenin bir işe yarayacağına sanmıyorum, hele ki inandıkları şey düşünülürse."

Bunun üzerine bir sessizlik çöktü. Nic gözlerini kapattı ve midesindeki bulantıyı defetmeye çalıştı.

Hastings...

"Mesele şu ki," diye ekledi kadın, "hiç kimse yoldaki o zavallı kadını ailesi kadar umursamayacak."

On dakika sonra, Nic spor çantasına birkaç parça kıyafet atıyordu. Kot pantolon, gömlek, kazak, spor ayakkabı. Başka? Pijama, iç çamaşırı.

Diş fırçasıyla biraz şampuan almak için banyoya gitti.

Zihninde fısıldayan bir ses duydu, *Böyle yaparak daha çok mu kaçmış oluyorum?*

Yas danışmanının Nic'in davranışlarıyla ilgili kendince teorileri vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acıdan kaçma. Daha iyiye gitmeden önce bu duyguyu hissetmelisin.

Ama bunu zaten hissediyordu. Ama hiç de daha iyiye gittiği yoktu.

O sabah annesine hiç kimseye söylemediği şeyler söylemişti. Dediklerini düşünmek bile istemiyordu. Annie'yle ilgili şeyler.

Annesinin yüzünde sevgi yerine ıstırap görmek istemişti. Ve başarılı da olmuştu. Şimdi gözünde Edith Moore'un çizdiği resim canlanmıştı – annesi yağmurun altında durmuş, sırılsıklam hâldeydi. Fırtınanın ortasında. Nic'in o korkunç sözlerle onu içine ittiği bir fırtınanın ortasında.

Şimdi de ortada nereye gittiğini bilen birileri vardı. Kamyoneti olan biri. Annesine ulaşmasına ve ondan nefret etmediğini söylemesine ve *Tanrı aşkına,* o sabah söylediği diğer şeyleri geri almasına yardımcı olabilecek biri. Zihnindeki sesleri defetti. O iyi tavsiyeyi. Duyacağını bildiği iyi niyetli rehberliği. *Annen bulunmak istemiyor. Sen kendinle ilgilen, Nicole.* Ama Nic onların bilmedikleri şeyleri biliyordu, annesini kaçırmak için söylediği şeyleri.

Bu onun hatasıydı ve şimdi bunu düzeltmek de ona düşüyordu. Annesini bulmak zorundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

BİRİNCİ GÜN

Kız maske takıyor. Ben kamyonete bindikten sonra maskesini yukarı çekiyor.

Şu anda yalnızca yan aynadaki yansımadan görebildiğim bir tür tıbbi maske. Adam iyice aşağı çekilmiş yün bir bere takıyor.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinden geçiyoruz. Şiddetle esen rüzgâr kamyoneti dövüyor.

"Durduğunuz için teşekkür ederim," diyorum. "Benzinim bitti de."

Kız arkasını dönüyor.

"Bu çok akıllıca değildi," diyor. Sesi neşeli, sanki sadece bariz olanı söylüyor ve bir yargıya varmıyor gibi. Yine de onun yaşındaki bir çocuğun bunu yaptığını bilmemesi garip.

"Haklısın," diyorum.

Adam gülümsüyor. "Ziyanı yok. Kasaba uzak değil."

Beni görebilmek için gözlerinin dikiz aynasına çevrildiğini fark ediyorum. Hızla gözlerini kaçırıp kızına bakıyor.

Kızına... Artık merak ediyorum. Varsayımlarda bulunuyorum.

Kız konuşmaya devam ediyor.

"Her şeye alerjim var, bu yüzden evin dışındayken maske takmam gerekiyor. Sesimi tuhaflaştırıyor mu?"

Dedikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Nerede olduğumuzu, kasabadan ne kadar uzakta olduğumuzu merak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ederek pencereden dışarı bakıyorum. Farların asfaltı aydınlattığı küçük yol parçalarından başka bir şey göremiyorum. Gökyüzü siyah bir tuvali andırıyor.

Benzin kokusu alıyorum ve yanımda yerde duran üç plastik bidon görüyorum. Bunun dışında kamyonet temiz ama eski. Koltukların deri kaplaması çatlamış ve yer yer aşınmış.

"Hey!" diyor kız şimdi bana sinir olarak. "Soruma cevap ver!"

İlgim hızla yoldan, kapkara gökyüzünden ve benzin bidonlarından az önce beni dikkatimi vermediğim ve sorusunu yanıtlamadığım için uyaran maskeli kıza kayıyor. Bir şekilde soruyu anlık belleğimden çekip çıkarıyorum. *Maske ve sesiyle ilgili bir şey*... İyi bir tahminde bulunuyorum.

"Bence gayet normal," diyorum. Yan aynadan bana kaşlarını çatarak bakıyor ve bütün yüzünün somurttuğunu hayal ediyorum.

Bu yüzden gülümsüyorum. Soğuktan ve şimdi de bir kamyonetin içinde yabancılarla kilitli olduğumu fark ettiğim için titreyen dudaklarım kocaman, sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Adın ne senin?" diye soruyorum. Arkadaşça davranmaya çalışıyorum. Sadece kasabaya bırakılmaya ihtiyacım var.

Kız cevap vermeden önce adama bakıyor. Adam başıyla onaylayıp karşılık veriyor, "Söyle hadi! Utangaç olma." Bu biraz garip çünkü kız bana hiç de utangaçmış gibi gelmiyor.

Bu sefer tamamen arkaya dönüp o kadar geniş gülümsüyor ki maskenin kenarlarından dışarı fırlayan yanaklarının kıvrımlarını görebiliyorum.

"Alice!" diyor. Bir an için duraksıyorum çünkü isim zihnimde başka bir şey gibi çınlıyor. Kız *Alice* diyor ama ben *Annie* duyuyorum. Ve kalbim uzun bir an için tekliyor.

Alice tekrar yola dönerken bu sefer biraz zıplıyor ve adam kızın saçlarını karıştırıyor. Hareket esprili bir tavırla yapılsa da garip duruyor, sanki bunu sık yapmıyormuş gibi.

Kamyonet yavaşlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ön camdan farların aydınlattığı yere bakıyorum ve pencereleri tahtalarla kapatılmış dükkân önlerini görüyorum. Biz yanlarından geçip giderken onlar tekrar karanlığa gömülüyor.

Kamyonet caddede ilerliyor. Adam gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Kasaba burası mı?" diye soruyorum.

Gri siluetin ve bir dizi pencereyi kaplayan büyük kontrplak levhalardan lokantaya benzeyen bir binanın yanından geçiyoruz. Hemen yanında, çimlerin üzerinde bir tabela görüyorum. Farlarımız yanından hızla geçerken son anda fark ediyorum. Üzerinde *Hastings Hanı* yazıyor.

"Belki şurada, handa... Beni orada bırakabilirsiniz..."

Adam dikkatle pencereden dışarı bakarak sokağı tarıyor.

"Kapalı gibi görünüyor. Her şey tahtayla kapatılmış... Vay canına, görünüşe göre bütün kasabanın elektrikleri kesilmiş."

Bir sonraki soruyu sorarken sesim çatlıyor. "Arabama geri dönebilir miyiz? Belki buradaki benzinizin bir kısmını kullanabilirim? Sadece dört litre bile iş görür. Yarım saat uzaklıkta başka bir istasyon daha var. Kumarhanenin orada sanki? 7 Numaralı Otoyol'da tabelasını gördüm..."

Lütfen, lütfen, lütfen! Ne olur, önce arabama, sonra da buradan iki saat uzaklıktaki hayatıma geri dönmeme izin ver. Şimdi eve dönmek için can atıyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Benden nefret eden saygısız kızıma ve beni başından savan zalim oğluma kavuşmak için can atıyorum. Onunla olmak için yatak odamıza girdiğimde uyuyormuş numarası yapan kocamı ve yemekten başka bir şey istemeyen köpekleri özlüyorum. Tanrı yardımcım olsun, beni asla terk etmeyen acıyı bile özlüyorum.

Gizli bir yerden geliyor. İlkel bir içgüdü misali. Bu şeylere duyduğum özlem.

Kamyonet bir dönüş yapıp hızlanıyor.

"İçleri boş," diyor adam şimdi. "Doldurmaya gidiyorduk ama istasyon çoktan kapanmıştı."

Benzin bidonlarına bakıyorum. İçlerindeki sıvının kutuya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çarptığını duyabildiğime yemin edebilirim ama belki yanılıyorumdur. Belki de duyduğum, dibinde kalan birkaç damladan başka bir şey değildir.

Neden yalan söylesin ki? Benzin istasyonu kapalıydı.

"Ne yapabiliriz?" diye soruyorum şimdi.

"Yol kapalı. Az önce ağaç düştü. Radyoda duymadın mı? Artık gidebileceğimiz tek bir yol var."

Hiçbir şey duymadım. Motorun sesi yüzünden radyoyu duyamıyorum. Hem nasıl bu kadar çabuk rapor edildi ki?

Kız nereye gittiğimizi biliyor gibi.

Telefonumu almak için çantamı açıyorum. Onlara olan biteni anlatmalıyım, John ve Nicole'e. Çantanın içindekileri eşeliyorum: cüzdan, fırça, nane şekeri, mendil. Çantam boşalana dek hepsini çıkarıp kucağıma koyuyorum.

Şimdi hatırlıyorum. Telefonu şarja takmıştım, çantanın içinde değildi, koltuğun üzerinde duruyordu.

Telefonum yok. Yeni bir tür korku dalgası yükseliyor içimde.

Şimdi soruyorum...

"Kullanabileceğim bir cep telefonunuz var mı? Ailem muhtemelen meraktan ölüyordur."

Alice kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor.

Ve adam başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Üzgünüm. Evde bıraktım. Endişelenme. Yakında orada olacağız. Aramanı yapabilirsin ve seni eve ulaştırmak konusunda neler yapılabileceğimize bakarız."

"Ya da bu gece bizimle kalabilirsin!" diyor Alice. Bir kez daha arkaya dönerek. Bir kez daha coşkuyla.

Adam şimdi gülümsüyor.

"Her şey sırasıyla," diyor adam.

Ve yolculuğa devam ediyoruz. Dönüşler yapıyoruz. Sola dönüyoruz. Sağa dönüyoruz. Ormanın derinliklerine iniyoruz.

Sessizliğe dayanamıyorum. Neler olduğunu bilmemeye dayanamıyorum. Kafamda kırk tilki dolaşmasaydı normalde yapacağımı düşündüğüm şeyi yapıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu arada ben Molly. Molly Clarke. Yardımınız için gerçekten minnettarım."

Alice gergince kıkırdıyor. Adam gözlerini ileriye dikmiş.

Dikiz aynasından göz göze gelmeye çalışıyorum.

"Sizin de adınızı sorabilir miyim?"

Adam Alice'e bakıyor. Alice de bakışlarına karşılık veriyor ve adamın omzunu parmağıyla dürtüyor.

Adam omuz silkiyor ve dikkatini tekrar yola veriyor. Yüzünde keyifli bir ifade var.

Cevap veren Alice oluyor.

"Adı Mickey Mouse!" diyor kız. Sonra gülüyor.

Adam gülümsüyor ve bunun oynadıkları küçük bir oyun olduğunu fark ediyorum. Yabancılar sorduğunda, adamın isminin ne olacağına Alice karar veriyor.

Midemin bulandığını hissetsem de ayak uyduruyorum.

"Size Mickey mi demeliyim yoksa Bay Mouse mu?"

Adam yüksek sesle gülüyor ama cevap vermiyor.

Kamyonet fırtınada ağır ağır ilerliyor. Fırtınaysa etrafımızı hızla kasıp kavuruyor. Zaman ve mesafe kavramı yok oluyor.

Farların ötesini göremiyorum. Rüzgâr kuvvetli, yağmur yana doğru yağıyor. Bardaktan boşanırcasına. Dönüyoruz da dönüyoruz, adamın dediğine göre düşen ağaçlardan kaçınıyormuşuz ancak bahsettiği ağaçları arka koltuktan göremiyorum.

Adam pek konuşkan değil. Kim olduğum veya nereli olduğum gibi en basit soruları sormuyor. Fırtına yüzünden, Alice'i sağ salim eve götürme konusunda tedirgin olduğunu düşünüyorum ben de.

Fazla sert ısırdığım dudağımdan gelen kan tadını alıyorum. Artık ısınmış olsam da titremem geçmiyor.

Kamyonet tekrar yavaşlıyor ve bu sefer tamamen duruyor. Alice canlanıyor. Dışarı bakıyor ve benim gördüğümü görüyor – uzun bir metal çit. Kilidi olan bir bahçe kapısı var ve toprak garaj yolunun önünde duruyoruz.

Adam dışarı çıkıyor. Alice nedenini sormuyor. Adam ceke-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tinin kapüşonunu yukarı çekiyor fakat bu sırılsıklam olmasını engellemeye yetmiyor. Kapıya doğru koşup iki çit direğine dolanmış büyük bir zincirin önünde dikiliyor. Manuel bir kilidi açıyormuş gibi hareketler yapıyor. Bir eli sabit duruyor. Diğeri dönüp sonra sertçe çekiyor. Zinciri çözüyor ve çitin o kısmı açılıveriyor.

Arabanın kapısında yer alan ve sağ koluma değen kilide bakıyorum. Adam kamyonetten çıktığında açılmadı ancak yine de elimi kapı koluna götürüp mandalı olabildiğince yavaş bir hareketle çekiyorum. Açılma sesi gelmiyor. Çocuk kilidi açık olmalı. Konsolu görüyorum ve vücudumun koltukların arasına sığıp sığmayacağını merak ediyorum – sürücü koltuğuna tırmanıp o kapıdan kaçıp kaçamayacağımı. Alice beni durduramayacak kadar küçük. Ama sesi de adama seslenecek kadar yüksek. Adamın ben daha on adım atmadan beni yakalayacağına da şüphe yok.

Sonra kendime hâkim oluyorum. Bir eve geldik. Burada bir aile yaşıyor. Belki bir karısı, başka çocukları vardır. Alice ve babası yanımda yerde duran bidonlardaki benzini almak için dışarı çıkmışlar. Ve birkaç şişe de su. Şişeleri, ön koltukta Alice'in bacaklarının yanında görüyorum. Yolda bana rastladılar. Beni kasabaya bırakmayı teklif ettiler.

Mollylik etmeyi bırak, diyorum kendi kendime. Ama *Molly* çocuğunu öldürdü. *Molly* akla hayale sığmaz şeylerin olabileceğinin farkında ve şimdi John'un tabiriyle bazen gerçekçi olmayan, *abartılı* düşüncelere kapılıyor. Yine de bunları düşünüyor. Çünkü bir keresinde gerçektiler. Ve yaşandılar.

Molly.

Dün gece yanan şöminedeki kütüğü düşünüyorum ve bunun çılgınca, anlamsız bir düşünce olup olmadığını merak ediyorum. Ve Evan'ın acımasızlığını... Bir de Nicole'ü. Benden gerçekten nefret ediyor mu?

Bu kez Alice konuşuyor.

"Eve geldik!" Sesinde muzaffer bir ton var.

Adam koşarak arabaya dönüyor. İçeri girip kapıyı kapatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay canına! Ne fırtına ama!" diyor üzerindeki yağmur sularını silkeleyerek.

Tahrik milini aşağı indiriyor ve kamyonet açık kapıdan geçiyor. İçeri girdiğimizde yine duruyor. Arabadan iniyor. Zincirleri tekrar sarmak için çite koşuyor. Ve bizi buraya, bu toprak garaj yolunun üzerindeki bu araziye kilitliyor.

Geri geliyor ve yolculuğa devam ediyoruz. Bu sefer bütün dikkatimi veriyorum. Hız göstergesinin saatte kırk beş kilometre civarında gezinmesini seyrediyorum. İçimden saniyeleri sayıyorum. Küçük bir kız gibi sayıyorum onları. *Bir Mississippi... iki Mississippi...*

Yirmiye kadar sayıyorum. Yaklaşık olarak bir kilometrenin dörtte biri ediyor. Anayoldan eve gitmek bir kilometrenin dörtte biri kadar sürüyor.

Bu bilgiyi allak bullak olmuş zihnimin içinde bir yerde saklamaya çalışıyorum. Bunun, bu arazi ve şimdi durduğunda kamyonetin önünde görebildiğim ev için ne anlama geldiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Adam motoru durdurup anahtarları çıkarıyor.

Arabadan iniyor ve yolcu tarafına koşuyor. Benim kapımı ve sonra Alice'inkini açıp kızı kucaklıyor. Kız kollarını onun boynuna dolarken yağmur yüzüne ve vücuduna çarptığında ciyaklıyor. Bir çocuğun, babasının kollarındayken yapacağı gibi ona sımsıkı sarılıyor ve içimi dolduran bir rahatlama dalgası beni gafil avlıyor.

Alice bu adamı seviyor ve adam da kızı. Sevginin olduğu yerde tehlike olamaz.

"Hadi!" diye sesleniyor adam şimdi bana. Dışarı çıkıp onları takip ediyorum. Yetersiz ama modaya uygun yağmurluğumu alabildiğine yukarı çektiğimi hissediyorum ve gülüyorum çünkü şimdi bu rahatlama duygusuyla dolup taşıyor içim. Kahkahaları, kurtarıcılarıma yetişmeden önce bastırdığım gözyaşları izliyor.

Yürürken çok az şey görüyorum. Tek seçebildiğim, direkleri ve korkulukları olmayan geniş basamaklı, büyük bir verandanın gölgesi. Tırmanırken ayaklarımı izliyorum. *Bir, iki, üç, dört...*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altı basamak sonra verandadayız. Üç adım sonra anahtarsız açılan kapıya varıyoruz. Şıra ve odun kokan kuru bir hava dalgası esiyor.

Kapı tekrar kapandığında üçümüz de içeride karanlığa gömülüyoruz. Yağmur çatıya çarpsa da sesi yalıtan duvarlar gürültüyü yumuşatıyor. Adam Alice'i yere bırakıp bir sehpaya doğru yürüyor. Karanlık, bir elektrik fenerinin parlak ışığıyla aniden kırılıveriyor.

"Jeneratörü çalıştırmayı deneyeceğim," diyor adam. "Sanırım burada geceyi geçirecek kadar benzin var. Alice, neden Molly'yi misafir odasına götürmüyorsun. Ona dolaptan bir havlu ver."

Adımı çok sıradan bir şekilde söylüyor, sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi.

Havlular, misafir odaları ve fenerler. Burada başka aile üyesi yok ama bu da iş görür. *Evet*, diye düşünüyorum. *Bu da iş görür. Ben telefonu kullanabilene kadar.*

Adam bana feneri uzatıp tekrar dışarı çıkıyor. Alice maskesini çıkarıyor. Beyaz renkli bir tıbbi maske eczaneden alabileceğiniz türden. Bu maskeleri daha önce bir odayı boyarken kullanmıştım ancak bu yıllar önceydi, John'la henüz çiçeği burnunda bir çifttik. Eskiden bir şeyleri kendimiz yapardık çünkü paradan ziyade zamanımız vardı.

Hisler bir anda içimi sararken, kocamı düşünmek nefesimi kesiyor. Onu hâlâ seviyorum. O beni sevmeyi bırakmış olsa bile.

Alice'in parlak mavi gözleri, yumuşak sarı saçları ve kar beyaz bir teni var. Hiç güneş görmemiş gibi. Yine de bir deri bir kemik değil. Yanakları soğuktan al al olmuş. Ve tüm bu renkler –mavi, sarı, beyaz ve kırmızı– çarpıcı görünüyor. Gençliğin renkleri. Küçük bir kızın renkleri. Kalbimi mutlulukla dolduruyor ve sonra beş yıl önce kazdığım o çukura akıp giderek yerini boşluğa bırakıyor.

Elimde fenerle oturma odasından ve sağdaki mutfağa açılan bir kapıdan geçerek hemen arkasından ilerliyorum. Sonra bir ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ridorda duruyoruz. Havlu, battaniye ve çarşafların bulunduğu bir dolabı açıyor. Normal şeyler. *Normal.*

Yıpranmış beyaz bir banyo havlusu çıkarıp bana uzatıyor. Bir elimle alıp yüzümü kuruluyorum.

"Hadi!" diyor neşeyle.

Koridora bakıyorum ama nereye gideceğim hakkında bir fikrim yok. Hepsi kapalı olan kapılar var.

Kurulanmak istiyorum. Isınmak istiyorum. Telefonu kullanıp ailemi arayabilmem için adamın geri dönmesini istiyorum. Tüm bunlar şimdi üstüme üstüme geliyor ve bu yüzden onları daha büyük bir aciliyetle istiyorum.

Soldan ilk odaya giriyoruz. İçeride bir yatak, bir şifoniyer ve duvara asılı oval bir ayna var. Bir yorgan ve iki yastığı bulunan yatak düzgünce yapılmış. Açık kapıdan görebildiğim kadarıyla kendine ait bir banyosu da var. Odadaki tek pencere de kontrplakla kapatılmış. *Fırtına için,* diyorum kendi kendime. Tıpkı kasabadaki lokanta gibi.

"Burası misafir odası. Bu gece burada uyuyabilirsin," diyor Alice. "Ben hemen yan odada uyuyorum."

Ona gülümsüyorum. Gülümsememe karşılık veriyor. Fakat bu evde uyumak gibi bir niyetim yok.

John beni almaya gelecek – fırtınada bile. Beni sevmese bile.

"Seninle bekleyebilir miyim?" diye soruyor kız.

"Tabii," diyorum. Ev karanlık. Anlıyorum. Ama sonra ikimiz de ayak sesleri duyuyoruz. Duruyor, kıpırdanıyor, tekrar hareket ediyor. Koridordan yeni bir ışık süzülüyor ve adam aniden kapının eşiğinde beliriyor.

"Git de yatmaya hazırlan," diyor Alice'e. Elinde iki fener var ve birini ona veriyor. Kız bizi yalnız bırakarak ona denileni yapıyor.

Sonra adam benimle konuşuyor.

"Jeneratörü açtım. Isıtma sistemini çalıştıracak. Bu gece etrafta dolaşmak için feneri kullan. Şifoniyerde birkaç parça kıyafet var. İstersen onları giyebilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi göz altlarıma kadar yüzüme bastırılmış havluyla adama bakıyorum.

"Telefonu kullanmam gerekiyor. Eminim kocam beni eve götürmenin bir yolunu bulacaktır."

Daha konuşurken bile cevabı zaten biliyorum. Biliyorum çünkü bana bir telefon getirmedi ve bu garip. *Mollylik derecesinde tuhaf değil,* diye düşünüyorum. *Gerçek anlamda tuhaf.*

Ve sonra cevap geliyor.

"Mesele şu ki burada cep telefonu çekmez ve sabit hatlar da çalışmıyor. Az önce mutfaktaki telefonu kontrol ettim."

Başımla onaylıyorum ve yüzüme kibar bir gülümseme kondurmayı başarıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Yaşadığım yerde, duyguların bastırıldığı bir kültürde yaşamaktan edindiğim bir alışkanlık.

"En azından bir denesek? Evin başka bir yerinde ya da dışarıda mesela? Ya da kamyoneti ödünç alıp yolun aşağısından arayabilirim?" Ardından devam ediyorum, artık kelimeler ağzımda geveleniyor. "Çünkü kocam ve kızım çok endişelenecek. Bir saatten fazla bir süre önce evde olmam gerekiyordu ve arabamı yolun kenarında bıraktım. Eminim insanlar şimdiden kime ait olduğunu merak etmeye başlamışlardır. Muhtemelen polis beni aramaya başlayacaktır ve kaynaklarını bu şekilde kullandığım için kendimi çok kötü hissederim."

Gevelemeye devam edip bir onay, şaşkınlık ya da insani bir tepkiye benzeyen herhangi bir şey arayışıyla yüzüne bakıyorum. Ama adam sadece bana bakıyor, dudaklarımın hareket edişini izliyor ve anlayışlı bir şekilde gülümsüyor.

"Sabah gidebiliriz. Güneş doğar doğmaz," diyor ben konuşmayı kestiğimde. Elini omzuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Başkasının evinde olmanın garip geldiğini biliyorum. Ben de garipserdim. Ama banliyöde değiliz. Orada zarar görebilirdin. O rüzgâr seni alıp götürebilirdi. Bir de soğuk var. Hava sıcaklığı bu gece eksi bir derecenin altına inecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana bakıyor. Ben de elini omzumdan çekene dek donakalmış hâlde ona bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Yine kibarca başımla onaylarken banliyölerden bahsetmesi aklımı kurcalıyor. Nerede yaşadığımı nereden biliyor?

Sonrasında beni yalnız bırakıyor. Az önce durduğu yere bakıyorum ve sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Kelimelerin, mantıktan yoksun zihnimin içinde bir mantığa oturmasına izin veriyorum.

Ben ki banliyönün vücut bulmuş hâliyim. Adamın sadece parçaları bir araya getirdiğine eminim. Okullara giden, benzin almak için duran benim gibi insanların her gün buradan geçtiğini görüyor olmalı.

Ayrıca dışarıda tehlikeli bir fırtına kopuyor. Rüzgâr. Yağmur. Soğuk. Yollar muhtemelen tıkanmıştır. Hatlar çalışmıyor – elektrik ve telefon da. Elektrikle çalışan her şey işe yaramaz durumda. Cep telefonu da çekmiyor. Bunların hepsi ya doğru olduğunu bildiğim ya da muhtemelen doğru olan gerçekler.

Mollylik etmeyi bırak! diye emrediyorum kendime.

Yatak odasının kapısını kapıyorum. Şifoniyere gidip baktığımda içinde kıyafetler olduğunu görüyorum. Kadın kıyafetleri. Pijama altları ve bir kazak buluyorum. Kurular. Ve çamaşır deterjanı kokuyorlar.

Taze yıkanmışlar. Acaba bu yeni giyildikleri anlamına mı geliyor diye merak ediyorum.

Öyleyse sahibi nerede?

Banyoya gidip kapıyı kapıyorum. Islak kıyafetlerimi çıkararak yabancı bir kadının kuru kıyafetlerini geçiriyorum üzerime. Yatak odasına döndüğümde bulabildiğim her yere ıslak kıyafetlerimi asıyorum. Sandalyeye. Radyatöre. Şifoniyere. Karyola direğine.

Yatağa tırmanıp yorganın ve çarşafların içine yerleşiyorum. Kıvrılıp dertop oluyorum. Olabildiğince az yer kaplıyorum. Feneri yatağın dibinde açık bırakıyorum çünkü karanlıkta kalmaya pek hazır değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkunun yüzünü göstermesine izin veriyorum ve sonra tam olarak ne olduğunu fark ediyorum. Tıpkı mantıksız düşüncelerimin geçmişin kalıntılarından oluşması gibi, bu korku da yalnızca suçluluktan ibaret. Hepsi bu. Safi suçluluk. Aptalca bir şey yaptım ve şimdi ailem endişelenecek ve polis beni aramaya gelecek. Ama sabah her şeyi yoluna koyacağım. Adamın dediği gibi. *Güneş doğar doğmaz.*

Gerçekler inkâr edilemez ve elimdeki gerçekler gayet akla yatkın. Korku, sadece suçluluğun kılık değiştirmiş hâli. Ben onunla yüzleşmek istemediğimden kendini başka bir şey olarak göstermenin bir yolunu buluyor.

Başka bir battaniye gibi örtüyor üzerimi. Aşina olduğum bir battaniye.

Suçluluk battaniyesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Hastings Geçidi.

Nic bu yoldan nefret ediyordu. Yolun kenarlarının toprak ve çakılla dolu olmasından ve tozun kalktıktan çok sonra bile havada asılı kalmasından nefret ediyordu. Stephen King romanından fırlamış bir manzara gibi iki yanında yükselen sık, kahverengi mısır tarlalarından nefret ediyordu. Ok gibi düz olsa da çok yavaş giden bir arabayı asla geçemeyeceği şekilde küçük kasisleri olmasından nefret ediyordu.

Hastings Geçidi, Gas n' Go'nun olduğu noktada 7 Numaralı Otoyol'la kesişiyordu. Güneyden gelen kişi sola dönüyordu. Kuzeyden gelense sağa.

Annesi kuzeyden geliyordu. Araba istasyona sadece on metre kala park edilmişti. Yolun kenarına park edilip terk edilmişti.

Telefon fırtınadan bir gün sonra gelmişti. Cuma günü. Daha öğlen olmamıştı, eve dönmediğini fark etmelerinden bile önceydi. Nic geçirdiği gecenin sabahında sızıp kalmıştı. Babası sıradan bir günmüş gibi ofise gitmişti. Tezgâhta çözülen eti, kapıda asılı duran kuru temizlemeyi, yemek verilmemiş köpekleri, yapılmamış kahveyi hiç fark etmemişti. Geç geldiğini ve misafir odasında uyuduğunu düşündüğünü söylemişti. *Onu uyandırmaması ne kadar düşünceli bir davranıştı.* Arabasını kontrol etmemişti. Aklına gelmemiş. Fark etmemiş. Zihni rahatlamakla meşguldü, diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşündü Nic. Başka bir kadınla beraber olduktan sonra karının yüzüne bakmak zor olmalı.

Nic bunun için babasından nefret etmek istedi. Ama ailelerinin başına gelenler için izlenebilecek bir yol haritası yoktu. Molly Clarke, kocasına ölen çocuğunu hatırlatıyordu. Molly Clarke, Nic'e Annie'nin nasıl öldüğünü ve ölümüne yol açan olaylar dizisinde oynadığı rolü hatırlatıyordu. Ve o korkunç günün korkunç anıları, tatlı anların tatlı anılarına sarmalanmıştı ve onları ayırmanın bir yolu yoktu.

Onu sıkıca tutan kollar. Saçlarını okşayan nazik eller. Ev yapımı ekmek ve köpük banyosu kokusu. Kenarda tezahürat yapan yüksek bir ses. Karanlıkta fısıldayan yumuşak bir ses. *Sorun yok, ben buradayım.* Artık hatırlanamayacak kadar kederle iç içe geçmiş bir sürü tatlı, güzel hatıra.

Molly Clarke'ın sesi, yüzü ve kokusu onun içinde mücadele veren duyguları tetikleyebiliyordu. Istırap ve mutluluk. Öfke ve sevgi. Nic ondan kaçmıştı, tıpkı babasının yaptığı gibi. Onunla olmak acı vericiydi.

Hastings Geçidi'nin üç kilometre aşağısında polis karakolu vardı. Hanı ve lokantayı geçince. Barın, kaportacının ilerisinde.

Şehir merkezini geçince, küçük araziler üzerinde sıra sıra evler vardı – çiftlikler, yazlıklar, kolonyal tarzda evler; hepsi de bakıma muhtaçtı. Bir avuç ev bakımlı görünse de hâllerinden çaresizlik akıyordu, son kez alınan beyhude bir nefes misali. Kırık bir verandada çiçek sepetleri asılı duruyordu.

Sonrasında karakol ve belediye binası vardı. Onları geçince, Hastings Geçidi her iki tarafta da daha iç karartıcı konutların ve daha beter yoksulluğun olduğu ormana giden toprak yollarıyla nehre doğru devam ediyordu.

Gri gökyüzü de kasvetli ortamı pekiştiriyor, havadaki umutsuzluğun üstüne tüy dikiyordu. Nic şimdi o umutsuzluğun içine nasıl dolduğunu hatırladı.

Kaybolma olayından önce Hastings Geçidi'ne hiç gitmemişlerdi. Annesi bu yerin onu tedirgin ettiğini söylemişti. Nic'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onunla beraber Evan'ı ziyarete gittiği birkaç seferde benzin istasyonunda bile durmamışlardı.

Şimdiyse Nic her zaman yanından geçip gittikleri bu kasaba hakkında her şeyi biliyordu. Hastings, 1950'lerde bir kimya şirketine destek olması için inşa edilmişti. Şirket, nehri atıklarını dökmek için kullanmıştı. Kimse bunun kötü sonuçlanacağını tahmin edememişti. Ya da kimsenin umurunda olmamıştı. Nihayetinde şirketin yerini bir ilaç üreticisi almış ve ekonomik durgunluk batmasına neden olana kadar kasabayı ayakta tutmuştu. Sonrasında yaşananlar, domino taşları gibi birbirini izledi.

New York Eyaleti'nden Kanada sınırına kadar Housatonic Nehri'nin etrafı böyle kasabalarla doluydu – bulabildiği her kaynakla çocuklarına bakmaya çalışan ortada bırakılmış bir ilk eş gibi terk edilmişlerdi. Bu kaynak çoğunlukla çiftçilikti. Ardından işsizlik ve memuriyet geliyordu. Polisler, memurlar, inşaat işçileri.

Nic karakol arazisindeki küçük çakıllı alana girdi ve annesinin arabasını park etti. Sadece alışkanlıktan dikiz aynasına baktı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yıllar önce makyaj yapmayı bırakmıştı. Görülecek, kontrol edilecek ya da düzeltilecek pek bir şey yoktu.

Hoş, olsaydı da buna zahmet etmezdi.

Eski yaşamından kalma bu huya sinir olarak aynayı çevirdi.

Arabadan çıktı ve içeri girdi.

Şube dört kişiden oluşuyordu – bir sekreter, bir polis şefi ve iki üniformalı polis memuru. Ek kaynağa ihtiyaç duyulursa devlet polis gönderiyordu, tıpkı fırtına gecesinde olduğu gibi. Annesi ortadan kaybolduğunda olduğu gibi.

İçeride, sekreter Bayan Urbansky uzun bir tezgâhın arkasındaki masada oturuyordu.

"Nicole!"

Ayağa kalktı ve iri cüssesiyle metal köşelerin etrafından ağır ağır dolandı. Ellerini tezgâhın üzerine uzattı ve Nic'i omuzlarından tuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nicole," dedi tekrar, yüzü şefkat dolu bir ifadeyle buruşurken. "Nasılsın? Yol nasıldı?"

Bayan Urbansky, Nic annesini ararken ona karşı nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. O zamanlar bunu kabullenmesi kolay olmamıştı. Şimdi de değildi.

"İyi," diye cevapladı Nic.

Bayan Urbansky onu bıraktı ve dirseklerini tezgâha yasladı. Çenesini parmak eklemlerine dayarken kollarının yumuşak eti katlandıkları yerden yanlara pörtledi.

"Yani elinde yeni bir ipucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nic omuz silkti. "Yarın göreceğiz artık."

"Çok garip, tüm o arama çalışmalarından ve ödül parasından sonra..." dedi Bayan Urbansky endişeli bir sesle.

Haksız da değildi, arama ekipleri titiz çalışmıştı. Hastings Geçidi ve 7 Numaralı Otoyol'u çevreleyen sık tarlaların kenarından başlamış ve sonlarına gelene dek uzun, keskin sapların içinden geçmişlerdi. Arazinin bir kısmı diğer tarlalara karışmıştı. Başka bir kısmı tahta çitlerle bölünmüştü. Diğer kısımlarıysa eski çiftlik evlerine ait çimlerle buluşuyordu. Nihayetinde Nic, babası, polis ve gönüllüler seksen üç kilometre karelik araziyi aramışlardı. Ki bu, epey büyük bir alandı.

Evler de kontrol edilmişti. Arabanın bulunduğu yerden başlayarak her yönde sekiz kilometre mesafedeki tüm alanlara bakılmıştı. Fırtınanın olduğu gece kimse Molly Clarke'ı görmemişti.

Şimdi tüm bunlar zihninde tekrar tekrar oynuyordu, yinelenen bir kâbus gibi.

Hastings. O dört günün çoğunu panikle ve ilaçla sakinleştirilme arasında gidip gelerek geçirmişti. Günlerin büyük bir kısmı o barda geçmişti. Bayan Urbansky'nin yüzündeki kabullenmiş ifadeyi görebiliyordu.

"Ama hiç belli olmaz, değil mi?" dedi kadın bu kez gülümseyerek. "Gel buraya, tatlım. Seni Şef'in yanına götüreyim."

Polis Şefi Charles Watkins. Çoğu insan ona sadece "Şef" di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Ortalama boy. Gür saçlar. Nic onu diğerlerinden daha fazla hatırlıyordu çünkü her şeyden o sorumluydu ya da en azından öyle görünüyordu.

Bayan Urbansky ona adamın ölen karısından bahsetmişti – *Kalp hastalığından öldü, daha gencecikti!* Bekâr bir kadın olarak Nic'in ilgisini çekebilirmiş gibi söylemişti bunu. Nic'in sadece yirmi bir yaşında olmasının ve Watkins'in ölü bir karısı olacak kadar büyük olmasının bir önemi yoktu, her ne kadar karısı ölmek üzereyken nispeten genç olsa bile.

Bunu not bulunduktan sonra, kasabaya fırtınayla gelen bulut örtüsü gibi çöken karamsar hava dağıldığında söylemişti. Bayan Urbansky'nin sesini duymak o hissi tekrar uyandırmıştı – herkesin bunun trajik bir kaza değil, bir skandal olduğuna inanmaya başladığı hissini. Barda anlatılacak eğlenceli bir hikâye olduğuna inanmaya başladığı hissini; eyaletin güneyinde, daha varlıklı, gıpta edilen kısımda yaşayan zengin kadın. *Mutsuz Ev Hanımı Her Şeyi Geride Bıraktı; Çocuklarını ve Kocasını Terk Etti...* Ve eğlenceli hikâyenin beraberinde, acılarıyla bir yabancının canını sıkmadığı için gelen rahatlama duygusu. İçinde bulundukları kötü durumun göründüğü kadar korkunç olmadığının bir işareti.

Ancak *evet, öyleydi, Hastings*. Tepeden tırnağa korkunçtu.

Şef Watkins ofisindeydi. Koku aynıydı – halı temizleyici ve yazıcı mürekkebi. Dışarıda yere dökülmüş yapraklardan yayılan bir parça küf kokusu.

Adam ayağa kalktı, başıyla ona selam verdi. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra sarılma ve el sıkışma arasında bir yerdeydiler. Başıyla selamlamak bu durumu karşılıyordu.

"Geç, otur," dedi Watkins.

Nic masanın karşısındaki sert metal sandalyeye oturdu.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Bayan Urbansky giderken hâlâ gülümsüyordu.

Watkins kısa kollu, bej bir üniforma giyiyordu ve mavi bir kravat takmıştı. Üniformanın göğüs kısmına rütbe yamaları dikilmişti. Aralarına bir yere bir de rozet tutturulmuştu. Nic o za-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

man ne düşündüyse şimdi yine aynısını düşündü; adam tam bir oymakbaşına benziyordu.

Şef arkasına yaslandı ve kollarını havaya uzatıp ellerini başının arkasına sıkıştırdı.

"Bu ziyaretin aramayla mı ilgili?" diye sordu. "Anneni gördüğünü söyleyen kadından gelen?"

"Evet," diye cevapladı Nic. Daha sonra kamyoneti, turuncu çantadaki harfleri, Edith Moore'u ve kadının o gece kasabadan geçtiğini açıklamaya devam etti.

Watkins sanki bilgiyi sindiriyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Anlıyorum. Neden geri döndüğünü yani. Söz konusu benim ailem olsaydı ben de aynısını yapardım. Yastığa başını rahat koyabilmelisin, değil mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki, nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Watkins. Sesinde, patronluk taslayan bir tını vardı.

Nic yaptığı listeyi anlatmaya başladı; bölgedeki Motorlu Taşıtlar Departmanı ve koyu renkli kamyonetlerle ilgili şeylerden ve sahiplerini bulup fırtına gecesi kamyonetleriyle nereye gittiklerini sormaktan bahsetti.

Watkins homurdansa da dediklerini dinleyerek, başıyla onaylayarak Nic'in suyuna gitti. Sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturarak öne eğildi. Otoriter hareketleri tatlı, küçük bir dans gibiydi. Bu, Nic'in şimdi hatırladığı başka bir şeydi; adamın güçlü pozisyonundan aldığı rahatlıkla sinirine dokunması.

"Yanında biri olmalı," dedi Watkins sonrasında. "Seni arayan kadın paranın peşinde olabilir. Buralar için çok fazla paraydı. Öyle bir meblağ... İnsanların gözünü döndürür."

"Onunla yarın saat onda buluşacağım. Gas n' Go'da."

Watkins başıyla onayladı, avuçlarını önündeki kâğıt yığınlarına bastırdı. "Reyes'i seninle yollarım. Onu hatırlıyor musun? Memur Reyes'i?"

"Evet," dedi Nic. Ama bu tam olarak doğru değildi. Bir sürü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

polis hatırlıyordu – iki yerel polis ve eyalet polisi. İsimleri, yüzleri, hepsi üniformaların ardında birbirine girmişti.

"Handa mı kalacaksın?"

"Sanırım."

"Pekâlâ. Reyes'le yandaki lokantada buluşursun. Dokuz buçukta diyelim mi? Eğer kadının anlattıkları gerçek görünüyorsa, koyu renkli kamyonetlerin ruhsatlarını kontrol edebiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi Nic. Gitmek için ayaklandı. Watkins de ayağa kalktı fakat aklını kurcalayan bir şey olduğu açıktı.

"Hey," dedi adam onu kapıda durdurarak. "Bu, el yazısı analizi yüzünden mi? Çünkü öyleyse neticesiz bir rapor, olumsuz bir raporla aynı şey değil, biliyorsun."

Nic'in adamın ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu durum kızın yüzünden okunuyordu.

Watkins aniden arkasını döndü ve ofisinin arka köşesinden bir kutu bulup getirdi. İçindekileri inceledi. Birbirine zımbalanmış ince bir kâğıt tomarı çıkardı.

"Bu," dedi kâğıtları Nic'e uzatırken. "El yazısı analizi."

Nic rapora baktı, her sayfayı hızlıca taradı, harflerin eğimleri ve kelimelerin aralıkları hakkında bir şeyler okudu, sayfaların sonuna gelene kadar çevirdi – ve "*neticesiz*" kelimesini gördü.

"Doğrulandığını sanıyordum. Notun yani? Annemin el yazısı olduğu kesinleşmişti?"

Watkins şaşırmış görünüyordu.

"Babamın bundan haberi var mıydı?" diye sordu Nic.

"Tanrım, dinle. Hiçbir fikrim yoktu," dedi Watkins şimdi. "Sana söylediğini sanıyordum. Rapor siz gittikten birkaç gün sonra geldi."

Nic sandalyeye geri oturdu, bu yeni gerçek karşısında afallamıştı ama onu şaşırtan bir diğer şey de babasının ona yalan söylemiş olmasıydı. Bunu neden yaptığını biliyordu gerçi. Nic de onun gibi hayatına devam etsin istiyordu. Tıpkı Evan'ı okula geri göndererek hayatına devam etmeye zorladığı gibi. O sabah erken saatlerde, Nic'in bir ipucunu takip etmek için tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hastings'e gideceğini söyleyen mesajını aldığında da telefonda aynı şeyleri söylemişti. *Bu çok saçma... Özel dedektifim bu kadını araştırıyor, adı neydi? Neden böyle bir şey yaptın ki? Gelmemi ister misin?* Pazarlama konferansı için Şikago'daydı. *İlk uçakla oradayım.* Ve sonrasında, biraz yumuşadığında, *Geri döndüğünde hayatının gidişatı hakkında uzun uzun konuşacağız.*

Günlerdir bu konuyu konuşuyorlardı. Annesinin gidişiyle, babası aniden ebeveynliği hobi edinmişti ve Nic'in hayatına devam etmesi için ısrar ediyordu. *Kötü davranışlarına* bir dur demesi için. Kullanmayı çok sevdiği yeni bir ifade vardı: *Sen annen değilsin.*

Nic bunu Watkins'e açıklamaya çalıştı. "Babam da sizin gibi düşünüyor. Bu yeni ipucunun bir aldatmaca olduğu fikrinde. Ve öyle olmasa bile, annemin bulunmak istemediğini söylüyor. Eve dönmemi istiyor."

"Anlıyorum," dedi Watkins. "Yani ona katılmadığımı söyleyemem. Her şey bu yargıyı destekliyor."

"Dava bu yüzden mi yeniden açılmadı – bu rapor geldiği için mi?"

Watkins omuz silkti. "Gerçekler değişmedi, nedeni bu. Bak – rapor herhangi bir neticeye varmadı. Sonuç olumsuz değil. Not, parasını ödediği otel odasında bulundu. Odadaki not defterine ait bir kâğıda yazılmıştı. Annen üzgündü, gergindi. Belki de elleri titriyordu." Sonra yineledi. "Sonuç *olumsuz* değil."

Nic artık sinirlenmişti ve kendisine söylenen ya da varsaydığı her şeye karşı kuşku duyuyordu.

"Bilmem gereken başka ne var?" diye sordu Nic. "Kredi kartlarından başka harcama yapılmış mı? Cep telefonu hattından birini aramış mı? Peki ya kumarhane? Hâlâ güvenlik kameralarına bakıyor musunuz? Orada birini bulmak o kadar da zor olamaz."

Laguna Kumarhanesi ve Tatil Köyü, eyaletin kumar yasaklarından muaf olan, kabile toprakları üzerine kurulmuş küçük bir işletmeler kümesinden başka bir şey değildi. Tam olarak bir turizm yuvası sayılmazdı – daha ziyade paralarını slot makine-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerine yedirme haklarını kullanmak isteyen kasaba yerlileri için bir kaçış gibiydi. Connecticut'ta halihazırda Foxwoods ve Mohegan Sun bulunuyordu. Laguna onların çirkin üvey kardeşiydi. Bir oteldi. Benzin istasyonuydu. Bilet makinesi ve üstü kapalı bir bankın bulunduğu yoğun bir otobüs durağıydı.

Molly Clarke iki gecenin ücretini tek seferde ödemişti. Kimse onu gördüğünü hatırlamıyordu ama burası hayvanat bahçesinden farksızdı, gücü olmayan insanlar sığınmak için geliyordu. Güvenlik kameraları yükseğe yerleştirilmişti, insanların tepesini görüyordu, yani yüzlerden ziyade küçük hırsızlıkların saptanmasına yardımcı oluyordu. Kayıtlarda fırtınanın olduğu geceye geri dönerek görüntüleri baştan sona incelemişlerdi – annesini, bej ceketini ve kot pantolonunu aramışlardı. Sarı saçlarını. Yalnız bir kadını.

Watkins başını hararetle iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bir haber yok. Ayrıca Laguna'daki herkesi alarma geçirdik. Gerçi yeni kanıtların olmaması izlerini örttüğünü gösteriyor. Onu bulmamızı istemediğini. Ve bunu duymak ne kadar zor olsa da *sizin* onu bulmanızı istemediğini gösteriyor."

Nic bu sözleri sindirmek için bekledi. Adamdan şüphe duymak için hiçbir nedeni yoktu. Ya da en azından kendi söylediklerine inandığından şüphe duymak için. Edith Moore'la buluşana kadar tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Tamam," dedi Nic sonunda. "Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. O zaman Memur Reyes'le buluşuyorum? Lokantada, değil mi? Dokuz buçukta orada olurum."

Watkins ayağa kalktı. Nic de aynı şekilde.

"Sanırım bu, eve gitmeyeceğin anlamına geliyor?"

Nic şimdi ona baktı, şaşırmıştı. Tüm bunların dışarıdan nasıl göründüğünü biliyordu. Babasının gözünden. Şef Watkins'in gözünden. Herkesin gözünden. Ama umursamadı. Kendini zorlasa bile bir şeyler ona hiçbir zaman doğru gelmemişti ve şimdi de bu çıkmıştı – neticesiz el yazısı raporu.

"Hayır," dedi. "Eve gitmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karakoldan çıkarken başı zonkluyor, midesi bulanıyordu. Annesinin parfümünün kokusunu hâlâ alabildiği arabasına binerken içindeki boşluklardan çığlık atan sesleri duyabiliyordu – bir şekilde rahatlamak için yalvarıyorlardı. Bir içki için. Yaşadığı yerde bulunan bardaki "arkadaşları" için. İçeri sendeleyerek girebilecek bir zavallı için.

Ama o seslere de Şef Watkins'e söylediğini söyledi. Eve gitmiyordu. Bu sefer değil. Annie'ye olanlar yüzünden annesine duyduğu öfke ne denli büyük olursa olsun sevgisi daha derinlere iniyordu, iliklerine işlemişti. Annesinin yokluğuyla birlikte, kaybolan o tatlı anları geri getirmek için güçlü bir arzu duyuyordu.

Bu yeni bilginin onu nerelere sürükleyeceğini görebiliyordu. Annesi o notu yazmamış olsaydı doğabilecek sonuçları. Kendi başına çekip gitmeseydi olacakları. İki hafta geçmişti. Vardığı sonuçların hiçbiri iyi değildi.

Ama şimdilik, sadece şu an için, arabasıyla uzaklaşırken aklında tek bir düşünce vardı.

Eve gitmiyorum.

Annemi bulmadan olmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

İKİNCİ GÜN

İrkilerek uyanıyorum. Yanımda biri yatıyor.

Ben cenin pozisyonunda yan yatarken karnımın kıvrımına sokulmuş ve bir kolumu kafasının altına diğeriniyse üstüne yerleştirmiş.

Kollarımın arasında küçük bir kız duruyor.

Bedenim sarsıldıktan sonra bile kıpırdanmıyor. Ben yüzünü görmek için kafamı kaldırdıktan sonra bile.

"Şaşırdın mı?" diye soruyor kız. Bunu sanki bana verdiği bir hediyeyi açmışım gibi soruyor.

Derin bir nefes alıp veriyorum. Oda aydınlık. Yatak sıcak ama yüzümü okşayan soğuğu hissedebiliyorum. Yabancı bir yatak. Yabancı kıyafetler. Yabancı bir ev. Her şeyi bir anda hatırlıyorum.

Ve gördüğüm rüya hâlâ devam ediyor. Annie'yi kucakladığım rüya. Rüya beni şimdi yerini umutsuzluğa bırakan bir mutluluğa sürüklemişti.

Kendimi kıpırdanmamaya zorluyorum.

"Evet!" diyorum. Duygularını incitmek istemesem de bu yataktan bir an önce çıkmak istiyorum. Giysilerimi üzerime geçirip kaçmak istiyorum.

Başımı dayadığım yerden odanın çoğunu görebiliyorum. Elbiselerimin dün gece kurumaları için astığım yerlerde olmadığını da. Peki ya çantam – onu eve getirmiş miydim? Nereye bırakmıştım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alice'i kollarımın arasında hafifçe sıkıyorum fakat sonra kolumu başının altından kaydırıp oturur pozisyona geçiyorum.

"Mutfaktan biraz su almam lazım," diyorum.

Gitmeme izin veriyor ve yorganın altından çıkıyorum.

Yerdeki fener kapalı ya da pili bitmiş. Kıyafetlerim hiçbir yerde yok. Hiçbir yerde.

"Beni uyandırmadan yorganın altına nasıl girdin?" İçimde büyüyen paniği hissetmesini istemediğimden bunu eğlenceli bir tonda soruyorum.

Kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Gizlice sokulmak konusunda iyiyimdir," diyor.

Bir kez daha gülümseyip odadan çıkıyorum. Yatak odasının kapısını kapatıp koridordan mutfağa yürüyorum. Ev karanlık. Işık düğmesini deniyorum ama bir hareket yok. Ve elektrikler yokken ev de tam olarak böyle geliyor. Hareketsiz, ölü. Kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. Sert ahşap üzerindeki ayak seslerimi duyuyorum.

Mutfak boş. Koridorun sonundaki oturma odasına bakıyorum. Görebildiğim kısım da boş. Fakat dışarıya bakan bir pencereden kamyonetin arkasını görüyorum. Ve masmavi gökyüzünü.

Fırtına geçmiş.

Mutfağa girip bir telefon bulmaya çalışıyorum. Ocağın yanındaki duvara asılı duruyor ve hızlıca yanına gidip ahizeyi kaldırıyorum. Duyduğum tek şey sessizlik.

Lütfen.

Düğmeye tekrar tekrar basıyorum ama yine sessizlikten başka bir şey yok. Ahizeyi tekrar duvardaki yerine koyuyorum.

Bir erkek sesi beni afallatıyor. Olduğum yere mıhlıyor.

"Sana dün gece söylemiştim. Telefonlar kesik." Alelacele, içgüdüsel olarak dönüyorum. Yüzümdeki ifadeyi saklamaya fırsatım olmadan yapıyorum bunu.

Adam kapının eşiğinde duruyor. Yeni kıyafetler giymiş ama onun dışında üstündekiler pek farklı değil. Kot pantolon ve odun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cu gömleği. Hafif sakalı çıkmış –dün geceden daha uzun– buradan sakal bırakmadığını anlıyorum. Sadece tıraşsız olduğunu.

Onun yanında, beline yapışan Alice duruyor.

Başını kaldırıp adama bakıyor. Gömleğini çekiştiriyor.

"Bana su alacağını söylemişti," diyor kız. Sonra ben çocukmuşum, o da anneymiş gibi bir bakış atıyor. Yaramazlık etmişim gibi.

"Önce telefona bakayım dedim," diyorum. Arama yapmak istemem normal. Ailemi aramak istemem. Neden kendimi savunma ihtiyacı duyuyorum?

Adamın gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü gördüğümde başka bir kadının kıyafetlerini giydiğimi hatırlıyorum. Eskiden burada yaşayan bir kadının. Ya da hâlâ burada yaşayan. Varsayım yapmayı bırakmam lazım.

"Umarım sorun değildir," diyorum giysilere bakarak. "Dediğiniz gibi şifoniyerdeydiler."

"Giydiklerin karıma ait," diyor bana. "Ama sorun değil. Sana tam gelmelerine sevindim."

"Ah... onun için sorun değildir umarım. Giysilerimin nerede olduğunu söylerseniz üstümü değiştirebilirim." Şimdi neşeli bir tonla konuşuyorum çünkü umutlu hissediyorum ve bu odadaki her şeyin sorunsuz olmasını istiyorum. Bu evdeki. Bu ailedeki. Artık burada yaşayan bir aile olduğunu bildiğimden ümitle doluyor içim. *Karım* dedi sonuçta.

"Çamaşır odasındalar. Askıda asılı duruyorlar," diyor.

Gülümsüyorum. "Ah! Tamam. Gidip kurumuşlar mı diye bakacağım. Eşiniz döndüğünde giymesi için bu kıyafetleri çamaşır makinesine atayım mı?"

Alice sanki bir filmde korkunç bir sahneyi izliyormuş gibi yüzünü adamın yanına gömüyor. Geleceğini bildiği bir sahneyi. Belki de bu filmi daha önce izlediği içindir.

"Karım öldü," diyor adam. Sesi duygudan yoksun. Belki Alice'in önünde bunun hakkında nasıl konuşacağı konusunda tavsiye almıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki şimdi daha iyi hissediyorumdur. En azından bir karısı varmış. Ölü bir eş, ölü bir anne; onun ölümü bazı davranışları açıklardı.

"Çok üzgünüm," diyorum. Ama soru sormuyorum. Alice yüzünü gömdüğü yerden gizlice bakıyor. "O hâlde kıyafetleri çamaşırhaneye bırakacağım."

Yol vereceklerini düşünerek yavaşça kapıya doğru yürüyorum. Ama kıllarını kıpırdatmıyorlar. Bedenleriyle bana engel oluyor, beni bu odaya hapsediyorlar.

"Hâlâ biraz ıslaklar," diyor adam. "Birkaç saat bekle. Kuru giysilerle daha rahat edersin. Bunlar –bu ev, kıyafetler– garip geliyorsa üzgünüm."

Bir kez daha özür diliyor. Düşünmek için bir duraksıyorum.

"Sanırım kasabaya giderken bunları giyebilirim," diyorum.

Adam şimdi bana bakıyor, gözlerinde meraklı bir ifade var. "Kasaba mı?"

"Cep telefonunuzdan arama yapmak için. Dün gece konuşmuştuk hani, telefon orada çektiği için kasabaya gideriz diye. Ailemi aramalıyım. Polise güvende olduğumu bildirmem gerek – arabamı geride bıraktım... telefonumu da..."

"Ah, doğru," diyor. Ama evet demiyor. Kapıya, kamyonete ve bizi kasabaya götürecek yola doğru bir hamle yapmıyor.

Artık endişelenmeye başlıyorum. Buna korku demeyeceğim. Diyemem.

"Gidebilir miyiz o hâlde? Kasabaya yani?"

Sesim titremiyor. Beni burada tutamaz. Bir saniye daha kalmamı sağlayamaz. Öylece kıyafetlerimi alamaz ve kız da ben uyurken öylece yatağıma kıvrılamaz. Yapamazlar...

"Ben kasabaya gidebilirim," diyor adam şimdi. "Ama gerçekten burada Alice'le kalmana ihtiyacım var. Telefonlar ya da elektrikler kesikken onun için güvenli olmaz. Bir sürü ağaç hâlâ düşme tehlikesi oluşturuyor. Ve bazıları eve yakın."

Hayır, diye düşünüyorum. *Kasabaya gideceğim! Eve gideceğim!*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi tepeden tırnağa titriyorum. Ağzımda kelimeleri şekillendirme çabam yanaklarıma ve dilime de yansıyor.

"Alice'i de yanımıza alabiliriz. Dün geceki gibi..."

"Alerjisi var, unuttun mu?" Bunu kendimden utanmam gerekirmiş gibi söylüyor. Sanki bu zavallı küçük kızı umursamıyormuşum gibi. "Dışarı çıktığında hastalanıyor. Dün gece onu yanıma almak zorunda kaldım çünkü burada onunla kalacak kimse yoktu ve benim de kamyonetin deposunu doldurup su almam gerekiyordu. Bugün risk almaya gerek yok."

Bu bilgiyi sindirmekte zorlanıyorum. Bir anda zihnime çöküyor. Kıyafetlerimi alamıyorum. Bu evden çıkamıyorum. Ailemi arayamıyorum. Şaşkınlık kabullenmeye dönüşüyor ve kabullenme de savaş ya da kaç tepkisini, adrenalini tetikliyor. Tenimin kızarıp alev aldığını hissediyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, gözümün önünde uçuşan beyaz daireler beliriyor. Nefes alıyorum.

Nefes alıyorum.

Adam gitmek için davranıyor ve Alice bana doğru yaklaşarak belime yapışıyor. Bana o gülümsemeyle ve o kocaman gözlerle bakıyor.

"Bana kahvaltı hazırlayabilirsin!" diyor neşeyle.

Ben kendime engel olamadan elim uzanıp adamın gömleğini kavrıyor. Yalvaran gözlerle ona bakıyorum.

Kendini çekip çalışmayan telefona doğru yürüyor. Yanında bir not defteri ve tezgâhın üzerinde de bir kalem var. İkisini de kapıp bana getiriyor.

"İşte," diyor. Sesi şimdi Alice'inki gibi neşeli.

"Aramamı istediğin herkesin isimlerini ve numaralarını yaz."

Evet!

Hızla yazıyorum – isimler ve numaralar. John. Nicole. Evan. Yas destek grubumdan birkaç yakın arkadaşım. Kâğıdı defterden koparıp ona geri veriyorum.

Şöyle bir gözden geçiriyor. "Adını yazabilir misin?"

"Molly demeniz yeter," diyorum. "Onlar tanır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen yine de yaz," diye ısrar ediyor. "Ne olur ne olmaz. Bazen unutkanlığım tutuyor."

Tam adımı yazıyorum. *Molly Clarke*. Kâğıdı geri veriyorum.

"Sinyal alır almaz onları arayabilir misiniz? Beni nerede bulacaklarını söylersiniz? Güvende olduğumu?"

Adamın yüzü yumuşuyor. Samimi ve sıcak bir gülümseme beliriyor.

"Elbette! Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ağlayacak gibiyim.

"Belki arabamı da kontrol edebilirsiniz? Polise haber verirsiniz?"

Arabadaki telefonumu düşünüyorum, sinyal gönderiyor olmalı. John internetten onun nasıl bulunacağını biliyor. Ortak bir hesabımız var.

Belki de çoktan yoldalardır!

Bu düşünce bir yanıyla biraz garip geliyor. Garip gelmesini istemiyorum ve buna karşı savaşıyorum.

Gelirler, değil mi?

Aman Tanrım... nasıl da garip geliyor. Şöminedeki kütüğü, Nicole'ün sözlerini ve Evan'ın davranışlarını düşünürken ani bir panik sarıyor içimi.

Adam kâğıdı katlayıp dikkatlice oduncu gömleğinin cebine koyuyor.

"Tabii ki!" diyor coşkuyla.

Rahatlamış hissediyorum ancak bu his tamamen pamuk ipliğine bağlı.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Adam kasabaya gidip ailemi arayacak. Arabamı kontrol edecek ve polise yerimi bildirecek. Belki bugün ilerleyen saatlerde, adam ağaçlar konusunda biraz rahatladığında Alice'i yalnız bırakabiliriz ve arabamı almak için beni kasabaya götürür, onun deposundan benzin doldururum. Belki eve arabayla kendim gidebilirim.

Alice mutfak dolabının önüne bir sandalye çekiyor.

"Çay sever misin?" diye soruyor bana.

Sorduğu şeyi idrak etmem biraz zaman alıyor. Hâlâ bu yeni gelişmeye alışmaya çalışıyorum – kasabaya gitmiyor oluşuma. Ailemi arayamayışıma.

"Evet," diyorum sonunda.

"Elimizdeki şu çeşitlere bir bak!" diyor dolabı açıp birkaç kutu yaprak çayı gösterirken.

"Gel de birini seç!" diye talep ediyor.

Ben de dediğini yapıyorum.

"Suyu ocakta ısıtabilirsin. Jeneratörün çalıştırıyor olması lazım," diyor adam.

Kahve kokusu alıyorum, yani çayı seven ölü karısı olmalı. Şimdi biraz içmemi istiyor. Belki de içimi rahatlatmak istiyor – çünkü endişelenmeye gerek yok. Ailemle irtibata geçecek. Benim için gelecekler.

Adam mutfaktan çıkmak için dönerken aklıma bir şey geliveriyor ve arkasından sesleniyorum.

"Çantam!" diyorum. "Kıyafetlerimin yanında mı?"

Adam omuz silkiyor. Şöyle bir düşünüyor.

"Sanırım kamyonette bıraktın. Dün gece evde görmedim."

Ben de hatırlayamıyorum ama çantamı bırakmak hiç benlik bir davranış değil. Fırtınanın içine yürürken bile yanıma almıştım.

"Buraya getirebilir misiniz? Gitmeden önce?"

"Elbette," diyor.

Odadan çıkıyor. Alice'le ben de çay yapıyoruz. Adamın çantamla birlikte dönmesini beklerken kulağımı kapıya veriyorum.

Ama duyduğum bir sonraki şey, kamyonetin uzaklaşıp gitme sesi oluyor.

6

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Roger Booth, Hastings Hanı'nın, yandaki lokantanın ve arkalarında uzanan yirmi dönümlük arazinin sahibiydi. Bu işletmeler çatlamış, tümsekli asfalttan oluşan bir otoparkı ortak kullanıyordu. Yere çekilen beyaz çizgileri neredeyse solmuştu. Herkes için ücretsiz bir otoparktı.

Nic'in son gelişinde öğrendiği üzere han nadiren dolu oluyordu. İşletmeyi ayakta tutan daha çok lokantaydı. Booth birinci kattaki bir dairede yaşıyordu.

Bunların hepsi, kapanmadan önce ilaç şirketinde yöneticilik yapmış olan babasından bir veda hediyesi olarak bedavadan ve tertemiz ona kalmıştı. Booth'un babası şirket batmadan önce kendini kurtarmış, emekli olup otuz iki yıllık karısıyla Florida'ya taşınmıştı. Bir de kız kardeşi vardı, gerçi o evlenip Buffalo'ya taşınmıştı. Ailenin mülkü Booth'a bırakılmıştı ve bu nedenle de Hastings'in gayriresmî belediye başkanıydı.

Bunların hiçbiri Nic'in toplamayı amaçladığı bilgiler değildi. Ama garsonlardan biri konuşmayı seviyordu. Sokağın karşısındaki barmen de öyle. *Booth Ailesi, Hastings'in Kennedyleridir.* Bu tasvir ancak bu kadar cuk oturabilirdi.

Nic han girişinin önüne park etti. Etrafını çevreleyen bir verandası olan, eski zamana ait, fabrikasyon beyaz bir çiftlik eviydi; yol boyunca bu tarz mimarisi olan birkaç ev vardı, biri de bu evdi. Orijinal çiftlik evlerinin çoğu 7 Numaralı Otoyol'un kena-

rında sıralanmıştı. Boothların hanı ne yazık ki aralarında eğreti duruyordu.

Ancak lokanta olması gerektiği gibiydi. Dikdörtgen şeklinde ve gümüş çatılı. Bacasından siyah dumanlar tütüyordu. Büyük pencereleri vardı. Ve neon tabelası.

Yan yana duran bu iki yapının arası yaklaşık yirmi metreydi ve küçük bir sıra çalılık bulunuyordu.

Nic arabanın kapısına uzanıp açtı fakat sonra çekip kapattı. Beyaz verandalı ve kırmızı panjurlu hana baktı. Burada babasıyla dört gün geçirmişti. Annie öldükten sonra bir arada tutmaya çalıştıkları hayatın parçalanmasının başlangıcı olan dört gün. Bu yeni, biçimsiz hayatın mihenk taşı, annesinin onlardan gördüğü her türlü kötü muameleyi sineye çekmesiydi. Bunu şimdi görebiliyordu. Nic ona karşı acımasız davranmıştı. Gözüne soka soka kötü davranışlar sergilemiş ve annesinin yardım etmek için yaptığı her türlü girişimi büyük bir kabalıkla baltalamıştı.

Sen annen değilsin, yazmıştı babası attığı mesajda. **Hayatını Annie'nin ölümüne borçlu değilsin.**

Ama hiçbir fikri yoktu. Annie'nin öldüğü gün orada değildi. Nic'in Annie'nin ölümüne ne borçlu olduğunu bilmiyordu. Annie'ye ne borçlu olduğunu bilmiyordu.

Annie'nin saçları yüzüne çarpa çarpa evden koşarak uzaklaştığını gören o değildi. Sonra dönüp muzip bir gülümsemeyle baktığını. Koştuğunu. Gülümsediğini. Ve garaj yolunun sonuna ulaştığını. Arabayı ilk gören o değildi. Sonrasında olacakları bilen o değildi. *Annie!*

Annesi, Nic telefona cevap vermediği için işten çıkmış, hızla eve geliyordu. Annie ve Evan onun sorumluluğundaydı. Ve Nic'in on altı yaşında biri olarak yapması gereken şeyler vardı – o zamanlar, hayatını hâlâ önemserken uğraştığı ciddi şeyler. Sonuçta bebek değillerdi. Fakat Annie bilmişin tekiydi. Hiç laf dinlemezdi.

Canı dondurma istemişti. Kamyonetin sesini duyup evden fırlayıvermişti.

Babası orada değildi. Nic'in ona durması için çığlık çığlığa bağırdığını duymamıştı. Ona ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Asfaltta ciyaklayan lastikler. Kanlar içinde yatan Annie. Yoldaki cansız bedeni. Ve direksiyonun arkasında, ona çarpan arabayı kullanan annesi. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Belki Nic, annesi değildi. Fakat ikisi de o gün yaptıklarıyla batan bir geminin başı ve kıçı gibi birbirlerine bağlanmışlardı.

Annie'nin, zihninde saklandığı yere geri dönmesine izin verdi. Saçları uçuşarak. Yüzünde bir gülümsemeyle.

Çantasını aldı, sonra merdivenleri tırmanıp ön kapıya doğru ilerledi.

İçeriye girdiğinde hava yine geçen seferki gibi bayat kokuyordu. Nic resepsiyona doğru yürüdü ve annesinin anahtarını tezgâhın karşısında yamuk bir şekilde duran dantel örtünün üzerine koydu. İçinde yumuşak naneler, kürdanlar, kartvizitler olan küçük kâseler ve insanların ayrılmadan önce konaklamaları hakkında bir şeyler yazabilecekleri bir hatıra defteri vardı. Ve de Nic'in çaldığı gümüş bir zil.

Ayak sesleri, gıcırdayan ahşap, kapanan bir kapı. Booth arkadaki dairesinden çıktığında irkilmişti.

"Bayan Clarke?" Kızın adını sanki bir soru yöneltir gibi söylemişti, sanki tekrar burada olduğuna inanamıyormuş gibi.

"Ta kendisi," dedi Nic.

Booth, sanki kız onun öğleden sonra şekerlemesini bölmüş gibi uykulu görünüyordu ama aynı zamanda da yeni tıraş olmuştu. Nic adamın tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Şimdi adamın bu yönünü anımsadı; bu kasabadaki rolünü giyimine yansıtışını, görünüşüyle o role saygı kazandırışını. Haki pantolon. Yakası düğmeli gömlek. Sinekkaydı tıraş. İnce olmasına rağmen formdaydı. Bisiklete binmekle ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Bir bisikletçi gibi zayıftı. Saçlarıysa kısa ve muntazamdı.

Onu düşününce Nic'in aklına gelen kelime buydu. Muntazam. Derli toplu. Ve kraliyet statüsünün 7 Numaralı Otoyol'un geçişinde sona erdiğinden tamamen habersiz.

Adam tezgâhın arkasına geçti.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Nic bir an duraksayıp ona ne kadarını anlatacağını düşündü.

"İzini sürdüğüm bazı şeyler var. Yeni bir ipucu. Muhtemelen bir şey çıkmayacak ama emin olmalıyım."

Booth başıyla onayladı. Düşünceliydi. Fakat tuhaf bir şekilde detayları sormadı.

"Buraya yalnız mı geldin?" diye sordu bunun yerine. Sesi endişeli geliyordu. Ya da belki meraklı. Her halükârda yüzü bir nebze aydınlandı.

"Şimdilik," dedi Nic. "Gece için kalacak bir oda ayırabilir miyim?"

O zaman, el yazısıyla tutulan bir kayıt defterine bakıp bir anahtar –büyük, ahşap bir anahtarlığa geçirilmiş gerçek bir anahtar– bulmaya koyuldu.

"Yine 2A'yı mı istiyorsun?"

"Elbette."

Tezgâha bir kredi kartı attı. Adam da ona *2A* numarasının kazınıp altın rengine boyandığı ahşap anahtarlığa geçirilmiş anahtarı uzattı.

Booth kartı manuel satış belgesi yazıcısından geçirdi, sonra imzalaması için fişi verdi.

"İyi misin peki?" diye sordu adam.

Nic fişi imzaladı. Adama geri uzattı.

"Yani. Olan biteni düşününce."

Şimdi dank etmişti. Adamın kafasından geçenleri yüzünden, gözlerini kısıp başını hafifçe yana eğişinden anlayabiliyordu.

"Ondan haber yok mu?"

"Hayır. Hiç."

Adam omuz silkerek avuçlarını gökyüzüne kaldırdı. "Çok ilginç gerçekten. Bu çağda kaybolmak ne kadar kolay."

Ama değil, diye düşündü Nic. Hem de hiç kolay değildi. İnsanın paraya, kalacak bir yere ve yiyeceğe ihtiyacı vardı. Tüm

bunlar bir insanı ortaya çıkmaya, izlenebilecek veri sistemlerine yakalanmaya iterdi.

Asıl ilginç olan, herkesin Molly Clarke'ın öylece çekip gittiğine inanmasının bu kadar kolay olmasıydı. Öylece ortadan kaybolduğuna. Buna kendi de dahildi.

Nic'in dilinin ucuna bir cevap gelse de hiçbir şey söylemedi. Booth düzgün bir adama benziyordu. İyi niyetliydi. Onlara daha önce fırtınanın olduğu gece Molly Clarke'ı görmediğini söylemişti. Annesi Evan'ın okulundan kasabaya varamadan çok önce, hem hanı hem de lokantayı tahtalarla kapatmıştı. Bütün gece evinde, arka tarafta olduğunu söylemişti. Fenerle kitap okuduğunu. Birkaç bardak çay içtiğini. Fırtına geçene kadar radyoyu dinlediğini. Ve sonra rüzgâr hâlâ esip gürlediği sırada kontrplakların tutmayacağı endişesiyle uyumaya çalıştığını.

"Eh, her türlü yardıma hazırım."

Sonra kıza göz kırptı ve Nic de gülümseyerek karşılık verdi.

"Sakıncası yoksa dinlenmem gerek," dedi kız.

Booth eliyle merdivenleri işaret etti.

"Elbette."

Oda aynıydı. Eski. Sanki konukların Connecticut'taki şirin bir handan beklediği buymuş gibi gösterişli. Antika dekor. Ayrıca Booth ısıtıcıyı aralıksız çalıştırıyordu. Nic bunu çok iyi hatırlıyordu. Çatırdayan radyatör; sıcak, kuru hava. Boğucuydu.

Telefonunu komodinin üzerine, çantasını pencerenin yanındaki köşede duran küçük sandalyeye fırlattı. Stor perdeyi kapadı ve perdeleri çekti. Saat neredeyse altıydı; alacakaranlık çökmüş, gökyüzü griye boyanmıştı.

Oymalı lavaboya gidip suyu açtı ve yüzüne çarptı.

Sonra yatağa döndü. Pijama altını ve tişörtünü giyerek yorganı kaldırıp altına giriverdi. Çarşaflar kaskatı ama serindi. Başını yastığa koydu.

Pek rahat denemezdi. Yatağın kimi yerleri zamanla sertleşmiş-

ti. Yastık yumuşamıştı. Kan beynine hücum ederek kulak zarlarının daha fazla zonklamasına neden oldu. Bir içki istiyordu.

Komodindeki telefonuna uzandı. Kardeşinden bir mesaj vardı.

Ne haltlar dönüyor? Hastings mi?

Mesajına cevap yazmaya başlamıştı ki telefon elinde çaldı.

"Nihayet!" dedi babası telefonu açtığında. "Orada neler oluyor? Ne yapıyorsun?"

Nic yüzünü buruşturdu. Şimdi uzanırken her şey daha kötü geliyordu. Ayağa kalktı ve serin havanın içeri girmesine izin vermek için pencereyi hafifçe araladı. Hanın arkasındaki arazi, dallarına yapışmış inatçı, dökülmüş yaprakların olduğu çıplak, seyrek ağaçlardan ibaretti.

"Nicole!" Babası paniğe kapılmıştı.

"İyiyim," dedi kız. "Handayım. Bir oda tuttum."

Adam homurdandı.

"Geçen seferki gibi değil."

"Bu olanların hiçbirinden hoşlanmıyorum. Ben de gelmeliyim."

Nic o an farkına vardı ki babası gerçekten bir tehlike olduğunu düşünürse gelmek için ısrar edecekti. Edith Moore'dan ya da bu kasabadaki birinden gelebilecek bir tehlike. Ya da kasabanın kendisinden. El yazısı analizini gördükten sonra bile karısının kendi başına çekip gittiğine inanıyordu.

"Hayır, baba," dedi Nic. "Polislerden biri yarın benimle birlikte Edith Moore'la buluşmaya gelecek. O zamana kadar handan ayrılmayacağım. Belki yandaki lokantaya giderim ama hepsi bu."

Bir iç çekiş ve bir homurdanma daha duyuldu.

"O kadın sadece para koparmanın bir yolunu arıyor, Nicole. Bir şey söylemek için neredeyse iki hafta bekledi ve bu hiç mantıklı değil. Numaranı nereden buldu bir kere? Bunun her zamankinden daha fazlası olduğuna dair boş bir beklentiye girmezsin."

Nic onları durduramadan kelimeler ağzından kaçıverdi.

"Bana bu yüzden mi yalan söyledin? Not hakkında?"

"Ah, Nic..."

Kız başını eğdi, telefon hâlâ kulağındaydı. "O günü hatırlıyorum. Aramanın son gününü; o notu buldukları zamanı."

"Ben de."

"Bunun hakkında konuşmak için lokantaya gitmiştik ve sen sandviç ısmarlamıştın, baba. Ve patates kızartması, gazoz ve sen... yemiştin... hem de hepsini!"

Adam kızının ne ima ettiğini biliyordu. Nic bunu sessizliğinden anladı. Aramanın ilk üç günü ikisinin de kursağından doğru düzgün bir yemek geçmemişti. Kahve, birkaç lokma kızarmış ekmek ve krakerle geçiştirmişlerdi. Başlarda annesini bulmayı umarak, sonra saatler günlere dönerken ölü bulunma ihtimali arttığı için bulmamayı umarak yabancılarla mısır tarlalarında yürümüşlerdi.

Kredi kartı ekstresi dördüncü günde gelmişti. Postaya verilmesi iki gün sürmüştü. Sonrasında da not ve kıyafetler bulunmuştu. Ve babasının iştahı mucizevi bir şekilde aniden geri dönmüştü. Korku, vazgeçişe dönüşmüştü. Ve o da kabullenişe.

"Onu bulmalıyım, baba. O notu yazmış olsa ve bulunmak istemese bile. O not sahte olsa bile ve..."

"Yeter! Ne düşündüğünü biliyorum. Sana rapordan bu yüzden bahsetmedim. Bunları yapacağını biliyordum ve bu yanlış, Nic. Notta ne yazdığını bir düşün. Herhangi biri onun hakkındaki o şeyleri nereden bilebilir? O kendinde değildi, Nicole. Üzgün ve gergindi ama yazdıkları – işte öyle hissediyordu. Bunu ancak o bilebilirdi."

"O zaman onu sağ salim bulup eve getiririm. Belki kamyonet..."

Ama babası bitirmesine izin vermedi.

"Eskiden nasıl olduğunu düşünmeden edemiyorum. Küçük bir kızken ele avuca sığmazdın, sonra kocaman kız oldun, sonra da tüm imkânlara sahip genç bir kadın..."

Nic gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. *Şimdi olmazdı.*

"Baba, dur!"

Ama o durmadı. "Ve hayatını severdin. Okulu, koşmayı ve arkadaşlarını severdin..." Babası şimdi aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordu. "Eskiden alışveriş merkezinde erkeklerle buluşuyorsunuz diye siz kızlar için çok endişelenirdim, şimdiyse... Tanrım, Nic... şimdi arkadaşlarınla eğleniyorsun diye endişelenmek için her şeyi verirdim. Hastings'te bir çıkmazın peşinde koşmak yerine üniversiteye gittiğini ya da sadece tekrar gülümsediğini görmek için her şeyi verirdim."

Adam şimdi bütün gücüyle yükleniyor, telefona ağlıyor, onu da ağlatıyordu.

"Baba..." Nic ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Durumu onun için nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Her günü atlatmak kendi başına yeterince zordu. Babasının ıstırabını da sırtlanamazdı.

"Sana bunları söylememem gerektiğini biliyorum," dedi adam nefeslenerek. "Söylemememi, bunun sana kendini daha kötü hissettireceğini söylediler. Üzgünüm, tatlım. Sadece, eğer mutluluğun nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorsan bile benim hatırladığımı bilmeni istiyorum. Hatırlıyorum! Ve o anıları saklayacağım, ta ki sen onları geri almaya hazır olana kadar. Ta ki kaçmaya son verene kadar. Aslında bütün mesele de bu, bulunmak istemediği hâlde anneni arıyorsun."

Terapi konuşması dayanılacak gibi değildi. Bahsi geçen temaları tek tek tanıdı – anıların saklanması, duyguların saklanması, kaçmak. Her biri onu, Evan'ı ve babalarını saran ve birbirlerine çarpmalarını önleyen başka bir zihinsel yatıştırıcı katmandı. Onları bir kozanın içinde korunaklı tutuyorlardı, ta ki... Tam olarak ne olana kadar sürecekti bu durum?

"Kaçtığım falan yok..."

"Annen mutlu değildi." Bunu bir çeşit keşifmiş gibi söyledi adam.

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Ne kadar mutsuz olduğunu biliyor musun? O ıstırap içindeydi. Amansız bir ıstırap."

Biliyorum.

"Biliyorum, baba."

"Ve bu ıstırap hepimize bulaşıyordu. Özellikle de sana. Buna şahit olmak beni bitiriyordu..."

"Baba, yeter!" Ne demeye çalışıyordu böyle? Adam devam etti.

"Ve o gün için kendini suçladığını biliyorum, kız kardeşini oyun buluşmasına getirmediğin ve telefonunu açmadığın için. Ama direksiyonun arkasındaki kişi annendi..."

Nic gözlerini kapadı, bu sefer bir şekilde daha sert bir tona bürünen kelimeleri dikkatle dinledi.

"...frene ne kadar hızlı basıp direksiyonu ne kadar hızlı kırdığını, sizin evde yalnız olduğunuzu bilerek ve dondurma arabasının sesini duyarak arabayı olabildiğince yavaş kullanıp kullanmadığını düşünüp duran kişi annendi... Sen bir gençtin, Nic. Meşgul bir gençtin ve kız kardeşine bakıcılık yapmak senin işin değildi. Annen bu duruma böyle bakıyordu. Ve başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü biliyordu."

"Sen de böyle mi düşünüyordun?" diye sordu Nic şimdi. Babası sanki bir hüküm veriyor gibi gelmişti ona. Bir suçluluk kararı. Kendi babasının annesi hakkında düşündüğü şey bu muydu? Eğer öyleyse, bu zehrin ne kadarı bir kocanın yapması gereken teselli etmeye ve destek olmaya yönelik konuşmalara sızmıştı?

"Nic?"

"Buradayım," diye yanıtladı Nic. Daha fazlasını söylemek, daha fazlasını sormak istedi. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Çok yorgundu; gözyaşlarından sonra başı çatlıyor, midesi hâlâ bulanıyordu.

Annesiyle ilgili onun da böyle hisleri mi vardı? Kendinden çok onu mu suçluyordu? Paçayı sıyırmış olabilmek için onu suçlamak iyi gelmiş miydi?

Belki de benzer şeyler olduğunda insanlar böyle yapıyordu. Bir çocuk garaj yolunda ezildiğinde. Bir çocuk evin önündeki havuzda boğulduğunda. Bir çocuğun boğazında oyuncak kaldı-

ğında. *Bu benim başıma, çocuğumun başına asla gelmezdi çünkü asla onun annesi kadar dikkatsiz olmazdım. Olanlar bu yüzden oldu.* Eğer ortada bir hata varsa, o zaman önlem de olabilirdi; hayatı katlanılabilir kılmaya yarayan bir kontrol yanılsaması.

Evet, diye düşündü Nic. Annesi hakkında böyle düşünmek iyi gelmişti. Öfkesinin kaynağı buydu. Kendi suçunu ve kendine duyduğu nefreti hafifleten tek şey annesini suçlamaktı.

Bir de gerçekler vardı. Garaj yolu kör noktada kalıyordu. Annesi dönüş yapmak için yavaşlamıştı. Tahminen saatte on beş kilometre hızla gidiyordu. Yerdeki lastik izleri ânında yön değiştirdiğini gösteriyordu. Tekerlek dönebildiği kadar dönmüştü, Annie'den uzağa çevrilmişti. Telefonu bir evrak çantasına sıkıştırılmıştı. Her gün olduğu gibi eve gelmişti. Kafasında bir sürü endişe olmasına rağmen güvenli ve sorumlu bir şekilde.

Bütün hayatını sorumluluk sahibi biri olarak geçirmişti.

Ta ki fırtına gecesine kadar.

"Bunu yaptık mı?" diye sordu Nic şimdi. "Onu gizlice suçladık mı ve o bunu biliyor muydu? Onun suçu olmadığını söylememize rağmen bunu hissedebiliyor muydu?"

Babası cevap vermeden önce biraz duraksadı. Sonra yanıtladı, "Bilmiyorum, tatlım. Gerçekten bilmiyorum. O direksiyonun arkasındaki ben de olabilirdim, biliyorum. O köşeden çıkıp gelen herhangi biri olabilirdi. Ama değildi. Oydu. Ve yaptığımız hiçbir şey bunu değiştiremez."

Nic avucunu alnına bastırarak yavaşça bir sağa bir sola doğru hareket ettirdi.

Babası ve beyin uyuşturan terapisi.

Zihni çığlık atmaya devam ediyordu. Bu konuşmaya bir son vermek zorundaydı. Babası onun neden burada olduğunu anlamalı ve yapması gerekeni yapmasına izin vermeliydi.

"Onu bulmalıyım, baba."

Adam tekrar uzun ve derin bir iç çekti.

"Ben de aramayı bırakmış değilim. Özel dedektif her gün, bütün gün bunun üzerinde çalışıyor –kredi kartlarını, sosyal gü-

venlik numarasını, pasaportunu izliyor– eyalet eyalet gezip tren ve otobüs terminalleriyle, havayollarıyla bağlantı kuruyor."

Ama yine de, diye düşündü Nic, *o sandviçi sipariş etti.* Sonra da eve gitti. İşe geri döndü. Köpekleri gezdirdi, spor salonuna gitti, metresini becerdi ve sonra yirmi dört yıldır karısıyla paylaştığı yatakta televizyon izlemek için eve geldi.

"Annie'yi unutmamı, annemi unutmamı ve üniversiteye gitmemi istiyorsun, şimdi de ben senden onu bulmaya çalışmamı unutmanı istiyorum. Sanırım durum berabere."

Babası uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ve sonunda sadece, "Seni seviyorum, Nicole," dedi.

Diğer her şey başarısız olduğunda, kutuda her zaman bu son mantra vardı. Söylediğinde samimi olsa bile.

"Ben de seni seviyorum, baba." Daha sonra telefonu kapattı.

Nic yatağa geri dönüp tekrar yorganın altına girdi. Babasının sözleri de hemen yanı başında yatıyordu.

Cep telefonunun ekran kilidini tekrar açıp Evan'a bir cevap gönderdi.

Ben iyiyim. Endişelenme.

Nerdsin sn?

Handa.

Ve sonra, garip bir şey oldu.

Çitli olan mı?

Ne çiti?

Nic ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bir çit göremedi.

Babam annemi ararken gördüğünü söylemişti. Ürkütücü bir şeymiş.

Oraya ulaştıklarında durmak zorunda kaldıklarını söylemişti. Ne bileyim.

Nic ormana baktı. Sonsuzluğa uzanıyordu.

Sn iyi msn?

Sanırım.

Nic, kardeşinin anneleri hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak etti. Onları terk ettiğine inanmak onun için daha mı kolaydı? Gittiği için rahatlamış mıydı? Bundan hiç bahsetmemişlerdi. Çoğunlukla mesajlaşıyor, onda da günlük şeylerden

bahsediyorlardı. Nic kardeşine futbolun nasıl gittiğini sormuştu. Eleme maçlarını izlemeye söz vermişti ancak anneleri olmadan orada olmak, üstesinden gelebileceğinden emin olmadığı bir duygusal zorluktu.

Babam eve dönmemi istiyor.

Cevap çabucak geldi ve normalde konuşmalarının bir parçası olan şakacı üsluptan eser yoktu.

Hayır. Onu bulmak zorundasın.

İşte, sorusunun cevabını almıştı. Yalnız değildi.

Cevap yazdı, **Söz veriyorum.**

7

İKİNCİ GÜN

Alice'le birlikte oturma odasındaki pencerenin yanında duruyorum. Pencereye koşup adamın arabayla uzaklaşmasını izlememe bir anlam veremiyor.

Çantamla birlikte uzaklaşmasını izlememe.

Kamyonet garaj yolunun tozunu kaldırıyor. Arabanın arkasında bir göçük var. Stop lambalarından biri kırık.

"Kamyonetine ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Alice bana.

Kamyonet umurumda değil. Çantamı düşünüyorum. Bir de çiti. Garaj yolunun sonundaki kapıya bağlanan çiti. Zincir vurulmuş kapıyı. Dikenli tel bobinleri olan çiti.

"Hayır," diyorum. Sesim, nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyormuşum gibi neşeli.

Alice elimi tutuyor ve ona tüm dikkatimi vererek bakana kadar beni çekiştiriyor.

"Şöyle ki," diye anlatmaya başlıyor ve bütün bedenim kaygıyla doluyor.

Ama kız devam ediyor. "Birisi onu çok yakından takip ediyordu. Bunu yapmaman gerek. Önündeki arabadan uzak durman lazım. Sonra o frene bastı ve arkasındaki araba doğrudan ona çarptı! Ve çarpan araba hani şu gerçekten küçük arabalardan biriydi, bu yüzden her yeri göçtü. Sonra o aptal küçük arabanın şoförü olan kadın polisi arayacağını söyledi ama sonra o da kadı-

na, birine arkadan çarptığında bunun her zaman çarpanın hatası olduğunu söyledi. *Her zaman.*"

Kız anlatmaya devam ettikçe kalbim küt küt atıyor. Sabırlı olmaya çalışıyorum. Onu kışkırtmak istemiyorum. Ama bunda zorlanıyorum.

Alice gevelemeye devam ediyor.

"Ve sonra kadın polise ya da sigortacılara gitmesin diye ona çok para verdi. Bir de ne var biliyor musun?" Bunu dedikten sonra kıkırdıyor. "Böyle olduğunda bütün para ona kalıyor."

Ağzımı açıyorum, ona tam olarak ne demek istediğini ve bunu nereden bildiğini sormak üzereyim. Adam öfke dolu biri mi? İnsanların arabalarıyla ona çarpmasını sağlamaktan gurur mu duyuyor?

Ama bir şey sormuyorum. Umurumda değil. O çitin dışına çıkıp nereye kadar gittiğini, kasabanın neresinde kaldığımızı görmem gerekiyor. Gökyüzü masmavi. Hava bu giysilerle dışarı çıkacak kadar sıcak. En azından güneş henüz batmamışken.

Bu içgüdüye güvenebilir miyim bilmiyorum ama çok güçlü. Bana bu evden çıkmamı söylüyor.

"Hadi!" diyor Alice. "Nerede doğduğumu görmek ister misin?"

Alice beni tekrar koridorun sonuna götürüp benim uyuduğum soldaki yatak odasının önünden geçiriyor. Soldaki başka bir yatak odasını, sonra sağdaki bir banyoyu ve ondan sonra üçüncü bir yatak odasını geçiyoruz. Çok tuhaf bir ev. Hiç merdiven görmedim. Uzun bir çiftlik gibi düzenlenmiş ancak verandası var ve cephesi üçgen çatılı bir çiftlik evinin cephesini andırıyor.

Son yatak odasının yanında daha küçük bir oda var. Karanlık, penceresiz ve içerisinde lavabo ve çamaşır makinesi bağlantısı var. Zemin, diğer odalar ve koridor gibi ahşap değil. Sert, seramik fayanslarla kaplı. Köşede bir çeşit tuvalet bulunuyor.

"İşte!" diyor. "Tam burada! Annem hastaneleri sevmezdi."

Ona bakıyorum ve bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyor mu diye merak ediyorum. Annesi soğuk, karanlık bir çama-

şırhanede evde doğum yapmış. Alice de nadiren evden çıkıyor. Ama ben farklı bir dünyadan geliyorum. Belki de hastanenin masraflarını karşılayamadılar. Belki de çocuklarını eğitmek için hükümete güvenmiyorlar. Belki de kimseye güvenmiyorlar.

Ama... Bir dakika. Adam bana giysilerimin çamaşırhanede kuruduğunu söylemişti. Bu odada makine yok. Çamaşır kurutma askısı yok. Giysi yok.

"Alice," diye soruyorum. "Çamaşırları yıkadığınız başka bir yer var mı?"

Alice omuz silkiyor. Hiçbir fikri yok ve umurunda da değil.

"Şimdi oyun oynama zamanı!" diyor. Elimi kavrıyor ve yürüyoruz.

Evin ön kısmındaki küçük bir odada yere oturuyoruz. Duvarlarda çocuk kitapları ve oyuncaklarla dolu raflar var; hepsi toz içinde. O kadar tozlu ki bu evi hiç temizliyorlar mı diye merak ediyorum. Ve işte o zaman küçük anılar bir anda doluyor zihnime – dün geceye ve bu sabaha ait anılar. Gevşek basamaklı verandada yürümek. Çatı kaplamasının soyulan boyası. Fırtınada ve karanlıkta bile kahverengi kısımları görebiliyordum. Odamın parkeleri ve koridor kalın bir kir tabakasıyla kaplı. Hava odalara sızdıkça yoğunlaşmış ve yavaşça etrafa yerleşmiş olan tozla. Ve telefonu çalışmayan mutfağın zemini sararmaya başlamış. Yılların ve bakımsızlığın eskittiği beyaz döşeme renk değiştirmiş.

Belki de adamın karısının öylece öldüğünü düşünmekle hata ettim. Uzun süredir bu evde hiçbir kadın yaşamamış. Belki de yıllardır. Ama yine de kıyafetler yeni yıkanmış. Belki kadın bir süredir hastaydı.

Belki de gençti ve evi nasıl temizleyeceğini bilmiyordu.

Kıyafetlerimi bulmalıyım. Buradan çıkmam gerek.

"Sen bu kız ol," diye buyuruyor Alice bana. Bana kahverengi saçlı, küçük bir plastik bebek uzatıyor. "Onun adı Suzannah."

Küçük bebeği alıp gülümsüyorum. "Tamam," diyorum.

"Ben de Hannah olacağım. Benim gibi sarı saçları var. Sarı saç-

lı olmak daha iyi. Bunu biliyor muydun? Bu yüzden mi kahverengi saçlarını sarı yapıyorsun? Diplerini görebiliyorum çünkü."

Ona böyle kişisel bir soru sormanın daha güzel bir yolu olduğunu söylemek, ona ebeveynlik etmek istiyorum çünkü buna ihtiyacı var; bu şekilde bu pis evden asla çıkmadan, başka bir çocuk görmeden yaşaması akılalmaz. Ama o benim çocuğum değil, kollarımda uyumuş ve rüyamda Annie'yi görmemi sağlamış olsa da.

O senin çocuğun değil. Yakında gideceksin.

"Neye alerjin var?" diye soruyorum ona.

Şimdi bilgi toplamayı düşünüyorum. Belki buradan ayrılmama yardım eder.

"Evin dışındaki her şeye," diyor.

"Ne gibi?" diye soruyorum.

"Tüm ağaçlara, çimenlere, gökyüzü ve havaya. Tüm hayvanlara. Hepsine. Asla evden çıkamam. Ancak maskeyle çıkabiliyorum, o da acil bir durumsa."

Bunu duygusuzca söylüyor. Bunu hiç dışarıya özlem duymadan söylüyor çünkü bildiği tek hayat bu. Kendini bildi bileli bu şekilde yaşıyor olmalı.

Bu evden kaçıp gitmek isterken, bebeklerle oynamaya dalarak aklımı kaybetmeyeyim diye bu söylediklerini aklımın bir kenarına yazıp önemlilermiş gibi davranıyorum.

İlk olarak, dört yaşından ya da belki daha öncesinden beri burada. Tek bildiği hayat bu.

İkincisi, adama asla isimle hitap etmiyor. Sadece *o* zamirini kullanıyor.

Üçüncüsü, adam onu burada tutmak için ona yalan söylüyor. Eğer kızın bu kadar ciddi alerjisi olsaydı, bu evdeki toz onu şimdiye öldürürdü.

Dördüncüsü, adını söylemeyen bu adam öfkeli ve ani tepkiler veren biri. Frene asılıp bir arabanın ona çarpmasına neden olduğunu gözümde canlandırıyorum. Şiddete başvuran biri de olabilir.

"Suzannah!" diye bağırıyor Alice.

Kendimi tekrar bebeklerle oynadığım ânın içinde buluyorum.

Kendi bebeğimi kaldırıyorum. "Evet, Hannah?" diyorum kendi sesimden farklı bir sesle.

Alice kendi bebeğini yere atıyor. "O öyle konuşmuyor!"

"Üzgünüm," diyorum. "Nasıl konuşuyor? Tıpkı onun gibi olmaya çalışacağım."

Alice sakinleşip bebeğini eline alıyor. "Normal bir şekilde. Her zamanki sesinle."

"Tamam," diyorum. "Efendim, Hannah?" diyorum tekrar deneyerek.

Yüzü aydınlanıyor. Gece ve gündüz kadar farklı. Karanlık ve aydınlık gibi. Bu çocuğun içinden geçen duyguları bu şekilde tarif edebilirim.

Sonra konuşmaya başlıyoruz, Hannah ve Suzannah olarak. Çocukça şeylerden bahsediyoruz. Evcil hayvanlarımız hakkında konuşuyoruz. Suzannah'nın Oscar adında küçük bir yavru köpeği ve Hannah'nın Whiskers adında bir kedisi var. Her konuşmada, vereceğim cevapları bana önceden söylüyor. Bu, Alice'in her seferinde aynı şekilde oynadığı bir oyun ve bugünden önce her iki rolü de onun oynadığını tahmin ediyorum. Hem Hannah'yı hem de Suzannah'yı.

Oyundan sıkıldığında tekrar soru sormaya başlıyorum.

"Suzannah'yı başka kim oynuyor?" diye soruyorum. "Baban mı?"

Sinirlenerek bana sırtını dönüyor.

Damarına bastığımı fark ediyorum, bu yüzden daha çok zorluyorum. "Annen mi?"

"Aptalca sorular sormayı kes!" diyor.

Raflarla kaplı duvara gidip bir masa oyunu çıkarıyor. Candyland. Eskiye benziyor, yırtılan kutu bantlanarak tamir edilmiş.

Oyunu yere koyarken tek kelime etmiyor.

Kart çekiyoruz. Sırayla oynuyoruz. Biraz bekliyorum. Ve sonra devam ediyorum.

"Eh," diyorum. "Dün gece beni bulmanıza çok sevindim. Yıllardır Candyland oynamıyordum. En son çocuklarım küçükken oynamıştım."

Beni görmezden geliyor ve oyuncusunu beş kare ilerletiyor. Kart çekiyorum. İlerliyorum. Onu geçtiğimde öfkeleniyor.

"Hiç adil değil!" diye bağırıyor. "Hile yapıyorsun!"

"Endişelenme," diyorum. "Bir sonraki oynayışında bana yetişeceksin. Sadece bir kart çek – göreceksin! Her halükârda, kazansan da kaybetsen de eğleniyoruz, değil mi?" Yine aynı şeyi yapıyorum. Ebeveynlik ediyorum.

O senin çocuğun değil.

Başka bir kart çekiyor. Beni geçip gülümsüyor.

Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Rafta epey eski duran bir bebek görüyorum. Yüzü porselenden ve bir yanağındaki boya çatlamış. Geri kalanıysa yumuşak, bu yüzden destek alması için kitapların arasına konmuş.

"Bu kim?" diye soruyorum. "Raftaki."

Bebeği gösteriyorum. Alice başını kaldırıp ona bakıyor. Yüzündeki gülümseme muzip bir ifadeye dönüşüyor.

"O, Dolly," diyor.

"Senin mi?" diye soruyorum. "Çok eski görünüyor. Annene mi aitti?"

Bu sorum keyfini daha da kaçırıyor. Gülümsemesi yüzünden siliniyor ve konuyu bana çeviriyor.

"Kaç çocuğun var?" diye soruyor.

"Üç." Cevap her zaman *üç* olacak.

"Kaç yaşındalar?" diye soruyor.

"Yirmi bir ve on altı."

Şimdi bana bakıyor ve akıllı olduğunu görebiliyorum. Ya da belki de cin gibi olduğunu.

"Üç çocuğun olduğunu söylemiştin," diyor.

Cevabımı dikkatlice düşünüyorum. Bu kıza bir şey açıklamak istemesem de yalan söyleyip sonra da yakalanmak istemiyorum. Bana güvenmesine ihtiyacım var.

Gözümü karartıp açıklıyorum.

"Çocuklarımdan biri öldü. Henüz küçük bir kızken."

Alice dikkatle bana bakıyor. "Nasıl öldü?" diye soruyor.

"Araba çarptı. Sokağa fırlamıştı."

Kelimeleri söylüyorum ama kendim duymamaya çalışıyorum. O benim kalkanımı indirmeden önce bu konuyu hemen değiştirmem gerek.

Fakat sonra bir anda Candyland tahtasının üzerinden atlayıp kucağıma çıkıyor, kollarıyla beni sıkıca sarmalıyor. Ağlamaya başlıyor.

"Bu çok üzücü," diyor. Ama gözyaşları, etrafıma dolanan kolları gerçekçi görünmüyor. Beni duygulandırmıyor. Bu anı zorla gözlerimin önüne getirilmişken bile ağlayacak gibi hissetmiyorum. Ölen çocuğum. Sokakta cansız bir şekilde yatışı.

Bunun yerine kaskatı kesiliyorum. Bedenime yapışan bu çocuğa, bu yeni çocuğa kollarımı bile saramıyorum.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. "Gerçekten sorun değil. Uzun zaman önceydi."

Alice derin bir nefes alıp veriyor. Gözyaşları duruyor ve sırtı göğsüme yaslanacak biçimde arkasını dönüyor. Önkolumu alıp kendine çekiyor. Beni okşuyormuş gibi elini hafifçe tenimde gezdiriyor.

"Ben de dokuz yaşındayım," diyor. "Seni bu yüzden yanımıza aldık."

Ne? Sanırım onu yanlış duymuş olmalıyım. Bu yüzden soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Kafasını çevirip bana bakıyor. Gözleri kocaman. Melek gibi. Akılda kalıcı.

"Seni bekliyorduk. Uzun süre beklemek zorunda kaldık."

Kelimelerin içime işlemesine izin veriyorum. Her biri bir yıldırım etkisi yaratıyor. Her biri beni sarsarak hayrete düşürüyor.

"Beni mi bekliyordunuz?" diye soruyorum şimdi. "Orada olacağımı nereden biliyordunuz ki?"

Kalbim göğsümde dörtnala koşuyor ve kızın tenimi okşarken bunu hissetmemesi için dua ediyorum. Ne demek istediğini öğrenmem gerek.

"Çok şey biliyorduk. Geleceğini biliyorduk. Kızını da biliyorduk. Bana söyleyeceğini sanmıyordum ama söyledin. Çok dürüst bir insansın."

Başını göğsüme yaslıyor. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken kız kollarımı okşamaya devam ediyor. Beni bir hayvanmışım gibi seviyor.

"Ya!" diyorum. Sesim titriyor. "Ben de tesadüfen karşılaştık sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Bu sadece sakladığımız küçük bir sırdı. Seni bekledik, şapşal. Senin benzin istasyonuna koştuğunu, sonra da durup şaşkın ve üzgün bir şekilde etrafına baktığını gördük. Sonra kasabaya yürümeye başladın. Sonra ben, 'Bu o mu?' dedim ve o da, 'Evet,' dedi ve yine de kamyonetle sana çarpmamız gerekip gerekmediğini sordum ve o da, 'Hayır,' dedi ve sonra bir süre farları kapatıp seni takip ettik, sonra da sana yakınlaştık ve seni aldık!"

Ayakta duruyorum. Kızsa sersemlemiş bir biçimde yerde yatıyor. O an ne oldu bilmiyorum; tek bildiğim, o sözler ağzından çıktıktan sonra onu kollarımda tutmaya dayanamadığım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ben odadan çıkarken. Beni takip ettiğini duyuyorum, küçük adımlarla koşuyor.

"Bir şey almam gerekiyor," diyorum. "Mutfaktan. Biraz su..."

Yürürken sesim titriyor. Tam arkamda. Ondan uzaklaşmalıyım. Bu evden uzaklaşmalıyım.

Beni takip ettiler. Beni yanlarına aldılar. Geleceğimi biliyorlardı.

Çekmecelere bakınıyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Alice.

Cevap vermiyorum. Bir makas buluyorum. Makasla birlikte ahşap tezgâhtaki bıçaklardan birini alıyorum. Onları bir bulaşık havlusuna sarıp bir kenara koyarken, fark etmeyeceğini umarak

bir bardak su alıp içiyorum. Boğazım düğümleniyor. Suyu yutmaya çalışırken ağzım kupkuru.

Şimdi ona bakıp odaklanıyorum. Bunu yapabilirim. Dokuz yaşındaki bir kızı zekâmla alt edebilirim.

"Hani senin dışarıdaki şeylere alerjin var ya?" diye soruyorum.

Başıyla onaylıyor.

"Benim de benzer bir hastalığım var. Evlerin içlerine alerjim var. Her gün birkaç dakikalığına dışarı çıkmam gerek yoksa hastalanmaya başlıyorum."

Merakla bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Evet. Şu anda midem bulanıyor. Biz oyun oynarken aniden oldu. Seni korkuttuysam özür dilerim. Su iyi geldi. Ama dışarı çıkmam gerek. Biraz yürüyebilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Sanırım. Ama orman çok büyük. Ya kaybolursan?"

"Fazla uzağa gitmeyeceğim. Belki garaj yolunun sonuna kadar gidip sonra hemen geri dönerim. Bu şekilde kaybolmam."

Başıyla onaylıyor. "Bu işe yarayabilir. Geri döndüğünde belki de maskeyi takmalısın."

"Ah! Bu harika olur," diyorum. "Ödünç alabilir miyim?"

"Tabii!" Alice bana yardım ettiği için çok heyecanlı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Başıyla onaylıyor.

"Benim için alabilir misin, sonra ön kapıda buluşuruz? Bu şekilde geri döndüğüm gibi takarım."

Gülümsüyor ve odadan dışarı fırlıyor. Koridorda zıplaya zıplaya ilerlediğini duyuyorum. Hızlı hareket ediyorum, içinde makas ve bıçağın olduğu havluyu kapıp oturma odasına koşuyorum. Ön kapıyı açıp dışarıya yerleştiriyorum. Kapıyı tam zamanında kapatıyorum.

Alice şimdi bir elinde maskeyle burada. Diğer elinde de bir çift yağmur çizmesi taşıyor.

"Çıplak ayakla dışarı çıkamazsın, şapşal," diyor.

Ayaklarıma bakıyorum. Gerçekten de çıplaklar. Dün gece uyurken ayakkabılarım da kıyafetlerimle birlikte kaybolmuş. Buradan çıkmak için çıplak ayakla kırık camların üzerinde yürürdüm ama başımı iki yana sallayıp kendimle dalga geçer gibi yapıyorum.

"Ah, Tanrım! Sahiden şapşalım, değil mi?"

Çizmeleri alıyorum. Bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduklarını kestiremiyorum. Büyükler ve bol geliyorlar. Ama yürüyebiliyorum, önemli olan da bu.

Alice'e gülümsüyorum. Ona sarılmak için kendimi zorluyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor.

"Teşekkür ederim, Alice. Sen çok tatlı bir kızsın."

Şimdi onu bırakıyorum.

"Çok yakında dönerim ve daha iyi hissedeceğime eminim. Birkaç dakikalığına idare edebilir misin?"

Başıyla onaylıyor. "Burada hep yalnız kalıyorum zaten."

"Pekâlâ." Alnından öpüp kapıyı açıyorum. Dışarıdan gelen havayı solumak zorunda kalmamak için kapıdan bir adım geri çekiliyor.

Kalbim özgürlük umuduyla âdeta dans ediyor. Sevinçten havalara uçacak gibi.

Dışarı çıktığımda Alice'in arkamdan seslendiğini duyuyorum.

"Dikkatli ol," diyor. "Ormanda kaybolma."

Dönüp bakıyorum. Alice ekliyor, "İlk annem böyle öldü."

8

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha ve bir saat daha, ta ki Nic zamanı takip etmeyi bırakana kadar – ta ki hafif bir kendinden geçmişlik merhamet gösterip bilincini kapatana kadar.

Gecenin bir yarısı uyanıverdi. Başı hâlâ zonkluyordu, çarşaflar bedenine dolanmıştı. Saatin kaç olduğunu ve caddenin karşısındaki barın hâlâ açık olup olmayacağını merak etti.

Nereden geliyordu bu şiddetli arzu? Suçluyu bulmak için bedenini taradı. Kafası bariz şüpheliydi ama o sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Zekice bir yanlış yönlendirmeydi.

İlk kez içki içtiği ve rahatladığını hissettiği zamanı düşündü. Son senesinin sonbaharıydı – Annie'nin ölümünden iki yıl sonra. Bu olayın açtığı yarayı kendini cezalandırarak sarmaya çalışıyordu. Ödev yaparak ve koşarak. Boş zamanlarını doldurmak için yerel bir giyim mağazasında iş bulmuştu. Kendini her türlü hoşgörüden mahrum bıraktığından yedi kilo vermişti.

Kolomb Günü hafta sonundan hemen önceye denk geliyordu. Üç gün okul yoktu. Bir kır koşusu etkinliği ya da çalışması gereken bir sınav da. Ne annesi ne de babası evdeydi – babası bir konferansa, annesi de Evan'ı ziyarete gitmişti. Cumartesi uyanıp on beş kilometre koşmuştu. Mağazadaki vardiyasını tamamlamış, sonra da bomboş bir eve geri dönmüştü. Sessiz bir eve. Bir şeyler okumaya çalıştıysa da zihni yorgundu ve işbirliği yapmayı reddetmişti. Televizyonu açmıştı ama hiçbir şey ilgisini çekmemişti.

Onları ilk kez o zaman hissetmişti – içindeki boşlukları. Doldurulamayan hissizliği. Hiçbir şey fayda etmiyordu.

Gece bir kez daha koşuya çıkmış, bedeni dermansız kalıp uyuyabilene dek durmamıştı. Fakat sonra sabah olmuştu; bacakları hareket etmiyor, zihni odaklanamıyordu. Mağaza kapalıydı. Dikkatini dağıtacak bir şey kalmamıştı.

Daha sonra içindeki bu boşlukları oyanın keder, suçluluk ve kendine duyduğu nefret olduğunun farkına varmıştı – Annie'nin ölümünün onda açtığı yara olduğunun. Ama o pazar günü, o boşluklar açlıktan kıvranan vahşi bir canavardan farksızdı. Hayatında ilk defa insanların neden köprülerden atladığını anlamıştı ve kendini şehir merkezindeki nehrin üzerindeki köprüyü düşünürken bulduğunda içki dolabına gidip kendine bir bardak votka koymuştu.

Birkaç dakika içinde ağlamaya başlamıştı. Sonra da gülmeye. Ve sonra dizüstü bilgisayarından saçma bir dizi açıp bölümleri arka arkaya izlemeye. Pazartesi sabahı bir gün önceki kıyafetleriyle uyanmıştı, yanında duran dizüstü bilgisayarınınsa şarjı bitmişti.

O an tek bir şey düşünmüştü: Şükürler olsun, Tanrım. Votka için şükürler olsun.

Son sınıfın bitimine doğru, okulda dört kez alkolle yakalanmıştı. Bunun sonucunda uzaklaştırılmıştı. Üniversite kabulü iptal edilmişti.

Ve buna rağmen aynı şeyi düşünmüştü: Şükürler olsun, Tanrım. Votka için şükürler olsun.

Şimdi zonklayan başıyla yatakta uzanırken içindeki boşlukların şiddetli arzusuna, açlığına karşı koydu ve düşünmesi gereken ihtimalleri değerlendirmek için kendine izin verdi. Eğer annesi çekip gitmemişse, olayın üzerinden iki hafta geçtiğine göre ölmüş olması muhtemeldi. Arama yapılmamış bir tarlada cansız yatıyor olabilirdi. Ya da belki bir yabancının ellerinde can vermişti.

Belki de bu yüzden babası notun gerçek olduğuna inanmaya

bu kadar hevesliydi. Belki de onu bu şekilde kaybetmeye dayanamamıştı. Aklında böyle bir düşünce varken kollarına başka bir kadını almak çok zor olurdu.

Votka... caddenin karşısındaki bar...

Nic saate bakmak için telefonunu aldı. *Kahretsin.* Saat dördü geçmişti. Bar ikide kapanıyordu.

E-postasının üstünde kırmızı bir nokta vardı. Babasından bir mesaj. Yatağının ucuna oturdu.

E-postanın bir eki vardı, annesinin yazışmalarında yazdığı şeylerin kesitlerini içeren bir belge. Annesi ilk kaybolduğunda onları okuyan kişi babası olmuştu. Şifresi, paylaştıkları bir bilgisayarın anahtarlığında saklıydı.

Gelen mesajda sadece, *HABERİN OLSUN – bilmen gerektiğini düşündüm,* yazıyordu.

Annesinin yazdıklarını okuyarak bir saati daha geride bırakti, sonra bir saati daha ama sonra hesaba kendisi girdi ve onları ilk elden, ilk kez okudu. Zamanda ay ay geriye giderek, annesinin yazdığı her bir kelimeyi hem de.

Çoğu önemsizdi. Havadan sudan konuşmalardan, öğle yemeği randevularından ve tatil toplantıları için planlamalardan oluşuyordu. Ama bazıları bundan daha fazlasıydı. Mesela psikoloğuyla seans yaptığı günlerden ya da yas destek grubuyla yaptığı toplantılardan sonraki yazışmalar. Bu insanların, onun ağzından laf alarak onu kendi öz analizine kaptırmasını sağlamak gibi bir özelliği vardı. Geçmişte kaybolmasına neden oluyorlardı. Orada boğulmasına.

Geçmeden önce hepsini hissetmen gerek. Bunu tekrar tekrar söylüyorlardı. Nic bunu birinci ağızdan da duymuştu çünkü danışmanı da ona aynısını söylemişti.

Peki geçiyor mu? Hiç geçiyor mu? diye sormuştu annesi. İçlerinden biri dürüstçe cevap vermişti. *Yeteri kadar geçiyor.*

Annie ve kederinin derinliği hakkında şeyler yazmıştı. Acı verici suçluluğunun derinliği hakkında. Sonra kocası ve ona duyduğu sevginin büyüklüğü ama aynı zamanda da bu sevgi-

yi benimseyememesi hakkında. Kendini değersiz hissediyordu. *Onun çocuğunu öldürdüm, bizim çocuğumuzu. Bana sarılmasına dayanamıyorum... Yüzüme yumruk atmasını yeğlerim.*

Nic bunu iki kez okumak zorunda kaldı.

Bir de Nic ve onun davranışlarıyla ilgili şeyler vardı. Hepsi bu davranışa bir isim vermişti – *hayatta kalma suçluluğu* demişlerdi buna. *Yanlış geldiği için hayatından zevk alamıyor.* Annesi, Nic'in yolcusu olduğu yoldan çok korkuyordu.

Sağlam tavsiyeler verilmişti. *Belki kocan haklıdır, üniversiteye gitmezse evi terk etmesi gerektiğini söyle... parayı kes... sert sevgi göster... ama ya bu onun sınırlarını fazla zorlarsa?*

Canları cehenneme. Hepsinin ve terapi saçmalıklarının canı cehenneme.

Nic hayatta olduğu için suçlu hissetmiyordu. Annie'nin ölümünde oynadığı rol yüzünden suçlu hissediyordu. Bazı şeyler, olduklarından fazlası değildi.

Bu konuşmanın sonunda annesinin duyduğu dehşet özetlenmişti.

Bir çocuğumu daha kaybedemem.

Nic bu sözleri asla görmezden gelemeyecekti.

Bu sözler asla aklından çıkmayacaktı.

Memur Jared Reyes sözleşildiği üzere dokuz buçukta onu lokantada bekliyordu. Nic onu tanımakta güçlük çekse de adam eski bir dost gibi ona aşinalıkla baktı.

"Selam!" dedi adam gülümseyerek.

"Merhaba," diye karşılık verdi Nic. Onu sandığından daha iyi tanıyıp tanımadığını merak edemeyecek kadar yorgundu. O dört gün âdeta üzerinden geçmişti.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler."

Adam omzuna dokunup hafifçe sıktı. İyi geldi bu. Nic'i endişelendirecek kadar iyi hem de.

"Tabii, ne demek. Kahve içmek ister misin?"

"İhtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?"

Adam tekrar gülümsedi ve Nic de kendini gülümsemesine karşılık verirken buldu. Çekici erkeklere karşı bir refleksti ve Reyes çekiciydi. Onu çeken şeyin ne olduğuna karar veremiyordu ama bir şey vardı. Yüzü ortalama standartlardaydı. Boyu da ortalamaydı. Fazla kilolu değildi. Hafif kaslıydı ya da sadece cüsseliydi ve üniformanın doldurulması gereken tüm yerlerini dolduruyordu. Parmağında yüzük yoktu.

Kadın garsonla aralarında bir şey vardı, belki bir geçmişleri olmuştu. Ya da gelecekle ilgili beklentiler. Nic içeri girip onun dikkatini çektiğinde kadın sinirlenmiş gibiydi.

Nic yolda içmek için kahve aldı. Reyes de bekledi.

Dışarı çıktıklarında polis memuru ekip arabasına doğru yürürken durdu, hanın yanında park etmiş olan mavi Audi dikkatini çekmişti.

"Artık ben sürüyorum," dedi Nic. "Benimkinden daha güzel." Ama annesinin hâlâ onun parfümü kokan ve konsolunda onun ruju olan arabasını sürmesinin sebebi bu değildi.

Reyes, annesinin küçük de olsa herhangi bir parçasına yakın olma ihtiyacını anlamış gibi başını salladı.

Lokantadan sağa döndüler ve Hastings Geçidi boyunca 7 Numaralı Otoyol'a ve Gas n' Go'ya doğru ilerlediler. Reyes her iki taraftaki tarlaları inceledi. Kaşları çatıktı. Gözleriyse dalgın.

"Bu yoldan kaç kez geçtim," dedi mısır tarlalarına bakarak. "Annen kaybolduğundan beri yüz kere olmalı. Her seferinde neyi kaçırmış olabileceğimizi düşünüyorum."

Nic şaşırmıştı.

"Soruşturmanın kapandığını sanıyordum."

Reyes omuz silkti. "Bir kadın kayıp. Yok olmuş. Onunla hiç tanışmadım. Seni ya da aileni çok az tanıyorum. Ama yani, bu nasıl bir şeydir? Bir kadın ortadan kaybolduysa ve onu bulmak senin işinse – nasıl olur da gözüne uyku girebilir? Nasıl olur da ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi devam edersin ki? Annen hâlâ bulunabilir, bulunmak istemiyorsa bile. O dört gün, herkes kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşuşturdu. Biraz yavaşlayıp

daha sistemli bir arama yapmanın ne zararı olabilir? Buralarda bir yerlerde olmalı. Ve neresi olduğunu bilmiyoruz diye hiç öğrenemeyecek değiliz."

Reyes içinde ani bir rahatsızlık dalgası yükselmiş gibi koltuğunda kıpırdandı. Söylemek istediği, içini kemiren bir şey vardı sanki. Havada bir elektrik akımı gibi hissediliyordu ve Nic, insanları adama çeken şeyin bu olduğunu düşündü. Garsonu. Lokantada gözleriyle onun kapıdan çıkmasını takip eden yaşlı çifti. Hatta kasabada yanlarından geçtikleri arabanın direksiyonundaki kadın bile ona el sallamıştı. Adamın görmesini umduğu kocaman bir gülümseme vardı yüzünde.

Nic erkekleri ve kadınları cezbetmek için buldukları şeyleri tanımaya başlamıştı. Bir de denemek zorunda olmayanlar vardı. İstese bile elinde olmayanlar. Memur Jared Reyes'in cazibesi de böyleydi.

Reyes gibi adamlar neredeyse votka kadar iyiydi.

Gas n' Go'ya gittiler. Reyes arabayı kenara çekip kontağı kapadı.

"Bu o mu?" diye sordu.

Yolun karşısına küçük, beyaz bir sedan park edilmişti.

"Bilmem."

"New York plakalı," dedi Reyes. "Hadi gel."

Edith Moore arabasından çıkarken onunla buluşmak için yürüdüler. Kadın otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Kumaş pantolon, kazak, makosen ayakkabılar. Kısa, kahverengi saçlar. Gözlük. Yüzünde duruma uygun bir empati ve sabırsızlık ifadesi vardı.

"Siz Nicole olmalısınız," dedi elini uzatarak. "Ben Edith Moore. Tanıştığımıza memnun oldum."

Edith'in gözleri hızla Memur Reyes'e yönelirken ifadesi değişti. Nic ona polisle geleceğinden bahsetmemişti.

"Jared Reyes," dedi adam başıyla selamlayarak. "Hastings Polis Departmanı'ndan."

Edith Moore da onu başıyla selamlayarak karşılık verdi. "Geldiğinize sevindim. Yardımcı olabileceğimi umuyorum."

"Bakalım," dedi Reyes. "Bizi olayın başladığı yere götürün. Fırtına gecesi."

Hepsi Chevy'ye bindi. Reyes, Edith Moore'la önde oturuyordu. Nic arkada, tam ortadaydı ve ön camı görebileceği kadar öne eğilmişti. Hastings Geçidi'nde kasabaya doğru iki kilometre boyunca sürdüler, sonra U dönüşü yaparak yavaşça kavşağa doğru ilerlediler.

"Hemen hemen bu hızda gidiyordum. O yağmurda en fazla bu kadar gidiliyordu. Farların ötesinde hiçbir şey göremiyordum."

"Ama bir şekilde Molly Clarke'ı gördünüz," dedi Reyes.

"Farlar sayesinde. Yol dar. İki tarafını da görebiliyordum."

Edith, kadını gördüğünü iddia ettiği kilometre tabelasının hemen önüne geldiklerinde arabayı kenara çekti. "Onu tam burada gördüm ve sonra da diğer yönden gelen, kasabaya giden kamyoneti."

Nic, kadının hikâyenin geri kalanını anlatmasını dinledi. Annesi ve onlara nasıl el salladığı hakkında telefonda zaten söylediği şeyleri. Ve üzerine üç harf işlenmiş çantayı. Şimdi sordukları hiçbir şey daha fazla detayı gün yüzüne çıkarmıyordu – ne kamyonet ne de sürücü hakkında.

"Biraz daha detay verebilir misiniz? Renk, plaka, semboller, tampon çıkartmaları – hatırladığınız herhangi bir şey var mı?" diye sordu Reyes.

Edith dikkatlice düşündü. "Dediğim gibi koyu renkliydi. Siyah ya da çok koyu gri olabilir. Kömür rengi. Ama açık gri değildi... belki koyu kahverengidir, başka bir şey aklıma gelmiyor. Çok yağmur yağıyordu..."

Fakat sonra kadın kamyoneti hatırlamaya çalışırken aklına başka bir düşünce geldi.

"Aslında," dedi. "Şimdi buraya gelince – başka bir şey daha var. Ama emin olamıyorum."

Nic sabırsızlıkla ona baktı. "Nedir?"

Durup gözlerini kıstı ve kolunu kaldırarak yola işaret etti.

"Kamyonetin anneni alıp gittiğini ve yanımdan geçtiğini gördüğümde dikiz aynamdan baktım. İki stop lambası gördüğümden emin değilim. Sanırım biri yanmıyordu. O zaman gördüğümde bunun sadece yağmurdan kaynaklanan bir göz yanılması olduğunu düşünmüştüm. O kadar şiddetli yağıyordu ki bir şelalenin ardınan bakmaktan farksızdı. Ben de iki farın bir gibi göründüğünü düşündüm."

Reyes kadının yüzünü inceledi. "Peki şimdi?"

"Şimdi," dedi kadın. "Sanırım sadece bir stop lambası olması mümkün."

"Hangi taraftaki yanmıyordu?"

Edith Moore başını iki yana salladı. Bilmiyordu. "Plaka numarasını ya da markasını ve modelini alamadığım için çok üzgünüm. O şeylere ihtiyacım olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

Reyes dikkatle Edith Moore'a bakarken rahatsız edici derecede sessizdi. Bir şeylere uyuz olmuş gibi görünüyordu, daha düşmanca bir duruşa geçti.

"Size başka bir sorum var," dedi.

"Tabii."

"New York'tan döndüğünüze emin misiniz?"

Uzun bir sessizlik yaşandı.

"Evet. Elbette eminim."

"Arabanın ön camında hızlı geçiş sistemi için bir etiket olduğunu görüyorum. Doğu yakasından mı yoksa batı yakasından mı yola çıktınız? Doğu yakası sizi Triborough Köprüsü'nden geçirirdi. O köprüde de bir gişe bulunuyor."

Edith Moore'un gözleri parladı. "Hayır, kesinlikle o yöne gitmedim. Batı yakasından yola çıktım."

Verdiği cevapta bir terslik vardı. Nic bunu kadının sesinde duyabiliyor, Memur Reyes'in kısılan gözlerinde görebiliyordu. Adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Mesele şu ki," dedi Reyes bitirici vuruşu yaparak, "hızlı geçiş sisteminde son altmış gün içinde New York'a girip çıktığınıza dair bir kayıt yok. Bir gişeden geçmeden de batı yakasındaki şehre giremezsiniz."

Siktir.

Eğer kadın bu konuda yalan söylüyorsa, başka ne yalanlar söylüyordu?

"Şey, belki yanlış hatırlıyorumdur. Belki doğu yakasından gitmişimdir. Şu gişesi olmayan diğer köprüden. Willis Avenue Köprüsü'nden."

Reyes attığı bu yemin peşini bıraktı. Fakat bıraktığı gibi de kadının hikâyesinin diğer bölümlerine geçti. Ve hayatının. Schenectady'de bir pratisyen hemşireydi. Erkek arkadaşıyla yaşıyordu. Çocuğu yoktu. Üç kedisi vardı. *Hayır,* herhangi bir maddi sıkıntısı yoktu. *Ama bunu bana neden soruyorsunuz?* Ödül parası yüzünden elbette. *Size ulaşmamın nedeni bu değildi.*

Olay yerinden ayrılıp Molly Clarke'ı Hastings Geçidi'nde sıra kadem basmaya bıraktığında nereye gitmişti? Eve geldiğinde onu gören olmuş muydu? Yol boyunca bir yerde durmuş muydu? Ertesi sabah saat kaçta işe gitmişti? Ve son soru – *New York'ta değil de Hastings'te biriyle birlikte olmadığınıza emin misiniz?*

Reyes neyi ima ediyordu? Annesiyle ilgili bir hikâye uydurmak için kasabadan biriyle komplo kurduğunu mu?

"Hayır," dedi kadın savunmacı bir tavırla. "Neden böyle bir şey soruyorsunuz?"

Reyes o zaman geri çekildi.

"Sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum."

Gas n' Go'ya geri döndüler ve arabadan inerek garip bir sessizlik içinde öylece dikildiler. Ancak Reyes'in kadınla işi bitmemişti.

"Karakola gelmek için zamanınız var mı? Belki kamyonet modellerine bakarsınız? Seçenekleri daraltmaya yardımcı olur. Arabaların ne kadar farklı olabileceklerine hayret edersiniz," dedi.

Edith telaşlanmıştı. "Tüm bunlar için gerçekten zamanım yok, hastanedeki vardiyama yetişmek zorundayım."

"O hâlde size fotoğraflarını gönderebiliriz. E-posta adresinizi almış mıydık?"

Kadın, Reyes'e bir kartvizit verdi. "Burada yazana gönderebilirsiniz," dedi.

Reyes duraksadı, duyduğu rahatsızlığın hafiflemesine izin verdi. "Sanırım hepsi bu kadar."

Nic kadının koluna usulca dokundu. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Eh, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. Herhangi bir sorunuz olursa arayın. Ya da bu, annenizi bulmana yardımcı olursa... Para yüzünden aramadım ama bu bilgi işinize yararsa bana haber vereceğinize eminim."

Elbette, diye düşündü Nic. Bu dünyada karşılıksız hiçbir şey yoktu.

Onun yerine Reyes cevapladı. "Bir şey çıkarsa size bildiririz."

Ayrılıp kendi yollarına gitmeye başlamışlardı ki Nic babasının ona sorduğu soruyu hatırladı.

"Hey! Son bir şey daha."

Edith gülümsedi fakat Nic ve Reyes'e bakarken gergin görünüyordu.

"Numaramı nereden buldunuz?"

Kadın omuz silkerken bakışları yine ikisinin arasında gidip geldi. Kolay bir soruydu. Cevabını şak diye vermiş olması gerekirdi.

Yanıtlayan kişi Reyes oldu. "Bayan Urbansky mi verdi?"

"Karakoldaki kadının adı bu mu?"

"Evet," dedi Nic.

"Evet. Numaranızı o verdi. Üzgünüm. Hatırlaması kolay bir isim değil."

Sonra vedalaştılar ve Edith Moore yoluna gitti. Nic ve Reyes de Reyes'in arabasına geri döndüler.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Nic. "Kadını sorguya çektin resmen."

Reyes, Hastings Geçidi'ne geri dönerek kasabaya doğru sürdü.

"Yalan söylüyor. New York'a hiç gitmedi. Eve döndüğü falan yoktu."

"Belki kumarhanedeydi. Belki de erkek arkadaşının bilmesini istemiyordu. Onunla yaşadığını söylemişti, değil mi?" Nic çeşitli senaryolar ortaya atsa da ona bile pek olası gelmiyorlardı.

Reyes gaza daha çok asıldı.

"Bak, diğer herkes gibi seni oyalamak istemiyorum. Bu kadın yalan söylüyor. Hızlı geçiş kayıtları, fırtınadan bir gün önce New York Eyalet Otobanı'nda 7 Numaralı Otoyol'a giden çıkışa saptığını gösteriyor. Kumarhaneye giden en hızlı yol olduğu söylenemez. Mantıklı olan tek şey, güneyden değil kuzeyden ilerleyerek doğrudan buraya, Hastings'e geliyor olması. Geceyi burada geçirmiş olmalı."

"O zaman bu kasabadan biri onu tanıyor."

Reyes devam etti. "Buraya gelip tekrar aramaya başlamanın sebebi o ise ve anneni bulursan, ortada kamyonet olmasa bile parasını alacak. Bir önemi olmayacak – sonuçta seni buraya o geri getirdi."

Nic bunu düşünmüştü. "İyi de kamyonetle ilgili hikâyeyi neden uydursun ki? Bu beni sadece yanlış bir yöne, annemi bulmaktan daha uzağa götürür. Parasını da riske atar. Neden sadece annemi gördüğünü söylemesin – ve annemin çantasındaki harflerle ilgili söyledikleri sayesinde onu gerçekten gördüğünü de biliyorum."

Reyes bunu bir düşündü. "Belki de stop lambası kırılmış bir kamyonet vardır."

Hana dönmüşlerdi. Nic kapı koluna uzandı, sonra durdu.

"Gerçekten onun Hastings'te olduğunu mu düşünüyorsun? Fırtınadan önceki gece, eve gitmeden önce burada biriyle birlikte olduğunu mu?"

Reyes omuz silkti. "Tek mantıklı açıklama bu."

Sonra nefesini kesen bir düşünce geldi Nic'in aklına.

"Ne oldu?" diye sordu Reyes.

Nic parçaları yerine koyarak yavaşça başını iki yana salladı. "Ya annemi görmesinin sebebi kaybolmasında parmağı olmasıysa? Belki Hastings'ten biri de bu işin içindedir – onunla birlikte. Her şey olabilir. Belki Laguna'ya ulaşmasına yardım ettiler ama karışmak istemediler. Ya da belki başka bir şeydir... Canlı bulunamasa bile işin ucunda para var. Beş yüz bin dolar. Ve o not... Ya gerçekten sahteyse?"

"Tamam, orada bir dur bakalım."

"Ya ona zarar vermişlerse?" Nic'in sesi titremeye başladı.

Reyes onun paniğini yatıştırmaya çalıştı.

"Dinle, neden burada olduğu konusunda dürüst olmak istememesinin bir nedeni var ama bu tür bir şey olmak zorunda değil. İnsanların yalan söylemesinin pek çok nedeni olabilir."

Reyes ellerini Nic'in omuzlarına koydu. "Mesele para. Başka bir şey değil. Edith Moore anneni gördü ve şimdi de piyangoyu gözünden vurmak istiyor. Bak, artık yeni ipuçlarımız var. Sadece kamyonet değil, stop lambası ve Edith Moore'un yalan söyleme sebebi."

"İzlerini sürecek misin peki?"

Reyes omuz silkti. "Elimden geleni yapacağım. Şefe gelince, eh, onu ikna etmem gerekecek."

"O zaman kalmalıyım," dedi Nic. "Çünkü gittiğim an, Molly Clarke için yapılan arama çalışması ikinci kez son bulabilir."

Adam bir kez daha omuz silkti. Sonra, "Sana kalmış," dedi.

Nic en fazla bir gün kalmayı planlamıştı, Edith Moore'la buluşacak kadar. Ama Reyes haklıydı. Şimdi yeni ipuçları ortaya çıkmıştı.

Nic otele ve yanındaki lokantaya döndü. Yan aynada bir şey gözüne çarptı.

"Gitmelisin," dedi. "Muhtemelen yapacak işlerin vardır."

Kapıya uzandı.

Reyes onu durdurup kartını verdi.

"Stop lambasının izini süreceğim. Aklına bir şey gelirse beni ara."

Nic malum soru zihninde şekillenirken kartı inceledi. Yüksek sesle söylemek istemiyordu ama bilmesi gerekiyordu.

"Sence ölmüş müdür?"

"Hayır," dedi adam. "Öldüğünü düşünmüyorum. Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Bence güvenli bir yerde, atlatması gereken şey her neyse onu atlatmaya çalışıyor. Bunu daha önce de görmüştüm. İstatistikler bunu destekliyor. Hikâyesi bunu destekliyor. Kanıtlar bunu destekliyor. Ama aynı zamanda onu bulabileceğimizi de düşünüyorum. Ve bunun için sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Reyes doğrudan Nic'in içindeki boşluklara uzanmış, bir nebze de olsa onları doldurmuştu. Ufak bir doz sarhoşluk.

Nic onun arabayla uzaklaşmasını beklerken lokantaya doğru birkaç adım attı. O gittiğindeyse dönüp caddenin karşısına baktı.

Bara.

Ve kapıyı açan barmene.

9

İKİNCİ GÜN

Alice, ben garaj yolundan aşağı yürürken pencereden beni izliyor. Çamur birikintileri sabah güneşinden dolayı yer yer kurumuş ancak aynı zamanda fırtınadan kalma suyla dolup taşan çukurlarla kaplı. Her ayağımı kaldırdığımda botlar kaydığı için yürümekten çok ayaklarımı sürüyorum. Toprakta iz bırakıyorum. Çamura saplanıyorum. Her şeye rağmen hızlı hareket ediyorum.

Garaj yolu iki yüz elli metreden uzun değil. Dün gece arabayla gelirken saniyeleri saymıştım, kilometre sayacı saatte elli kilometrenin biraz altındaydı. Umarım yanılmıyorumdur.

Ev eğimli bir tepenin üzerinde duruyor ve zirveye ulaşıp inmeye başladığımda, ona sadece biraz hava almak üzere çıktığıma dair güvence vermek için dönüp Alice'e el sallıyorum. Karşılığında gülümseyip bana el salladığını görüyorum ve nihayet gözden kaybolduğunda botları çıkarıp koşmaya başlıyorum.

Kapıya ulaşana kadar garaj yolundan aşağı koşuyorum. Zinciri takmayı unutmuş olması için dua ediyorum ya da buna ihtiyaç duymamış olması için. Kendime deli olduğumu ve sadece burada yalnız kaldığında Alice'i korumak için kapıyı kilitlediğini söylüyorum. Kendimi kandırmaya devam ediyorum, ta ki zincirlere ulaşıp onları kilitli bulana dek. Çözülmeyeceklerini bile bile öfkeyle çekiştiriyorum. Nafile olduğunu bile bile.

Şu anda kendime hâkim olmam gerek. İyice düşünüp taşınmalıyım. Zaman çok değerli.

Kapıları, zinciri ve onları tutan kilidi inceliyorum. Makasım ve küçük bir mutfak bıçağım var. Kapı sağlam, kilit de epey dayanıklı. Kendime bunun ana giriş noktası olduğunu hatırlatıyorum. Burası savunmasız olma ihtimalinin en düşük olduğu yer.

Sağa sola bakınıyorum. Her iki tarafta da çit, sık ağaçlıkların arasında gözden kayboluyor. Garaj yoluna giderken sola döndüğümüzü hatırlayarak sağı seçiyorum. Kasabaya dönüş yolu sağda bir yerde kalıyor. Elimdeki tek şey bu. Adamın bizi buraya getirirken daireler çizmiş olması ve kasabanın solda kalmış olması çok muhtemel. Kasabanın yakınında bile olmamamız da öyle. O kadar çok dönüş yaptık ki.

Yine de bir karar vermem lazım. Hareket etmek zorundayım.

Yabani ormana adım atarken botlar için minnettarım. Onları soğuktan donmuş ayaklarıma geçirmek için duruyorum. Yer, düşmüş dalların ve çıkıntılı köklerin keskin kenarlarıyla kaplı. Engebeli ve sırılsıklam. Güneşe rağmen su çok soğuk.

Çit telden yapılma. Küçük kareler şeklinde örülmüş ve yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde. Üst tarafındaysa dikenli tel bobinleri var. Fakat bu benim endişe ettiğim en son şey. Üstteki tel ince ve sanırım onu kesebilirim. En üstteki dikenli teli kesip diğer tarafa atlayabilirim. Yapamayacağım şey, zirveye tırmanmak.

Delikler botların sığamayacağı kadar küçük ve telin her santimetresi dikenlerle kaplı. Daha küçükler, neredeyse görünmezler. Ama parmağımı bir kısmın üzerinde gezdirdiğimde, derim çizilip kanamaya başlıyor. Görünüşe göre kilometrelerce uzanan bu çitin her santimine küçük, minik metal dikenler gömülü. Bu mülkü çevreliyor. Bu kaleyi.

Ama neden?

Bu sorunun beni korkutmayacak bir cevabı yok.

Alice ilk annesinin bu ormanda öldüğünü söylemişti.

Ama şimdi ilk annesinin kaçmaya çalışırken öldüğünü düşünüyorum. Acaba onun da kafasında aynı kelimeler mi yankılanıyordu diye merak ediyorum. *Sadece git*. Acaba bu kelimeler

onu ölümüne mi sürükledi? Şimdiyse beni nereye götürdüklerini merak ediyorum.

Hayır. Merak edemem. Hiçbir şeyi merak edecek zamanım yok. Yapmam gereken bir iş var.

Teli kesebilirim ya da parçalayabilirim. Ama üsttekilerden daha kalın olduğundan zaman alacak. Küçük ağaçların dallarını kenara iterek yürüyüp daha büyük ağaçların köklerine tırmanırken gözden kaçırdığım için çarpıp derimi çizen dallar yüzümü acıtıyor. Bir açıklık oluşturmak için telin en az kaç karesini kesmem gerektiğini düşünüyorum. Dört yukarı, dört de yana doğru. Daha sonra orta hat boyunca katlayabilir, içinden sıyrılabileceğim kadar büyük bir üçgen kapıya dönüştürebilirim. Kendimi dikenlerden korumak için de botları ellerime geçirip onları tele bastırmak için kullanırım.

Nerede duracağım? Bu çiti kesmeye nereden başlayacağım?

Bacaklarım hareket etmeye devam etmek istiyor. Aklımsa koşmamı söylüyor. İçgüdüsel bir şey ama içgüdüsel kararlar her zaman akıllıca olmuyor. Koşup kaçabilir ve sonunda bir daire çizip hiçbir yere varamadan kapının önüne geri dönebilirim. Bu içgüdüye karşı savaşıyorum. Kesip çitin diğer tarafına geçtiğimde bana yardım edecek bir şey görene dek yürüyeceğim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kendimi yorgun hissediyorum. Ayaklarımdan düşmek isteyen botları yukarı çekmekten bacaklarım ağrıyor. Ormandaki nemli hava yüzünden üşüyorum. Yağmurdan ıslanmış yapraklar ve çalılar bana sürtünüyor ve giydiğim bu kıyafetleri sırılsıklam ediyor. Yanaklarım soğuktan sızlıyor.

Yürürken aklım başka yerlere gidiyor. John'u düşünüyorum. Yıllar önce yeni tanıştığımız zamanları. Önlerinde koca bir hayat uzanan iki genç âşık olduğumuz zamanları. Tam olarak öyleydik, mümkün olan her şekilde âşıktık. Hiçbir erkeği sevmediğim gibi sevdim onu. Onun diğer insanları çıldırtan özelliklerini sevdim. Fazla ciddi, fazla dürüst, fazla ağırbaşlı olabiliyordu. İyi bir

adam olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu özelliğini seviyordum. Sadece yanına uzanarak bu hararetini yatıştırabiliyor olmayı.

İkimizin de lisans üstüne devam ettiği kampüsteki bir şarküteride tanışmıştık. O işletme okuyordu. Ben yüksek lisans yapıyordum. O müşteriydi. Ben tezgâhtar. Parlak mavi bir önlük giyiyordum ve bana gözlerimin renginde olduğunu söyledi, bu da kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. Tavuk salatalı sandviç sipariş etmişti ama gözlerimi fark etmesi beni o kadar heyecanlandırdı ki ona tonbalıklı verdim. O gün bana bunu söylemek için geri döndü. Ama yeni bir sandviç istemedi. Beni yürüyüşe çıkarmak istedi.

Ormanda tıpkı bu şekilde yürümeyi severdik. Mart ayından kasım ayına kadar yürüyüş yapardık. Soğuk, sıcak... Bizim için fark etmezdi. Dağlara çıkardık. Bacaklarımızın ağrıdığını hissedene ve endorfinden başımız dönene kadar yürürdük. Sonra pansiyondaki küçük odamıza dönüp deliler gibi sevişirdik. Tutkuyla.

Onu seviyordum. Ama bu öncedendi.

Şimdiyse öncesiyle sonrasını ayıran bir çizgi var. Çocuğumuz ölmeden önce. Çocuğumuz öldükten sonra. Aşk, bu çizginin yakınından geçmeye, dönüştüğümüz bu yeni insanların içine işlemeye çalışmaya yanaşmıyor bile. Benden geriye pek bir şey kalmadı. John'un ne kadarının hâlâ orada olduğunu merak ediyorum. Her zaman hayran olduğum o ağırbaşlılığı, her zaman iyilik yapmak ve iyi olmak isteyen o adam şimdi kaskatı görünüyor gözüme. En katı davranış kurallarına göre yaşaması gereken bir adam gibi. Belki de bu, düşünmesini veya hissetmesini engelliyordur. Hâlâ *seni seviyorum* diyor ama yalan bu. Yalan söylemek kurallara aykırı, değil mi? Peki ya şimdi sevdiği diğer kadın?

Belki yeni kuralları bilmiyorumdur. Belki de artık John'u tanımıyorumdur.

Aşk, bunu öğrenmek için sınırı aşmayacak.

Bu evdeki adamı, ölen karısını ve çocuğunu düşünüyorum. Onların koydukları tuhaf kuralları düşünüyorum. Sakladıkları sırları.

Ben yürümeye devam ederken merak duygusu geri dönüyor.

Beni nereden tanıyorlar? Ailemi? Dün gece fırtınada 7 Numaralı Otoyol'da olacağımı nereden biliyorlardı? Ya da biliyorlar mıydı? Alice evden hiç çıkmıyor. Oyuncak bebekleriyle oynayıp hayaller kuruyor. Belki de hepsi bundan ibarettir. Bir hayal.

Ona ailemden bahsettiğimde o beni tanıdıklarını henüz söylememişti. Belki yalan söylüyordu.

Dokuz yaşında olduğunu söyledi. Ona Annie'nin kaç yaşında olduğunu söylemiş miydim? Tanrım, hatırlayamıyorum!

Durmadan yürüyorum, ta ki çitin diğer tarafında bir şey görene kadar. Beni olduğum yere mıhlıyor. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekiyorum. Ateş. Duman. Yanan odun. Gözlerimi açıyorum ve tekrar görüyorum – beyaz dumanlar göğe yükseliyor. Bir ev ya da fabrika olabilir. Kalorifer dairesi olan bir yer. Ya da biri bahçede çalı yakıyor, gerçi etraf bunun için fazla ıslak görünüyor. Büyük olasılıkla bir kalorifer ya da şömine.

Bu, en azından bir yaşam belirtisi. İnsanların var olduğunun belirtisi. Bana yardım edebilecek insanların. Kaçacak bir yerin. Saklanacak bir yerin.

Kendime durmamı söylüyorum. Islak birikintiye diz çöküp makası çıkarıyorum. Sonra da bıçağı. Ve işe koyuluyorum.

Daha çok zaman geçiyor. Parmaklarım kesmekten sızlıyor. Sadece üç tel kestim. Dikenler teli sabit tutmayı zorlaştırıyor. Makas kayıyor. Bıçaksa tek bir yerde durmuyor. Yavaşça kesip biçmem gerek. Dikkatlice. Parmaklarımı kesmeden teli sabit tutamıyorum. Ellerim üşüyor ve aletlerim parmaklarımdan kayıveriyor. Tekrar tekrar. Kayıp yere düşüyorlar. Çaresizce parmaklarıma hohluyorum. Onları ısıtmam gerek. Aletleri tutabilmeleri için kasları gevşetmem gerek.

Lütfen. Yukarı doğru bir kesik daha. Yana doğru da dört tane...

• • •

Bir ses duyuluyor. Durmamı söylüyor. Bana nerede olduğumu soruyor.

Hızla ayağa kalkıyorum ve aletlerimi yaprakların içinde bırakarak çitlerden uzaklaşıyorum. İşimi arkamda bırakıyorum. Hışımla çitlerden uzaklaşıp ormana doğru yürüyorum. Dumandan, ateşten ve bana yardım edebilecek insanlardan uzağa doğru. Onları gözümde canlandırıyorum. Beni battaniyeye sarıp ailemi ararkenki yüzlerini görüyorum. Polisi aradıklarını, bu çılgınlığın kapılarını kırıp geçerek Alice'le adamı bulduklarını ve bu şey artık her ne ise buna bir son verdiklerini. Onları geride bırakırken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Saklanacak bir yer bulacağım. Bu ormanda bir yerlerde. Sonra işime geri döneceğim. Kesmeye devam edeceğim. Kurtarıcılarıma ulaşana kadar da durmayacağım.

Dikkatle yürüyorum ancak kuru çalılar her adımımda çatırdıyor. Çitten, görüş alanım dışında kalacak kadar uzaklaşıyorum. Sonra saklanıyorum. Büyük bir ağaç bulup gövdesinin diğer tarafına, sesin daha da yakınlaştığı yerin aksine oturuyorum. Ve ses kesildiğinde, sadece ayak seslerini duyuyorum. Benim çıkardığım çatırtılardan bir farkı yok ancak daha yüksek sesli ve daha güçlüler. Ve sonra metalin metale çarpma sesi dışında tüm sesler kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ses.

Ağacın etrafına bakıyorum. Adam orada ve elinde bir av tüfeği tutuyor.

Ayağa kalksam da hiçbir şey söylemiyorum. Konuşmayı beceremiyorum.

"Burada yaralanabilirdin," diyor. "Öldürülebilirdin."

Bedenim tir tir titrerken gözlerimi dikmiş, ona bakıyorum. Ellerimin su topladığını görmemesi için dua ediyorum.

"Alice sana ayılardan bahsetmedi mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. Yüzünü inceliyorum. Dehşete düşmüş görünüyor. Durum göz önüne alındığında, her insanın olacağı gibi endişeli görünüyor. Ayılar. Adamın yüzü âdeta bir

aynaya dönüşerek bana kendi deliliğimi yansıtıyor. Kim bilir ne kadar gülünç görünüyorum. Küçük bir kızın hayallerinin beni korkutmasına izin mi verdim?

Adam, elinde av tüfeğiyle etrafımıza bakıyor. Sonra onu ağaca dayıyor ve bana elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Elimi nazikçe tutarken yüzünde bir gülümseme var. Bir deliyi deliliğinden kurtarmaya çalışan bir insanın gülümsemesi. Güler yüzüyle beni ikna ediyor ve yatışmaya başlıyorum. Aklımın kontrolünü kaybetmeme ne sebep oldu? Alice beni benzin istasyonundan beri takip ettiklerini söyledi. Aileme olanları biliyordu. Ama belki de bunların hepsi onun uydurmasıydı. Belki beni orada görmüşlerdi. Belki ona öncesinde ben söylemiştim ve o da sadece Annie'nin kaç yaşında olduğunu biliyormuş gibi yapmıştı.

Düşüncelerimin normal olmadığı kanısına varıyorum. Çocuğumun ölümünün kafamın içinde her zaman en karanlık senaryolara çıkan yollar açtığı kanısına. Paranoyaya. *Bir kez yaşandı. Bir kez daha yaşanabilir. Korku.*

Ama hayat neredeyse hiç korkunç değildir. Korkunçmuş gibi gelebilir. Korkunç görünebilir. Ama bu şekilde değil. Bu tür çılgınca bir korku değil.

"Üzgünüm," diyorum sonra adamın gözlerinin içine bakarak. "Kayboldum ve sonra panikledim. Evde kalmalıydım."

"Ziyanı yok. Ama gel şimdi, hadi," diyor. "Acele edersek seni kasabaya geri götürmek için zamanımız olabilir."

Ona kollarımı dolayıp teşekkür etmek istiyorum. Beni vurmayacak. Beni öldürmeyecek. Beni kasabaya götürecek.

Elbette öyle yapacak. Kafamda çılgınca düşünceler dolanıp duruyordu ve şimdi beni gerçeğe döndürdüğü için ona teşekkür etmek istiyorum.

Onu eve kadar takip ederken neredeyse Alice gibi hoplayıp zıplıyorum.

10

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Barmen.

Nic adamın adını hatırlayamasa da onun hakkında başka şeyler hatırlıyordu. Sesindeki sükûnet ve gözlerindeki teslimiyet gibi.

Hayat hikâyesinin de bir kısmını hatırlıyordu. Uyuşturucu bağımlısı bir anne. Ortalarda olmayan baba. Bakması gereken küçük kız kardeş.

Üniversiteye gidebilirdi. Ama burada ve Gas n' Go'da çalışmak için gitmemişti. Bulabildiği her işte çalışıyordu. Kız kardeşi gençti. Ya da belki bunların hepsini yanlış hatırlıyordu. Belki adamın yaşı daha büyüktü, kız kardeşinin genç olmasının ve ona destek olmak zorunda kalmasının üzerinden yıllar geçmişti. Belki de iş işten geçtiği için hâlâ buradaydı.

Nic onun nazik göründüğünü hatırlıyordu. Adamın boynunu öperken aldığı kokuyu sevdiğini. İçkiyi koyarken eli bol olduğunu. O gecenin pişmanlığı hâlâ etkisini sürdürüyordu, her zaman olduğu gibi.

Nic caddeyi geçti. Adam kapıları açıp pencerede asılı olan neon tabelanın ışığını yakarken onu görmedi.

Nic kapıyı kendine çekti. Bir dizi zil şıngırdadı. Barmen o sırada sandalyeleri masalardan indiriyordu ve zilleri duymasıyla sesin geldiği yöne döndü.

"Selam," dedi adam. Kaskatı kesilen vücudu ve kocaman açılan gözleriyle şaşırmış görünüyordu.

Nic istemsizce gülümsedi. Yüzünde bu ifade belirmeyeli epey olmuştu. Yanaklarının kasılmasıyla yüzüne bir sıcaklık dalgası yayılırken kendini tuhaf hissetti.

"Merhaba," dedi Nic.

"Geri mi döndün?" Adam son sandalyeyi de indirdi ve barın arkasına yürüdü. Bundan bir anlam çıkarmaya çalışmamak güçtü; onu daha samimi bir şekilde selamlamamıştı. Ve aralarına barı koymayı seçmişti.

"Evet," diye yanıtladı Nic. "Annem hakkında yeni bir ipucu vardı." Bara doğru yürüyerek adamın diğer tarafta durduğu yerin karşısındaki tabureye oturdu.

Adam ona ipucunu sordu ve o da anlattı – kadını, kamyoneti ve Memur Reyes'le birlikte kadınla tanışmaya gidişlerini. Reyes'i tanıyıp tanımadığını sordu, elbette tanıyordu. Bu kasabadaki herkes herkesi tanırdı. Konuşurlarken barmen halihazırda temiz olan tezgâhı bir bezle sildi. Gergindi. Nic'in dönüşüyle ilgili bir şey onu tedirgin etmişti.

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Saat biraz erken," diye yanıtladı Nic.

Sanki bu düşünce neredeyse aklını yitirmesine sebep olmamış gibi söyledi bunu.

"Kurt," dedi barmen aniden.

Ona bir bardak su koydu.

"Benim adım," diye devam etti. "Kurt Kent – ve lütfen bununla ilgili bir şaka yapma. Hepsini duydum."

Nic suyu içerken yanakları kızardı.

"Bu ismi hatırlarmışım gibi geliyor."

"Hiç sormadın ki."

"Doğru," diye yanıtladı Nic. Ve sonra ekledi, "Üzgünüm. Kafam biraz dağınıktı."

Kurt barın diğer tarafına yaslanarak kollarını kavuşturdu, hafifçe gülümserken gözlerinde bir teslimiyet ifadesi belirdi.

"Anlaşılabilir bir durum."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Nic. "Burada olma sebebim annemi aramaktı ve her gecemi bu barı kapatarak geçirdim."

Adam onun için bahaneler uydurmaya başladı, *her insan korkuyla farklı şekilde başa çıkıyor, kendine bu kadar yüklenme, o kadar da kötü değildi...* Ama işte o kadar kötüydü.

O gece votka onu yatıştırmaya yetmemişti, notu bulduktan ve herkes annesinin onları terk ettiğine karar verdikten sonraki gece. Öylece çekip gittiğine inanmışlardı. Bu olayın şoku, içindeki boşlukları daha da derinleştirmişti. Şimdi adam karşısında dururken olanları hatırlamak mahcubiyet duymasına neden oldu. Onu barın arkasına nasıl çektiğini, adam ona karşılık verene dek onu nasıl öptüğünü anımsadı. Tanrı'ya şükür yalnız kalmamışlardı.

"Üzgünüm," dedi Nic şimdi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Üzülme. Sonuçta ne yaptıysak ikimiz yaptık, değil mi?" İşte yine o sakin ses. Nezaket.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Nic'e. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Nic yüzünü gömdüğü yerden kaldırdı ve ona bakmak için gözlerini açtı. "Bilmiyorum," dedi.

"Polis yine dahil olacak mı?" diye sordu.

"Olacaklarını söylediler. Sen ne düşünüyorsun? Reyes iş üstünde görünüyor."

"Böyle de denebilir tabii."

Kurt'ün sesindeki alaycı ton aşikârdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yardıma ihtiyaç duyan bir kızı düş kırıklığına uğrattığını hiç görmedim."

"Evet, onun bu özelliğini ben de fark ettim. Nereye gitse gözler hep üzerinde."

Kurt bu sefer yaklaştı ve dirseklerini tezgâha yaslayıp öne eğildi. Nic parfümün ya da sabunun kokusunu alabiliyordu, bu da zihninin derinliklerindeki onun önce beline, sonra saçlarına dolanan ellerinin teninde bıraktığı hissi su yüzüne çıkardı.

"Fark ettin demek? Çoğu kadının dikkatini çekmez. Ta ki ertesi gün onları aramayana kadar."

Barmen Kurt öyle bir adam değildi ve Nic'i bir şekilde geçmiş günlere geri götürmüştü. O görünmez çizginin diğer tarafına, hayatın sıradan olduğu zamana. Geleceğinin fırsatlarla dolu olduğu ve ailesinin hep aynı kalacağına içten içe inandığı günlere. Evan ve Annie önemsiz bir şey için kavga ederken, ebeveynleri onların etrafında dört dönerken bile mutlu oldukları günlere. Babası mükemmel değildi, talepkâr ve katı olabiliyordu. Ama onları sevdiğini biliyorlardı.

Ve annelerine nasıl delicesine âşık olduğunu. Onun idealizmine, öğrencilerine tutkuyla bağlı olmasına duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyordu. Ağustos ayının ilk salı günü, gerekçesini aralarında sır olarak sakladıkları özel bir yıldönümleri vardı. Babası annesine her zaman mavi bir şey alırdı. Annesi de ona hep tavuk salatalı sandviç yapardı. Çocukları başka bir odaya kovalayıp yalnız kalırlar, şarap içip gülüşürlerdi. Bunu Annie ölmeden önce her yıl yapmışlardı.

Bu çizginin diğer tarafında yine annesi vardı. Dışarıdan bakılınca yumuşak dursa da aslında çok güçlüydü. Molly Clarke hiçbir kır koşusunu, yetenek gösterisini ya da futbol maçını kaçırmamıştı. Hasta olduklarında, kâbus gördüklerinde ya da sadece sırf istiyorlar diye onlarla beraber uyumuştu. Yuvanın sözlükteki tanımı, aile kavramının vücut bulmuş hâli olmuştu. En ilkel insan bağının kutsal sembolü. Anne ve çocuk. İçlerinden birinin ölümüne neden olan şeyin onun bu adanmışlığı olması ne kadar ironikti.

Nic, ailesinin özel olduğunu düşünmüştü. Dertsiz tasasız. Mükemmel. Belki de Annie onun cezası olmuştu.

Barmen Kurt. Onu seçtiği adamların, o zamanki oğlanların nazik olduğu bir zamana geri götürmüştü.

Kurt kendini başka bir işle meşgul etti. "Peki, bir faydası dokundu mu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Nic. "Reyes yalan söylüyor

olabileceğini düşünüyor. Hızlı geçiş kayıtları ve New York'tan gelme hikâyesiyle alakalı. Ödül parasının peşinde olabileceğini düşünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu Kurt. "Mantıklı. Bu kadar beklemiş olması garip. Adı ne demiştin?"

"Söylememiştim. Edith Moore. Schenectady'de yaşıyor."

Kurt'ün yüzündeki ifade durgunlaştı. "Edith... Yaşlı bir kadın ismine benziyor, değil mi? Öyle mi peki?"

"Ne öyle mi?"

"Yaşlı mı?"

Nic omuz silkti. "Bizden daha yaşlı. Annemden daha genç. Neden? O gece yabancı birini mi gördün? Barı kapatmadan önce?"

Kurt sanki düşüncelere dalmış gibi tavana baktı. Eli çenesine gitti. Hareketleri abartılı görünüyordu, bu derin düşünceli hâli aşırıya kaçıyormuş gibiydi.

"Sanmıyorum. Ama aynı zamanda oldukça erken kapattım."

Nic başka bir soru sordu, gözleri şimdi tepkisini ölçebilmek için adamın yüzüne sabitlenmişti.

"Ama onu hiç duymadın, öyle mi? Edith Moore'u?"

Kurt kızın bardağını alıp lavaboya koydu. Tezgâhtaki bardak izini sildi.

"Yok," dedi. Sesi titrememişti. Suratı hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Yine de bu işte bir terslik vardı.

"Gitmem lazım." Nic üzerinden indiği tabureyi yerine itti.

Ama Kurt onu durdurdu. "Hey," dedi. "O kızı hiç araştırdın mı?"

"Hangi kızı?"

"On yıl önce kaybolan kızı."

Nic bu anının izini bulmaya çalışsa da zihninde hiçbir şey belirmedi. "Hayır. Buraya en son geldiğimde mi bahsetmiştin?"

"Evet."

"Tekrar anlatır mısın?"

Kurt umursamazca elini savuşturdu, artık kızın bütün dikkati onun üzerindeydi. Edith Moore ve kamyonet hikâyesi bir kenara itilmişti.

"Muhtemelen olanlarla bağlantılı değil. Genç bir kızdı, on dokuz yaşlarındaydı. Buralıydı. Hastings'te büyümüştü. İnsanlar onun ortadan kaybolduğunu düşündü ama sonra kendi seçimiyle ayrıldığı ortaya çıktı. Erkek arkadaşının onu takip etmesini istememişti. Bir süre sonra erkek arkadaşına yazmış ama insanların başına kötü bir şey geldiğini düşündüklerini hatırlıyorum."

"Hiç geri döndü mü?"

"Sen döner miydin?"

"Sen de haklısın."

"Sanırım kaçmaya çalışıyordu. Hastings'ten. Belki de erkek arkadaşından. Ya da her ikisinden de. Onu o kadar yakından tanımazdım."

Nic şimdi daha da meraklanmıştı. "Sence hangisi?" diye sordu. "Kasabadan mı yoksa bir adamdan mı kaçıyordu?"

Kurt omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Adam bakışlarına karşılık verene kadar Nic ona baktı.

"Kim bilebilir?"

"Aklıma gelen tek bir kişi var," diye yanıtladı adam. "Kız kardeşi."

"Onu nerede bulabilirim?" Bu konuyla ilgili bir şey onun ilgisini çekiyordu. Ortadan kaybolan, çekip gittiği varsayılan başka bir kadın.

Kurt pencereden dışarı, caddenin karşısındaki hana baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Seni götürürüm," dedi. "Vardiyamdan sonra."

11

İKİNCİ GÜN

Mutfakta küçük bir masada oturuyoruz. Yuvarlak ve dört sandalyesi var. Sandviç yiyoruz. Alice ise süt içiyor. Benim önümde de süt var ama ben içmiyorum. Su istemeliydim ama Alice'i üzmek istemedim. O da bana süt koydu. Sütten nefret ederim.

Adam bira içiyor. Arazinin sınırından geri döndüğümüzden beri ruh hâli aynı. Yardımsever. Nazik.

Alice yemek için şükür duası etmek istediğinden hepimizi el ele tutuşturuyor. Masanın karşısına uzanan adamın sağ elimi tuttuğunu hissediyorum. Alice de sol elimi tutuyor. O kendi duasını ederken, ben de kendiminkini ediyorum. İkisinin de tenimdeki kabarcıkları hissetmemesi için dua ediyorum.

"Bu nimetler için teşekkür ederiz, Tanrım. Yiyecek ve süt için," diyor. Konuşurken gözleri kapalı. Ama sonra onları açıp bana bakıyor.

"Ve günahlarımız için bizi bağışla. Amin."

Adam beni eve getirdiğinde Alice sinirliydi. Ben gideli bir saatten fazla olmuştu. Hiç fark etmemiştim ve umurumda da olmamıştı. Geri dönmeyi planlamıyordum. Şimdiyse ne hissedeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyorum. Umuda tutunuyorum sıkı sıkı.

Döndüğümüzde, adam bana eskiden ölü karısına ait olan başka kıyafetler getiriyor. Dün geceden beri kıyafetlerimi görmedim ama bugün güneş güçlü olduğundan onları kuruması

için dışarıdaki ipe astığını söyledi. Yemekten sonra onları geri almayı teklif edeceğim.

Kızgın olduğu hâlde Alice yine de alerjilerim için bana maskeyi vermeyi teklif etti ama ona ihtiyacım olmadığını, bu kadar uzun bir yürüyüşten sonra kendimi çok iyi hissettiğimi söyledim. Bu da onun yüzünü güldürdü. Benim için endişelenmişti.

Adam eve öğle yemeği getirdi. Soğuk sandviçler ve bir paket patates cipsi. Yedikten sonra beni kasabaya geri götüreceğini söyledi.

Elektrikler hâlâ kesik. Telefon hâlâ çalışmıyor. Taşınabilir jeneratör bodrumdaki kazanı çalıştırıyor, bu yüzden ısıtmamız ve sıcak suyumuz var. Ayrıca ocağı da çalıştırıyor. Dün gece başlayıp bu öğleden sonraya dek hiç teklemedi. Benzin olmadığı hâlde. Ama belki bu doğru değildi. Belki de o bidonlar doluydu.

Alice yemek yerken bacaklarını sandalyeden sallandırıyor. Bu da zıplamasına ve uzun saçlarının bir o yana bir bu yana savrulmasına neden oluyor. Pembe bir kazak ve ona fazlaca küçük gelen mor bir tayt giyiyor. Sallanan ayaklarından tavşan terlikleri sarkıyor.

Bir şeyler yemeye çalışıyorum. Yorgunlukla açlığın etkilerini hissediyorum ve hiç de verimli olduğu söylenemez. Sandviçi sızlayan elimle tutup ağzıma götürüyorum. Çiğniyorum. Yutuyorum. Ama aslında bu yeme işini bitirmeye can atıyorum. Kasabaya gidip adamın bana söylediği şeyleri kendi gözlerimle görmek istiyorum.

İlk olarak, arabam yol kenarında değilmiş. Muhtemelen bir yere çekildiğini düşünüyor. Her yer kapatılmış ve polis de bu konuyla ilgilenemeyecek kadar meşgulmüş.

İkincisi, çantamı bulamamış. Muhtemelen yolun kenarında bıraktığımı söyledi. Ya da belki arabamda. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Hâlâ sıkı sıkı tuttuğumu hissedebiliyorum; iki kolumu da başımın üzerine kaldırmış, durması için kamyonete el sallıyordum. Ne zaman düşünmeden el sallasam yaptığım gibi. Gayet iyi hatırlıyorum çünkü Evan ve Nicole bunu

utanç verici buluyorlar. Bazı insanların bir şeyleri bulmakta iyi olmadıklarını, belki de kamyonette, koltuğun altında olduğunu ve yeterince iyi bakmadığını söylüyorum kendime.

Çünkü üçüncüsü, ona verdiğim tüm numaraları aramış ama kimse açmamış. Onlara mesaj bırakmış. John'a. Nicole'e. Birkaç arkadaşıma. Bana telefon kayıtlarını gösterdi – yanlarında küçük bir ok bulunan siyah renkli numaraları. Sonra bana boş olan sesli mesaj kutusunu gösterdi.

Bunun doğru olamayacağını düşündüm. Fakat sonra doğru olabileceği kanaatine vardım. Belki de numarasını tanımamış ve telefonu açmamışlardı. Son zamanlarda türlü türlü numaralardan onlarca otomatik çağrı geliyordu. Belki de mesajlarını kontrol edecek zamanları olmamıştır.

Adam tekrar arkasına yaslanıyor, bacaklarını genişçe açıp önkollarını da masaya dayıyor.

Yemekten sonra kasabaya gidip ailemi tekrar arayacağız. Karakola uğrayıp arabamı soracağız. Kıyafetlerimi ipten alacağım. Ve her şey hallolacak.

"Yürüyüş sırasında kaybolduğum için üzgünüm," diyorum neşeyle. Bakışlarımı Alice'e çevirip gülümsüyorum.

"Etrafta ayılar olduğunu fark etmemiştim. Bu çok korkutucu," diyorum. "Hiç eve geliyorlar mı? Yemek istediklerinde çok agresif olabileceklerini duymuştum."

Alice adama bakıyor, o da başını sallıyor. Ancak o zaman bana cevap veriyor.

"Bir keresinde çöpü karıştırmışlardı. Ama rakunlar da olabilir. Onlar da çöpleri seviyor. Ve çok büyükler!"

Konuşasım yok ama kibar olmak istiyorum. Hayretle gözlerimi açıyorum. "Bizim yaşadığımız yerde de büyük rakunlar var," diyorum. "Kocam gelmelerini engellemek için çöp kutularına kilit vurdu. Onlar da bir süre sonra pes ettiler."

Adamın telefonu cüzdanının yanında mutfak tezgâhında duruyor. Şöyle bir göz ucuyla bakıyorum. Kapsama alanına dönene dek kontrol edilecek bir şey olmadığını kendime hatırlatmak zo-

runda kalıyorum. Yine de telefonu görmek, bana birilerini aramaya çalıştığını ve kimsenin cevap vermediğini hatırlatıyor.

Telefon kaydını görene dek inanması güç geliyordu. Ona sormama bile gerek kalmamıştı, sanırım bunun ne kadar inanılmaz olduğunu o da biliyordu.

Yirmi dört saattir kayıptım. Telefonlarının ellerinden düşmemesi gerekirdi. Her çağrıya cevap vermeliydiler. Otomatik çağrılara bile. Değil mi? Her çağrıya cevap verirlerdi, değil mi? Kocam beni sevmese de. Kızım benden nefret etse de. Canhıraş beni bulmaya çalışırlardı. Bu beni hasta ediyor, ailemi çaresizlik içinde düşünmek.

Ve şimdi başka bir düşünce beliriyor aklımda. Belki de kayıp olduğumu bilmiyorlar. Bu mümkün mü? Gittiğimi bile fark etmemiş olmaları mümkün mü?

Sohbet etmekte zorlanıyorum.

"Ormanda kaybolduğumda duman gördüm. Komşulara yakın mıyız?" diye soruyorum.

Alice hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkiyor. Ona inanıyorum. Çocuklarım bir yere yürüyerek ya da bisikletle gitmedikleri sürece o yerin ne kadar uzakta olduğunu asla bilmezlerdi.

Bu düşünceye kapılmaktan kendimi çabucak alıkoyuyorum. Annie o gün yürüyordu. Dondurma arabasını yakalamak için koşuyordu. Zilleri duymuştu. Çıngırtıyı. Sokaktan geçtiğini duymuştu ve nerede duracağını biliyordu – sokağımızın köşesinde, kasabaya giden yolda. Bizim kasabamıza. O köşede küçük bir park var. Araba orada dururdu ve çocuklar parktan koşa koşa gelip dondurma almak için sıraya girerlerdi. Evdeyken ben de onlarla yürürdüm. Garaj yolunun aşağısına. Caddenin aşağısına. Ellerini tutar ve köşeden gelen arabaları kolaçan ederdim. Caddeyi geçip kaldırıma çıkardık.

Ama o gün evde değildim.

"Uzağız," diyor adam. "Bir ayı tarafından yenilmeden yürüyemeyecek kadar uzağız." Alice ayılardan korkarken bunu nasıl söyleyebildiğini merak ediyorum.

"Alice eşinizin ormanda kaybolduğunu söyledi," diyorum ona. Alice'in bana söylediği şeyler aklımda dönüp duruyor. *İlk annem böyle öldü.*

Adam şimdi Alice'e bakıyor. Sonra bakışları bana geri çevriliyor.

"Bu doğru" diyor. Ama tereddüt etmesine bakarak bunun Alice için söylediği bir yalan olduğunu ve kulağa ne kadar saçma geldiğini bildiğini anlıyorum. "Ormana gitti ve bir daha geri dönmedi." Başka da bir şey söylemiyor. Sesinde kesin bir ton var ve ben de nerede susacağımı biliyorum. Yine de ayılar hakkında söylediklerinde ciddi değildi, değil mi?

Yemeğini bitir. Kasabaya git.

Alice ilk annesinden bahsedildiği için üzgün görünüyor. Acaba kadın Alice'in gerçek annesi miydi ve onu seviyor muydu? Alice sevgiye çok aç görünüyor. Bu öyle bir açlık ki insanı bütünüyle yutabilir.

"Kızının ölüm nedeni kadar kötü değil," diyor Alice.

Adam meraklı bir şekilde ikimize bakıyor.

"Ona araba çarpmış. Sokağa fırlamış," diyor.

Saldırıya uğramışım gibi hissediyorum ama tepki vermemeye çalışıyorum. Duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. O sadece bir çocuk.

O sadece bir çocuk.

Alice şimdi beni kalbimden vuruyor. "O arabayı sen kullanıyordun," diyor. "Bu demek oluyor ki çok iyi bir anne değildin."

O bana dikkatle bakarken ben de ona bakıyorum ve gözlerimi kaçıramıyorum. Birden Annie'nin yüzünü görüyorum. Annie'nin sarı saçlarını ve mavi gözlerini. Annie'nin masanın altında sallanan ayaklarını. Ve Annie'nin, arabanın çarptığını, son sürat gelen metalin kemiklerini kırdığını, onu havaya savurduğunu ve kafasını kaldırıma vurduğunu hissettiğinde muhtemelen düşündüğü bu sözleri söylediğini duyuyorum.

O araba.

Benim arabam.

Onun sesini duyuyorum. Benim güzel kızım.

İyi bir anne değildin.

Hayır, hayatım. Değildim. Ölmene izin verdim. Seni öldürdüm.

Gözlerimden boşanan yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. Alice'le adam beni merakla ve hayretle izliyorlar ve burada ne olduğu artık umurumda değil. Ne tür bir kayıp yaşadıklarını ve benim hakkımdaki bu bilgilere nasıl ulaştıklarını bilmiyorum.

Ona arabayı benim kullandığımı söylememiştim.

Ölen çocuğum için ağlamamı izlemeleri insanlık dışı.

"Burayı toplayıp kasabaya gidelim mi?" diyorum titreyen bir sesle. Bunun gerçekleşeceğine dair umudum azalıyor fakat yerine ne koyacağımı bilmiyorum.

Adam bana dik dik bakıyor. Sonra neşeyle, "Tabii," diyor.

Ayağa kalkıp tabakları topluyorum. Bariz bir ses hepimizi afallattığı sırada ellerim dolu.

Mutfak tezgâhından bir zil sesi geliyor. Adamın cep telefonu. Bir çağrı geliyor. Cep telefonu çekmez dediği bu eve ulaşan bir çağrı.

Bu bilginin ağırlığı göğsüme çökerken ona şimdi inanamayan gözlerle bakıyorum. Nefes alamıyorum.

"Görünüşe göre bugün telefon çekiyor," diyorum. Bir tepki vermesini bekliyorum. Kılını kıpırdatmıyor. Yüzünde mimik oynamıyor. Tabaklar hâlâ elimde. Adamla telefonunun arasında duruyorum. Hafifçe tezgâha, telefona doğru yöneliyorum. Adım atmıyorum ama adam bir şeyler seziyor. Niyetimi. Çaresizliğimi. Kuşkumu.

Eğer bu evde telefon çekiyorsa, o hâlde bana söylediği diğer her şey de yalan olabilir. Arabam. Çantam. Ailemi aradığı iddiası. Tezgâha doğru bir adım atıyorum ve adam da sonunda hareket ediyor.

Yavaşça başını iki yana sallıyor. Av tüfeği kol mesafesindeki

bir duvara yaslanmış hâlde duruyor. Alice bir eliyle ağzını kapatarak korkusunu bastırmaya çalışıyor. Yoksa heyecanını mı?

Daha fazla düşünmüyorum. Bulaşıkları elimden bırakıyorum ve yere çarpıyorlar. Alice keskin bir nefes alıyor. Adam ayağa fırlıyor.

Telefona atılıp elime alıyorum. Kaçmam gerek ama o küçük yeşil daireye basmak için can atıyorum. Ben bunu yapamadan kendimi yerde buluyorum, altımdaki kırık tabaklar sırtımı çiziyor. Adam üstümde dururken vücudunun ağırlığı beni yere yapıştırıyor. Kırık parçalara.

"Odana git," diyor Alice'e ve o da kaçıp gidiyor.

Ses tonu sert ama onun dışında sakin. Bağırmıyor. Asla bağırmıyor. Bu şiddetli ânın hararetiyle bile.

Telefonu sımsıkı tuttuğum elimden alıyor. Hiç çaba harcamadan yapıyor bunu; sanki ben bütün gücümü verirken, bu onun için çocuk oyuncağıymış gibi parmaklarıyla parmaklarımı açıyor. Bedenim şimdi savaşıyor; kollarım, bacaklarım, gövdem ve başım, hepsi onu yakalayan yırtıcının ağzındaki bir hayvan gibi kıvranıp debeleniyor.

Çaresizce.

Bacakları bacaklarımı hapsederek onları birbirine yapıştırıyor. Ayağa kalkıp telefona bakarken sol eliyle iki bileğimi de tutuyor. Dişlerimi etine geçirmeye hazır, başımı kaldırmaya çalışıyorum ama ulaşamayacağım bir yerde. Ve bunu biliyor. Yüzünde avını güvenceye almış olmanın memnuniyetini görebiliyorum.

Başparmağını kullanarak aramayı cevaplanamadan kesiyor.

Telefonu ulaşamayacağım bir yere, mutfak zemininin öbür ucuna kaydırıyor. Başını benimkine yaklaştırdığında kulağımı sıyıran dudaklarını hissedebiliyorum.

"Arayanın kızın olup olmadığını mı merak ediyorsun? Hani şu öldürmediğin?"

Şimdi donakalıyorum. Dehşet içindeyim. Her şeyi biliyorlar.

O beni tabakların parçaları tenime bata bata yerde sürüklerken tek kelime daha etmiyor.

Bacaklarımın tekmeler savurduğu, vücudumun kurtulmak için kıvranıp beyhude bir şekilde debelendiği sırada bile beni kollarımdan çekiyor.

O beni koridorun sonuna sürüklerken misafir odasını geçiyoruz. Alice'in odasını ve sonlara doğru onun odasını da geçiyoruz.

Kapı, sert fayans zeminli soğuk ve karanlık bir odaya açılıyor.

O beni içeri sürükleyip kapıyı kapattığında içimi bir korku kaplıyor. Kapının diğer tarafında bir kilit dilinin yerine oturduğunu duyuyorum.

İşte o zaman anlıyorum.

Bu evden asla çıkamayacağım.

12

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Daisy Hollander.

Ortadan kaybolan başka bir kadın. Sevdiklerine notlar yazan, hayatını ardında bıraktığını söyleyen başka bir kadın. Nic, caddenin karşısındaki bara bakarak ellerinin arasında bir fincan kahve tutarken Daisy Hollander'ı düşündü.

Kurt ona kayıp kız ve ailesi hakkında bildiklerini anlatmıştı. Sekiz çocuk. Yoksulluk. Sosyal hizmetleri harekete geçirecek kadar kasvetli bir durumdu ve bu, eyaletin bu bölgesi için çok şey söylüyor, demişti. Anne babaları gideli çok olmuştu. Kurt nereye gittiklerini bilmiyordu. Çocukların da hepsi gitmişti. Biri hariç. Veronica adında bir kız kardeş.

Ailenin eski evinde, nehrin yakınındaki ormanın derinliklerinde, devlete ait bir arazide yaşıyordu. Kimse onları kovmaya çalışmamıştı. Kurt, bir devlet yetkilisinin bu durumu gerçekten fark edip etmediğini bile merak ettiğini söylemişti. Hastings'te olan hiçbir şey öyle ya da böyle büyük bir fark yaratmıyordu.

Hayatta bulamazsın, demişti Nic'e.

Kurt vardiyası bittiğinde onu alacağına söz vermişti.

Bu tuhaf mıydı diye düşündü şimdi. Ona yolu tarif etmemiş olması? Bu konuyu açması? Başka kimse Daisy Hollander'dan bahsetmemişti. Şef Watkins bile.

Öğle vakti bile lokanta neredeyse boştu. Sadece tezgâhta duran bir adam ve arka tarafta oturan, her gün gelen ve akşam ye-

meğine kadar kalarak kitap okuyup limonlu su içen yaşlı bir kadın vardı. Nic, kadını buraya son geldiği zamandan hatırlıyordu. Lokanta sıcaktı ve su ücretsizdi. Bu, ona Roger Booth'un cömert bir adam olduğunu düşündürdü.

Nic sabah gördüğü garsona el salladı; o ise tezgâha yaslanmış, telefonunda bir şeyler okuyordu. Onu görmezden gelmekle meşguldü. Nic, Memur Reyes'in dikkatini çekmişti, bu yüzden şimdi kötü hizmetle cezalandırılıyordu. Soğuk kahveyle.

Okuldaki kızların yapacağı türden bir şeydi bu. Nic, o kızlardan olmamıştı. Hiçbir zaman. Ve onların küçük kıskançlıkları onu eğlendirirdi. O bir sporcuydu. Derslerine asılan bir öğrenciydi. Amacına odaklanmıştı, ki bu da üniversiteye girmek ve hayattaki yolunu bulmaktı. Arkadaşları da onunla benzer kafa yapısındaydı; dört ya da beş kişilik küçük grupları okullarındaki görünmez hiyerarşik yapıya karşı yekvücut olmuştu. Sıralanma biçimleri tam bir saçmalıktı. Sopa kullanan sporlar yapan oğlanlar zirvedeydi. Onların kız arkadaşlarıysa tahtlarının yanında oturuyorlardı. Güzel sarışınlar. Hiç sekmezdi. Nic sarışındı ve bazıları onun güzel olduğunu düşünürdü. Ama o bir sporcuya yanaşacak türden biri değildi.

O sessiz çocukları severdi. İnekleri ve koşucuları. Sessiz düşünürleri. Kurt Kent'in ona anımsattığı oğlanları, gerçi o bu kategorilerin hiçbirine uymuyordu. Belki de ağırbaşlılığındandı. Annesi babasını böyle tanımlardı: Ağırbaşlı.

O hayat güçlü ve iyi görünüyordu.

O hayat bir armağandı. Çoktan yitirilmiş bir armağan.

Evan'dan yeni bir mesaj geldiğini gördüğünde kalkıp kahveyi kendisi almak üzereydi.

Kadın ne dedi?

Nic bir cevap yazmaya başladı ama sonra aramaya karar verdi.

"Selam," dedi Evan. Sesi şaşırmış geliyordu.

"Selam. Nasılsın?"

"Ben, bilirsin, her neyse. Orada neler oluyor?"

Nic ona ne kadarını söyleyeceğini düşündü. Kardeşinin kendine hâkim olması gerekiyordu. Okuldaki üçüncü yıl önemliydi.

"Kadınla buluştum."

Nic ona Memur Reyes'ten ve Edith Moore'un hikâyesindeki boşlukları nasıl bir bir meydana çıkardığından bahsetti.

"Yani o da diğer pisliklerden farksız? Paranın peşinde?" diye sordu.

"Herkes paranın peşinde. Bu, kamyonet hakkında doğruyu söylemediği anlamına gelmez. Annemin yalan olduğunu bileceği bir hikâye uydurması aptallık olurdu."

Evan o zaman sessizleşti.

Bunu söylememeliydi. Kardeşi de onlar Edith Moore'u Gas n' Go'da bıraktıktan sonra Reyes'le vardığı sonuca varıyordu. Anneleri ölmüşse, hiçbir hikâyeyi çürütecek durumda olmazdı. Ve ölü ya da diri, ortada verilecek bir para vardı.

"Ev, kadın sanırım annemi gerçekten gördü," dedi Nic konuyu değiştirerek. Ona umut vererek. "Dikkatimizi çekemediğinde bize hep nasıl el salladığını hatırlıyor musun?"

"İki kolunu da başının üzerine kaldırarak. JFK Havalimanı'nda asfalt pistte çalışıyormuş gibi."

Nic gülümsedi. "Evet. Gülünçtü, değil mi?"

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, Ev. Ne oldu?"

"Bunu maçta da yaptı. Onu gördüğümü bilmiyordu ama gol attıktan sonra ayağa kalkıp tezahürat etmeye, o şekilde el sallamaya başladı ve bu beni çok kızdırdı çünkü çok aptal görünüyordu."

Son birkaç kelime dudaklarından zar zor döküldü.

"Belki de biliyordu, Evan. Belki onu gördüğünü biliyordu ve bu seni kızdırsa da seni ne kadar sevdiğini bildiğin için yaptı bunu."

"Sanırım. Nereden aklına geldi bu? Bize el sallama şekli?" diye sordu Evan.

"Edith Moore bu kamyonete böyle el salladığını söyledi. Hat-

ta bir elinde de çantası varmış, o yüzden o da elleriyle birlikte havada savruluyormuş."

Evan'ın sesi şimdi daha yumuşaktı. "Genelde elinde telefonu olur. Çok gülünçtü! Ona bunu yapmayı kesmesini söylemiştik."

"Biliyorum! Söyledik. Babam bile söyledi. Çok utanç vericiydi."

Nic anneleriyle ilgili bu düşüncelerle, bu anılarla boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Çantadaki harfleri de görmüş. O harfler basına açıklanmamıştı."

"Yani onu gerçekten görmüş mü? O gece annemi görmüş mü?" Sesi sonlara doğru giderek azaldı. Ağlıyor muydu? Kardeşini ağlatmış mıydı?

"Ev..."

"Kamyoneti bulabilir misin? Belki bir şey söylemiştir, birine neden eve gelmediğini söylemiştir." Sözleri kulağa kırılgan geliyordu, heceleri bölük pörçüktü.

"Deniyorum, Ev. Buraya bu yüzden geldim. Bu yüzden kalıyorum."

"Tamam... siktir. Yani, sikeyim böyle işi, Nic! Nerede bu kadın?"

"Bilmiyorum..." Nic sakin kalmaya, kardeşinin kendini koyuvermesine engel olmak için sesini sabit tutmaya çalıştı. Ama çok geçti.

"Neden? Hay sikeyim! Neden bizi terk etti?"

Nic doğru cevabı aradı. Babalarının yalanına inanması daha mı iyiydi? Notun doğrulandığına? Annelerinin onları terk ettiğine? Yoksa polis ve bu kasabadaki herkes hâlâ buna inansa bile, artık bundan o kadar da emin olmadığını ona söylemeli miydi?

Bunu bilmemek, annelerinin ölmüş olabileceği anlamına geliyordu.

"Ev, dinle beni," dedi. "Futbol maçı yüzünden değildi. Yaptığın hiçbir şey yüzünden değildi."

"Bazen onu görüyorum," dedi Evan, sesi sakinleşmeye baş-

larken. "Soyunma odasının kapısında dikilirken görüyorum, bana gülümsüyor. Benim de ona gülümsememi istiyor. Sadece tek bir gülümseme. Bense tüm arkadaşlarımın onu görebileceği bir yerde olmasına çok sinirleniyorum. Her maç için bu kadar yol gelmesi normal değil. Diğer anne babalar eleme maçlarına kadar gelmiyor. Neden bunu yapmak zorundaydı ki? Neden gelmeye devam etti?"

"Nedenini biliyorsun, Ev."

"Neden?"

Nic bir an için sessiz kalarak kardeşinin düşünmesine izin verdi.

"Annie yüzünden mi?" diye sordu Ev o zaman. "Üzerinden çok zaman geçti. Hem beni görmek için sekiz saat araba kullanmak onu geri getirecek değil."

"Biliyorum. Bu karmaşık bir durum."

"Hiç kendine soruyor musun..."

"Neyi?"

"Neden yeterli olmadığımızı. Hâlâ burada olmamızın neden yeterli olmadığını."

Tanrı aşkına, Evan. Buna nasıl bir cevap verebilirdi ki? Gerçek şuydu ki, Nic bu soruyu hiç sormamıştı. Annelerinin kaybolmasının kardeşinde bu kadar farklı bir etki yarattığını duymak şok ediciydi.

"Evan, onu bulacağım, tamam mı? Sen kendine hâkim ol. Ben hallediyorum."

"Peki..."

"Söz ver?"

"Söz veriyorum," dedi Evan.

Nic ona kırık stop lambasından ve bunun iyi bir ipucu olduğundan bahsetti. Bu bilginin kulağa olduğundan daha umut verici gelmesini sağladı çünkü onun iyi olmasına ihtiyacı vardı. Ona verdiği bu umut zerresi kardeşini teselli etmiş gibiydi.

Sonrasında, "O çitin ardında ne olduğunu öğrendin mi? Birinin oraya bakıp bakmadığını?" diye sordu Evan.

• • •

Nic odasına çıktı. Kazağını ve spor ayakkabılarını aldı. Sonra aşağıya inerek resepsiyondaki Roger Booth'un yanına gitti.

"Selam," dedi Nic.

"Merhaba," diye yanıtladı adam. Neşesi yerindeydi.

"Hanın arkasında herhangi bir patika var mı? Koşuya çıkayım diyordum da," dedi.

Roger, şaşkınlık sanki çenesine bir tane geçirmiş gibi başını geri çekti.

"Pek sayılmaz. Zemin oldukça sert. Ve ıslak. Neden yola çıkmıyorsun?"

"Eskiden kır koşusu yapıyordum. Hâlâ ormanda koşuyorum. Patikalarda. Nereye kadar uzanıyor? Arazi yani?"

"Yaklaşık yirmi dönümümüz var. İstersen maratona hazırlanmaya bile başlayabilirsin."

Roger Booth'un espri anlayışı vardı.

Nic dönüp ön kapıya doğru yürüdü. Roger arkasından seslendi.

"Bekle. Aslında şaka yapıyordum. Dışarısı güvenli değil. Ayılar hâlâ kol geziyor. Ve çevrede kurtlar gördük."

"Ciddi misin?"

Roger başıyla onayladı. Ciddiydi ama Nic umursamadı.

"Gerçekten ormana gitmek istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum. Ayrıca, babamın gördüğü şu çite bir göz atmak istiyorum."

"Çit mi?"

"Bilmiyor musun?"

"Burayı yönetmeye başladığımdan beri görmedim. Bildiğim kadarıyla ormandan başka bir şey yok."

Nic onu resepsiyonun arkasındaki kapıdan içeri takip etti. Dışarıya açılan başka bir kapısı olan bir ofisti burası. O kapıdan çıkınca, yabani otlarla kaplı mavi döşeme taşlı bir veranda bulu-

nuyordu. Taşların çoğunu yosun kaplamıştı ve çürümüş bir çit, alanı çevreliyordu. Köşeye yığılmış eski, paslanmış bir şömine ve birkaç katlanır sandalye vardı. Öbür taraftaysa bir kulübe vardı.

"Burayı yaz aylarında kullanıyoruz. Ya da en azından kullanıyorduk, daha fazla misafir ağırladığımız zamanlarda. Bazı geceler dolup taşardık. Çocuklar, ebeveynler, herkes geceleri ateşin etrafında otururdu." Nic bunu gözünde canlandıramadı. Alanın darmadağın hâli, bakımsızlığı – bu kasabanın yaşadığı ekonomik felaketten bu yana çektiği ıstırabın bir kanıtı gibiydi.

Nic, Roger Booth'u kulübeye kadar takip etti. Adam önce asma kilidi, sonra kapıları açtı.

İçinde bahçe için birkaç alet edevat vardı. Köşede, üzeri tozla örtülü bir John Deere marka çim biçme makinesi duruyordu. Yanında da küçük bir jeneratör. Uzun saplı meşaleler bir duvara yaslanmıştı.

Ve hemen üstlerinde bir sıra av tüfeği asılıydı.

"Bana bunlardan birini mi vereceksin?" diye sordu Nic. "Ayıları vurmam için?"

"Ateş etmeyi biliyor musun?" diye sordu Roger.

"Özel okulumda o dersi kaçırdım."

Roger gülümsedi. "Aslında aklımdaki daha ziyade buydu."

Ona küçük, siyah bir metal kutu uzattı.

"Sadece biber gazı. Sorun şu ki işe yaraması için epey yaklaşmalısın."

Nic spreyi alarak püskürtücüsünü ve tetiği inceledi. Roger onun duruşunu düzeltti. Elleri Nic'in düşündüğünden daha güçlüydü. Parmakları uzun ve inceydi.

"Bu şekilde," dedi. "Hedef al ve sık."

"Ne kadar uzağa püskürecek?"

"Yaklaşık iki metre."

Roger geri çekildi ve birlikte kulübeden çıktılar. Asma kilidi kapılara geri taktı.

"Yani bir ayı görürsem, bana saldırmasına izin vermeli, sonra da bunu püskürtüp durmasını mı ummalıyım?"

Roger başıyla onaylayarak gülümsedi. "Sağlam bir darbe indirebilir."

"Peki," dedi Nic. "Ölmektense yaralanmak daha iyidir sanırım."

"Aynen öyle."

Ağaçlıktan başka hiçbir şeyin olmadığı çitin etrafından yürüdüler. Ağaçlar uzun ama çıplaktı. Nic onların arasından geçebileceğini düşündü.

Roger güneşe doğru işaret etti.

"Günbatımına doğru ilerle. Hiçbir yere sapma. Yeterince koştuğunu düşündüğünde arkanı dön ve dümdüz geri gel. Böylece kaybolmazsın."

"Telefonumu alacağım. Ne olur ne olmaz."

"Pekâlâ. İyi şanslar."

Roger ağaçlığın kenarında dikiliyordu.

Nic döndü, birkaç adım attı, sonra durdu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Adam başıyla onayladı. "Elbette."

"Daisy Hollander adında bir kadın tanıyor muydun?"

Booth boş bir ifadeyle baktı.

"Evet," dedi. "Liseden bir kızdı."

"Kaybolmuştu, değil mi?" diye sordu Nic.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Öyle etraftan duydum. Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Buradan gitti. Tıpkı ailesinin geri kalanının teker teker yaptığı gibi. Buralarda insanların gitme gibi bir huyu var."

Nic adamın suratını, sözlerindeki kayıtsızlığı ve ifadesiyle uyuşmayan ses tonunu inceledi.

"Güneş batmadan gitsen iyi olur."

Adam çitin arkasında gözden kayboldu. Nic hanın kapısının açılıp kapandığını duydu. Sonra hareket etmeye başladı.

Bacakları ağırlaşmıştı. Nefesi kesiliyordu. Yorgundu ve yemek yememişti – vücudu âdeta ona isyan ediyordu. Fakat acı

iyi gelmişti. Bir dala ya da kayaya takılmamak için her adımda ayaklarını dikkatle izleyerek ağaçların arasından koştu. Bu engelli bir parkurdu ve tam olarak kır koşusunda yarıştığı günlerden hatırladığı etkiyi yaratıyordu. Fiziksel acı, zihinsel meşguliyet – hepsi hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Telefonunu kontrol etti. On beş dakika geçmişti. Hâlâ çitten eser yoktu.

Nefes al. Nefes ver.

Bacaklarındaki ağrı yan tarafına geçmişti. Kramp girmişti. Daha önce hiç durmak zorunda kalmamıştı. Kötü bir geceden sonra bile. Kilometreler boyu koştuktan sonra bile. Bu yorgunluktan daha fazlasıydı.

Aniden hareketsizleşti, iki büklüm oldu, nefes nefeseydi. Havayı ciğerlerine çekerken başı döndü. Zihni acıyla savaşmakla meşgulken kelimeler zincirlerini kırmıştı. Özgürdüler ve kulaklarının arasında şarkı söylüyorlardı. Kaybolduğu sabah annesine söylediği şeylerdi bunlar. *Senden nefret ediyorum* ve *aç gözlerini!* cümlelerinin üstüne saydırdığı şeyler. Annie'nin ölüm yıldönümünde annesinin sınırını zorlayan şeyler.

Kız kardeşimi öldürdün!

Ah, Tanrım. Hayır.

Kendi çocuğunu öldürdün!

Hayır.

O sözleri söylemişti. Ve bunu kimseye söylememişti.

Gözlerinden süzülen yaşlar yüzündeki yapışkan terle buluştu. Onları elinin tersiyle sildi ve bir ağaca yaslandı.

Nefes al. Nefes ver.

Gökyüzü turuncuya dönüyordu. Yakında güneş yönünü bulamayacağı kadar batmış olacaktı.

Doğru tarafa döndüğünden, gideceği yönden emin olmak için günbatımına baktı. Bunu yaptığında ağaçların arasından parıldayan bir şey gördü. Tekrar baktı, sonra o şeye doğru yürümeye başladı. Bir parıltı daha. Güneş neredeyse ufuktaydı ve

o noktaya vuruyordu. Ama Nic yürümeye devam etti, ta ki durmak zorunda kalana kadar.

Evan haklıydı, bir çit vardı. Önünde durup başını kaldırarak ona baktı. İki ya da iki buçuk metre olmalıydı. Üstte dikenli bobinler ve telin her santimini kaplayan daha küçük dikenler bulunuyordu. Onlara hafifçe dokundu. Keskinlerdi. Herhangi birinin tırmanmasını engellemek için yapılmışlardı. Dikenler çıplak deriyi parçalardı ve boşluklarsa bir ayakkabının giremeyeceği kadar dardı.

Ardına baktı ama diğer tarafta sadece daha fazla ağaç gördü.

Çiti takip etmeye, yanından yürümeye başladı. Roger Booth'un uyarısını hatırladı – *hiçbir yere sapma.*

Kendine buraya sapacağını ve on dakika yürüyüp sonra geri döneceğini söyledi.

Ancak birinin kesmeye başladığı küçük deliğe ulaşması sadece beş dakika sürdü.

13

BEŞİNCİ GÜN

Kapının açılmasıyla üç günlük karanlık sona eriyor.

Adam her gün hava karardıktan sonra yiyecek getiriyor. Koridorun ışığını kapalı tutuyor. Alice'in doğduğu bu karanlık odada bir tane bile pencere yok. Sadece lavabo, manuel tuvalet ve fayans zeminden ibaret. Üşümemem için bana iki battaniye verdi.

Günleri karanlığın tonlarından yola çıkarak hesaplıyorum. Işık, su gibidir; her zaman çatlaklardan ve yarıklardan içeri süzülmenin bir yolunu bulur.

Üçüncü gece adam yemeği getirmiyor. Sabaha kadar bekliyor. Kapıyı açtığında, arkasından içeri göz kamaştırıcı bir ışık doluyor odaya. O kadar parlak ki beni kör ediyor ve yüzünü zar zor seçebiliyorum.

Ben odanın öbür ucundaki duvara yaslanırken tepsiyi yere bırakıyor. Beni bekletti çünkü tepsiyi en son getirdiğinde onu bekliyordum. İkinci gece, parkelerin gıcırdadığını duyduğumda. O gece kapının önünde durdum. Kilit dilinin döndüğünü duydum, sonra kapı odaya açılırken gölgelerdeki değişimi izledim. Elimde bir battaniye tutuyordum.

Kalbim öfkeyle gümbürdeyip ellerim endişeyle titrerken battaniyeyi kafasına atarak onu kendime doğru çekmeye, sonra da yere indirmeye hazırdım. Tepsinin elinden uçtuğunu, yiyeceklerin etrafa saçıldığını hayal etmiştim. Ben adamın kasıklarına tekme atarken Alice'in çığlık attığını hayal etmiştim. İkisini de o

odada bırakıp kapıyı kilitleyecek ve evden kaçacaktım. Anahtarları bulabilirsem kamyonetini alacak ya da telde iki kesik daha açıp sürünerek geçeceğim çite geri dönecektim.

Belki av tüfeğini yanımda götürürdüm. Belki o çitte bir delik açardım.

Ama hiç de böyle olmadı. İkinci gece, ben kapının diğer tarafında acınası silahımla dikilirken o da benim için hazırdı. Birkaç metre geride durdu. Elinde tepsi yoktu. Sadece tüfek vardı.

Ben elimde battaniyeyle hazır bekliyordum ve o da bunu biliyordu. Battaniyenin elimdeki tek şey olduğunu ve şansımı deneyeceğimi biliyordu.

Çok şey biliyor.

Belki de bu, daha önce burada yaşayan kadın tarafından denenmişti.

Bana güldü. Geri çekilmemi emretti. Sonra kapıyı kilitledi. Ve ertesi gün ve sonraki gece boyunca beni bekletip başka bir tepsi alıp alamayacağıma dair soru işaretleriyle yalnız bıraktı. Bundan sonra açlıktan ölmeme göz yumup yummayacağına.

Üçüncü geceden sonra kapı artık açılıyor ve ben odanın öbür ucundaki duvara yaslanıyorum. Işığın, ona aç olan beynimi beslemesine izin veriyorum. Adamın tepsiyi yere koyup kapıyı kapatmasını ve kilidi çevirmesini izliyorum.

Tepsiye doğru yürürken tökezliyorum. Gözbebeklerim bu hızlı ışık patlamasıyla küçülmüş durumda ve alıştıkları gölgeleri artık algılayamıyorlar. Tepsiyi alıp oturuyorum. Ellerimle soğuk sandviçi hissedebiliyorum. Ve başka bir şeyi.

Küçük ve metal. Üst tarafında cam olduğunu hissediyorum. Altındaysa bir düğme var. Üzerine tıklıyorum ve oda ışıkla doluyor.

Küçük bir el feneri. Anlam veremediğim bir hediye.

İkinci geceden sonra bir hediyeyi hak etmiyorum.

Düşünmek için duraksamıyorum. Sandviçi yerken feneri açık bırakıyorum. Susadım ama lavaboda su var ve açlıktan midem bulandığı için önce yemek yemeye karar veriyorum.

Sandviçi kaldırdığımda kâğıt havlunun altında bir şey görüyorum. Çıktısını aldığı gazeteden bir makale. Yaşadığım yerin internet gazetesinden.

Logoyu, ismi oluşturan harfleri, aşina olduğum baskıyı ve reklamları görünce damarlarıma bir sıcaklık doluyor. *Grayson'ın Çiçekçi Dükkânı. Buster'ın Simitleri. Walsh, Sandberger, LLC Hukuk Büroları.* Hiç değişmezdi. Her gün aynı reklamlar. Ne zaman gazeteyi açsam. Ve minicik, çılgınca bir saniye için evimin güvenliğinde hissediyorum kendimi.

Fakat sonra başlığı okumamla içime dolan sıcaklık soğuyor.

KAYBOLAN KASABALI KADINI
ARAMA ÇALIŞMALARI SONA ERDİ

Ve giderek buz kesiyor...

Kanıtlar, Molly Clarke'ın arabasını terk ettikten sonra kendi isteğiyle ayrıldığı yönünde.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken yakıyor.

Kızının kazara ölümünden sonra duygusal olarak dengesiz olan...

İşten eve dönerken kendi çocuğunu ezdi...

Aileye yakın bir kaynak, "O olaydan sonra hiç kendine gelemedi," diyor...

Her kelimeyi okuyorum. Terk edilmiş arabamın benzininin bittiğini okuyorum. Geride bırakılan telefonumu okuyorum. Evan'ın okuluna yaptığım ziyareti, beni nasıl görmezden geldiğini ve herkesin bunu gördüğünü, soyunma odasının yanında nasıl ağladığımı okuyorum.

Bunu yapmış mıydım? Soyunma odasının yanında ağlamış mıydım?

Cevapları bulmam birkaç dakikamı alıyor. Neler olduğunu anlamam için altı kırmızı renkle çizilmiş bir paragrafı görmem yetiyor.

> Clarke'ın kızı Nicole ve kocası John, dört günün ardından dün öğleden sonra iptal edilen aramaya katıldılar. Polis ayrıntı vermiyor ancak aileye yakın bir kaynak, yakındaki bir otelde kredi kartıyla ödeme yapıldığını ve Clarke'ın kiraladığı odada bazı giysiler ve bir not bulunduğunu söyledi. Polis, şahsın artık kendi isteğiyle gittiğine inanıldığını doğruladı.

Ne yapmıştı bu adam böyle?

Çantam onda. Kredi kartımı bulmuş. Benim adıma sahte bir not yazmış. Belki de ailemi arayabilmesi için yazıp ona verdiğim isimleri ve numaraları kullanarak yaptı bunu.

Öfkem yeniden alevlenirken sıcaklığı da geri getiriyor. Fakat bu, gözyaşlarını durdurmuyor.

O yolda, yalanlar ve boş vaatlerle dolu o yolda yürürken kafamdan geçen o düşünceler aklıma ve kalbime sızmıştı. Ailemi terk etmek hakkındaki düşünceler. Sanki adam hepsini okumuş, sonra da bunları gerçeğe dönüştürmüş gibiydi. Bunu bana o yaptı fakat öfkenin, kaynağına geri dönmesini engelleyemiyorum. Bunu kendime ben mi yaptım?

Sayfanın en altında John ve Nicole'ün bir fotoğrafını görüyorum. Arabadan karakola yürüyorlar. Binayı, sokağı ya da çevrelerindeki insanların hiçbirini tanımıyorum. Sanırım burası Hastings olmalı.

Parmağımı sayfanın üzerinde hafifçe gezdiriyor, görüntülerine dokunuyorum.

Koridorun sonundan parkelerin gıcırtısını duyduğumda ışığı kapının altına tutuyorum. Kalkıp altındaki aralıktan görene dek yaklaşıyorum. Işık, gıcırtılarla birlikte bölünüyor ve onun orada durduğunu biliyorum. Bekliyor. Belki de dinliyor.

Soğuk, küflü hava ciğerlerime girip çıkıyor, ta ki kelimelere dönüşüp püskürene kadar.

"Sen bir canavarsın!" Ona söyleyebileceğim hiçbir şeyin ruhuna dokunmayacağını bildiğimden nafile bir çabayla, ıstırap içinde çığlık atıyorum.

Ama şimdi bir se–

"*Şşşş*," bir meleğin sesi duyuluyor. Benim tatlı Alice'im. Onu şu anda, kapının altındaki aralıktan süzülen ışığı bölenin onun küçük ayakları olduğunu fark ettiğimde, böyle görüyorum.

Elimi ahşaba bastırıyorum.

"Alice?" diyorum.

Fısıldıyor. "Endişelenme," diyor. "Ağlama."

"Biliyorum." Hıçkırarak ağlıyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum. Ailemi görmek istiyorum."

Alice duyabileceğim kadar yüksek sesle iç çekiyor.

"Hepimiz bir şeyler istiyoruz," diyor. "Ama bize düşeni kabul ederiz ve üzülmeyiz."

Kıkırdıyor ve bu beni daha çok ağlatıyor. Ona nasıl ulaşabilirim? Küçük parmaklarını nasıl kilide götürüp onu döndürmesini sağlayabilirim...

"Güzel kız," diyor Alice.

Ve şimdi içim panikle doluyor.

"Kim?" diye soruyorum. Ama cevabı zaten biliyorum.

"Nicole," diyor.

Kendi kalp atışımda boğuluyorum. Boğazıma oturuyor ve konuşamıyorum.

Bu yüzden dinliyorum.

"Doğal sarı saçları, mavi gözleri ve asi bir havası var."

Boğazımı açmak için sertçe yutkunuyorum. "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Resim siyah beyazdı. Ve kızımı tasvir etmiyordu.

"O anlattı bana. Seni aramaya geldiği gün görmüş."

"Ya," diyorum. Sesim titriyor. Bunu sıradan bir şaşkınlıkla süslemeye çalışıyorum. "Ne zaman oldu bu?"

"Şeyyyy..." diyor Alice ve cevabı düşünürken yüzünün bu-

ruştuğunu hayal edebiliyorum. "Bilmiyorum ama eve gitmiş. Hepsi seni aramayı bıraktı."

Ve şimdi rahat bir nefes alıyorum. Kızımın burada olmasını, adamın onu görebileceği bu kasabada olmasını istemiyorum. Sanki kaderin tuhaf bir cilvesiyle, gitmeme izin vermeleri için ettiğim dualar gerçek olmuş gibi.

Buna rağmen son derece endişeliyim. Elim, gidecek yeri olmayan enerjiyi kontrol altına almak için hızla bacağıma dokunuyor. Kapıyı yumruklamak istememe neden oluyor. Yardım için haykırmak istememe.

Fakat hiçbirinin bir faydası yok.

"Peki," diyorum sonra, ellerim bacağımı acıtacak derecede sert bir şekilde hareket etmeye devam ederken. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor bana.

Söylemek üzere olduğum kelimeler boğazıma diziliyor. Ama bunları söylemem gerektiğini biliyorum.

"Artık kalabileceğim anlamına geliyor. Beni aramayı bıraktıkları için bu odadan çıkıp annen olabileceğim anlamına geliyor."

Kız sessiz. Bana inanmıyor.

"Ama az önce eve gitmek istediğini söyledin."

Zeki kız. Senden şu an nasıl da nefret ediyorum.

Hayır, etmeyeceğim. Bir çocuktan nefret etmeyeceğim. Kendisi de mağdur olan bir çocuktan. Lafı evirip çeviriyorum.

"Biliyorum... ama haklısın. İstediğimiz her şeye her zaman sahip olamayız. Evde olmak istiyorum ama aynı zamanda annen olmak da istiyorum. İkisine birden sahip olamam ve bu sorun değil. Artık sen istediğin sürece annen olabilirim. Ev bir yere kaçmıyor ya."

Gözyaşlarım sel olurken bu sözler boğazımda düğümleniyor. Ve sürekli su yüzüne çıkan nefret.

"Ya," diyor şimdi kız. Hemen neşeleniyor. "Bunca zaman kalmak istemeliydin. Çünkü kızını öldürdün ve o dokuz yaşındaydı. Ben de dokuz yaşındayım! Ayrıca bana bir şeyler öğretecek

birine ihtiyacım var ve sen de bir öğretmensin! Bunun ikinci şansın olduğunu görmeliydin."

Bulmacanın bir parçası yerine oturuyor.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Artık bir önemi yok."

Derin bir nefes alıyorum. Gözyaşlarımı tutuyorum. "Nedenmiş?" diye soruyorum. "Neden bir önemi yok?"

"Çünkü ondan hoşlanıyor. Görünüşünü ve davranış şeklini seviyor. O ilk anneme daha çok benziyor."

Bir sonraki kelime titreyen dudaklarımdan dökülüyor. "Kim?"

Dudaklarım titriyor çünkü bir kez daha o söylemeden önce cevabı biliyorlar.

Alice yine de cevaplıyor.

"Kızın. Nicole. Ve onun geri gelmesini istiyor."

14

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Nic ormandan döndüğünde Roger Booth handa değildi. Resepsiyonda, *yönetici akşamın geri kalanında tesis dışındadır* yazan lamine bir tabela asılıydı. Adam acil durumlar için bir telefon numarası bırakmıştı. Roger Booth bütün bir akşam boyunca hangi cehennemde olabilirdi?

Nic'in aklı hâlâ koşu sırasında serbest kalan düşüncelerde, kelimelerde fakat aynı zamanda da çitte ve birinin orada açmaya çalıştığı küçük delikteydi. Cevaplanması gereken soruları vardı. Roger Booth'a ihtiyacı vardı.

Otoparkta bir araba gördü, sonra sürücü koltuğundaki Kurt Kent'i. Buluşacaklarını unutmuştu ve basıp gitmeden önce onu yakalamak için koşa koşa dışarı çıktı.

"Bir şey bulabildin mi? Kamyonetle ilgili yani?" diye sordu Kurt, Nic kendini yolcu koltuğuna atarken.

"Henüz değil," diye yanıtladı Nic.

"Evet. Burada işler yavaş ilerler. Ki yapacak fazla bir şey olmadığını düşünürsek bu biraz garip. Ataletten sanırım."

Kurt otoparktan sola dönerek nehre doğru ilerledi.

"Atalet mi?"

"Evet. Fizik işte, bilirsin. Hareket hâlindeki bir nesne."

"Hayır, ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece..."

"Benim bilmeyeceğimi mi düşündün?" Sesi kulağa aşağılanmış geldi, sanki sırf bu kasabada sıkışıp kaldığı için kızın onun

hakkında varsayımlarda bulunduğunu biliyormuş gibi. Ve her şeyden bıkmış gibi. Bu kasabadan ve Nic'in varsayımlarından.

"Lise terk olan benim," dedi Nic onu yumuşatmayı umarak.

Adam ona baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. İşe yaramışa benziyordu.

"Peki. Tamam."

Sessizce karakolu, belediye binasını, kaportacıyı geçtiler. Yolun nehirle buluştuğu Hastings Geçidi'nin sonuna geldiler ve bir kez daha sağa döndüler.

"Hanın arkasında bir çit olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Nic. "Arazinin yaklaşık iki buçuk kilometre ötesinde ve hemen hemen iki buçuk metre boyunda. Dikenli tel bobinleri var. Aslına bakarsan tellerin tamamı dikenli."

"Booth'a sordun mu? Belki onun çitidir."

"Bilmediğini söyledi. Ama Booth ailesinin neden bir çite ihtiyacı olsun ki? Tesise binaların her iki tarafından ve arka kapılardan ulaşabiliyorsun. Sağlam bir önlem olduğu söylenemez."

Kurt omuz silkti. "Hayvanlar içindir belki. Ayılar, aynı zamanda kurtlar ve geyikler için. Geyikler iki metre yukarı zıplayabilir. Kurtlar da geyiği avlar. Bilmiyorum."

"Bu işte başka bir iş var," dedi Nic. "Birinin teli kesmeye çalıştığı bir nokta vardı. Titizlikle yapılmış gibi görünüyordu; bir hayvan değil de bir insan tarafından. Belki tel kesiciler kullanılmıştı. Sanki biri sürünecek bir delik açmaya çalışıyormuş gibi."

Kurt şimdi daha da şaşırmış görünüyordu. "Bu garip," dedi. "Yandaki evlerden birinde yaşayan çocuklar yapmıştır belki? Kasabaya kestirmeden gitmenin bir yolunu arıyorlardır? Teldeki kopmalar ne kadar zaman öncesine ait gibi görünüyordu?"

"Bilemiyorum. Yer yer paslanmalar vardı ama çok fazla değil. Üzerini saran hiçbir şey yoktu, ne yabani otlar ne de düşmüş dallar. Kıyaslayacak bir şeyim yok ama yazdan önce yapılmaya başladığını sanmıyorum."

"Anlıyorum," dedi Kurt. "Ne tür bir tel olduğunu bilmeden

söylemek zor. Ya da bir şeyle kaplı olup olmadığını. Pas tutmaz bir şeyle. Çitler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Kurt arabayı sürerken Nic pencereden dışarı baktı. Yol daralıyor, tepedeki gür dalları gökyüzünün bir kısmını silen uzun ağaçların arasından geçiyordu.

"Buraları iyi biliyorsun."

"Bir ömür burada yaşadıktan sonra bilmemek güç."

"Sen de haklısın."

Gölet Yolu'na doğru döndüler. Sonra da Jeliff'e. Nic bazıları sadece bir ağaca çivilenmiş, yamuk yumuk, boyalı tahta parçalarından ibaret olan tabelalara bakmaya özen gösteriyordu. Asfalt, yerini önce çakıla ve sonra da toprağa bıraktı. İsimsiz bir yola daha sapıp ormanın derinliklerine doğru bir buçuk kilometre kadar daha ilerlediler. Yol küçük bir evin önünde son buldu.

Yapı yüz metrekareden büyük değildi. Tek katlıydı. Düz, metal bir çatısı vardı.

"Burada biri mi yaşıyor?" diye sordu Nic. Hiç araba yoktu. Elektrik telleri yoktu. İki ağaç arasına çekilmiş eski bir çamaşır ipi vardı. Artık sabahları don yaşanmasına rağmen bir çarşaf ve birkaç kadın giysisi kurumaları için asılmıştı.

Kurt kontağı kapattı.

"Veronica Hollander. Dedim ya, devlet arazisindeyiz. Babası yolu temizleyip bu evi inşa etti. Burada yaşıyorlardı – on kişi birden. Ben önden gideyim," dedi. "Çok fazla ziyaretçisi olmuyor."

Nic arabada bekledi. Kurt elinde kahverengi bir kesekâğıdıyla eve yaklaştı. Kapıyı çaldı. Kapı hafifçe aralandı. Kurt birkaç kelime etti ve sonra dönüp Nic'e ona katılması için el salladı.

Nic, Kurt'ün peşinden içeri girerken kapıda bir kadın duruyordu. Kadın cüsseli ve bakımsızdı, pijama altı ve sarkık memelerinin etrafında kıvrılmış kısa kollu bir tişört giyiyordu. Uzun, kıvırcık sarı saçları ve uzunca bir süredir güneş görmemiş gibi duran bir teni vardı.

İlk önce yüzünde beliren şaşkın ifadeyle uzun bir süre Nic'e baktı, sonra onu tepeden tırnağa süzdü.

"Ben Nicole Clarke." Nic elini uzattı.

Kadın gözlerini kırpıştırıp kurulanan bir köpek gibi başını hızla iki yana salladı.

"Veronica," dedi. "İnsanlar bana V der."

Nic gülümsedi. "Bana da Nic derler."

Pencere kenarındaki küçük, yuvarlak bir masaya oturdular. Pencere, evden taş çatlasa bir buçuk metre ötedeki ormana bakıyordu. Ne çim vardı ne de bahçe. Sadece dört odalı binanın etrafında küçük bir açıklık.

Dört oda. Hepsi bu kadardı. Banyo ve oturma alanı – kanepe, mutfak. Ve kısa bir koridorda karşılıklı iki yatak odası.

Nic kadının çay teklifini geri çevirdi. Bunun için neredeyse hiç yer yoktu. Masa bir yığın kıyafetle kaplıydı. Onun yanında bir dikiş makinesi duruyordu. V kendine bir bardak çay yaptı. Ocağın üstündeki küçük bir rafta oldukça geniş bir teneke kutu koleksiyonu vardı.

"Terzilik mi yapıyorsun?" diye sordu Nic.

V başıyla onayladı. "İnsanların ihtiyaç duyduğu her şeyi yaparım. Kıyafet düzeltirim. Kıyafet dikerim. Onları alırım. Elden çıkarırım. Perde ve kanepe örtüsü dikerim. Tabii minder de. Ne olursa."

Elinde çay fincanı ve Kurt'ün getirdiği kahverengi kesekâğıdıyla oturdu. İçinde bir şişe kayısı brendisi vardı, onu açıp birazını bardağa döktü. Brendi kokusu buharla yükselerek odayı doldurdu.

"Büyük bir şok olmalı," dedi V. "Böyle bir yer görmek."

Nic nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Evini mi kastetmişti, Hastings'i mi?

Kurt araya girdi. "Nic'in annesi fırtına esnasında kaybolan kadın."

V'nin gözleri kocaman açıldı. "Ya!" dedi sandalyesine yaslanarak. "Şef gelip bana bu konu hakkında sorular sordu. Ben burada korkudan ölüyordum. Bir ağacın düşüp burayı yıkacağını sandım. O gece kimseyi görmedim. Yatağın altına girip orada kaldım.

Kimse beni korumak için hiçbir şey yapmadı. Düşünebiliyor musun? Hükümet bizim gibilerle ilgilenmeye zahmet etmez."

V sonrasında konuşmaya devam etti, hükümet ve Medicaid'den* ve anne babasının nasıl yaşlıların ölmeyi diledikleri yerlerden birinde yaşamak zorunda kaldıklarından ve onları "yoksulluk maaşından kesmek" için daha hızlı ölmelerini sağladıklarından bahsetti. Annesi seksen yedi yıl sonra aniden sağlığıyla ilgilenerek onları alt etmeye çalışıyormuş. V bu kısmı hayranlıkla söyledi.

Nic de kadına ayak uydurdu. "Ailen epey iradeli görünüyor."

Şimdi V omuz silkti, kendinden daha az emin görünüyordu. Daha az hayran. "Orasını bilemem. Ailemin kendilerince görüşleri vardı. Bana kalırsa, zor bir hayat yaşamaktan, mücadele vermekten hoşlanıyorlardı. Ama geri kalanımız... Biz her zaman bir şeyler için savaşmaktan biraz hırpalandık. Annem eskiden buzdolabını ve kileri kilitlerdi. Asma kilit vururdu. Bize ne para ne yemek verirdi; dört kız, dört oğlan bir odaya tıkışırdık. Bir banyo vardı. Gerçekten tuvalete gitmek zorundaysan bazen dışarı çıkardın. Kışın ortasında kara işerdin."

Hikâyesinden biraz daha bahsetmeye hazırlanarak uzun bir nefes aldı. Kurt lafını kesti.

"Daisy hakkında bilgi almak istiyor," dedi.

V şimdi şaşırmıştı. "Daisy mi? Neden onun hakkında bilgi almak istiyorsun ki?"

"Çünkü o da Hastings'ten kayboldu," dedi Nic. "On yıl önce."

Yüksek, gürültülü bir kahkaha küçük alanı boydan boya doldurdu. "Bunu sana kim söyledi?"

V şimdi gözlerini pencerenin dışındaki ormana dikti. Belki de kız kardeşi hakkında düşünüyordu.

"Ben söyledim," dedi Kurt.

V dirseklerini masanın üzerine koyup Nic'e doğru eğildi.

* Medicaid, federal hükümet ile eyaletin ortak üstlendiği, yoksullara sağlık hizmeti sağlayan bir programdır. –ç*n*

Uzun bir an için sert bakışlarla, gözünü kırpmadan kızın gözlerinin içine baktı.

"Daisy geri kalanımız gibi değildi. Biz sıradandık. Elimizdekiyle yetinirdik. Diğerlerinin nerede olduğunu biliyorum. Bazıları evli. Bazılarının çocukları var. Diğerleriyse benim gibi sadece faturaları ödemek için çalışıyorlar. Bu şekilde büyüdükten sonra yalnız yaşamayı seviyoruz. Ama Daisy, o parlayan bir yıldızdı. Geri kalanımızdan daha zekiydi. Becerikliydi. Her zaman bu hayattan sıyrılmak için mücadele verdi. Daha fazlasına sahip olmak için. Eskiden mutfak dolabındaki zincirlerin tam olarak kapatamadığı aralığı daha da açmak için bir sopa kullanırdı. Ucuna yapışkan bant yapıştırıp kraker kutularını o aralığa doğru nasıl sürükleyeceğini çözmüştü. Birkaç tanesini çıkarıp alırdı. Hepsini bir başına yerdi. Sonra da kutuyu geri koyardı. Ve bunun için cezalandırılmak umurunda bile olmazdı."

V başını iki yana salladı.

"Sence annemiz her kutuda tam olarak kaç tane kraker olduğunu bilmiyor muydu?"

Nic, V'nin kız kardeşinin hikâyesini anlatmasını izlerken başı döndü. Her yerde Daisy Hollander gibi kızlar vardı. Nic bu tipleri iyi biliyordu. Kavgacı. Becerikli.

"Sonunda temelli gitmenin bir yolunu mu buldu?" diye sordu Nic.

"Buldu tabii. Birçok kişiye kız kardeşimizle birlikte yaşamak için Boston'a gideceğini söyledi. O sırada dört kardeşim ve annemle babam hâlâ buradaydı. En azından bir süreliğine ortadan kaybolacağını biliyordum. Dibe çekilmeyi istemiyordu."

"Yani bir daha gelmedi mi? Ona ne olduğu konusunda endişelenmedin mi?"

"Ne olduğunu biliyorum," dedi V. "Bana mesaj attı. New York'a taşındı. Zavallı erkek arkadaşına söylememem için yalvardı. O gittiğinde çocuk neredeyse aklını kaybediyordu."

"Ama bu on yıl önceydi."

"Bak, bazılarımız yakınız. Her hafta konuşuruz. Diğerleri,

birkaç yılda bir iletişime geçer. Daisy arada bir mesaj atardı. O da birkaç yıl önce tamamen kesti. Ama bunda garip bir şey yok."

"Mesajların ondan geldiğine eminsin, öyle mi?"

"Bir şeyleri söyleme şeklini biliyorum. Nasıl konuştuğunu. Neden bunu soruyorsun?" V şimdi endişeliydi. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Hayır, ondan değil. Sanırım sadece annemi aradığım için olaya bu pencereden bakıyorum."

V elini Nic'inkinin üstüne koydu. "Ah, zavallı şey seni. Ama Daisy... Eh, onun durumu epey farklı. O, şehre taşındı. Erkek arkadaşına da yazdı. Tanrı'ya şükür ki yazdı! Zavallı çocuk. Boston'a gitti. Kız kardeşimin kapısına dayanıp Daisy'yi bulmak için evini aramak istedi. Şehrin her yerine el ilanları astı. Hartford'da da aynı şeyi yaptı. Gitmiş olabileceğini düşündüğü her yerde. Hatta eskiden gittiği şu yaz kampına bile gitti."

"Yaz kampı mı?" diye sordu Nic.

"Sana becerikli olduğunu söylemiştim. Burs kazanmıştı. Woodstock'ta. Yetenekli çocuklar için bir kamp. Bütün yaz tiyatro oyunları ve şiir okuyorlar, düşünebiliyor musunuz? Oradan döndüğünde çalımından geçilmiyordu. Daha önce hiç duymadığımız insanlardan alıntılar yaparak aptal gibi hissetmemize neden olurdu. Ama onu suçlayamazdım. Daisy daha iyi bir hayat istiyordu ve bunun için çalışmaya istekliydi. Kamptaki çocuklardan bazılarının bu kasabadaki herkesin toplamından daha fazla parası olduğunu söylemişti. O hayatı tatmıştı bir kere."

Nic pencereden ormana baktı. Bu odadaki her şey gibi cam da kirliydi. Bu evdeki her şey gibi. Kıyafet yığınları. Kitap yığınları. Eski dergi yığınları. Parlak turuncu etiketli konserve yiyecek yığınları. V bir istifçiydi ve Nic kadının büyürken yaşadıklarını düşündüğünde onu suçlayamazdı. Yine de burada Nic'in annesini bulmasına yardım edecek hiçbir şey yoktu.

Saygısızlık etmemek adına biraz daha oyalandıktan sonra gitmek için ayağa kalktı. Kurt de onu takip etti.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedi Nic.

"Evet, sağ ol," diye tekrarladı Kurt.

V de kalktı. "Kız kardeşim on yıl önce buralardan gitti. Annenle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamadım."

Kapıya doğru yürüdüler. Vedalaştılar.

Nic tam gitmek üzereydi ki sonra durdu.

"Erkek arkadaşı hâlâ buralarda mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi V. Tuhaf bir şekilde Kurt'e baktı. "Onu tanımayan yoktur."

Nic de şimdi Kurt'e baktı.

"Kim peki?" diye sordu.

Cevap veren Kurt oldu. "Roger Booth."

15

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Annem eskiden, yalnızca en az mutlu olan çocuğun kadar mutlu olabilirsin derdi. Eğer iyi ve sevgi dolu bir ebeveynsen bu durumdan kaçış olmadığını söylerdi. Ve bu yüzden sadece bir çocuk yaptığını. Beni doğurduktan ve ebeveyn olmakla ilgili bu anlayışa vardıktan sonra, mutlu bir hayata sahip olma şansını daha da azaltmak istememişti.

Annem kötümser bir insandı.

Bana bir çocuk öldüğünde ne olduğunu söyleyecek fırsatı olmamıştı. Ve onu öldüren kişi sen olduğunda.

Yatakta uzanmış, kontrplakların arasından sızan ışık hüzmelerine bakarken bunu düşünüyorum. Kontrplaklar pencereyi dışarıdan kapatıyor. Bazen sadece bir pencereymiş gibi davranabilmek için perdeleri örtüyorum. Bazen de rol yapmak istemiyorum.

Adam yatak odası kapısının çerçevesine metal bir parmaklık yerleştirdi – sekiz dikey ve dört yatay parmaklığı olan ikinci bir kapı. Altta, diğer taraftan bir mandalla açılabilen küçük bir kısım var. Kapı koluyla aynı yükseklikte başka bir bölme bulunuyor ve onun da kilidi var. Anahtarla açılan bir kilit.

Yatak odası artık bir hapishaneden farksız.

"Tüm bunlar için üzgünüm," dedi beni arka odadan çıkardığı gün. "Aslında bu benim hatam. Telefonu kapamayı unutmamalıydım."

• • •

Fırtına gecesinden bu yana on dört gün geçti. Evime döneceğimi düşünerek iki gün geçirdim bu evde. Dönemeyeceğimi bilerek fayans zeminli karanlık odada beş gün kilitli kaldım. Yedi gündür bu yatak odasındayım ve ölmek istiyorum. Ama yapamayacağımı biliyorum.

Artık her şey bu adamı ailemden uzak tutmakla ilgili. Nicole'den uzak tutmakla.

Işık demetlerine bakarken ruhsal durumumu değerlendiriyorum. Arka odadan çıktığımdan beri geçen bu yedi günün her birinde beni şaşırttı ve onu ayrı bir varlık olarak görmeye başladım. Bedenimden ayrı. Her yönden kontrolüm dışında.

Bazı sabahlar nerede olduğumu hatırlamadan uyanıyorum ve fırtına gecesinden önce hissettiğim gibi hissediyorum – beş yılın ardından artık normal gelmeye başlayan fakat şimdi hissizlik olduğunu fark ettiğim şekilde. Bu his sadece bir an sürüyor ve gerçeklik içimi bir bulantı dalgasıyla dolduruyor. Bugün, on dördüncü günde, böyle hissediyorum. Ve annemin bana hiç söylemediği cevabı biliyorum. Kendi çocuğunu öldürdüğünde hayatın nasıl olduğunu. Hissiz. Artık esaretimin dehşetiyle birlikte yok olup gittiğinden bu duyguyu şimdi olduğu gibi görüyorum.

Diğer sabahlar irkilerek uyanıyorum ve yataktan fırlayıp sırtımı duvara dayayarak ayakta duruyorum. Elimle bastırdığım umutsuzluk çığlıklarıyla kesik kesik nefesleniyorum. Umutsuzluk içinde yaşıyorum. Ama hayattayım.

Bazen hiç uyumuyorum, bu yüzden uyanma faslı da olmuyor. Zihnim fırtınanın olduğu geceyi baştan oynatıyor. Yaptığım hataları. Annie'nin ölümü, Nicole'ün çektiği acı ve şimdi hayatımdan kaçmaya çalışarak o yolda yürürken aileme yaptıklarım için kendime duyduğum nefretle dolu bir havuzda yüzüyorum. Hak ettiğimi düşündüğüm ıstırap bedenimi ele geçiriyor ve çektiğim acı suçluluk duygusunu dindiriyor. Ağlayıp titriyorum fakat sonra gözlerimi karanlığa dikerken kefaretimi kabulleniyorum.

Ancak bu, sabahların en kötüsü değil. En kötü sabahlarda, gizlice sokulma konusunda çok iyi olduğundan uyandığımda Alice kollarımın arasında oluyor. Benimle odada kilitli olmayı seviyor. Ve adam başka bir çocuğa zarar vermeyeceğimi bir şekilde bildiği için buna izin veriyor. O da gizlice hareket etmekte iyi. Alice'i odama gizlice sokmakta.

O sabahlarda adam onu almak için geliyor, kapıyı açıp tekrar kapatıyor. İyice kilitliyor.

Yatağıma, bedenime yapılan bu istilanın bana yardım ettiğini, bana güç verdiğini düşünmeye çalışıyorum. Alice'in bana ne kadar ihtiyacı olursa, onun üzerinde o kadar fazla güce sahip olacağım.

Ve güç bu küçük kız için, benim küçük hapishane gardiyanım için tam da ihtiyacım olan şey. Ona karşı iyi bir anne olduğum sürece yeni bir anne bulmanın bahsi bile açılmaz. Nicole'ün lafı geçmez.

Adama Mick demeye başladım. Alice'in o gece kamyonette ona verdiği isim. Mickey Mouse. O an, bir saniyeliğine de olsa onun böyle zararsız biri olduğuna inanmıştım, tıpkı bir çizgi film karakteri gibi. Ormana kaçmaya çalışabilecekken beni bu eve getirmesine izin vermiştim. Bunun kaçmak için son şansım olacağını bilmiyordum.

Bu yedi gün içinde Alice ve bu evdeki hayatı hakkında birçok şey öğrendim.

Kendini bildi bileli burada yaşıyor. Burada doğmuş, penceresi olmayan karanlık çamaşır odasında ama öyle ya da böyle bir kanıtım yok ve daha fazla varsayımda bulunmayacağım.

İlk annesi geçen bahara kadar burada yaşamış. Alice'in bir takvimi var ve zaman hesabı yapmayı biliyor. Evde eğitim programı için kitapları var ama burada internet olmadığından ödevlerini kâğıt üzerinde yapıyor. Mick her günün sonunda yaptığı

çalışmaları topluyor ve ona programa gönderdiğini ve ilerlemesini takip ettiklerini söylüyor.

"Bak!" dedi bir gün bana el yazısıyla yazılmış bir rapor göstererek. Mick tarafından yazılmıştı, bundan emindim.

Raporu inceledim.

"Çok iyi iş çıkarmışsın!" dedim Alice'e.

Raporda biraz daha fazlası yazıyordu. *Ödevin eksiksiz ve çok iyiydi.*

Birbirimize bir şey vereceğimiz zaman hapishane parmaklıklarının alt bölmesini kullanıyoruz. Bana yiyecek ve banyo lavabomdan alabileceğim su dışında içecek şeyler getiriyor.

Ödevlerini epey ciddiye alıyor. Neredeyse ortaokul düzeyinde, bu da bana onun zeki olduğunu ve Mick'in ya da bir başkasının ona dersler konusunda rehberlik ettiğini söylüyor. Öğretmesi benim için kolay konular. Temel cebir. Dilbilgisi. Yer bilimi. Zor kısmı, bir yerde takıldığında sabırsızlık etmesinde. Çok çabuk öfkeleniyor, ben de onun ruh hâliyle nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum.

Ödev yapmadığı zamanlarda iPad'de televizyon programlarını izliyor. Mick evden ayrıldığında onun için yeni programlar indiriyor ve Alice de onları defalarca izliyor. Mick'in iPad'ini yanında götürdüğü günleri sevmiyor. Bu onu huzursuz ediyor.

İzlediği programlara aşinayım; bunlardan biri Mickey Mouse. Tabletinde, bazıları onun için fazla yetişkin seviyesinde olan filmler de var ama bir şey söylemiyorum. Benim işim onun annesi olmak değil.

Benim işim onun ikinci annesi olmak.

"Sen iyi bir ikinci annesin," diyor bana. Ve bana bunu söylediğinde vücudumda bir sıcaklık hissediyorum. Çünkü diğer günlerde bana kanımı donduran farklı şeyler söylüyor.

"Eğer iyi bir ikinci anne olamazsan yerine yenisini bulmamız gerekecek."

Tam da o anlarda neler yapabileceğimi sorguluyorum.

Telefonun başından beri çalıştığını öğrendim.

Telefon hattı bağlı değil. Alice'e bunu sordum ve sürekli kullandığını söyledi. Nasıl diye sordum. Rol yaptığını söyledi. Ona telefonun nasıl bir ses çıkardığını sordum.

"Biri seni aramadığı sürece telefondan ses gelmez, şapşal. Hiç telefonun olmadı mı?"

"Bir cep telefonum var. Ve haklısın. Sadece kulağına dayarsan hiç ses çıkarmaz. Ama mutfaktaki gibi bir telefon cep telefonu değil. Bu daha eski bir telefon türü ve telefonu açtığında genellikle bir ses çıkarır."

Bu da onu kızdırdı. "Ses falan gelmiyor! Sana söyledim. Telefonlar ses çıkarmaz."

İşte o zaman sabit hat olmadığını anladım.

İnternet yok. Telefon hattı yok.

Mick ve Alice şebekeden bağımsız yaşıyorlar. Elektrik ve gaz hariç. Bunu merak ediyorum. O faturaları kimin ödediğini ve hesapların kimin adına olduğunu merak ediyorum. Bu mülkün sahibinin kim olduğunu merak ediyorum. Ve ben kaybolduktan sonra neden kimsenin burayı aramaya gelmediğini. Bana gösterdiği haberde kapı kapı dolaştıkları yazıyordu.

Alice sakinleştiğinde bazı şeyleri düşündü.

"Telefon konusunda haklı olabilirsin," dedi başını iki yana sallayarak. Sonra evde yalnız olmamıza rağmen fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Ama yalnızca o gizli bir işte çalıştığı için böyle. Kimse nerede olduğumuzu bilmemeli."

Ben de o zaman ona benimle ve ailemle ilgili şeyleri nasıl bildiklerini sordum. Elime geçen her fırsatta sormuştum zaten. Oradan geçeceğimi, bir çocuğumu kaybettiğimi ve iki çocuğum daha olduğunu nasıl bildiklerini. Onlarla yaşamayı ve Alice'in yeni annesi olmayı kabul edebilecek kadar kederimde boğulduğumu nasıl bildiklerini.

Ya da belki de bu sadece bebekleriyle oynayan bu küçük kızın duyduğu bir inançtı.

Hiç cevap vermiyor. Bazen omuz silkiyor. Bazen de hazırlıklı olmak için insanlarla ilgili sırları bilmenin ne kadar önemli olduğu hakkında şeyler söylüyor. Şimdi, adamın ne yaptığını ya da beni nasıl bulduğunu bilmiyor mu diye merak ediyorum.

İçerideki ahşap kapının çalındığını duyuyorum. Kapı benim bulunduğum taraftan açılmamasına rağmen tereddüt etmeden açmayı biliyorum. Kapıyı nezaketen çalıyor. Alice metal parmaklığın diğer tarafında karşımda duruyor. Hâlâ pijamasıyla, saçları taranmamış ve hâlâ rüya gören bir çocuğun huzursuz uykusunda birbirine dolanmış.

"Bir oyun oynamak istiyorum. Seç birini," diye talep ediyor.

"Hannah ve Suzannah," diyorum. Bebeklerle oynadığımızda sorular sorabiliyorum. Sorular cevapları getiriyor, bu da bana onun aklından geçenlere dair bir fikir veriyor.

"Gidip onları getireyim," diyor.

Mick şimdi burada. Beni incelemesi dünden daha uzun sürüyor. Ki bu ondan önceki günden daha uzun ve ondan önceki günden daha da uzun bir süre. Sabahları ilk annenin pijamasını giyiyorum, kıyafet memelerime ve kalçalarımın kıvrımlarına yapışıyor. Adam bir süredir daha erken geliyor, bu yüzden üzerimi değiştirecek vaktim olmuyor.

Bana verdiği diğer kıyafetlerle uyumam gerekip gerekmediğine karar veremiyorum. İlk annenin bol tişörtü ve pantolonu. Adamın daha uzun süre bakmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum. Bana karşı karmaşık duygular besliyormuş gibi görünüyor, sanki bende ihtiyacı olan bir şeyi görmeye çalışıyor da onu henüz bulamıyormuş gibi. Belki çok yaşlıyımdır ve bedenim onu iğrendiriyordur. Belki de fazla uslu davranıyorumdur ve gücünü benim üzerimde kullanabilmek için benden savaşmamı istiyordur. Belki de daha çok bir kurban gibi davranmamı istiyordur. Yüzünü inceleyip anlamaya çalışıyorum. Bu duvarların ötesinde aranmayı bırakması için beni burada, onun ve Alice'in yanında istemesine ihtiyacım var.

Alice'i yanıma çekmem, hatta onu yatağıma almam bile bana ona karşı üstünlük kazandırır. Bundan eminim.

Ama söz konusu Mick olunca bilemiyorum. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Geri çekil," diyor. Ben de çekiliyorum.

Parmaklığın alt bölmesinin kilidini açıyor ve bana kahvaltı uzatıyor. Kahve, yumurta, tost. Her sabah aynı şeyler.

"Teşekkür ederim," diyorum. Parmaklığı tekrar kilitlemesini bekliyorum. Sonra, ancak o zaman öne çıkarak yiyeceklerin olduğu küçük tepsiyi alıyorum. Yemek yerken yerde bağdaş kurup oturuyorum çünkü Alice yakında dönecek ve günün büyük bir bölümünü burada geçireceğim. Yerde. Hapishane parmaklıkları arasından bir çocukla oynayarak.

Yıllar önce öğretmenlik yaparken yaptıklarımdan faydalanıyorum. Ve aynı zamanda anneliğimden, her ne kadar o anılar o görünmez çizginin ardında kilitli olsa da. Annie ölmeden öncesi ve sonrası. Şimdi Alice ve bana yaptırdığı şeyler o anıları kışkırtıyor. John ve üç çocuğumuzla birlikte masa oyunları oynadığımızı hatırlıyorum. Ve Annie'nin kaybetmekten nasıl nefret ettiğini, tıpkı Candyland oynadığımız zaman Alice'in de kaybetmekten nefret etmesi gibi. Nicole ve Evan ona bağırırdı ve o da ağlardı. Ama her seferinde değil. Sadece bir geçiş dönemiydi. Çocukların geçtiği normal bir dönem. Güzel güzel oynamayı öğrendiği. Hayal kırıklığıyla başa çıkmayı öğrendiği.

Sanırım onlara bu dersleri vermekte iyiydim çünkü Alice'le ne yapacağımı biliyorum. Hiç çaba harcamama gerek kalmadan kendiliğinden oluyor. Tecrübenin getirdiği kolaylıkla hallediyorum. Ve bu kolaylık, o anıların kamçıladığı acıyı da beraberinde getiriyor.

Alice elinde bebeklerle geri dönüyor. Bana Suzannah'yı uzatıyor.

Kahvemi yudumluyorum. Yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Bugün ne yapsak," diye soruyor Hannah, Suzannah'ya.

Verilerimi ve hâlâ ihtiyaç duyulan şeyleri düşünürken yutkunuyorum.

"Bugün çok sinirliyim," diyor Suzannah.

"Neden?" diye soruyor Hannah.

Ve sonra sesimi tam karaktere uygun ayarlıyorum. Böylece Alice bizi yönlendirdiğim yolu fark etmeyecek.

"Annemle kavga ettim."

Alice gülümsüyor ve parmaklıkların arasından uzanıp bebeğime sarılabilmek için Hannah'yı yana yatırıyor.

Ve kendi kendime, *Aynen öyle, Alice,* diye düşünüyorum.

Bu parmaklıkların arasından uzanmaya devam et. Belki de yakında bir gün açılırlar.

16

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim.

Kurt Kent'in ilk bahanesi bu olmuştu. Sonrasında, *Adam için üzüldüm*, demişti.

Nic'in ne yapacağını sanmıştı ki? Liseden sonra kız arkadaşı onu terk ettiği için Roger Booth'a güleceğini mi? Ergenliğinden kalma kötü anılarla ona işkence edeceğini mi?

Sonunda kulağa doğru gelen bir cevap verdi.

"Onu annenin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu için suçlayabileceğini düşündüm."

Nic sakin kalmak için mücadele ederken, ağaçların ördüğü duvarın yanlarından geçip gitmesini izledi.

"Bana Daisy Hollander'dan bahseden sendin," diye hatırlattı Nic.

"Biliyorum."

"Yani bu işin sonunun ona çıkacağını bilmeliydin."

Kurt bir şeyler söylemeye başlamıştı ki sonra durdu. Uzun bir iç çekiş, yan pencereden bir bakış...

"Ne?" diye sordu Nic şimdi.

"Sana söylediğimde Booth'u düşünmüyordum."

"Belki de düşünmeliydin. Bu konuda bana yalan söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona Daisy Hollander'ı tanıyıp tanımadığını sordum ve herkesin tanıdığını söyledi ama onun kız arkadaşı olduğundan –ya

da bütün zamanını onu arayarak harcadığından– bahsetmeyi unuttu."

"Bu aslında yalan sayılmaz."

"Buna gerçeği saklamak denir. Aynı şey."

Evet, diye düşündü Nic. Tıpkı el yazısı analizi konusunda babasının yaptığı gibi. Ve kim bilir başka hangi konularda? İnsanlar ona burada ve evde olup biten başka neleri söylemiyordu?

Kurt sessizleşti.

"Ne peki?" diye sordu. "Bu bilginin beni neye götüreceğini düşündün?"

Ağaçların ördüğü duvar önce nehre, ardından da Hastings Geçidi'ne giden viraja açıldı.

"Muhtemelen önemsiz bir şey," dedi.

Karakolu, belediye binasını, kaportacıyı geçtiler. Kurt nihayet bir isim verdiğinde hana varmışlardı. Farklı bir isim. Nic'in duymayı beklediği son isim.

"Şef Watkins."

"Watkins mi? Onun Daisy Hollander'la ne ilgisi var?"

"Şef'in çocuklara karşı bir hassasiyeti var."

"Nasıl yani?"

Kurt sağa, oteldeki otoparka döndü. Arabayı kenara çekti.

"Eskiden okula gelirdi. Fırsatlar hakkında konuşurdu. Burslar ve sporcu alımları. Buradan çıkmanın, üniversite için para kazanmanın yolları."

"Takdire şayan bir davranış gibi görünüyor."

"Sanırım."

"Daisy Hollander'ın o yaz kampından burs almasına mı yardım etti yani?"

"Etmiş olmalı. Ama bundan fazlası var."

"Pekâlâ."

Kurt şimdi etrafa bakındı; önce hana, sonra da lokantaya. Camlar kapalı olmasına rağmen sesini alçalttı.

"Daisy'yi Boston'a götüren kişinin Şef olduğuna dair söylentiler vardı. İnkâr etti ama kızın bazı arkadaşları bunu Booth'a söy-

ledi, bu yüzden Booth da onun üzerine yürüdü. Ona bir yumruk geçirdi. Şef yalan olduğunu söyledi ama o gün nerede olduğunu kanıtlayamadı. Tek duyduğum bu. Tüm bunlar ergenlik saçmalığından ibaret olabilir. Dedikodudan..."

Nic o günün erken saatlerinde ona ayı spreyini veren, nereye kaçacağını gösteren Booth'u canlandırdı gözünde. Ve sonra Daisy Hollander hakkındaki sorudan sonra aniden orayı terk edişini.

Bir gün önce sanki dünyada onu barındıracak kadar yer yokmuş gibi kollarını uzatan Watkins'i düşündü. Evreni gölgede bırakan egosunu. Çocuklara yardım ederek Tanrı'yı oynaması mantıklı geliyordu. Hayatlarını değiştiriyordu. Hatta içlerinden birinin, oradan kurtulmayı başarmış bir kız kardeşle yeni bir hayata başlamasına bile yardım etmişti. Gerçi...

"Bir dakika," dedi Nic, bir şey hatırlayarak. "Veronica bize Daisy'nin New York'a taşındığını söyledi. Boston'a hiç gitmediğini."

"Biliyorum."

"Peki insanlar neden Şef Watkins'in Daisy'yi Boston'a götürdüğünü söyledi?"

"Belki de Booth onun izini bulamasın diye insanlara böyle söylemiştir."

"Ya Watkins?"

Kurt omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama insanlar değişmez, değil mi? Eğer Daisy Hollander'ın ortadan kaybolmasına yardım etmek istemişse..."

Nic onun sözünü kesti. "Öyleyse neden anneme de etmesin."

"Aynen öyle."

Birkaç saniye geçti, Nic düşünürken Kurt de onu izliyordu.

Sonra Kurt ekledi, "Benzini bittiği için paniğe kapılmışsa, Şef geldiğinde onun için üzülmüştür. Onu bir yere bırakacağına ve kimseye söylemeyeceğine söz vermiştir. Bu olay kız kardeşinin ölüm yıldönümünde oldu, değil mi? Annenin onu öldürdüğü günün seneidevriyesinde."

Birkaç kelime havada asılı kaldı. *Annenin onu öldürdüğü gün...*

Ve Nic cevabın hiç düşünmeden ağzından çıktığını hissetti.

"O bir kazaydı," dedi.

Kurt toparlamaya çalıştı. "Elbette, haklısın. Sadece demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ve bunu neden söylediğini."

Daha fazlasını söylemesi için Kurt'e zaman tanımadı.

"Şef Watkins'i bulmalıyım," dedi. "Nerede yaşadığını biliyor olmalısın. Buraları avucunun içi gibi biliyor gibisin."

"Evet ama evde değildir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bugün perşembe. Ve perşembe geceleri kumarhaneye gider."

Kurt adamın *falancayla bedava içki içmeleri* ve *filancayla rüşveti ikiye katlamalarını* anlattı – her şey perşembe geceleri Laguna'da dönüyordu ve o bunu her söylediğinde *–perşembe gecesi–* Nic boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Perşembe gecesi fırtınanın çıktığı geceydi. Annemin kaybolduğu gece."

Watkins fırtınaya rağmen oraya mı gidiyordu? Belki de fırtına çıktığı için gitmişti? O zaman yalan mı söylemişti ve şimdi de yalan mı söylüyordu? Annesini arabayla bırakmış mıydı? Kurt, bu yeni hikâyeyi satır satır yazıyor ve Nic'in sanki hikâye kendi eseriymiş gibi onları bir araya getirmesine izin veriyordu. Daisy Hollander'dan daha önce bahsettiğini söyledi ama Nic bunu hatırlamıyordu. Ve böyle bir şeyi mutlaka hatırlardı, tıpkı onu barın arkasına çektiğini hatırladığı gibi.

Nic kapıya uzandı. Kurt kolundan tutarak onu durdurdu.

"Hey," dedi. "Bir saniye bekle."

Nic kolunu onun elinden çekti.

"O olay bir kazaydı," dedi tekrar.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ağzımdan yanlış çıktı."

Düpedüz palavraydı.

"O öyle biri değildi," dedi Nic. "Dikkatsiz biri değildi, hiçbir

konuda." Anılar zihnine dolup taştı. Hatırlaması fazla acı veren tatlı anılar. "Annemiz yatağımızın kenarına oturup bizi okul için ayak parmaklarımızı oynatarak uyandırırdı... Bebekken bize şarkı söylerdi... Bunları Annie'ye yaparken de gördüm... Onu kucağında sallar ve gözlerinin içine bakardı... Annemiz ne kadar beceriksiz olursak olalım her aptal konserde ve okul tiyatrosunda ağlardı..."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Böyle bir anne çocuğunu öldürmez."

"Biliyorum."

"Lanet olası bir kazaydı!" Nic bunu bir kez daha söyledi ancak ağzından çıkan kelimeleri artık sokağın karşısındaki bardaki bu yabancıdan ziyade kendine söylüyordu.

Derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm," dedi.

Sonra arabadan çıkıp gitti.

17

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Hannah ve Suzannah'nın anneleri birbirlerinden oldukça farklı. Hannah'nın annesi mükemmel. Tatlı, nazik, itaatkâr. Uzun, doğal sarı saçları var, makyaj yapmıyor. Çok güzel olduğu için buna ihtiyacı da yok. Ve ince yapılı bir vücudu var. Hannah ona sarıldığında kendini güçlü hissettiğini söylüyor.

Alice oyunumuzun dışına asla çıkmıyor.

Benim hayal ürünüm olan Suzannah'nın annesiyse güçlü iradeli ve meydan okuyan biri. Suzannah'nın babasından nefret ediyor ve bunu ona söylemekte bir sakınca görmüyor. Bu da Suzannah'yı üzüyor çünkü babası öfkeli biri ve annesine yapabileceklerinden endişeleniyor.

"Bazen ona zarar verebileceğini düşünüyorum," diyor Suzannah.

Hannah sessizleşiyor. Alice uzaklara dalıp gidiyor.

Aşina olduğum suçluluk dalgası içimi doldursa da ona yenik düşmüyorum.

"Annem olduğu için mutlu olmalı!" diyor Suzannah. Sonra ağlamaya başlıyor.

Hannah şimdi canlanıyor. Arkadaşının duygusal çöküntüsünden beslenerek abartılı ama aynı zamanda kendine hizmet eden bir empatiyle karşılık veriyor.

"Çok güzelsin, Suzannah! Senin gibi bir küçük kızı olan her anne kendini şanslı saymalı ve annen kendisini senden uzaklaş-

tıracak hiçbir şey yapmamalı! Eğer seni gerçekten sevseydi böyle şeyler yapmazdı! Onun ölümüne neden olacak şeyler!"

Nefesimi tutarak bu duygu patlamasının çatlaklarından daha fazla bilgi sızmasını bekliyorum. Ama karşılığında tek aldığım gözyaşı oluyor.

Suzannah başıyla onaylıyor. "Teşekkür ederim, Hannah. Sen olabilecek en iyi arkadaşsın!"

Alice şimdi kendini karakterlerimize ve oynadığımız oyuna kaptırarak Hannah'yı göğsüne bastırıp bebeği kucaklıyor. Suzannah ve ben ortam tekrar yatışana kadar sessizce oturuyoruz.

Sabahtan beri bebeklerle oynuyoruz. Daha ödev yapmadığımızdan Alice evhamlanmaya başlıyor.

"Öğleden önce yapmam gerekiyordu," diyor. "Sabah saatlerinin günün en verimli zamanı olduğunu biliyor muydun? Beynimiz en çok o zaman çalışıyor."

Eskiden fakülte toplantılarında bu tür şeylerden bahsederdik; onun bunları nereden bildiğini merak ediyorum. Birisi çocuklar ve nasıl geliştikleri hakkında eğitim almak için zaman ayırmış. Bunu yapanın Mick olduğunu sanmıyorum. Şimdi yemek getirmek ya da Alice'i almak için geldiğinde aklında çok fazla şey varmış gibi huzursuz ve dikkati dağılmış görünüyor. Ya da belki de zihni yaptıklarının ve baş gösteren sonuçlarının ağırlığı altında eziliyordur. Uysal davranışlarımla onu rahatlatmaya çalışıyorum fakat bu onu geri püskürtüyor gibi duruyor. Bir süredir bu ikilemi düşünüyorum. Benden ne istiyor? Zihnini ne yatıştırır? İçinde bulunduğu durumu sonsuza dek sürdüremez.

"Pekâlâ," diye cevaplıyorum. "Hadi bu oyunu bitirip biraz öğle yemeği yiyelim. Sabah çoktan geçti ve aklımızı çalıştırmaya yardımcı olan bir diğer şey de yemek."

Bugün başladığım işi bitirmem gerek. Bugüne kadar bu küçük plastik bebeklerin anneleri hakkında hiç bu kadar konuşmamıştık ve benim Hannah'nınki hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Kaç yaşında olduğunu, neye benzediğini, nerede uyuduğunu ve neden gitmek istediğini bilmem gerek. Söylediği

ve yaptığı şeyleri, saçını nasıl yaptığını bilmem gerek. Ne açıdan kızıma benzediğini bilmem gerek. Nicole'e. Bizzat ona benzemek için bunları bilmem gerek. Adamın ilgisini kızıma değil de kendime çekmek için.

Yollarının bir daha asla kesişmemesi için. Hiçbir zaman. Ama ya Nicole buraya beni aramaya gelirse? Ya arama çalışmaları gerçekten bitmediyse?

Kayboluşumdaki unsurların üzerinden geçiyorum. Benzinsiz araba, hâlâ şarj cihazında olan telefonum. Ceset bulunamadı, o yüzden bir yerlerde olmalıyım. Yetişkin bir kaçak olarak yeni hayatımı nasıl idame ettirebildiğimi merak etmeye başlamazlar mı? Kredi kartını tekrar kullanırsa tespit edilme riskiyle karşı karşıya kalırdı. Bu aptalca olurdu ve o adam bana hiç de aptal biri gibi görünmüyor.

Ayrıntıların içinde kaybolmayı bırakıp belki de içten içe bildiklerini düşünüyorum. Onları asla terk etmeyeceğimi bilecekle-rini. Hele ki Annie'yi onlardan aldıktan sonra.

Ya da belki olaya tamamen yanlış bir açıdan bakıyorum. Belki de bunu bir armağan olarak görürler, sonunda onları benim varlığımdan kurtaran bir armağan. Aile faciamızın sefil, hüzünlü hatırlatıcısından.

Birden Alice konuşuyor ve kendimi bu düşünceleri bir kenara bırakmaya zorluyorum. Yüzümden boncuk boncuk ter boşanmasına neden olan bu korkunç düşünceleri.

"Oynamaya devam edelim," diyor.

Oyuna devam ediyorum. Suzannah, Hannah'ya annesi hakkında daha çok şey soruyor.

Hannah'nın annesi bir hayal ürünü. Alice'in istediği, bir zamanlar sahip olduğuna bile inanabileceği anne.

Annesi ormanda kaybolduğu için ölmüştü. Ama yine de bir şekilde durumun öyle olmadığını biliyorum.

"Annen seni hiç alışverişe götürür mü?" diye soruyor Suzannah, Hannah'ya. "Hiç alışveriş merkezine gittin mi? Harika bir yer! Aklına gelebilecek her türden dükkân var. İzlediğimiz dizi-

deki gibi, hatırladın mı? Ve sadece yemeklere ayrılan bir katı bile var. Hem de her çeşit yemek! Hiç Çin yemeği yedin mi? Eskiden hep giderdik ama şimdi babam izin vermiyor. Sanırım bu yüzden annem ona bu kadar kızgın."

Alice gerçek dünya hakkında ne biliyor? İlk annesi ona hiç bahsetti mi? Maskesini takarak evden kaç kez çıktı?

Beni tutsak edeni anlayabilmek için bu soruların cevaplarını istiyorum. Ama aynı zamanda küçük, sarışın gardiyanımın Mick'in ondan sakladığı hayatı merak etmesini istiyorum. O hayatın tadına bakmasını istiyorum. Ve bu konuda öfke duymasını. Ona kızmasını.

Bunu ona verebilecek kişi benim. Onu kurtarabilecek kişi benim.

Alice uzaklaşıyor. Bana ne söyleyeceğini dikkatlice düşünerek Hannah'yı yavaşça yere bırakıyor.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diyor.

Suzannah olarak cevap veriyorum. "Ne?"

Ama parmaklıkların arasından uzanıp bebeği elimden kapıyor. Onu arkamızdaki duvara fırlatıp sonra da zarar görmediğinden emin olmak için onu alıyor.

Aklımın bir köşesine yazıyorum: Bir oyuncağını kırarsa Mick bundan memnun olmaz.

"Alerjilerim yüzünden bunların hiçbirini yapamıyorum ve sen de bana kendimi kötü hissettirmek için bebekleri kullanıyorsun!"

Öfkesinin beni etkilemesine izin vermiyorum ama o kadar hiddetli ki âdeta teninden yayılıyor.

"Niyetim bu değildi. Ben sadece Suzannah'nın normal bir kız gibi davranması için uğraşıyordum," diyorum. *Ve sen normal değilsin, Alice. Sence bunun nedeni ne?*

Kollarını kavuşturup iki yaşındaki bir çocuk gibi kaşlarını çatıyor. Gözlerini kısıyor. Dudaklarını büzüyor. Kendi çocuklarım bunu yaparken olduğu gibi gülesim geliyor. Bu hatıra aklıma geldiği gibi gitse de ardında bir kalıntı bırakıyor. Yapış yapış,

tatlı bir şey ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. Yine de bir yere kaybolmuyor.

Nicole kaşlarını en çok çatan çocuğumdu. Bunu öyle dramatik bir edayla yapardı ki taklitmiş gibi gelirdi, tıpkı bir televizyon programında izlediğimiz, güldürmesi gereken bir skeç gibi.

Şimdi John'la ilgili bir hatıra geliyor aklıma. John'la olmak. Asi bir çocuğu olan iki genç ebeveyn. Mükemmel küçük ailemizde sadece tek bir çocuk. Ona olan sevgisi bana olan sevgisini aşmıştı ama buna aldırmamıştım. Çocuğumuzu sevmesini izlemek onu daha da çok sevmemi sağlamıştı. Yatağa gitmek zorunda kalması ya da daha fazla kurabiye almaması gibi hoşuna gitmeyen bir şey yüzünden bize kaşlarını çattığında John'un o kadar çok gülesi gelirdi ki kahkahasını bastırmak için odadan kaçmak zorunda kalır ve beni de ben Nicole'le konuşurken kendi kahkahamla başa çıkmam için tek başıma bırakırdı.

Bu hatıralar artık her gün aklıma geliyor. Ailemin hatıraları. Onlara olan sevgim. Sonunda yaptıklarımın cezasını çektiğim için mi yoksa günlerimi Alice'le, dokuz yaşında bir kızın zihninde geçirdiğim için mi geldiklerini bilmiyorum.

Geride bana tanımlayamadığım bu kalıntıyı bırakıyorlar.

Şu anda hoşuma gittiğine karar veriyorum. Onun yapışkan tatlılığı şöminedeki kütüğe dair düşüncelerimin, Nicole'ün öfke dolu sözlerinin ve Evan'ın benden kaçırdığı gözlerinin üstünü örtüyor.

Alice bebekleri alıp gidiyor.

"Sana öğle yemeği getirmeyeceğim!" diyor.

"Alice," diye sesleniyorum arkasından. "Lütfen kızma. Seni üzmek istememiştim."

Sesim sakin. Öğle yemeği umurumda değil. Esir olabilirim ama hayvan değilim. John'un mutfakta kâsesinin doldurulmasını bekleyen köpeklerinden biri değilim. Yalvarmayacağım. Açlıktan ölmeyi yeğlerim.

Bu meydan okuma da bana yabancı olan ama benim bir parçam hâline gelen bir başka şey.

Elinden geleni ardına koyma, diye düşünüyorum şimdi. *İstediğin cezayı ver.* Kızgın küçük gardiyan. Açlık.

Yatağıma gidip uzanıyorum. Bir sonraki hamlemi, oynayacağım bir sonraki oyunu ve nasıl daha az göze batacağımı düşünmeye başlıyorum. Belki de onunla birlikte televizyon programlarını izleyebilirim, böylece aynı düşünceleri kışkırtacak yerlerde gülebilir ve yorum yapabilirim. Onun da bir tutsak olduğunu fark etmesini sağlayabilirim. Ve onun tek çıkış yolu olduğumu.

Ama sonra dönüyor. Metal parmaklığın küçük bölmesindeki mandalın döndüğünü ve o, tepsiyi benim tarafıma ittirirken zeminde çıkardığı sesi duyuyorum.

"İşte!" diyor. "Sana iyilik yapmadığımı da söylemezsin."

Bu ifadeyi bir televizyon programından öğrenmişti ve yataktan kalkıp kapının eşiğine geri dönerken bile yeni planımı düşünmeye devam ediyorum.

Onun karşısına oturuyorum.

Bana fıstık ezmeli sandviç ve bir bardak süt getirmiş.

"Teşekkür ederim, Alice," diyorum. "Çok naziksin."

"Ye," diye emrediyor. Ve bana söyleneni yapıyorum. Bu ufak aşağılanmayı umursamıyorum.

Beni yerken izliyor; fıstık ezmesi ağzıma yapıştığından sütü içmek zorundayım. Sütten nefret ettiğimi biliyor. Bir bardak su almak için banyoya gitmeyi düşünüyorum. Ona bir şeyler ispatlamak için. Hâlâ biraz kontrolüm olduğunu. Biraz gücüm olduğunu. Ama sonra acı çekmeye karar verip büyük oynuyorum. Sütü içtiğimde öğürüyorum ve yüzünün değişmesini izliyorum. Empati kurma ihtiyacına engel olamıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sütü sevmediğini unutmuşum." Bu bir yalan ama önemi yok.

Gidip elinde bir bardak limonatayla çabucak geri dönüyor.

Süt kasıtlı bir gaddarlıktı. Amaçlanan tepkiyi almıştı – acı ve rahatsızlık. Bu ona durumu düzeltme fırsatı verdi. İyileştirme fırsatı. Beni rahatlatma fırsatı. Bu da ona kendini güçlü ve önemli

hissettiriyor. Bu evde yalnız yaşadığından bunu elde etmek için eline çok az şans geçiyor.

Empati dozunu almak için bana acı çektirmişti.

Teşekkürler, Alice. Bu küçük bilgi için teşekkürler.

Bana bakıp gülümsüyor. Masmavi gözlerinde yaşlar biriktiğini görüyorum. Bu biçareyi bir bardak limonatayla kurtardığı için sevinç gözyaşları.

"Şimdi ödevlerine başlamak ister misin?" diye soruyorum ona.

Başıyla onaylıyor. "Başlasak iyi olur yoksa o kızar."

"Endişelenme, o eve gelmeden hallederiz."

Adam eve farklı zamanlarda geliyor, bu yüzden verdiğim bu söz yalandan ibaret. Bazen gündüz eve geliyor. Bazen öğlene kadar evden çıkmıyor. Bazen de bütün gece gelmiyor. O gecelerde Alice'i iPad'iyle ve yemekle birlikte benimle odaya kilitliyor. Alice o gecelerden hoşlanıyor gibi görünüyor, birlikte tutsak olduğumuz gecelerden. Bu hem iyi hem de kötü. Benden hoşlanmasına ihtiyacım var ama asıl, kaçmamız için can atmasına ihtiyacım var. Ve Mick'in de bizimle olmak istemesine ihtiyacım var.

Ona gülümsüyorum. "Sadece bu seferlik öğle yemeğinden sonra yapılacak. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Alice metal parmaklıklara yaklaşıyor.

"Burada sır saklamayız," diyor sessizce. Fısıldayarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. O daha cevap bile vermeden içimi bir ürperti sarıyor.

Başını kaldırıp tavana, sonra tekrar bana bakıyor. Ben de bakışlarını takip ederek dikkatini çeken şeyi bulmaya çalışıyorum.

Tavan ve duvar arasındaki kıvrım boyunca uzanan basit, boyalı silmeyi görüyorum. Mutfağa, oturma odasına ve Alice'in oyuncaklarını sakladığı küçük odaya giden koridor boyunca uzanıyor. Zemin kadar yoğun olmasa da onun gibi ince bir toz tabakasıyla kaplı.

Gözlerimin, koridorun bittiği köşeye ulaşana dek silmeyi takip etmesine izin veriyorum. Üç metreden daha az bir mesafede. Orada küçük bir monitör görüyorum.

"Ne demek istiyorsun, Alice? Neden tavana bakıyordun?"

"Her yerdeler," diye cevaplıyor.

"Ne her yerde?" diye soruyorum.

Tekrar bakıyor. "Gözler."

İkinci bir ürperti geçip gidiyor içimden.

"Hangi gözler?" Bir kez daha monitöre bakıyorum. Bir alarm sisteminin hareket dedektörüne benziyor. Ama adamın herhangi bir alarm kurmadığını biliyorum. Gelip giderken onun hareketlerini inceliyorum. Alarm kursaydı panel ön kapının yanında olurdu. O ise orada hiç durmuyor. Kurulmak üzereyken çıkardıkları sesi hiç duymuyorum. Kendi evimizde yıllardır alarm var.

Ama sonra küçük kutuda bir şey görüyorum. Kırmızı bir ışık.

Alice beynimin az önce gördüklerimi işlemesine izin veriyor. Onu gördüğümü yüzümden anlayabiliyor.

"Dolly'nin gözleri," diyor.

"Dolly mi?" diye soruyorum. Sonra hatırlıyorum. "Oyuncak odandaki bebek mi? Rafta duran eski bebek mi?"

Yavaşça başıyla onaylıyor. "Dolly'nin evin her yerinde gözü var. Her şeyi görür, duyar ve ona her şeyi anlatır."

Haykırmamak için nefesimi tutuyorum.

Kırmızı ışık. Başka nerede gördüğümü düşünüyorum. Yüzümü çevirmiyorum fakat içimden o yerleri sayıyorum.

Dolly'nin yanındaki oyun odası.

Ön kapıya bakan köşedeki oturma odası.

Karanlık oda.

Bu koridor.

Yatak odamın köşesi.

Ciğerlerimdeki havayı hafifçe veriyorum, sonra nabzımı yavaşlatmak için daha fazlasını içime çekiyorum.

"Anlıyorum." Söyleyebildiğim tek şey bu oluyor.

Yani bizi izliyor, her an. Yürüyüşe çıktığım günü düşünüyorum. Beni durdurmak için zamanında eve gelmesi tesadüf değildi. Gittiğimi biliyordu çünkü gittiğimi görmüştü.

Kameralar her yerde.

Ve ona canlı yayın yapıyorlar. Burada bir yerlerde internet var.

"Git, ödevlerini getir madem. Daha fazla kural çiğnemek istemeyiz."

Alice gidiyor ve yüzümü odamdaki kameradan başka yöne çeviriyorum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmek istediğini hissediyorum ama bu, vücudumun titremesine neden olacak ve adam da anlayacak. Görecek.

Beni uyurken izliyor. Beni Alice'le uyurken izliyor. Bu yüzden bizi bu evde yalnız bırakıyor.

Çünkü her şeyi görüyor.

Alice geri dönüyor. Ödevlerini yere serip işe koyuluyor. Üzgün olduğumu görebiliyor.

"Ah, korkma!" diyor. "Endişelenmene gerek yok."

Kendimi toparlıyorum.

"Neden, Alice?" diye soruyorum ona.

"Çünkü Dolly senin çok iyi bir anne olduğunu görebiliyor."

Gülümsüyorum ve içimdeki meydan okuma hissi ona katlanıyor.

Bunu kullanacağım. Kameraları kullanacağım. Nasıl olacak bilmiyorum.

Ama bir yolunu bulacağım.

18

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

O bir kazaydı.

Bu sözler Nic'in ağzından daha önce hiç çıkmamıştı. Hayatındaki herkesin bu cümleyi kurduğunu duymuştu. Babası. Yas danışmanı. Okuldan atılmasından önce öğretmenleri.

Biri intihar ettiğinde ya da aşırı dozdan öldüğünde kullanılan *beklenmedik bir şekilde öldü* ifadesi gibi geliyordu bu Nic'e.

Gerçekte ne olduğunu söyleyerek geride kalanların acısını artırmanın bir anlamı yoktu.

Ama şimdi, ilk defa, kelimeleri farklı bir şekilde hissetti. *O bir kazaydı.* Annesi Annie'yi öldürmemişti. Nic, Annie'yi öldürmemişti. Annie yola fırlamıştı. Nic onun arkasından seslenip durdurmaya çalışmıştı. Annesi bir kör noktadan dönüyordu, yavaşlamıştı, garaj yoluna sapmaya hazırdı. Koşulların, küçük kararların ve başka herhangi bir durumda akıllarına bile gelmeyecek eylemlerin bir araya gelmesiyle ilgiliydi her şey. İnsan her ne kadar umutsuzca inanmak istese de bu eylemler ahlaki temellerden yoksundu.

Ve bir dizi eylem bir facia yaratmak için bir araya geldiğinde, bunun için söylenebilecek tek söz vardı – *kaza.*

Annesinin bu durumu nasıl değerlendirdiğini merak etti. Kafasının içinde hâlâ o sözleri söyleyip söylemediğini.

Çocuğumu öldürdüm.

Destek grubuyla yaptığı tüm konuşmaların içindeki yangını

körükleyip körüklemediğini merak etti. İnsanlar ne kadar çabalamış olursa olsun, annesi hakkındaki yargılarını gizlemek zor olmuştur. Nic bu yargının e-postalarda yazdıkları nazik sözlere serpiştirildiğini hissetmişti. Babası bile yapıyordu bunu – bu konu hakkında, o direksiyonun arkasında oturan karısı hakkında konuşma şeklinden belli oluyordu. Böyle bir olayın onların başına asla gelemeyeceğine inanmak çok daha kolaydı.

Kumarhane, Hastings'e yarım saat uzaklıktaydı. Tekrar 7 Numaralı Otoyol'a döndü. Yirmi dört kilometre güneye sürdü. Laguna Yolu'ndan sola saptı, sonra kâh ormandan kâh araziden geçen yol boyunca sekiz kilometre daha ilerledi. Analizi bitirdiklerinde babası buraya gelmesini istememişti. Eve gitmesini istemişti.

Kurt perşembe geceleri konusunda haklı çıkmıştı. Mekân neredeyse ağzına kadar doluydu. Nic arkaya park etti.

Ön kapılardan girip bir tür ada temalı dekorla uyumlu, yıpranmış turkuaz fayanslardan ilerledi ve kayıt masasını geçerek kumarhaneye giden kalabalığın arasına karıştı. Bar, her birinin etrafına toplanmış, oynayan, izleyen insanlarla dolu sıra sıra slot makinelerinin ardında, odanın öbür ucunda kalıyordu. Sağda, kemerli bir geçidin diğer tarafındaki bir barbut masasından gürültülü tezahüratlar yükseldi. Gürültü bunaltıcıydı. Havaysa yoğun bir sigara dumanıyla kaplıydı. Nic annesini burada hayal bile edemiyordu. Bir saat bile duramayacağını düşünürsek dört gün imkânsızdı. Ya da bir hafta. Ya da daha uzun bir süre.

Polis raporlarında tarif edildiği gibi güvenlik kameraları epey yukarıdaydı. Yüzlerden ziyade hırsızlık eylemlerine odaklanmış biçimde doğrudan aşağıyı görüyordu. Şimdi etrafını sarmış olan insan denizi arasında sarışın bir kadın bulmak zor olurdu. Görünüşe göre her telden insan vardı – süslü elbiseler ve topuklu ayakkabılar giyen sıska sarışınlar; kot pantolon, kazak ve spor ayakkabı giyen kilolu sarışınlar. Bir sürü esmer de vardı ve ismarlama spor ceketlerden kolsuz tişörte kadar her şeyi giyen erkekler.

Nic, Şef Watkins'i arıyordu. Ancak gözleri kadınlara kayıyordu; sanki her biri onu kendine çekiyor, annesini görmesini istiyordu, böylece onu eve götürüp tüm bunlara bir son verebilirdi.

Bara ulaştığında telefonu çaldı. İki çift arasındaki boş bir tabureye oturup telefonu açtı.

"Tatlım? İyi misin? Neredesin?"

Nic babasının sesindeki endişeyi duydu. Evet, bir bardaydı. Fakat ilk defa ona içki ikram etmek için beliren barmene eliyle istemediğini işaret etti.

"Ben iyiyim. Dışarı çıktım. Bilgi sahibi olabilecek biriyle buluşacağım."

"Ne bilgisi? Kamyonetle mi ilgili?" Babası paniklemeye başlamıştı.

"Hayır. Başka bir şey. Muhtemelen önemsiz bir şey."

Babası bekledi ama Nic bundan fazlasını söylemedi. Odadaki gürültüden bir şey duymak zordu ama bunun da ötesinde, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Şef Watkins belki de...

Ne diyecekti? Annesinin kaybolmasına yardım etmiş olabilir mi? Kurt Kent'in hikâyesi şimdi saçma geliyordu.

Nic de konuyu değiştirdi.

"Baba, Evan bana hanın arkasında bir çit gördüğünü söyledi. Ona bu yüzden ormanı aramayı bırakmak zorunda kaldığınızı söylemişsin."

"Neden? Bir şey mi oldu? Söyle bana!" Babasının duyduğu korku, tutuşmaya hazır bir çıradan farksızdı. Bu yüzden Nic sözlerini dikkatle seçti.

"Hayır, baba. Sakin ol," diye yalan söyledi. Nic'i o şekilde hayal etmesi ona iyi gelmezdi. Annesinin kaybolduğu kasabada, ormanda tek başına.

"Tamam, tamam... Evet, bunu hatırlıyorum. Arama ekiplerinden biriyle gitmiştim. Hanın ve lokantanın arkasındaki arazinin, şu Booth arazisinin içinden geçerek yoldan dümdüz yürüdük. Bir çite rastlayana kadar ilerledik."

"Bobin dikenli telleri olan?"

"Evet. Oldukça uzundu. Kasabalılardan biri muhtemelen eski kimya şirketi tarafından orada bırakıldığını söyledi. İki arazinin birbirine bitişik olabileceğini düşündüler. Ne kadar eski olduğunu söylemesi güçtü. Neden? Neler oluyor?"

Nic bunu düşündü, diğer tarafta olabilecek araziyi.

"O araziyi arayan oldu mu hiç? Hani şu çitin diğer tarafındaki?"

"Eminim aramışlardır, tatlım. Elli kilometreden daha geniş bir bölgeyi aradılar. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Nic ona keşfettiği deliği anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ancak bu sefer de oraya geri döndüğünü itiraf etmesi gerekecekti. Belki Roger Booth'un da onunla geldiğini söyleyebilirdi...

O bir karar vermeden önce bir şey gözüne çarptı. Bir adam. Uzun. İriyarı. Gür saçlı.

Şef Watkins yirmibir masasında oturuyordu.

"Kapatmam gerek," dedi Nic.

Babası tam karşı çıkıyordu ki Nic telefonu kapattı. Sessize alıp sonra tekrar çantasına attı.

Şimdi ne olacaktı?

Adamın oynadığı yerin hemen bitişiğindeki odadan izleyip beklemeye başladı.

Watkins önce yirmibir oynadı. Sonra barbut. Sonra rulet. Bir yandan gülüp diğer yandan içiyordu. Yakası düğmeli bir gömlek ve bol kot pantolon giymişti. Saçları jöle veya spreyle düzeltilmiş görünüyordu. Daha bir genç duruyordu, sanki çürüyüp giden bir kasabanın başındaki adam olmaya çalışmıyordu da herhangi bir yerden gelmiş herhangi bir adamdı. Belki de buraya o adammış gibi davranmaya gelmişti.

Adam masadan masaya geçerken diğer müşteriler, garsonlar ve kurpiyer ona selam verdi. Burada tanınıyordu. Ve bu da içini mutlulukla dolduruyordu. Nic suyunu yudumlayarak barın öbür ucundan onu izledi. Canı votka istiyordu. Hem de deliler gibi. Babasını ve Evan'ı –*Tanrım*, Evan'ı, suçluluk duygusunu ve

gözyaşlarını– düşündü. Sonra annesinin e-postası geldi aklına – evliliğiyle ve sevgiyi kabul edemediğiyle ilgili olan.

Yüzüme yumruk atmasını yeğlerim.

Ve korkusuyla ilgili olan – *Bir çocuğumu daha kaybedemem.*

Nic'in içindeki öfke alevlendi, sonra da dünyayı umursamadan kendini şımartan adama yöneldi.

Sonunda Watkins masadan kalktı. Hareket hâlindeydi. Dar mini elbiseli ve kalın platform çizmeli genç bir kadın yarım saat önce yanına yanaşmıştı ve şimdi onu gitmeye ikna ediyordu. Öyle çekici değildi ama adamı yavaş yavaş işlemişti. Koluna dokunuyor, sırtını okşuyordu. O konuşurken yüksek sesle gülüyordu. Adam ona çoktan iki martini ve bir paket sigara ısmarlamıştı.

Kadının paltosunu bıraktığı başka bir masaya yürüdüler. Şef onun paltoyu giymesine yardım etti. Kadın da onu arka kapıya götürdü.

Siktir.

Nic koşarak ön girişten dışarı fırladı, sonra da çıkmış olabileceklerini düşündüğü yere, sağa döndü. Binanın yan tarafına yürürken kimseyi görmedi. Sonra bir şey duydu – bir kadın kahkahası. Sarhoş kahkahalar. Sonra yanındaki adamın kalın sesi. Şef Watkins'in sesi.

Binaya yakın ama ışıklardan uzak durup, onların binanın yanından otoparka doğru ilerlediklerini görene dek sesleri dinledi. Onların önden gitmelerine izin verip ardından görünmemek için sıra sıra arabaların aralarından geçerek onları takip etti. Kahkahalar durdu. Bir arabanın kilidinin açıldığını duydu, sonra farları gördü. Akabinde bir kapı açılıp kapandı. Şimdi ışıkların geldiği sırayı görmek için acele etti. Yavaşça, sessizce oraya yürüdü. Farlar söndü. Araba bir yere gitmiyordu.

Arabanın olduğu sıraya geldi ve her arabanın arkasından içeri bakarak, kulak kabartarak ilerlemeye başladı.

Onları duyana dek yürüdü. Hiç kuşkusuz, inleyen bir adamın sesiydi bu. Alçak sesliydi, penceredeki küçük bir çatlaktan

geliyordu. Hemen dibindeki arabanın öbür tarafına geçti ve pencerelerden baktı. Bir şey göremeyecek kadar karanlıktı, ta ki diğer taraftan bir araba geçip bir an için sıradaki her arabanın ön camına bir ışık tutana kadar. Kısa sürmüştü ama gördüğü şey şüphe götürmezdi. Şef Watkins sürücü koltuğunda oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Kadın yolcu koltuğundan onun üzerine eğilmiş, kafası bir yukarı bir aşağı hareket ederken adamın yüzü beklentiyle, zevk ve gerginlik karışımı bir ifadeyle buruştu. Işıklar kararmıştı fakat ses duyuluyordu.

Nic görüşünü engelleyen arabanın etrafından dolandı. Watkins'in arabasının gri olduğunu görebiliyordu ama net olarak görene kadar markasını çıkaramamıştı. Kömür grisi bir kamyonet. Şef Watkins. Kadın.

Şimdi kalbi dörtnala koşarken kamyonetin arkasına çömeldi. *Düşün.*

Her iki stop lambasındaki cam da sağlamdı ancak farların yanıp yanmadığı anlaşılmıyordu. Adam kontağı çevirene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Başka bir kahkaha. Pencereden gelen sigara kokusu. *Elli dolarla* ilgili bir şey ve *bu oldukça pahalı* ve *daha önce sormalıydın, göt herif.*

Açılıp kapanan bir kapı. Sendeleyerek uzaklaşan kadın.

Sonra acımasız, alaycı bir sesle bağıran Watkins. *Ucuz fahişe.*

Ve sonra arabanın çalışma sesi. Farlar. İkisi de sağlamdı. Gerçi o zamandan bu yana iki hafta geçmişti.

Nic alelacele yandaki arabanın diğer tarafına geri döndü ve Şef Watkins uzaklaşırken telefonuyla bir fotoğraf çekmeyi başardı.

19

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Mick eve gelmiyor. İlk defa bütün gün evin dışındaydı ve görünüşe bakılırsa bütün akşam da gelmeyecek.

Belli ki benden yana içi rahat, Alice'le ilgilenmemden memnun. Tabii gözü de her an üzerimizde.

Fakat sonra burada olmak istemediğini düşünüyorum. Benden önce burada yaşayan kadın öldüğünde kaybettiği şey her ne ise hâlâ onu aradığını.

"Acıktım," diyor Alice. Kolunu parmaklıkların arasından uzatıyor ve ben de elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Biliyorum, tatlım. Bana mutfakta neler olduğunu söylemek ister misin, ben de sana bir şeyler yapmayı öğretirim?"

Başını öne eğerek çenesini göğsüne yaslıyor fakat sonra onları görebileceğim şekilde kısılmış gözlerini yukarı çeviriyor. Dudakları dişlerinin altında kaybolurken yüzünü buruşturuyor. Bu ifadesine Kızgın Surat adını verdim. Bunu yüksek sesle dile getirmiyorum ama bu yüz ifadesine neyin sebep olduğunu, ne yapınca geçeceği bilgisiyle birlikte aklımın bir köşesine yazıyorum.

"Daha iyi bir fikrim yok ama eğer senin aklında bir şey varsa yardımcı olmaya çalışırım," diyorum.

Kollarını kavuşturup ofluyor. Gülmemeye çalışıyorum ama çok komik. Uzun zamandır hiçbir şey komik gelmemişti. Hatta belki de yıllardır. İçimde kıpırdanan yeni bir güç var ve bu ne-

şelenme dürtüsüne biraz müsamaha gösteriyor. Nefes almama olanak sağlıyor.

"Acil bir durumda ne yapacağını söyledi mi?" diye soruyorum şimdi. "Mesela hastalanırsan ya da yangın çıkarsa? Ona ulaşmanın bir yolu var mı? Odamın içinden ders çalışmana yardım edip seninle oynayabilirim ama hepsi bu kadar," diyorum.

Kollarını çözüyor. Kızgın Surat yumuşayarak kaprisli, muzip bir hâl alıyor. Başını yana eğiyor ve bir omzunu, her zaman sağ omzunu, göğsünün hafif ilerisine itiyor. Bu da Çekingen Surat. Bir sır biliyor ve bu sırrı ağzından almamı istiyor.

Nicole dört yaşına geldiğinde bu ifadeyi yapmaya başlamıştı. Annie altı ya da yedi yaşına kadar yapmadı ve o zaman bile büyümüş de küçülmüşten ziyade oyunbaz bir edası vardı. Evan ise hiç yapmadı. Tek oğlum; ciğerinin içini bilirdim.

Son on dört gündür düşünecek zamanım oldu ve sadece adam, Alice ve planım hakkında da değil. Neden burada olduğumu ve belki de sonunda işlediğim suç için cezalandırıldığımı düşünüyorum. Nihayet cezalandırılıyorum. Bu durum bende bazı etkilere neden oldu, düşüncelerimi değiştirdi.

Bu değişimle birlikte, kendi kızlarımı nasıl gördüğümü fark ettim. İyi kız Annie. Kötü kız Nicole. Bunu yapmamamız gerek. Ebeveynler olarak. İyi ebeveynler. Ama ben öyleymişim gibi davranmayı bıraktım. Nicole'ün son birkaç yıldır dönüştüğü kişiden nefret ediyorum. Onu sokakta görsem, benim çocuğum olmadığı için Tanrı'ya şükrederdim. Ailesini küçümseyerek yargılardım. Kim böyle bir davranışa izin verirdi ki? Kim yetişkin çocuklarının bu şekilde davranmasına müsaade ederdi?

Ama şimdi Annie'nin de büyümüş de küçülmüş ve güçlü iradeli olduğunu görüyorum. Onu Nicole'e emanet ettiğimde ablasına karşı gelebiliyordu. Ve erkek kardeşine de içerliyordu. Her ikisine de o bebekken, debelenip çığlık çığlığa onu çekiştirdikleri, çığlıklar attıkları için, büyümesini ve karın ağrısı olmayı kesmesini istedikleri için içerliyordu. Tek odak noktamız olmayı

başarmıştı. Ağlak çocuğumuz. Bebekler her zaman daha fazla ilgiye ihtiyaç duyar.

Hatıralar sınırı aşmaya devam ediyor ve taşıdıkları acı her seferinde azalıyor. Şimdi bile, Alice'le yemek yapmasına yardım etmekten bahsederken, Nicole'ün bir tabure üzerinde durmuş, bir kâse un ve şekere baktığını, onları elinde zar zor tutabildiği büyük bir tahta kaşıkla karıştırdığını görüyorum.

Yabanmersinli kekleri severdi ve birlikte yapardık. Tarifi hâlâ ezbere biliyorum. Aklımdan hiç çıkmıyor. İki bardak un. Bir bardak şeker...

Ve John, John'a dair anılarım... Yeniden canlanarak zihnimden ziyade bedenimde yaşayan duyguları ortaya çıkarıyorlar. Belimdeki eli. Ardından gelen heyecan. Bu hislerin sonsuza dek kaybolduklarını sanıyordum.

Yine de hiçbiri yaptığım şeyi değiştirmiyor. Cezamı hafifletmesi gerektiğini düşünmüyorum. Aksine. Şimdi görüyorum ki bu ceza, bu adam ve çocuğuyla burada yaşamak zorunda kalmak yaralarımı sarıyor. Suçluluk duygusu her gün azar azar kayboluyor. Taşıdığım yük hafifliyor.

Şimdi Nicole'ü güvende tutmak için acı çekiyorum. Ve muhtemelen Evan'ı. Bu adam onu da tanıyor olabilir. Belki ona da göz dikmiştir. Acı çekerken, yaptıklarımı telafi ediyorum. Ve bu telafi bir şekilde beni iyileştiriyor.

"Alice," diyorum gülümseyerek. "O ifadeyi biliyorum! Ne düşünüyorsun?"

Alice koridorun sonundaki yukarı köşede duran monitöre bakıyor. Yüzünün görünmeyeceği bir pozisyona geçiyor. Garantiye almak için olsa gerek, sesini de alçaltıyor.

"Anahtarın nerede olduğunu biliyorum," diyor.

Sözlerini işitmemle şaşkınlığa boğuluyorum. Fakat yüzüme küçük bir gülümseme kondurmayı başarabiliyorum; yalnızca kayıtsız bir merakın gülümsemesi.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Çekingen Surat ifadesi bir an olsun değişmezken yavaşça başıyla onaylıyor.

"Sana gerçekten ihtiyacım olursa diye," diyor.

Arkama yaslanıp bağdaş kurduğum bacaklarımı çözüyorum. Karıncalanmaya başladılar.

Benim yaşımda bütün gün yerde oturmak kolay değil.

Şimdi seçeneklerimi değerlendiriyorum. Ağlamaya başlayabilirim. Ne kadar aç olduğumu ve bana yardım etmesi için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim. Ama istediği bu değil gibi. Beni zaten bir kere bir bardak limonata vererek kurtarmıştı. Günlük dozunu aldı.

Yine de öğrenmeye başladığım üzere başka şeyler için can atıyor.

Hannah bir gün Suzannah ile konuşurken ağzından kaçırdı.

Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun? Suzannah sürekli sorular soruyor.

Maskem olmadan dışarı çıkmama yardım edebilecek bir doktora görünmek istiyorum. Ve sonra dünyanın her yerine gideceğim.

Ben de gelebilir miyim? diye sordu Suzannah.

Hayır, şapşal. Sadece annem gelebilir.

Sadece annesi. Bu evden çıkmak, bu dört duvardan kurtulmak istiyor. Ve onu kurtaracak kişinin Mick olmadığını biliyor.

Onu sadece annesi kurtarabilir.

İlk annesi öldü. Gerçek sarışın ve ince yapılı olan.

Kala kala bana kaldı. Ve ona ancak bana Mick karşısında üstünlük kazandırırsa yardım edebilirim.

"Nasıl bir durumdan bahsediyoruz? Bana ne zaman gerçekten ihtiyacın olurdu?" diye soruyorum.

Çekingen Surat kayboluyor ve şimdi yerini Üzgün Surat alıyor.

"Bilmiyorum," diyor. Bunu söylerken samimi olduğunu görebiliyorum. Kafasının karışması onu üzüyor. Belirsizlik onu üzüyor. Evinde her şeyin yolunda gidebilmesi için kuralları bilmesi gerekiyor. Bir annenin daha gitmesini engelleyebilmesi için.

Parmaklıkların arasından uzanıyorum –nadiren yaptığım bir şey– ve kendine çektiği dizine dokunuyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Hadi beraber çözelim."

Devam ediyorum.

"Sence sadece hasta ya da yaralı olduğunda mı demek istedi?"

Omuz silkiyor.

Sonra Mutlu Surat beliriyor.

"Sanırım mutfakta tehlikeli bir şey yapsaydım. Mesela bir şeyleri yaksaydım belki."

Bu fikre ayak uyduruyorum.

"Bir şeyi yakıp dumanı nasıl durduracağını bilmeseydin gibi mi? Mesela biraz çorba kaynatmaya çalışsaydın ama belki elektrikli ocağın tellerine biraz tereyağı dökseydin gibi mi? O tür bir duman mı?"

Bunu bir düşünüyor. "Evet," diyor.

"Ben de aynı şeyi evde birçok kez yaptım!" diyorum. "Tereyağı çok duman çıkarsa da yağ gibi alev almıyor. Yine de korkutucu."

Alice dikkatle bana bakıyor. Sonra yüzünü monitöre dönmek için arkasına dönüyor.

"Bize çorba yapabilirim!" diyor. "Ne de olsa evde değil ve çok geç oldu. Akşam yemeği yemeliyiz. Onun çorba yaptığını gördüm. Nasıl yapıldığını biliyorum!"

Bunu yüksek sesle söylüyor. Kalkıp mutfağa doğru yürüyor.

On dakika sonra koridorda koşuşturan ayak seslerini duyuyorum. Parmaklıkların kenarına geri dönüp metal çubukların arasından görmek için uzanıyorum.

Bana doğru koşarken gülümsemesini zar zor bastırıyor.

"Sanırım yangın çıkardım!" diyor. "Çorbayı pişirirken!"

Endişelenmiş gibi yaparak ayağa kalkıyorum. İkimiz de yüksek sesle konuşuyoruz.

"Ah, hayır!" diyorum. "Nasıl söndürüleceğini biliyor musun? Sana öğretti mi?"

"Hayır! Sana gerçekten ihtiyacım var!"

Parmaklıklara uzanıyor. Mutlu Surat, sesindeki endişeye ters düşüyor.

Elinde metal bir anahtar var.

Onu kilide sokup döndürürken milyonlarca şey geçiyor içimden. Metal tıkırtısını ve kilidin açıldığını duyduğumda. Düşünceler. Duygular. İçgüdüler. Çözümleyemeyeceğim kadar fazlalar. Heyecandan başım dönüyor. Olasılıklar sonsuz görünüyor ve yine de tek bir doğru seçenek olduğunu biliyorum. Tek bir şansım olduğunu biliyorum.

Hapishane hücremin dışına çıkıp Alice'le mutfağa koşuyorum. Anahtar hâlâ parmaklığın üzerinde, şimdi ardına kadar açılan parmaklığın.

Mutfakta, ocağın tellerinden dumanlar yükseldiğini görüyorum. Çorba tenceresini ocağın üzerinden alıyorum. Ocağı kapatıp bir bez almak için lavaboya gidiyorum. Bezi ıslatıp tereyağı çıkana kadar dikkatlice siliyorum ve elektrikli ocak soğuyor. Duman kesiliyor.

Dolly'nin gözlerinden birini arayarak gözlerimi odada gezdiriyorum. Bir şey göremiyorum ama bu, orada olmadığı anlamına gelmiyor.

Alice'e sarılıyorum. "Her şey yolunda. Güvendesin."

"Çok teşekkür ederim!" diyor. İyi bir oyuncu değil ve bu bilgiyi de onun hakkında bildiğim her şeyle birlikte bir rafa kaldırıyorum.

"Tereyağı ocağa nasıl geldi?" diye soruyorum ona.

"Ekmeğin üzerine koymaya çalışıyordum ve düşüverdi. Sorun çıkaracağını düşünmemiştim. Tereyağının böyle yanabileceğini bilmiyordum." Bunu çok yüksek sesle söylüyor, sanki sesinin duyulması gerektiğini biliyormuş gibi. Belki de bu mutfakta hiç kamera yoktur.

"Tamam," diyorum. "Sorun değil. Bunu nereden bilebilirdin ki?"

Temizliği bitiriyorum. Çorbayı ısıtıp ekmekleri yağlıyorum

ve bize sofra kuruyorum. Alice kapıdan dışarı, oturma odasına bakıyor.

"Alice," diyorum.

"Efendim?"

"Dolly mutfağı görebiliyor mu?"

Çekingen Surat belirirken Alice yavaşça başını soldan sağa hareket ettiriyor. *Hayır.*

Sonra gözleri oturma odasına geri çevriliyor. Bakışlarını takip ediyorum ve kapının yanında kalan köşedeki duvarda bir monitör görüyorum. Durduğu açıdan masayı görebilse de ocağı göremiyor. Lavaboyu da.

Ve lavabonun altındaki dolabı da.

Bir bulaşık kurulama bezi ararken açtığım ve bazı ev eşyalarının kalıntılarını bulduğum dolabı. Eski süngerler. Bulaşık deterjanı. Pas sökücü.

Ve bir şişe antifriz.

Alice'e gülümsüyorum. Elimi sırtına koyuyorum ve yavaşça yukarı aşağı sıvazlıyorum. Çekingen Surat yerini kocaman bir gülümsemeyle Mutlu Surat'a bırakıyor.

Sonra ben de gülümsüyorum.

20

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Nic otoparktan hızla geçti. Hava nefesini görebileceği kadar soğuktu. Ve kaldırımdaki adımlarını duyabileceği kadar da durgun. Watkins çoktan gitmişti. Kadın da bir sıra arabanın arasında gözden kaybolmuş, belki de binanın arkasına gitmişti.

İçeriye dönen Nic durdu, monte edilmiş kameralardan birinin hemen altındaki bir duvara yaslandı. Görülmek istemiyordu. Hem de kimse tarafından.

Telefonunu çıkardı ama arayacak kimsesi yoktu.

Babası el yazısı analizi konusunda ona yalan söylemişti.

Roger Booth, ortadan kaybolan Daisy Hollander'ın geride bıraktığı erkek arkadaşı olduğunu onda gizlemişti.

Ve Watkins koyu gri bir kamyoneti olduğundan bahsetmemişti. Şimdi düşününce, Memur Reyes'in de bahsetmediğini fark etti. Peki başka kim yalan söylüyordu? Burası küçük bir kasabaydı. Watkins o kamyoneti izinliyken kullanıyor olmalıydı. Hastings Geçidi'ni baştan aşağı geçerken. Her gün. Her sene. Hepsi görmüş olmalıydı. Booth, Bayan Urbansky. Reyes. Hatta barmen Kurt Kent bile.

Peki ya Kurt'e ne demeli? Roger Booth hakkındaki gerçeği başından beri bildiği hâlde onu Daisy'nin kız kardeşiyle buluşmak için ta ormanın içine kadar götürmüştü.

Güvendiği kimse yoktu.

Bu doğru muydu? Yoksa sadece paranoyakça mı davranı-

yordu? Watkins gri bir kamyonet kullanıyorsa ne olmuştu yani? Edith Moore renkten emin bile değildi. Siyah ya da kahverengi olabilirdi. Watkins bir gün bir hayat kadınını arabasına alıp, ertesi gün gençlere burs yardımı yapıyorsa ne vardı yani? İnsanlar karmaşıktı. Bunu barlarda geçirdiği onca geceden öğrenmişti. Artık hayatın gerçeklerinden korunan bir genç değildi.

Yine de son beş yıldaki hayatı ona güvenebileceği tek bir kişi olduğunu göstermişti ve o kişi de şu anda kayıptı.

Şimdi ne olacaktı? Hemen dışarıda duran arabasını düşündü. Buradan ayrılabilir, doğruca eve gidebilirdi. Babası gelip eşyalarını handan alırdı. Burada kalmak zorunda değildi. Yapacak bir şey kalmamıştı.

Lobinin hemen diğer tarafındaki kumarhaneye girip çıkan insan denizi etrafını sarmıştı. O kadar çok surat vardı ki – mutlu, dalgın, endişeli, heyecanlı. Bu enerji içeri sızmaya başlayarak halihazırda onu ele geçirmiş olan paniği besledi.

Belki de herkes bu nedenle ona yalan söylüyordu. Çünkü gerçekleri kaldıramıyordu. Hakikati. Çünkü Annie öldüğünden beri hayatına bir yön verememişti.

Bir nefes aldı ama ciğerlerine ulaştığını hissedemedi. Boğazına takıldı. Onu boğdu.

Haksız sayılmazlardı. O pazar öğleden sonra ilk içkisini içmesinin ardından bir daha geri dönememişti. Okul, Nic bir dansta sarhoş olduktan sonra endişeli ailesine, *Bu sadece akran baskısı*, demişti. *Bu onu korkutacak ve bunu yapmayı bırakacak.* Ne de olsa kaybedecek çok şeyi vardı. Williams Üniversitesi'ne erken kayıt hakkı kazanmıştı. Kır koşusu takımının kaptanıydı. Diploma töreninde veda konuşması yapmaya adaydı.

Derken dolabında sakladığı su şişesinde votka bulan danışmanlar olaya dahil olmuştu. *Hayatta kalma suçluluğundan*, demişlerdi. Geçenlerde bunu annesinin e-postalarında okumuştu ve şimdi her şey çok mantıklı geldi. Onu, yaşamaya devam ederek yanlış bir şey yapmadığından bahsettikleri terapi seanslarına götürmüşlerdi.

Mezuniyetinden bir ay önce –notları giderek düşerken– onu üçüncü kez okul tuvaletinde zil zurna sarhoş hâlde sızmış bulunca, Nic'i okuldan atmaktan başka çareleri kalmamıştı. Yeni bir teorileri vardı: İlgi çekmeye çalışıyordu. Bu ilgiyi iyi davranarak elde etmeye çalışmıştı ama yetmemişti. Şimdi kötü olmak zorundaydı. Ardından gelen dehşet artık güçlü, içsel bir anıydı. Her iki ebeveynle de yapılan terapi seanslarında anne babası ona onu sevdiklerini ve kendi dertleriyle uğraşırken onun acısını fark etmedikleri için ne kadar üzgün olduklarını söylemişlerdi.

Kimse içindeki o hiçbir şeyin dolduramayacağı boşluklara kulak asmamıştı. Klasik örneklerin dışında bir ıstırap olunca, nasıl oluştuklarına anlam verememişlerdi. Elinde bir filmi olmasını diledi. Annie'nin koşmasının, Nic'in bağırmasının, sonrasında gelen arabanın ve kanın. Telefonunda annelerinden gelen, iyi olup olmadıklarını öğrenmek için yanıp tutuşan düzinelerce cevapsız aramanın. Annie neden oyun buluşması için arkadaşının evine gitmemişti?

Evan'ın yüzündeki ifade. Ölen çocuğunu kollarında tutan annelerinin görüntüsü. Boğazından kopan, Nic'in hâlâ duyabildiği o ürkütücü ses.

Suçluluk. Çaresizlik. Kendine duyduğu nefret. O boşluklarda olan biteni anlatacak o kadar çok kelime vardı ki. Danışmanların ve terapi saçmalıklarının yüzüne güldüler.

Şimdi de sarf ettiği berbat sözlerle annelerinin ortadan kaybolmasına sebep olmuştu. Gitmişti ya da ölmüştü. Başka bir açıklaması yoktu, bu senaryolardan kurtuluş yoktu.

Kafa karışıklığı. Panik. İnsanlar fark etmeye başlamadan önce sessiz, yalnız kalabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu.

Başını eğerek duvarın kenarından yürüyüp kumarhanenin girişinden uzaklaştı. Diğer tarafta tuvaletlerin, asansörlerin, konferans alanlarının bulunduğu bir koridor vardı. Ve de bir iş merkezinin.

Yanından genç bir adam geçerken Nic kolunu tuttu. Otelde kalıp kalmadığını ve onu içeri almak için anahtar kartını kulla-

nıp kullanamayacağını sorduğunda ifadesi adamı endişelendirmiş gibiydi.

Adam tereddüt etse de sonunda kapıyı açmak için kartı kaydırdı. Nic ona teşekkür etti ve adam da omzunun üzerinden bakarak hızla orayı terk etti. Muhtemelen bu delinin odaya girmesine izin vererek hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Nic kesik kesik nefes alıyordu, yüzü al al olmuş ve terlemişti.

Köşeye geçip yere oturdu ve kendini saldı. Bir içki istiyordu. Kalabalığın arasına geri dönme düşüncesi onu durduran tek şeydi.

Diyelim öldü. Diyelim bizi terk etti. Şimdi ne olacak? Hâlâ bulunabilirdi. Çantasını kapıp buraya geldiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Annesini bulup eve götürmesi gerekiyordu.

Odada, üzerinde dört masaüstü bilgisayar ve bir yazıcı bulunan uzun bir masa vardı. Nic yerden kalktı ve büyük bir bilgisayarın önüne oturdu. Bilgisayarı başlatıp arama motorunu açtı.

Birer birer yazdı hepsini. Kafasında dönen isimleri. Daisy Hollander. Roger Booth. Charles Watkins. Kurt Kent. Sonuçlar ekranı kalabalıklaştırırken aynı ismi taşıyan yüzler belirdi ancak hiçbiri yardımcı olacak bir şekilde eşleşmiyordu. Daisy'yle ilgili aramayı Hastings'e daralttı ve hiçbir şey bulamadı. Sonra New York'la beraber arattı ve otuzdan fazla sima çıktı karşısına. Bir fotoğrafını görüp göremeyeceğini sormamıştı. Aramadaki kadınların çoğu o olabilirdi – yaşları ve tipleri benzerdi. Ve yine de muhtemelen hiçbiri o değildi. Bulunmak istemiyorsa, Facebook ve Snapchat profilinde paylaşım yapıp durmazdı.

Bir şeylere odaklanmak iyi geldi. Sinirleri yatışmaya, panik duygusu hafiflemeye başladı. Araştırmaya devam etti.

Kurt Kent'in sosyal medya hesapları vardı ve hepsi aktif olsa da gizliydi. Booth ve Watkins ise kayıp arama ilanlarında karşısına çıktı. İlanların çoğu dümendi ve zaten adreslerine ihtiyacı da yoktu. Nerede yaşadıklarını biliyordu. Sosyal medya hesaplarına ihtiyacı vardı, hayatlarına bir bakış atmasını sağlayabilecek bir şeye.

Sonra aklına Booth'la ilgili bir şey geldi. Arazisi ve delikli çitle ilgili.

Hastings Hanı'nın uydu görüntüsünü açtı ve küçülterek açıyı genişletti. Ağaçların görünümüne bakılırsa yazın çekilmişti – göğe uzanan yeşil yapraklarla dolu dalları vardı. Hanın arkasındaki çiti göremiyordu ama komşu arazide bir şey vardı. Temizlenmiş bir arazi boyunca uzanan ve sık ağaçlıkta tekrar gözden kaybolan ince bir hat.

Uzaklaştı ve bu hattı diğer yapılara bağlamaya çalıştı – bir eve, ahıra ya da başka bir çite. Ancak araya giren ağaçlıklarla bunu belirlemek imkânsızdı. Yine de o çit hattı, eğer bir çitse yani, hana doğru değil, handan uzağa meylediyordu.

Çitler genellikle bir daire veya kare şeklinde ilerleyerek bir arazi parçasını kuşatırdı. Yüzlerce dönümlük bir alana yayılmış olsa bile, çitin hanın bulunduğu parselden uzaklaşması garipti. Hayır, bu çit Booth'un sahip olduğu araziyi kapsamıyordu. Tıpkı o kasabalının babasına söylediği gibi arkasında kalan araziye aitti.

Ve sonra Nic başka bir şey gördü. Komşu arazinin içinde başka bir açıklık. Onu takip etti, netleşene kadar yakınlaştırdı. Bir evdi bu.

Bir ev ve önünde de açıklık. Bir garaj yolu.

Tekrar uzaklaştı, daha fazla ağacın arkasında kaybolana dek garaj yolunu takip etti. Ancak yolun düz gittiğini varsayarsak, bir sonraki yolda sona erecekti.

Tıpkı garaj yolu ve çit gibi yol da ormanın içinden geçiyordu. Yine de Hastings boyunca çizdiği yolu tahmin edebiliyordu. Ve nehir boyunca uzanan başka bir yolla kesiştiği noktayı. Nehir Yolu. Ve o yol da sonunda Hastings Geçidi'yle kesişiyordu.

Nic parmağını ekranın üzerine koydu. Handan başladı ve nehirde son bulana kadar Hastings Geçidi'ni takip etti. Sonra nehri sola doğru, Nehir Yolu boyunca izledi, ta ki garaj yoluna bağlanan yolla buluşana dek. Abel Tepesi Yolu. Ve oradan da garaj yoluna ve ardından eve ulaşana dek devam etti. Çitle çevrili arazide bulunan ev. Abel Tepesi Yolu'nun daha aşağısında, düz

siyah çatıları olan kırmızı tuğlalı küçük bir bina kümesi ile onları birbirine ve iki yola –Abel Tepesi Yolu ve Nehir Yolu'na– bağlayan dar yollar vardı. Belki de burası yıllar önce kapatılan o zamanki ilaç firmasıydı. Ya da ondan önce kurulan kimya şirketi. Belki de aynı binalardı ve bir şirket diğerini devralmıştı.

Nic, Abel Tepesi Yolu'ndaki adresleri aradı. Toplamda yedi kişi vardı. Onları önce haritada sonra uydu görüntülerinde birer birer işaretledi. 53 Numara'da küçük bir çiftlik vardı. 67 Numara'daysa bir yazlık. Ardından beş ev daha. Fakat hiçbiri çitle çevrili evin uydu görüntüsüyle uyuşmuyordu. Hiçbirinde uzun bir garaj yolu yoktu. Hiçbiri aynı mülk olacak kadar geniş bir arazinin içinde değildi.

Nic sandalyeye yaslanıp gözlerini kapadı.

Herkes bir şeyler hakkında yalan söylüyordu. Ve şimdi de Edith Moore ödül parasının peşindeydi. Çantayı, üzerine işlenmiş üç harfi biliyordu.

Ama bir dakika – Nic, Edith Moore ve Reyes'le geçirdiği o sabahı gözünde canlandırdı. Kadının arabasında, annesini gördüğünü söylediği yolun karşısına bakıyor. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Bu şekilde tarif etmişti. Çantanın rengini görmüş olabilirdi, peki ya harfler? Gerçekten o kadar uzaktan, yağmurda, gece vakti o harfleri görmüş olabilir miydi? Ama yine de kadın onları biliyordu.

Biliyordu ya da birisi ona söylemişti. Annesinin çantasını gören başka biri.

Peki bunun Abel Tepesi Yolu'yla ne ilgisi vardı?

Babası o çite ulaştıklarında aramayı bıraktıklarını söylemişti.

Belki de bir içki almalıydı. Hatta birkaç tane. Sinirlerini yatıştırır, zihnini sakinleştirirdi.

Ama duramazdı.

Arama çubuğuna önce *Hastings*, ardından da *tarihi* yazdı.

Ve okumaya başladı.

21

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Mutfak dolabında antifriz var. Fakat Alice'le mutfaktayken kafamda tarttığım tek şey bu değil. Alice ve Mutlu Suratı.

Birçok şeyi tartıyorum. Düşünceleri ve duyguları ama çoğunlukla da daha önce ormanda olduğu gibi dikkatli bir inceleme gerektiren içgüdüleri.

Alice parmaklığı açtı. Beni serbest bıraktı ve bu heba edemeyeceğim bir armağan.

Ön kapıya, ormandaki aletlerime koşabilirdim. Ama hava karanlık ve soğuk, hem Mick'in nerede olduğunu da bilmiyorum. Dışarıda kamyonetinde oturmuş, kamera kayıtlarını izliyor olabilir. Beş dakika uzaklıkta olabilir. Ya da on dakika uzaklıkta. Kaç günün emeği boşa çıkar.

Bu çocuğu rehin alabilirim. Kameranın karşısında boynuna bir bıçak dayayabilirim. Kendime yakıştıramadığım bir hareket değil. Yapamayacağım bir şey değil ve bunun sonuçları hakkında düşünmemeye çalışıyorum. *Kişisel bir şey değil, Alice.*

Başka şeyler de var, daha kötü şeyler. Fakat hiçbir şey bana o çiti aşmam için gereken zamanı sağlamıyor.

Burada bulduklarıma geri dönüyorum, mutfak dolabındaki antifrize. Bu maddeyi, bir fen bilgisi öğretmeni olduğum zamanlardan biliyorum. İyi bir anne olduğum zamanlardan. John'la hâlâ birbirimize âşık olduğumuz zamanlardan. Çocuğumuz ölmeden önce. Ben onu öldürmeden önce.

Hayat, pençelerini boğazıma sarmadan önce.

Yemeği bitiriyoruz ve ben de bulaşıkları yıkayıp ocağın üzerine bir çaydanlık su koyuyorum.

"Yatmalıyız," diyor Alice.

"Evet," diyerek katılıyorum. "Sen önden git. Ben de kendime çay yapıp geliyorum."

Alice giderken dolaptan bir çay bardağı alıyorum. Bardağı lavabonun altındaki dolaba götürerek içine antifrizden döküyorum. Ne de olsa Dolly lavaboyu göremiyor.

Yatak odalarımıza gidiyoruz. Alice yatmaya hazırlanıyor. Tabii ben de öyle. Kapıyı açık bırakarak banyoda üzerimi değiştiriyorum. Olabildiğince oyalanıyorum, gerçi sanırım ne yapsam nafile.

Alice parmaklığı kilitlemeye geliyor. Ona karşı çıkmıyorum. Fakat sonra fikrini değiştiriyor.

"Bu gece seninle uyuyabilir miyim?" diye soruyor.

Elbette uyuyabilirsin, tatlım.

Parmaklığı kapatsak da kilitlemiyoruz. Anahtar kapının üzerinde duruyor.

"Çay içmeyecek miydin?" diye soruyor. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor.

Alice yanıma sokuluyor.

"Vazgeçtim, uyumayı tercih ederim," diye fısıldıyorum.

Bedeninden yayılan ısı, nefesi, kalp atışları – hiçbiri bu gece beni rahatsız etmiyor. Hiçbiri ölen çocuğumun, bilmiş Annie'min açtığı yarayı deşmiyor. Hiçbiri beni hasretle, suçlulukla ya da baş gösteren kefaret duygusuyla doldurmuyor.

Bu gece, Alice ve ben biriz. Uyanık hâlde uzanırken onu kendime çekerek durum değerlendirmesi yapıyorum. İçgüdülerimi düşünüyorum.

Parmaklık hâlâ açık, bununla birlikte seçeneklerim de var.

Artık Dolly'nin beni izlediğini bildiğimden içinde bulunduğum bu yer başka türden bir hapishaneye döndü. Dolly'yi öğrenmeden önce, mimiklerimi serbest bırakmanın özgürlüğünü yaşıyordum. Kendi Kızgın, Çekingen ya da Üzgün Surat'ım

olabiliyordu. Yastıkları yumruklama, ağlama, tıpkı bir annenin çocuğuna sarıldığı gibi kendime sarılıp ileri geri sallanarak sakinleşme özgürlüğüm vardı.

Şimdiyse o özgürlükten eser yok ve açık bırakılan parmaklıklar da bu diğer sinsi hapsin hissettirdiklerini hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor. Kameranın önünde küçük düşürücü şeyler yaptım. Beni çıplak gördü, bölmeden uzattığı kıyafetleri giyinirken. Ben durumdan habersizken beni çıplak gördü ve yine de bu onu burada bizimle tutamadı. Yine de daha fazlasını istiyor. Eski arkadaşlarımı ve gençliğe dört elle sarılma mücadelemizi düşünüyorum. Ancak otuz dört beden olmakla yirmi beş yaşında olunmuyor. Yaş, olgunluk ve bilgiyle ilgili bir şeydir; hâl ve tavırlarımıza yansır. İşte kanıtı. Zayıf bacaklarım ve sarı saçlarım var ve bu adam beni çırılçıplak gördü. Buna rağmen daha fazlasını istiyor. Kaybettiği bir şeyi. Ve bunun bilincinde olmak beni yeniden düşünmeye sevk ediyor. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp içgüdülerimi düşünüyorum. Yeni bir plan yapmayı.

Alice de yavaş yavaş uykuya dalarken şimdi bir şeyler mırıldanıyor. Hislerimi yüzüme yansıtmak istiyorum ama mimik oynatmıyorum. Keyifli bir ifade takınıyorum. Sırf Dolly görsün diye.

Alice ilk annesinden bahsediyor, ben de onun düşüncelerine odaklanabilmek için kendiminkileri defediyorum. Ona karşı hissettiklerini benim için de hissetmeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Hayatımda benim için böyle duygular besleyecek biri olmayalı çok uzun zaman olmuş.

"Çok güzel kokardı," diyor Alice, burnunu enseme bastırırken benim güzel kokmadığımı ima ederek. Belki onunla kıyaslandığında kötü kokuyorumdur ama elimdeki tek şey, Mick'in parmaklık bölmesinden verdiği ucuz duş jeli.

"Bana şarkı söylerdi," diyor Alice şimdi. Sesi yumuşacık, rüya gibi. Her ne kadar eskiden bebeklerim derin uykulara dalana dek onlara şarkı söylesem de onu üzebileceği için söylememeye karar veriyorum. Sesimin çocuklarımın içine işlediğini, onları

yatıştırdığını görebilirdim. Onları içimde taşırken duydukları ses bana aitti. Ve bedenin anne sesine verdiği tepki ilkeldir.

Bir gün onun da duyabilmesi için kendi kendime şarkı söyleyebilirim, belki o da yanıma gelir ve benden şarkı söylememi ister. *Evet*, diye düşünüyorum. Benden ona ilk annesi gibi şarkı söylememi istemesi için aklına gireceğim. Belki yeterince yakınlaşabilirim. Belki bir nebze de olsa ona ulaşabilirim.

Alice başka şeylerden de bahsediyor ve hepsini aklıma yazıyorum.

Ancak aklım sürekli banyo lavabomun altındaki, çay bardağına döküp odama getirdiğim antifrize kayıyor.

Antifrizin içinde etilen glikol vardır, ki bu da keskin kristaller oluşturarak vücutta parçalara ayrılır. Bu kristaller organ dokusunu, özellikle de böbrekleri parçalar. Temel kimyaya girişte öğrencilerime bunun bir kısmını öğretmiştim. Fakat elbette gerisini onlarla paylaşmadım.

Mesela vakaların her zaman ölümle sonuçlanmadığından ancak ciddi hastalıklar doğurduğundan. Elden ayaktan düşüren hastalıklar. Hareket etmeyi ya da koşmayı imkânsız kılan türden. Birinin sizi parmaklıklar ardına kilitleyip sonra da basıp gidebileceği türden.

Tatlı bir tadı var.

Şeker gibi tatlı.

Alice gibi tatlı. Buna inanmam gerek. Ona sarılmam gerek.

Ve sonra bu tatlı kız uykulu bir sesle bana, "Çocuk sahibi olmanın bencilce olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Şimdi ona fısıltıyla karşılık verirken son derece sessizim, "Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle ki," diyor, "seveceğin biri olsun diye çocuk yaptın. Her iki haftada bir perşembe günleri futbol maçlarına gidebilmek için."

Kımıldamıyorum. Alice'in bana yeni bir şey açıkladığı bu anlarda her zaman olduğum gibi tamamen hareketsizim. Hareket

edersem konuşmayı keseceğinden korkuyorum. Ama hareket etmesem de kesiyor.

"Oğlumun futbol maçlarını izlemeyi gerçekten seviyorum. Onları görmeye nereye gittiğimi biliyor musun?"

Ama yemi yutmuyor. Neler olup bittiğini, benim hakkımda bu şeyleri nasıl bildiklerini anlama konusundaki umutsuz ihtiyacımı umursamıyor. O kadar çok şey biliyorlar ki sanki adam bunca zamandır beni izliyormuş gibi. Fakat nasıl?

"Konumuz o değil!" diyor. Hikâyesini bitirmek istiyor. Teorisini.

"Pekâlâ, Alice. Üzgünüm. Çocuk sahibi olmanın bencilce olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Zaten öyle. Çocuk sahibi olmak bencillik çünkü bir gün ölecekler."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Aynı anda hem haklı hem de yanılıyor. Ama sonra aslında haklı olduğunu düşünüyorum, o yüzden diyecek bir şeyim yok.

Ancak küçük hikâyesi burada bitmiyor.

"Sen bunu herkesten daha iyi bilmelisin," diyor. "Bunun olmasını izledin."

Kollarımın bu çocuğu tutmayı biraz daha az isteyerek hafifçe gevşediğini hissediyorum. Bu geceyi daha da uzatmadan elimden geldiğince az tutmak istiyorum onu. Emeklerimi boşa çıkarmadan.

Bu düşünceyi aklına kimin soktuğunu ve beni ne kadar derinden yaraladığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Ardından niyetinin beni yaralamak olduğunu düşünüyorum. Böylece artık benim için üzülebiliyor.

Ben onları sabit tutmak için savaşırken yüzümdeki kaslar titriyor.

Uykuya daldığını hissediyorum, sonra ben de dalıyorum fakat uykuya değil, düşüncelere.

Ölmek için doğduğumuzla ilgili düşüncelere. Ölümle, süreçle ilgili.

Ve banyo lavabomun altına sakladığım şeyle.

22

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Memur Reyes, Nic'le otelin iş merkezinde buluştu.

Görevde değildi ve Nic onu bir şeyden alıkoyduğunu hissetti.

"İyi misin?" diye sordu adam. Yanına oturdu, sonra bilgisayarda dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için sandalyesini yaklaştırdı.

"Aslında bilmiyorum," dedi Nic. "Ama buraya gelmek zorunda değildin. Telefonda da açıklayabilirdim."

Reyes başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama sadece maç izliyordum." Sonra başını kaldırıp boş odaya baktı. "Burada pek çok kez bulundum. Bir ofisi olduğunu bilmiyordum, ta ki..."

Ta ki annen kaybolana dek, diye tamamlamadan kendini durdurdu.

Nic konuyu değiştirdi.

"Aslında burası bir *iş merkezi*."

"Ahh," dedi Reyes şimdi gülümseyerek. "Bir iş merkezi. Çok klas. Ve besbelli müşteriler tarafından epey rağbet görüyor."

Nic bir nefes verirken omuzlarının düştüğünü hissetti. İğnelemenin keskin tonu yatıştırıcıydı.

Hanın arkasındaki arazinin uydu görüntüsünü açtı. Reyes öne eğilerek yaklaştı. Kolu onunkine sürttü, sonra çekildi.

"Ne görmemi istediğinden emin değilim."

Nic ekranda bir noktayı gösterdi. Hanı, koşuya çıktığında gördüğü çiti, Booth'un mülkünden nasıl uzaklaştığını ve arka-

sındaki büyük araziyi nasıl kuşattığını. Sonra garaj yolundan eve kadar giden çizgiyi parmağıyla takip etti.

"Pekâlâ. Demek Abel Tepesi Yolu'nda çitli bir arazi ve bir ev var. Bunun annene ne olduğunu anlamana nasıl yardımcı olduğunu çözemedim."

Nic sandalyesine yaslandı. "Dikenli telli uzun bir çit. Birisi o çitte bir delik açarak bir çeşit çıkış yaratmış. Üstelik mülk, Zillow'daki listede yer almıyor. İnternetteki hiçbir listede yer almıyor."

"Ha." Reyes şimdi meraklanmıştı. Daha da yakınlaştı, tekrar Nic'in koluna değdi. Bu sefer o kadar çabuk çekmedi.

"Tanıdık gelmiyor. Ne bu araba yolu ne de çit. Abel Tepesi'ndeki evleri düşünmeye çalışıyorum..."

"Polis sistemlerinde falan aramanın bir yolu yok mu? Orada yaşayan birileri var mı diye merak ediyorum. Barda çalışan Kurt Kent, mahalledeki bazı çocukların kasabaya kestirmeden gitmeye çalışmış olabileceklerini söylemişti... bu da belki terk edilmiş olduğu anlamına geliyordur, hatta belki de..."

"Aranmamış olabilir," diye tamamladı Reyes.

"Orasını sen söyleyeceksin," dedi Nic.

"Veri kaydını kontrol etmem gerekecek."

"Mülkü araştırıp sahibinin kim olduğunu öğrenebilir misin? Burada tesisleri olan iki şirketi araştırdım: RC Kimya ve sonrasında Ross İlaç. Bir makalede Ross'un RC'ye ait olan tesisi satın aldığı yazıyordu. Görünüşe göre ev de binalarla aynı arazide. Şu kırmızı tuğlalı, siyah çatılı olanlarla."

"Belediye Binası'nda tüm arazi kayıtları mevcut. O binaları yanımda bir askerle birlikte bizzat aradım. Eskiden Ross İlaç için kullanılanları. Ev falan görmedik."

"Peki ya kamu hizmetleri? O eve hizmet verip vermediklerini öğrenebilir miyiz?"

"Evet, onları yöneten şirketlerden öğrenebiliriz. Elektrik, kablolu yayın. Ya da varsa, uyduları veya internet için başka bir

sağlayıcıları olabilir. Bir de ısıtma sistemi var. Doğal gaz veya mazotla çalışıyor olmalı. Buralarda ikisi de kullanılıyor."

Evet, diye düşündü Nic. *Her şey açıklığa kavuştu. Hepsi mümkün görünüyor.* Sonunda ciğerlerini dolduran bir nefes aldı.

"Sana son bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Nic, Abel Tepesi Yolu'ndaki tesisin uydu görüntüsünü yakınlaştırdı. Kendi gözlerine inanmayarak bir saatten fazla bir süredir aralıklı olarak ona bakıyordu.

Evin hemen ötesindeki küçük bir nesneye işaret etti – bir ağacın altındaydı fakat bir dalı tam ortasından kesilmiş bir ağaçtı bu. Tepeden, Nic göğe uzanan uzun dalların altında saklanan görüntüyü görebiliyordu.

"Bu sence neye benziyor?"

Reyes gözlerini kısıp dikkatle baktı. "Hiçbir fikrim yok. Belki bir traktöre. Yoksa çiftlik ekipmanına mı?"

"Ya da bir kamyonet. Koyu renkli," dedi Nic. Bu fikri sindirmesi için bir an duraksadı.

Reyes daha yakından baktı. "Olabilir. Biraz daha yakınlaştırabilir misin? Belki farklı bir açıdan bakabiliriz ya da başka bir gün çekilmiş bir görüntüsü var mı?"

"Bulabildiğim tek görüntü bu. Ama bir düşün, annem bir kamyonete binerken görüldü – kasabaya doğru gidiyordu, kasabadan uzağa değil. Şimdi de aranmamış bir mülk çıkıyor..."

"Aranmamış *olabilir*. Kayda bakmadan bunu bilemeyiz."

Nic'in düşünceleri yine dağılmıştı.

Reyes'e Şef Watkins'ten, gördüklerinden bahsetmek istedi ama patronunu bir şeyle suçlayarak onu kaçırmak istemiyordu. Hem bu suçlama ne gibi bir şey olabilirdi ki?

Kendine hâkim olamadı.

"Şef Watkins'in koyu gri bir kamyonet kullandığını biliyor muydun?"

Reyes bir kahkaha patlattı. "Bir dakika..." Eliyle ağzını kapa-

tarak kahkahalarını bastırdı. "Sence Edith Moore'un gördüğü kamyonet Şef'in kamyoneti mi?"

"Yani biliyorsun?"

"Herkes biliyor. Yıllardır kullanıyor."

"Ama hiçbir şey söylemedin?"

Reyes savunmaya geçti. "Doğru, söylemedim. Başka kimin kamyoneti var, biliyor musun? Mulberry Caddesi'ndeki Bay Klinger'ın. Maple'daki Henry Drumming'in. Bir düşüneyim... Ah, buldum! Bayan Urbansky'nin! Tatlı Orla Urbansky. Gerçi onunki gümüş ama Edith Moore'un fırtına yüzünden hiçbir şey göremediği ve tek derdinin annen nihayet eve dönmeye karar verdiğinde para kazanmak olduğu konusunda zaten anlaşmıştık!"

Nic bu ani değişim karşısında hayrete düşerek ona baktı. Memur Reyes yumuşadığı kadar çabuk öfkeleniyordu.

"Belki Bayan Urbansky annenin kaybolmasına yardım etmiştir. Hatta belki de Şef de işin içindedir."

"Tamam, anladım," dedi Nic. "Ben bilmiyordum. Hepsi bu. Onu az evvel burada gördüm ve bu da beni şaşırttı."

"Yanında bir kadın var mıydı?" diye sordu Reyes.

"Nereden bildin?"

"Tanrım, izliyor muydun? Senin böyle şeyler yapan biri olduğunu düşünmemiştim."

Nic yanaklarının alev aldığını hissetti. "İzlemiyordum."

Reyes kaşını kaldırarak gözlerini ona dikti.

"O şekilde değil. Kamyonete doğru yürüdüğünü gördüm ve ne yapacağımı bilemedim."

Reyes şimdi pişmanlık duyuyordu. "Üzgünüm. Üzerine gitmek istememiştim. Sana iki şey söyleyeceğim: Birincisi, Şef'in kötü alışkanlıkları var. Bu herkesçe bilinir. Karısının ölümü onu fena etkiledi. Ama ikincisi: Şef aynı zamanda bir değişikliğe ihtiyacım olduğunda beni yanına alan kişi. Gerçek anlamda hayatımı kurtardı. Ve bölge halkı için yaptığı şeyler... Bu kasabadaki çocuklar için. Tahmin bile edemezsin. Çocuk sahibi olamadan

karısını kaybettiğinden beri kendini hizmete adadı. Ama kötü alışkanlıkları da var. Her madalyonun iki yüzü vardır, değil mi?"

Nic bu bilgiyi sakladığı diğer gerçeklerle karşılaştırdı. Daisy Hollander'ın kasabayı terk etmesine yardım etmesiyle. Kurt Kent'in ondan ve Reyes'ten küçümsemeyle bahsedişiyle; Nic'in henüz anlam veremediği fakat son derece gerçek olduğundan emin olduğu küçümseme. Ve Şef'in otoparkta hayat kadınıyla işi bittiğindeki o ses tonuyla. Acımasız ve aşağılayıcıydı, neredeyse onu arabanın kapısından dışarı itiyordu.

"Bilmiyordum," dedi Nic.

"Sorun değil."

Sonra her madalyonun iki yüzü olmasını düşündü. Babasının iki yüzünü.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Nic ona şüphelerinden, gece geç gelmesinden, arabanın tren istasyonunda değil, şehir merkezinde park edilmiş olmasından bahsederken Reyes eğildi ve dikkatle onu dinledi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Reyes. "Bunun annenin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama ayrıldığı sabah ona her şeyi söylemiştim. Belki de bu onun için bardağı taşıran son damla olmuştur."

"Sen de şimdi kendini suçluyorsun."

Reyes, Nic'in koluna dokundu. Nic kendini çekmedi. Ve adam elini orada tutmaya devam ederse geleceğini bildiği o rahatlama hissinin beklentisiyle doldu. Elinin bedeninde gezinmesine yetecek kadar oyalanmasına izin verirse duyacağı o beklentiyle. Küçük bir elektriklenme. Ve ardından başka bir dokunuş, bir dokunuş daha ve bir tane daha, ta ki birbirlerine karışana dek.

"Bak ne diyeceğim," dedi Reyes elini çekerek. "Yarın mülk için arazi kayıtlarıyla kamu hizmetlerini ve arama çalışmasıyla analiz için de kaydı kontrol ederiz. İstersen kapıyı bile çalabiliriz. Bir de baban hakkında ufak çaplı bir araştırma yaparım. O kadar zor olmasa gerek. Tüm banka ve kredi kartı ekstreleri elimizde."

Yarın için harika bir plandı. Peki ama bu gece? Bu gece ve tam da şu an ne olacaktı? Nic bitkin, kafası karışmış bir hâldeydi, içindeki boşluklar doldurulmayı istiyordu. Bu duyguyla mücadele edemedi.

Kelimeler ağzından çıkıverdi.

"Sana bir içki ısmarlayayım."

23

ON BEŞİNCİ GÜN

Yanımda iki kişiyle uyanıyorum. Alice, yorganın altında sırtıma yaslanmış. Bir kolu belimin üstünde, diğeri boynumun arkasında.

Ancak kalçamda bir el daha hissediyorum. Örtünün üzerinde ama yine de onu hissedebileceğim kadar ağır. Bir adamın eli. Mick'in eli.

Tek bir kasımı bile kıpırdatmıyorum. Onu görmek, zaten bildiğim şeyi doğrulamak için kafamı çevirmiyorum. Tahtalarla kapatılan pencerenin çatlaklarından sızan ışık huzmelerine bakıyorum. Ve onların kıpırdanmasını bekliyorum. Dokunuşu midemi bulandırıyor ve yine de aniden umutla doluyorum.

Sabırlı ol, diyorum bu sabah kendime. Işık içeri süzüldüğü sırada plan aklımda oluşmaya devam ediyor. Belki düşündüğümden daha fazla zamanım vardır. Belki Alice gibi o da benden hoşlanmaya başlamıştır.

Ellerin bana dokunduğunu, yanımda yatan bedenlerin bendeki bütün huzuru çaldığını hissediyorum. Kıpırdamadan yatıyorum.

Sabırlı ol.

İlk uyanan Alice oluyor. Biraz inliyor ve küçük kollarıyla beni kendine yaklaştırarak daha da sokuluyor.

"Selam," diye fısıldıyor.

"Selam," diye fısıldıyorum ben de.

"O burada, bizimle," diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

Kıkırdamasını ya da gülümseyen yanaklarını sırtımda hissetmeyi bekliyorum. Hep birlikte bu yatakta olmamız onu mutlu etmeli diye düşünüyorum. Ona iyi bir ikinci anne olduğumu ve Mick'i memnun ettiğimi.

Fakat sesi titriyor.

"Her şey böyle başlıyor," diyor. "Bizimle yatağa girdiğinde."

"Ne başlıyor?" diye soruyorum.

Saçımı çekerek başımı dudaklarına yaklaştırıyor.

Yüzümü buruştursam da şikâyet etmiyorum.

Ağzından çıkan bir sonraki kelimeyi işitirken bile, *Sabırlı ol,* diyorum kendime. Soğuk havayı keskince ciğerlerime çekmeme neden olan o kelimeyi.

"Son," diyor. Ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

24

ON BEŞİNCİ GÜN

Nic akşamdan kalma ve bölük pörçük anılarla uyandı. Bu his hem tanıdık hem de sinir bozucuydu.

Yatakta oyalanmadı. Bunun yerine doğruca banyoya gidip bir duş aldı. Su daha ısınmadan altına girdi ve derisini iğnelemesine izin verdi.

Dişlerini fırçalayıp dört tane Advil içti.

Memur Reyes'le içtiği dört içki yüzünden hâlâ başı ağrıyordu. Sarhoş yattığı için.

Sonra annesinin arabasını Laguna'da bırakmak zorunda kaldığını hatırladı. Reyes onu buraya, hana geri getirmiş, ona odasına kadar eşlik etmişti.

Ama hepsi bu kadardı. Bundan emindi. Bir şey olmasını denemediğinden de değildi hani.

Siktir. Tam olarak ne yapmıştı? Onu öpmeye çalışmıştı. Onu odasına mı çekmişti? Ve bunu o da istemişti, değil mi? Adamın vücudunun karşılık verdiğini hissetmişti. Şimdiyse direndiği için minnettardı. Annesini bulmasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Sabah yatağından atmak zorunda kalacağı başka bir yabancıya değil.

Ama dün gece saf ihtiyaçtan daha fazlasıydı. Adamın anlattığı hikâye onu etkilemişti ki Nic onu da şimdi hatırlıyordu. Dört içkiye ve Memur Jared Reyes'e yeni bir gözle bakmaya layık bir

hikâyeydi. Hastings'e neden geldiğini ve Şef Watkins'le neden bu kadar güçlü bağlar kurduğunu açıklıyordu.

Reyes çaylak olduğu dönemde, buranın üç saat kuzeyindeki memleketi Worcester'da bir silahlı saldırıya karışmıştı. Yalnız, silahlı bir adam bir okulun önünde pusuya yatmıştı. Araziyi gözetliyordu, sonradan polisin olay yerine varmasını beklediği anlaşılmıştı. Onları yakına çekmek ve sonra silahını çıkarıp polisleri onu vurmak zorunda bırakmak için bekliyordu. Onu öldürmek zorunda kalsınlar istiyordu. Ama silahı oyuncaktı, sahteydi. Reyes, polis ateşiyle intihar eden silahsız bir adamı öldürmüştü. Nic onu, artık birlikte yaşamayı öğrendiği derin bir yara izine dönüşmüş olan duygusal acıdan bahsetmesini bütün gece dinleyebilirdi.

Nic banyo aynasına baktı, tüm bunları doğru hatırlayıp hatırlamadığını görmek için kendi gözlerinin içine baktı.

Reyes genç adamın yere yığılışını tasvir etmişti. Kanın adamın gövdesinin etrafında birikmesini. Gerçek değilmişçesine, bir film sahnesiymiş gibi kendi bedenine hücum edişini. Sonrasında beyninin olan biteni kavramasıyla damarlarına akın eden o iğrenç şeyi. Ve bu iğrenç şey vücudundaki her hücreyi bir anda değiştirmişti. *Her bir hücreyi.* Bu sözler ona aitti. Fakat aynı zamanda da Nic söylemiş gibiydi.

Reyes, Nic'in o garaj yolunda durup annesinin arabasının küçük kız kardeşini havaya fırlatmasını izlerken ona tam olarak ne olduğunu tarif etmeyi başarmıştı.

Acaba o an ağlamaya mı başlamıştı? Şimdi hatırlamaya çalışarak kendi gözlerine baktı. Evet, ağlamıştı. Ve Reyes ona sarılmıştı. Alnını öpmüştü. Sonra onu buraya geri getirip yeni bağlarını cinsel bir şeye dönüştürmenin getireceği aşağılanmadan kurtarmıştı. İnsanın içinde boşluklarla yaşaması ne demek biliyordu.

Onları büyütmene yardım etmeyeceğim, demişti Nic'e odasından uzaklaşırken.

Yaptığı şeyleri neden yaptığını başka kimse anlamamıştı. Hiçbir psikoloji kitabında yoktu. Ama Reyes biliyordu çünkü o da yaşamıştı.

Bu onun hakkında çok şey açıklıyordu: Yaydığı özgüven ve gösterişle kadınları kendine çekişini. Muhtemelen bütün ilçeyi beceriyordu. Ama aynı zamanda annesini bulmayı umursayan tek kişinin neden o olduğunu da açıklıyordu. Ve ona ikinci kez bir polis olma şansı vererek hayatını kurtaran Şef Watkins'e neden bu kadar sadık olduğunu.

Resepsiyonda genç bir kadın vardı.

"Roger'la konuşabilir miyim?" diye sordu Nic ona.

Kadın kibarca gülümsedi. "Benim yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Hayır." Nic ısrarcıydı. "Önemli bir konu."

Kadın dahili telefonu açtı. "Bir dakika," diye fısıldadı. Sonra ahizeye, "Konuğumuz sizi görmek istedi..." dedi.

Ardından başıyla onayladı ve telefonu kapatırken gülümsedi.

"Kendisi evinde," dedi. "Koridorun sonundaki ikinci kapı."

Merdivenlerin hemen altında başlayan koridoru işaret etti.

Nic oraya vardığında kapı zaten açıktı, Booth onu büyük bir şaşkınlıkla selamladı, "Aman Tanrım!"

"Ne?" diye sordu Nic.

Adam onun yüzüne, saçlarına işaret etti. "Dışarısı soğuk. Saçların ıslak."

"Saç kurutma makinesi getirmedim," dedi Nic.

Booth'un kafası karışmış görünüyordu. "Lavabonun altında bir tane var."

"Bunu bilmiyordum. Girebilir miyim?"

Booth tereddüt etti, evinin ziyaretçilere layık olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi arkasına baktı.

"Misafirin mi var?" diye sordu Nic. "Sonra gelebilirim."

Booth gergin bir ifadeyle yere baktı. Yanakları al al oldu ve Nic onu incelediğinde yeni tıraş olduğundan pütür pütür göründüklerini fark etti.

Tıraş olmuştu. Muntazam giyinmişti. Kolonya kokuyordu. Tüm bunlar sırf dairesinde oturmak ya da lokantada çalışmak

içindi. Buranın, Hastings'in, nasıl bir yer olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok gibiydi.

"Yok, hayır," dedi adam. "Öyle bir şey yok."

Kapının önünden çekildi. "İçeri geç. Lütfen..."

Dairesi, kızın üst kattaki odasından daha büyük değildi. Bir yatak, küçük bir oturma alanı. Banyo. Bunlara tek ek, arkadaki tuhaf verandaya bakan pencerenin yanında bulunan bir mutfak aletleri duvarıydı.

"Çay ister misin?" diye sordu adam.

"Kahven var mı?"

"Hazır kahve olur mu?"

"Tabii," dedi Nic bir sandalyeye oturarak.

Booth küçük bir gaz ocağına çaydanlığı koydu. Tezgâhın üzerinde iki bardak hazırladı. Birine hazır kahve tanelerini, diğerineyse demleme çay süzgecini koydu.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu adam.

Nic yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Dün gece onları görmüş müydü? Nic ve Reyes'i gıcırtılı merdivenlerden odasına çıkarken görmüş müydü? Reyes geceyi orada geçirmemişti ama Booth bunu bilmiyor olabilirdi. Merdivenlerden yürürken onların konuştuklarını duymuş olmalıydı. İki çift ayak sesini. Ve Reyes aşağı daha ihtiyatlı bir şekilde inmişse belki de sonrasında çöken sessizliği.

Booth birini seçmeden önce birkaç çay kutusunu inceledi. Rafa mükemmel bir düzenle dizilmişlerdi.

"Aslında bu çok daha iyi. Demleme çay yani," dedi.

Nic onu izlerken kendi düşüncelerinin ve adamın şu anda ne düşündüğüne dair korkularının içinde kayboldu.

Adam süzgeci çayla doldurdu. Kaynayan suyu bardaklara döktü.

Süt ve şeker masadaydı fakat altlıkları ve kaşıkları sonradan getirdi.

Nic odaya göz atarken kahveyi yudumladı. Booth ise çayını

hazırlamakla meşguldü. Bir buçuk kaşık şeker ekledi. Bol miktarda süt. İtinayla karıştırdı.

"Hep burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Nic. Çok fazla kişisel eşya yoktu. Ve dolapta birkaç günlük kıyafet için zar zor yer vardı.

"Evet," diye yanıtladı. Sonra neden sorduğunu anladı.

"Yan tarafta ikinci bir odam var. Eşyalarımın çoğunu orada tutuyorum. Biliyorum, garip bir düzen ama tadilat yapmaya gerek görmüyorum. Beni rahatsız etmiyor, hem kim bilir? Bir gün tekrar dolup taşabiliriz ve bu odalara misafirler için ihtiyacım olur."

Nic ona dikkatle baktı. Buna gerçekten inanıyor muydu? Hem de mali bir mezarlığa dönüşen on yıllık bir süreçten sonra? Bu fanteziye kendini ne kadar kaptırmıştı?

Fakat burada bulunmasının sebebi bunların hiçbiri değildi.

"Şu koşuya gittiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Booth gülümsedi ve gözlüğünün burnundan aşağı kaymasına neden oldu. Onu ortaparmağıyla yukarı itti.

"Elbette. Ayılardan ve kurtlardan kaçtın."

Nic gülümsedi. "Evet. Ama aynı zamanda babamın gördüğü çiti de buldum."

"Ah, doğru. Çit."

Zihninde Reyes'in ona bunu yapmamasını söyleyen sesini duydu. Booth'la komşuları, Daisy Hollander ya da geçmişle ilgili bir şey hakkında konuşmamasını.

Ne demişti? Booth'un *davul gibi gergin* olduğunu söylemişti.

Sonra da eklemişti: *Sadece beni bekle.* Abel Tepesi Yolu'ndaki ev, arama çalışması kaydında yoktu ve adresi de kayıtlarda değildi. Sokak numarası yoktu. Reyes, kamu hizmetini veren kurumları bu sabah ilk iş soruşturmaya, ardından arabasını almak için onu Laguna'ya geri götürmeye söz vermişti. Sonra belediye binasına gideceklerdi. *Formaliteleri* atlamasına yardım edeceğini söylemişti, artık bu ne demek oluyorsa. Hastings'te ne kadar formalite olabilirdi ki? Alt tarafı tek bir araziydi. Nic yine de bekleyip onunla gideceğine söz vermişti. O arazinin sahibini bulacak-

lardı. Onları arayıp fırtına gecesi hakkında sorular soracaklardı. Arama izni olmadan arama yapamazlardı ama şöyle bir uğrayabilirlerdi. Kapısını çalabilirlerdi.

Yine de Nic tüm sabah öylece oturup hiçbir şey yapmamayı becerememişti. Belediye binası yolun üç kilometre aşağısındaydı. Gidecek arabası yoktu. Roger Booth ise buradaydı, tam karşısında duruyordu.

"Uzun, dikenli bir tel çit," dedi Reyes'e verdiği sözü bozarak. "Ve sanırım komşu mülke ait. Belki de eski tesislerden biridir."

O anda Booth'un yüzü aydınlandı. Dairesinde birini ağırlamaktan mutlu görünüyordu ve Nic içinden bir acıma dalgasının geçtiğini hissetti.

"Ah, evet!" dedi adam sonra. "Çok aptalım! Şimdi hatırladım, babam bundan yıllar önce bahsetmişti. Tam olarak çitle ilgili değil de Ross İlaç'tan araziyi ve eski binaları satın alan yatırımcılarla ilgili. Orayı suçlular için bir tür ruh ve sinir hastalıkları hastanesi yapmayı planlıyorlardı ancak ihtiyaç duydukları izinleri alamadılar. Bütün kasaba buna karşı çıktı. Hastings'in bir hapishane kasabasına dönüşmesine asla izin vermeyeceğini söylediklerini hatırlıyorum. Onların mülkü ormanın derinliklerinde benimkine kadar uzanıyor olmalı."

"Sana daha önce sorduğumda bu hiç aklına gelmedi mi?" Bu durum Nic'e çok garip geldi. Kasabada kaç tane çit olabilirdi ki? Ayrıca komşu arazinin kime ait olduğunu nasıl bilmezdi?

Booth utanmış görünüyordu. "Ben... Emin değilim. Ormanımda koşuya çıkacaktın ve bu beni gerdi..."

O gün gergin görünüyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Mülk sahibi hâlâ onlar mı?"

Booth omuz silkip çay fincanını masaya koydu. "Sanırım öyleler. Hiç satılığa çıkmadı. Muhtemelen vergi indirimi için tutuyorlardır."

"O arazide bir ev var. Bir de Abel Tepesi Yolu'na bağlanan bir garaj yolu. Ama kayıtlı bir adresi yok. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Araziyi koruyan ustabaşının bir evi vardı. O olmalı. Muhtemelen biraz mahremiyet için ayrı garaj yolunu kullanmıştır. Duyduğuma göre ev biraz garipmiş. Bir çiftlik ama verandası ve asma çatısı var, bu yüzden önden bir çiftlik evi gibi görünüyor. Bana kalırsa tadilata başladılar ama sonra tesisin izin işi yatınca bitirmediler."

"Terk edilmiş olabilir yani?" dedi Nic. "Polis tarafından hiç aranmamış olabilir, sahipleri fırtına gecesi hakkında hiç sorgulamamış olabilir..."

Booth bunu bir düşündü.

"Binaların arandığını biliyorum. Reyes bizzat aradı, yanında da eyalet polislerinden biri vardı. Lokantada bunun hakkında konuştuklarını duydum. Nehir Yolu'ndan görülen o kırmızı tuğlalı eski binaların nasıl harabeye döndüklerinden bahsediyorlardı. Ama araziyi soruyorsan, tamamını... Ve ustabaşının evini... hiç bilmiyorum."

Nic kibarca gülümsedi. Booth bir kaşık alıp fincanını karıştırdı. Biraz daha şeker koydu. Çayı pek de sevmeyen biri gibi koymuştu şekeri.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Nic sonra.

Booth bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Fakat yüzüne yine de kibar, sohbet havasında bir gülümseme kondurabildi.

"Daisy Hollander'ı ne kadar tanıyordun?"

Aralarındaki hava ağırlaştı. Booth yüzündeki gülümsemeyle dondu kaldı. Nic de az önce çektiği tetiğin farkına vararak olduğu yerde dondu.

Reyes haklı çıkmıştı.

"Daisy mi?" dedi Booth usulca. "Neden onu sorup duruyorsun?"

Nic sandalyesini itti ve yavaşça kalktı.

"Baksana," dedi. "Bunu sonra konuşuruz. Babamı aramam gerektiğini unutmuşum."

Oradan uzaklaşmaya başladı. Arkasını döndüğünde Booth'un

sandalyesinin ahşap zemine sürttüğünü duydu. Sonra da ayak seslerini.

Adam onu kolundan tutup kendine döndürdü. Ve tıpkı kulübedeki o gün olduğu gibi, adamın görünüşüne ters düşen bir tür güç hissetti.

"Neden buradasın?" diye sordu Nic'e.

Nic başını iki yana salladı. Dili tutulmuştu.

"Neden Daisy'yi soruyorsun?"

O zaman Nic'in korkusu adamı da ürküttü. Booth uzaklaştı ve kolunu bıraktı.

"Üzgünüm," dedi.

Nic kapıya yöneldi fakat adam yine üzerine gelerek tek koluyla kapıyı kapalı tuttu.

"Hayır, bekle. Lütfen böyle düşünme... Ben böyle biri değilim. Ben böyle biri değilim."

Adam ağlamaya başladığında Nic tamamen hareketsiz duruyordu. Adamın yüzü omzuna yakındı, gözlerinden süzülen sıcak yaşlar tenine damlıyordu.

"Anlamıyorsun," dedi adam sonra. "Kimse anlamıyor. Kimse gerçeği bilmiyordu."

Nic usulca ama kendinden emin bir şekilde konuştu. "Kapıyı açmama izin ver."

Booth birkaç adım geri adım attı, başı utançtan öne eğilmişti. "Üzgünüm," dedi. "Ben böyle biri değilim."

Nic kapıyı açtı, aklı ona bu odadan kaçması için haykırıyordu.

Ama onun yerine arkasını döndü.

"Gerçek ne?" diye sordu.

Booth, uzun gövdesi yaşlı bir kadın gibi kamburlaşırken yüzünü ellerine gömerek ağladı.

"O hamileydi," dedi.

Nic adamın umutsuzluğu karşısında büyülenerek dikkatle ona baktı.

"Bu yüzden mi onu aramaya devam ettin?" diye sordu.

Booth yatağa oturdu. Daha derin nefesler almaya başladı ve

hıçkırıkları yatıştı. Görünüşe göre daha önce bu noktaya gelmişti, kayıp aşkı için ıstırap duyduğu noktaya. Ve kayıp çocuğu için. Ve buradan nasıl geri çekileceğini de biliyordu.

"Bendendi," diye cevapladı uzun bir an sonra. "Kimseye söyleyemedim. Ona söz verdim, ailesi bilse deliye dönerlerdi. Katı insanlardı, anlarsın ya. Babaları onları bir mutfak sandalyesine oturtup kemerle döverdi ve bazen korkudan günlerce acı çeksinler diye bunu yapmadan önce beklerdi. Onları fındık kabuğunu doldurmayan sebeplerden kırbaçlardı; dolaptan yiyecek aldıkları ya da çok yüksek sesle konuştukları için. Dahası da var. Neler neler. Yaşadıkları hayat insanlık dışıydı."

Nic, Daisy'nin kız kardeşinin kilitli mutfak dolapları hakkında söylediklerini hatırladı. Daisy'nin krakerlere ulaşmanın bir yolunu bulduğundan ve ardından gelen cezaya rağmen onları aldığından bahsetmişti.

Kapıya yaslandı. Booth'a yaklaşmadı ama bir şekilde kendini güvende hissediyordu. Ve sorularının cevabını istiyordu.

"Sence Şef Watkins gitmesine yardım etti mi?"

Booth, Nic'in bu soruyu soracak kadar şey bilmesine şaşırmış görünüyordu.

"Çok yakındılar. Ona yaz kampındaki bursu ayarladı. Geri döndüğünde aramızdaki her şey değişmişti. Ülkenin dört bir yanından çocuklarla tanışmıştı. Yetenekli çocuklarla. Üniversiteye gidecek çocuklarla. Mutfakta sandalyeden eğilip yemek çaldığı için kırbaçlanmayan çocuklarla."

"Fiyakalı çaylar içen çocuklarla mı?" diye sordu Nic.

Booth kederli bir ifadeyle gülümsedi. "Evet. Onların beğenisini kazanırsa, davranışlarını taklit ederse onlara daha çok benzeyeceğini düşündü. Onların elindekine sahip olmayı istemesinde çaresiz bir yan vardı. Bana hâlâ onu hatırlatıyor bu çay."

Evet, diye düşündü Nic. *Çay*. Burada olduğu gibi Veronica'nın evinde de karşısına çıkmıştı.

"Onu nereye götürmüş olabilir?" diye sordu Nic. "Parası olmayan hamile bir genç..."

Booth o zaman kalkıp odanın köşesindeki küçük bir şifoniyere doğru yürüdü. Çekmeceyi açıp bir şey çıkardı. Arkasını döndüğünde Nic koridora doğru geriledi ama sonra elinde bir mektup olduğunu gördü.

Adam mektubu alması için uzattı.

"Bunu o gittikten yaklaşık bir yıl sonra aldım. Deliye dönmüştüm, insanlar bu konuda doğruyu söylüyor. Boston'a gittim, orada zavallı kız kardeşinin burnundan getirdim. Woodstock'a gittim, fotoğrafının olduğu ilanlar astım. Bir türlü peşini bırakamadım. Tek kelime etmeden bebeğimizle birlikte gittiğine inanamadım."

Nic mektubu aldı. Kenarları sararmış küçük, pembe bir zarfın içine katlanıp konmuştu. Dikkatlice zarftan çıkardı. Kâğıt eski ve narindi.

Bir kadın tarafından yazılmıştı.

Booth hikâyeyi anlatmaya devam ederken Nic içinden okudu.

Sevgili Roger,

Sana yaşattıklarım için özür dilerim. Yazacak cesareti bunca zaman sonra ancak bulabildim. Gitmeden önce seninle yüzleşmediğim için utanıyorum ama farklı bir hayat istiyordum. Anne olamazdım. Lütfen peşimden gelme. Umarım beni affedebilirsin.

Daisy

"Nereye gittiğini ya da bebekten kurtulmasına kimin yardım ettiğini söylemiyor. Hiç anlayamayacağım. Birbirimize âşıktık. Ona bir şeyler verebilirdim, ailem varlıklıydı. Buradan taşınabilirdik. Ona üniversiteye gidebilmesi için çalışıp bebeğe bakacağımı söyledim. Ona ve çocuğumuza bakacağıma söz verdim. Ve o da bana inandı. İnandığını biliyorum."

Nic mektubu okumayı bitirdi. Kısa bir metindi ve Booth'un aralarında var olduğunu iddia ettiği duygulardan eser yoktu.

"Üzerinde bir posta damgası veya iade adresi yok," dedi Nic.

"Posta kutuma bırakılmıştı. Gitmesine yardım eden kişi mektubu bana ulaştırmasına yardım etmiş olmalı. Nereden postalandığını görmemi istememiş."

"Kız kardeşi New York'a gittiğini söyledi. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Nic o zaman.

Booth onu eliyle savuşturdu. "Bana söyledi. Ama bebekten haberi yoktu, ben de kimseciklere söylemedim. Ta ki şu âna dek."

"Ama sen New York'a gittiğini düşünmüyorsun?"

Adam o zaman başını iki yana salladı. "Şehirden nefret ederdi. Kuzeye, Woodstock gibi sakin bir yere gitmek istiyordu. İnsanlar onu tanımadığımı düşünüyor. Ama tanıyordum. Aşkı saklayamazsın. Hele ki bizim yaşadığımız türden aşkı."

Nic bir kez daha bu adama acıdığını, üzüldüğünü hissetti. Hiç âşık olmamıştı ama insanlar isterlerse her şeyi saklayabilirlerdi. Babası da dahil.

"Gitmeliyim," dedi Nic.

"Az önce olanlar için üzgünüm." Booth şimdi yumuşak bir tonda konuşuyordu. "Daisy hakkında bir şeyler bildiğini sandım. Belki bana söylemiyorsundur diye düşündüm. Ona ne olduğunu öğrenmeyi hâlâ o kadar çok istiyorum ki bir an gafil avlandım."

"Anlıyorum," dedi Nic. Ve ekledi, "Neden Şef Watkins'e sormuyorsun? Gitmesine yardım ettiğini düşünen tek kişi sen değilsin."

"Sordum zaten. Onu oraya götürmediğine yemin etti ama Daisy'nin kendisinden onu Boston'a götürmesini istediğini söyledi. Ne yapsaydım? Kafasına silah mı dayasaydım? Bu kasabada yaşamak zorundayım. Burayı işletmek zorundayım."

Nic gitmeye hazırlanırken Booth onu son bir kez durdurdu.

"Sana söyleyen oldu mu?" diye sordu.

Nic omuz silkti. "Neyi?"

Gözleri artık Nic'in yüzünde, sonra memelerinde ve kalçalarında geziniyordu. Ayaklarına kadar indi ve sonra kızın gözleriyle buluşmak için tekrar yukarı çevrildi.

"Ona benziyorsun," dedi. Yüzünden okunan özlem duygusuyla kıpkırmızı kesilmişti. "Seninle ilgili bir şeyler... Saçın ve yürüme şeklin. Tam olarak açıklayamıyorum," dedi. "Ama bana Daisy'yi hatırlatıyorsun."

25

ON BEŞİNCİ GÜN

Alice bana yaklaşan sondan bahsettikten kısa bir süre sonra Mick uyanıyor. Korkarım hızlı, kesik kesik aldığım nefesler yatağı sarstı. Bazı şeylerin bedenden atılması gerekir. Bazı şeyler kontrol altına alınamaz. Alice'in uyarısının yarattığı korku da bu şeylerden biri. İçimde tutamayacağım kadar büyük.

Kalçamda ağırlık yapan elin etimi sıktığını hissediyorum. Kasıtlı yapılmış gibi gelmiyor ve yaptığının aniden bilincine varmış gibi hızla çekiliyor. Rüyasında karısını mı görüyordu acaba diye merak ediyorum. Alice'in ilk annesi. Yatakta böyle mi yatarlardı ve elleri kadının vücudunda uyanıp sonra dokunuşun fiziksel hazzında kendini mi kaybederdi diye merak ediyorum. Belki de daha fazlasında. Belki de Alice yanlarında yatarken, o hâlâ uyurken sevişmişlerdir. Ya da uyuyormuş gibi yaparken. Belki yalnız kalmak için başka bir odaya gitmişlerdir.

Ya da belki ilk anne de şimdi benim yaptığım gibi, hava içeri girip çıkarken bile tamamen hareketsiz yatmaya çalışmıştır. Korkudan başka bir şey hissetmeden.

Adam yataktan kalkıyor. Alice'i öpmüyor ya da ona sarılmıyor. Bunun yerine onu kollarına alıp odadan dışarı taşıyor. Bunu benden bir an önce uzaklaşmak istercesine çabucak yapıyor.

İçim rahatlıyor. Umutsuzluğa kapılmış değilim.

Evet, git.

Hayır, geri gel.

Beni iste. Arzula beni. Yeterli olmama izin ver. Bu evi terk edip kızımı bulma.

Kıpırdamıyorum. Kafamı çevirmiyorum. Kolların bedenimden uzaklaşana dek üzerimde gezindiğini hissediyorum, sonra yatağın arkamı dönük olduğum kısmı hafifliyor ve adam yürürken parkeler gıcırdıyor.

Odanın dışında fısıldaşmalar oluyor.

Sonra metal parmaklığın kapanma sesi duyuluyor. Anahtar kilitte dönerken metalin metale çarpma sesi.

Küçük ayakların yeri dövdüğünü işitiyorum. Sızlanan tiz bir ses. Alice parmaklığın kilitlenmesinden memnun değil.

Ön kapı açılıp kapanıyor. Garaj yolunda bir araba sesi duyuyorum. Fakat önceki gibi kamyonetin motoru değil bu duyduğum. Kamyoneti duymayalı üç gün oldu. Dışarıyı görememek işitme duyumu kuvvetlendirdi.

Araba çakılların üzerinde yavaşça ilerliyor. Kolaylıkla dönüyor. Küçük olduğunu hayal ediyorum. Ve bununla birlikte tahminlerim son buluyor. Bu adamı tanımıyorum. Mick'i. Bir spor araba mı yoksa yakıt tasarruflu akıllı bir araba mı kullanır bilmiyorum. Zengin mi fakir mi ya da bütün günü ve şimdi de gecenin çoğunu nerede geçiriyor bilmiyorum.

Yüzümü kameradan çevirip tuvalete gidiyorum. Burada kamera var mı diye aramış ama hiçbir şey bulamamıştım. Banyodaki havalandırma deliğinde veya aydınlatma armatürünün içinde bile bir şey çıkmadı. Bu odanın her santimini inceledim ve haklı olduğuma inanmak istedim. İnanmaya ihtiyacım var.

Yine de rahatlamadan önce kapıyı kapatıp ışığı söndürüyorum.

Yere oturup yüzümü ellerimle kapatıyorum. Alice'in sözleri geçiyor aklımdan. O tatlı, küçük sesin fısıldadığı uğursuz sözler.

Ondan nefret etmeyi reddediyorum ama bu duygunun usulca içime işlediğini hissediyorum. O da benim kadar mağdur. Vardığım kanaate göre, ilk annesi kadar mağdur.

Senden nefret etmemeye çalışıyorum, küçük gardiyanım.

Her şey böyle başlıyor.

Son.

Onun sesini duyduğumda aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Banyo zemininde uyuyakalmışım.

"Merhaba?" Gelen Alice.

Kendimi oturmaya zorluyorum. Gözyaşlarına boğularak uyumuşum. Islak saçlar nemli cildime yapışıyor. Bitik hâldeyim.

"Bir saniye," diyorum. Sesim çatlasa da kulağa neşeli gelmesini sağlıyorum.

Bunu daha ne kadar yapabilirim bilmiyorum. İçimdeki bu nefretle beceremiyorum. Rezil bir duygu. Bir çocuktan, bir mağdurdan nefret etmek. Zehirli.

"Orada ne yapıyordun?" diye soruyor.

Ayağa kalkıp ışık düğmesini buluyorum. Işık parlak ve gözlerimi yakarak kısılmalarına neden oluyor.

"Uzun bir banyo yaptım," diyorum ona.

"Suyun sesini duymadım," diyor.

Tanrı yardımcım olsun ama tekrar hissediyorum. Beni Mick'ten önce bu nefret öldürecek. Bu duyguyla barışmam gerek. Ve Alice'le.

Saçları yüzümden çekmiyorum. Gözyaşlarını silmiyorum. Kapıyı açıp hücremin kenarına yürüyorum. Beni görmesine izin veriyorum.

Kız irkiliyor.

"Neyin var senin?' diye soruyor.

Ben yere oturuyorum, o da parmaklıkların diğer tarafına oturuyor. Aralarından uzanıp iki elini de tutuyorum.

Çocuklarla ilgili, onların öğretmeni olarak, anneleri olarak öğrendiğim her şeyi şöyle bir düşünüyorum. Şimdi yalan söylemenin faydası yok. Parçaları birleştirecek kadar zeki ve yalan söylemek güvenini sarsar. Çocukların yetişkinlere güvenmesi gerekir. Yalancı olduğumuzu anladıkları an, çocukluklarını kaybettikleri andır.

"Alice," diyorum. "Haklısın. Banyo yapmadım. Sana öyle söyledim çünkü banyoda ağlıyordum ve bunu bilmeni istemedim."

Bugün empatiye epey aç, bu yüzden ağlamaya başlıyor.

"Senin için çok üzülüyorum. Neden bu kadar ağladın?"

Elleri hâlâ ellerimde.

"Alice," diye başlıyorum lafa, sonra duraksıyorum. Ona söylemek istediğim şeyleri nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Belki anlayabileceğini düşünerek ona söylemek istediğim şeyleri. Belki de gerçekte olduğum kişiyle empati kurar. Kendi ailesinden koparılmış, kendi çocuklarını, kendi kocasını ve kendi evini özleyen anneyle. Belki de dünya hakkındaki bir avuç bilgisiyle bile kimsenin bir mahkûm olarak mutlu olamayacağını anlar. Oyun odasındaki kitapları gördüm. Ödevleri için okuduğu şeyleri biliyorum. Dünyayı ve insanların çektiği acıları öğrenmeye başladı. Bu bilgiyi kullanarak içinde bulunduğumuz duruma uygulayabileceğini düşünüyorum. Kelimeler zihnimde oluşmaya başlıyor. Eğer beni görmesini sağlayabilirsem belki bu nefretten kurtulabilirim.

Bunların hiçbiri onun suçu değil.

Ama onunla ilgili bir şey beni durduruyor. İçten içe bildiğim bir şey. Abartılı ağlamalar. Gözyaşlarının sel oluşu. Bu normal değil. Tamamen tepkisel. Duyarlı ama tanıdığım hiçbir çocuğa benzemiyor. Bu evde her ne olduysa zihnini istila ederek benim anlayamadığım bir şekilde işlemesine neden olmuş. Ve eğer ne olduğunu anlayamıyorsam, buna güvenemem de.

"Alice," diyorum. "Üzgünüm çünkü bana bunun son olabileceğini söyledin ve seni bırakmak istemiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmemek beni korkutuyor."

Gözleri kocaman açılıyor. Yeni yaşlar dökülüyor.

"Şey," diyor durumu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "ilk annem benimle yatmaya başladığında, bana ondan uzaklaşmak için olduğunu söylemişti. Ama sonra o yine de bizim yanımıza sokulmaya devam etti ve o zaman annem ormanda kayboldu. O zaman öldü."

Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. İlk annesi çocuğuyla yatarak ondan kaçmaya mı çalışıyordu? Onu rahat bırakacağını mı düşünmüştü? Ama adam onu rahat bırakmayıp yine de onun yatağına girdiğinde, ona her ne yaptıysa Alice'i buna maruz bıraktığında... Belki de kadının kaçmaya çalışmasına neden olan şey bu olmuştu. Belki orada kalmasındansa gitmesinin Alice için daha güvenli olduğunu düşünmüştü.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Buna rağmen ben de kendi kızımı güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırım. Belki de bu diğer kadın buradan kaçmayı ve sonra Alice için geri dönmeyi başarabileceğini düşünmüştü.

Alice ellerimi daha sıkı tutuyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Mutlu Surat.

"Ama," diyor. "Sanırım bunun aynı şey olduğu konusunda yanılıyorum," diyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum. "Ne oldu?"

Ellerini çekip yüzünü siliyor.

"Artık odanda uyuyamayacağımı söyledi."

Bu ifadenin neyi ima ettiği konusunda gerginim. Alice'e yaklaşmamı engellemeye mi çalışıyor yoksa geceleri benimle baş başa kalmak mı istiyor?

"Ve," diyor heyecanla, "pişirmeme yardım edebilmen için bize yiyecek almaya gitti. Evi ateşe vermemem için sadece mikrodalga fırında pişen şeyler!" Bunu söyledikten sonra kıkırdıyor. "Aynen böyle dedi."

Gülümsüyorum. Hem de içtenlikle. Burada geçirdiğim her an kararan içimden gelen bir gülümseme.

"Bu akşam yemek yapabilir miyiz öyleyse?"

"Evet," diyor. "Dediğin gibi ondan jöle tatlısı bile istedim."

Gülümsemem genişliyor. Kalbim bir ton daha koyulaşıyor.

"Bizimle yemek için eve gelecek mi?"

Alice omuz silkiyor. "Bilmem. Artık hiç bilmiyorum. Sen geldiğinden beri belli olmuyor."

Bilgi, diye düşünüyorum. Yeni bilgi. Zehir düşünceleriyle

dikkatim dağılmıştı. Zehirli düşüncelerle. Şimdi karşımda duran soruları sormaya odaklanmalıydım.

"Daha önce ne yapıyordu ki?" diye soruyorum şimdi. Onu soru yağmuruna tutmak, hepsini sormak istiyorum ama yavaşça konuşuyorum ve sabırla bekliyorum. Sadece sohbet ediyorum. Zaman geçiriyorum. Onu daha yakından tanıyorum.

Alice yine omuz silkiyor. "Bazen eve gelip akşam yemeği getirirdi. Uyuyakalana kadar televizyon izlemeyi sever."

Sabır. Sabır.

"Bunu yapmayı kocam da seviyor. Sevmediğim şeyleri izliyor, bu yüzden ben de genellikle bir şeyler okuyorum. Televizyonda ne izliyor?"

Alice omuz silkiyor. Şimdi Üzgün Surat'ı takınıyor.

"Onunla izlemene izin vermiyor mu?" diye soruyorum, ruh hâlindeki baş döndürücü değişim hakkında fikir yürüterek.

"Artık geceleri burada olmaktan hoşlanmıyor. Ben de yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum."

Bunun üzerine düşünüyorum. Ve temkinli bir şekilde devam ediyorum.

"İlk annene olanlar yüzünden mi? Belki de onsuz burada olmak onu üzüyordur."

Evet, diye düşünüyorum. Bunları bilmem gerek. Onu sevmiş miydi? Kadın da burada, hapishane parmaklığının ardında mı yaşamıştı? Yoksa o da adamı sevmiş miydi? Bir zamanlar bir aileydiler de bir şeyler ters mi gitmişti? Oldukça ters?

Gerekirse bütün günü burada geçiririm. Sorular sorarak. Ödevlerini yaparak. Sorular sorarak. Fıstık ezmeli sandviç yiyerek. Sorular sorarak. Oyuncak bebeklerimiz Hannah ve Suzannah'yla oynayarak.

Ama cevap vermiyor. Üzgün Surat yerini Kızgın Surat'a bırakıyor.

"Sorun değil," diyorum ruh hâlini tekrar değiştirmeye çalışarak.

"Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin. Eminim seni

de üzüyordur. Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor.

"Bence ilk anneni seviyordun."

Üzgün Surat geri geliyor ve beraberinde daha fazla gözyaşını getiriyor. Bunlar daha önce görmediğim gözyaşları. Kontrol edilemeyen hıçkırıklarla, al al olmuş yanaklarından aşağı süzülüyorlar. Bu gözyaşları gerçek ve turnayı gözünden vurduğumu biliyorum.

"Ah, tatlım! Biliyorum. Biliyorum..."

Ona dokunmaya yeltenmiyorum. Nefes bile almak istemiyorum. Bu çocuğun derinliklerinde bir insanlık parçasına ulaştım ve bunun bozulmasına izin veremem.

İçimdeki nefret bile geri çekilmeye başlıyor. Bir kafesin içinde oturmama rağmen. O kız beni serbest bırakma gücünü elinde tutmasına rağmen.

Sabır.

Yiyecekleri ve akşam yemeğini düşünüyorum. Etilen glikol hakkında bildiklerimi ve bu maddeyi sadece onun için yapılacak yiyeceklere nasıl katacağımı düşünüyorum. Kimyasallar bağırsağının içindeki dokuyu parçalayan keskin parçalar oluştururken nasıl yere yığılıp acı içinde kıvranacağını düşünüyorum. Ve sonra nasıl onu acı çekmeye bırakacağımı. Belki de ölüme.

Alice'le ne yapacağımı ya da o bunun olmasını izlerken neler hissedeceğimi düşünmüyorum. Bunu düşünmeyi göze alamam çünkü planımı mahvedebilir ve içimdeki zaafı hissedebiliyorum. Şu an karşımda gerçek gözyaşları döken bu kıza duyduğum zaafı.

"Biliyorum..." Bunu birkaç kez uzun aralıklarla tekrarlıyorum. Ağlamasına izin veriyorum.

Sakinleşmeye başladığında, sorularıma başlamadan önce biraz daha bekliyorum.

Sabır.

"Alice," diyorum. "Adı neydi, yani ilk annenin?"

Şimdi gerçek sarışın olan ilk annesini düşlerken mutlulukla dolup taşıyor.

Sonra ilk annesinin adını söylüyor. Ölmüş olanın. Ormanda ölenin.

"Daisy," diyor. "Daisy Alice Hollander."

26

ON BEŞİNCİ GÜN

Nic, Booth'un dairesinden çıktı ve koşa koşa caddenin karşısındaki bara gitti. Saat on biri biraz geçiyordu. Kurt öğle yemeği için mekânı açıyordu.

Nic kapıdan içeri dalarak duvardaki bir dizi zilin çınlamasına yol açtı. Kurt barın arkasında bulaşık makinesindeki bardakları boşaltıyordu.

Başını kaldırdığında onu gördüğüne şaşırmıştı.

"Selam," dedi Kurt. "Dün işler nasıl gitti?"

Nic hızla bara doğru yürüyüp adamın tam karşısında durdu. Alkol şişelerinin arkasındaki aynada kendini görebiliyordu. Ürkütücüydü – ıslak saçlar, bol kazak, yüzündeki çılgın ifade.

Konuşmadan önce bir nefes aldı. Çılgın gibi görünmek iyi bir başlangıç sayılmazdı.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi.

Kurt elindeki bardağı silerken omuz silkti. "Elbette."

"Daisy Hollander'a benziyor muyum?"

Adam şimdi onu incelemek için bardağı bara koydu.

"Yani... saçların benziyor. Aynı renkte, uzunlukta. Ve o da zayıftı. Gururla sergilediği uzun bacakları vardı. Kışın bile çorapsız kısa etek giyerdi. Ama sen sormasaydın aklıma bile gelmezdi."

Nic bir tabureye oturdu. Sinirlerinin yatıştığını hissetti. Kurt onda böyle bir etki yaratıyordu.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Roger ona benzediğimi söyledi. Ya da ona onu hatırlattığımı."

Kurt yüzünü buruşturdu. "Bu biraz ürkütücü."

"Ve bana mektubu gösterdi," dedi Nic.

"Ah!" dedi Kurt, gözleri alaycı bir ifadeyle açılırken. "Şu meşhur Sevgili Roger mektubu."

"Mektubu biliyor musun? Ne yazdığını?" diye sordu Nic. Booth ona bebekten başka kimsenin haberi olmadığını söylemişti.

"Sadece mektubu aldığını biliyorum. Neden aniden onu aramayı, ailesini sıkıştırmayı bıraktığını açıklamak zorunda kalmıştı. İnsanlar merak ediyordu. Polisi, Daisy'nin arkadaşlarını, Boston'daki zavallı kız kardeşini takip eden çılgın delilik yerini birden bu ürkütücü sakinliğe bırakmıştı. Herkes ona ne olduğunu öğrendiğini biliyordu."

"Kız her nereye gittiyse, Roger onu kasabadan çıkaranın Şef Watkins olduğundan emin."

"Evet, bunu sana daha önce söylemiştim. Çocukların buradan çıkmasına yardım etmek konusunda hassastı."

Kurt'ün sesinde hafiften bir küçümseme vardı. Nic bunu daha önce fark etmemişti.

"Ondan hoşlanmıyorsun," dedi.

Adam o zaman gülümsedi, kocaman mutlu bir gülümseme belirdi yüzünde. "Şef'i herkes sever," dedi. Yine alaycılıkla. "Özellikle de küçük kopyası."

"Reyes mi?"

Adam şimdi yine şaşırmış görünüyordu. "Hiç dikkatini çekmedi mi?"

"Pek sayılmaz. O şekilde düşünmemiştim," dedi Nic ve kumarhaneyi, o dört içkiyi düşündü. Ve onu olduğu yere mıhlayıp gecenin geç saatlerine kadar o içkileri içmesine neden olan hikâyeyi.

"Watkins'in onun burada iş bulmasına yardım ettiğini biliyorum."

Daha başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Ne kadarı-

nın herkesçe bilindiğini. Ve Reyes'in burada, bu barda içip içip hikâyesinin ne kadarını döküldüğünü. Reyes on bir yıldır buradaydı. Bu da geçmişte yaşanmış, hayatını değiştiren bir hikâyeyi saklamak için uzun bir zamandı.

O daha sormadan Kurt sorusunu yanıtladı.

"Merak etme," dedi. "Hepimiz hikâyeyi biliyoruz. Reyes'in Worcester'da bir çaylak olduğunu. Silahsız bir çocuğu vurup öldürdüğünü."

"Dur biraz," dedi Nic, Reyes'i savunmak için zorunlu bir ihtiyaç duyarak. "Çocuğun oyuncak silahı vardı. Ve bir çocuk değildi. Neredeyse yirmi yaşındaydı. Tedavi edilmemiş bir şizofrendi. Otogarda yaşıyordu. Silahı bir okulun dışında çekti ve polis gelene kadar da etrafta dolaştı."

Kurt kızın yüzünü inceledi. Aslında Nic, az önce Daisy Hollander'ı sorduğunda yapmasını beklemişti bunu.

"Aklını çeldi, değil mi?"

"Ne?"

"Tatlı dilli biri. Yiğidi öldür, hakkını yeme." Kurt'ün sesi sinirli bir tona bürünürken, Nic aniden bu kasaba ve burada yaşayan insanlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı. Sanki fon müziği onu asıl olup bitenden uzaklaştırıyormuş gibiydi.

"Bunun hikâyeyle bir ilgisi yok. Ve hayır, büyülenmedim ya da 'aklım çelinmedi'."

"Ama içmene sebep oldu, değil mi? Hüzünlü hikâyesini anlatarak? Hâlâ kokusunu alabiliyorum."

Az önce adamın dudaklarından dökülen gerçek karşısında şaşkına dönen Nic savunmasına devam etti. "Bunun ne önemi var? Ne olmuş bir şeyler içmişsem? Bu gerçekleri değiştirmez. Olay yerine dört polis geldi. O sadece onlardan biriydi. SWAT ekibini bekliyorlardı ama çocuk silahı onlara, sonra da okulun cam pencerelerine doğrultmaya devam etti. Dört kişiden üçü ateş açtı. Ama onun göğsüne gelen Reyes'in kurşunu oldu."

"Hikâyeyi biliyorum."

"Polis kurşunuyla intihar vakasıydı. Bu, Reyes'in suçu değildi ama onu yıktı geçti."

"Ve sonra Şef gelip günü kurtardı."

"Hayır, öyle olmadı. En azından Reyes'in anlattığına göre olay öyle değil."

"Bak," dedi Kurt, ona yaklaşabilmek için tezgâha yaslanarak. "Hepsini biliyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Bu işe başvurdu. Şef ona bir şans verdi, aklını toparlamasını sağladı. Ama mesele de bu. Reyes sırf bu yüzden o ne yaparsa yapsın arkasını kolluyor."

Bir an için Nic'in gözünde, Şef Watkins'in o fahişeyle olması ve kadını kamyonetten dışarı itmesi canlandı. Ona ucuz fahişe demesi.

Koyu gri kamyonet.

"Ne yapıyor peki?" diye sordu Nic.

Kurt geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı. "Bir önemi yok. Çocuklara yardım ediyor, değil mi? Reyes'e yardım etti. Kasabayı yönetiyorlar. Polisler otoriteleriyle. Roger Booth parasıyla. Benim gibi insanlar da iki, üç işte birden çalışıyor. Bütün gece Gas n' Go'da çalıştım, şimdi de buradayım. Bütün bu durum bir şakadan farksız. Çünkü bu kasaba lanet olası bir şaka."

Nic cevap vermedi. Bunlar yıllar öncesine dayanan ilişkilerdi. Kurt buradan ayrılmak istemiş ama sıkışıp kalmıştı. Booth hayatının aşkını kaybetmişti. Reyes'in geleceği korkunç bir talihsizlik sonucu kararmıştı ve şimdi Watkins'in ona sunduğu kırıntılar için minnettar olmak zorundaydı. Watkins'e gelince... Nic onu çözmenin yakınından bile geçememişti.

Telefonu çaldı.

"Affedersin."

Ekranda gördüğü babasının numarasıydı. Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Şimdi bununla uğraşmak istemiyordu.

"Selam baba," dedi.

Adam selamına karşılık vermedi.

"Neredesin sen şu an?" diye sordu adam.

"Hana döndüm. Yukarı çıkmak üzereydim," diye yalan söyledi. Saat sabah on birde neden barda olduğunu açıklamak istemedi. "Neden? Sorun ne?"

"Sana bir fotoğraf gönderiyorum. Mark yolladı."

Mark, babasının tuttuğu özel dedektifti.

"Onu buldu mu?" Dünya kısa bir an için dönmeyi bıraktı.

"Hayır, hayır. Üzgünüm, daha düzgün açıklamalıydım. Şu kadını araştırmasını söylemiştim, Edith Moore'u. Ortaya çıkmak için bu kadar beklemesi çok garip."

Nic, Şef Watkins, Daisy Hollander, Reyes, Booth ve Kurt Kent'le o kadar meşguldü ki Edith Moore'u ve New York'a gittiğine dair söylediği yalanı neredeyse unutmuştu.

"Dinle, hemşire olarak çalıştığı hastanenin otoparkında bir adamla buluştu. Kim olduğunu çıkaramadım ama yemin ederim tanıdık geliyor. Hastings'te tanıştığımız biri gibi. Schenectady bir otopark ziyareti için epey uzun bir yol."

Nic içinin ürperdiğini hissetti.

"Fotoğrafı gönderebilir misin?"

"Az önce gönderdim. Beni hoparlöre al. Bağlantı kopsun istemiyorum."

Nic hoparlör düğmesine bastı ve babasından gelen mesajı açtı. Edith Moore'u kolayca tanıyabilmişti. Diğer figür hafifçe kadının arkasına gizlenmişti ama onu ayırt etmekte de güçlük çekmedi. Kim olduğu aşikârdı.

Hayır...

"Nic? Geldi mi?"

Nic hoparlörü kapatıp telefonu kulağına dayadı. Gülümsedi ve bar taburesinden iniverdi. Yanakları titriyordu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu babası.

Kapıya doğru yürümeye başlarken elini ahizenin üzerinde tuttu. Kurt onu dikkatle izliyordu, meraklanmıştı.

"Gitmem gerek, evde bir şeyler olmuş," dedi ona.

Ama adam inanmadı. Nic bunu değişmeyen ifadesinden anlayabiliyordu.

"Nicole!" dedi babası tekrar, telefonda cevap vermesi için yalvararak.

Telefon hâlâ kulağına bastırılmış biçimde, kapıya gelene dek son birkaç adımı hızlı hızlı attı. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve sokağın karşısına koştu.

"Nic? Orada mısın?"

Sonunda koşmayı bıraktı.

"Buradayım," dedi hanın otoparkının kenarında dururken.

Babası soruyu tekrarladı.

"Nic, bu adamı tanıyor musun?"

Nic sesini sakinleştirmek için derin bir nefes verdi. Sonra cevapladı.

"Evet, tanıyorum."

27

ON BEŞİNCİ GÜN

Dışarıdan gelen araba sesini duyuyorum. Alice de duyuyor ve beni bırakıp ön kapıya koşuyor.

Dolly'nin bizi gördüğünden emin olmak için ödevini parmaklıklar arasında yapıyorduk.

Tiz bir heyecan çığlığı duyuyorum. Sonra bir adamın pes kahkahasını.

Mutfağa gidiyorlar. Dolaplar açılıp kapanıyor. Sesler birbirine karışıyor. Tabaklar. Bardakların şangırtısı.

Sırtımı kameraya dönüp kılımı bile kıpırdatmıyorum. Dışarıdan tamamen hareketsiz duruyorum.

İçimse dörtnala koşuyor. Günün sonuna, kaçışıma.

Zaman geçiyor. Ayak sesleri duyuyorum ve dönüyorum. Alice elinde bir tepsi yiyecekle gelmiş. Her zamanki fıstık ezmeli sandviç değil. Bugün menüde ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası var.

"Sandviçi çorbaya batırırsan çok lezzetli oluyor!" diye açıklıyor.

Alt bölmeyi açıyor. Tepsiyi kaydırıyor, sonra tekrar kilitliyor.

Şimdi neden yemeği Mick yerine bana onun getirdiğini merak ediyorum. Çünkü bizimle evdeyken genelde o getirir.

"Tepsiyi neden sen getirdin?" diyorum ona sormaya karar vererek.

Alice omuz silkiyor. "Bilmem. Benden getirmemi istedi."

Bir de bu çıktı, ayrıca yatakta bizimle yattığından beri yüzüme bile bakmadı.

Alice şimdi durmuş, beni izliyor.

"Yap hadi!" diyor.

Oturduğum yerden başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ne yapayım?" diye soruyorum. Ve son derece kibarca yapıyorum bunu.

"Sandviçi çorbaya batır!"

"Batıracağım," diyorum. "Beni izlemek zorunda değilsin. Seni mutfakta beklediğini biliyorum. Sadece seni görmek için eve geldi, değil mi?"

Soru sormayı hatırlamak kolay olmuyor. Parmaklıklarımın ardında otururken tepemin tasının attığını hissediyorum. Kapana kısılmış bir hayvandan farksızım. Bu durumun uyandırdığı duyguyu tarif etmenin başka bir yolu yok.

"Sen sonra akşam yemeği yapabil diye eve yiyecek aldı. Tıpkı söz verdiği gibi! Ayrıca temizlik yapmakla meşgul."

Alice meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor.

"Yap hadi!" diye emrediyor tekrar. "Bir ısırık al!"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Sandviçi alıp bir köşesini çorbanın içine daldırıyorum. Ağzıma götürüp ısırarak dudaklarımı kapatıyorum ve dişlerimle bir kısmını koparıyorum.

Yemeği beğendiğime dair yüz ifadeleri ve sesler eşliğinde çiğneyip yutarken öğüresim geliyor.

Mmm.

Eskiden bu yemeği çocuklarım için yapardım. İlk defa, kış aylarında gittiğimiz Vermont'ta bir kayak merkezinde yemiştik. John ve ben kayak yapmayı çok severiz. Ya da *severdik* demeliyim. En son ne zaman kayağa gittiğimizi hatırlamıyorum.

Çocuk sahibi olduktan sonra işler değişti. Günlerimiz yer çekimiyle ağırlaşan küçük bedenlere bağlı geçiyordu ve kolay parkurlarda birkaç tur attıktan sonra hiç hâlimiz kalmıyordu. John, Nicole'ün kayak batonlarını tutup yanında kayak yapmayı, onu dönüşler yapmaya ve hızını nasıl kontrol edeceğini öğrenmeye

zorlamayı severdi. Ben de Annie'nin beline bağlı bir yürüyüş kemerinin arkasını tutar, arkasından uzanarak karları iki yana kürerdim. Evan'a gelince, o da hep diğer çocuklarla grup derslerine giderdi. Kayak yapmayı ailesinden öğrenmek onun için fazla utanç vericiydi.

Ah, Nicole hız yapmayı ne çok severdi! Soğuk havaya haykırırdı, *Daha hızlı, babacığım!*

Çocuklar otel odasına döndüklerinde John ve ben gizlice bara iner, soğuk biralarımızı içerken country müzik çalan grupları dinlerdik. Çocuklar doğmadan önce bütün gün kayak yaptığımız, bira içip sarhoş olduğumuz, seviştiğimiz ve uykuya daldığımız zamanları hatırlatırdı bize. Yorgun ve mutlu.

Bir gün, yıllar sonra bile bizi güldüren bir şey oldu. Bizimle birlikte telesiyeje binen adamın biri maharetleriyle, dağ eviyle, harika çocuklarıyla böbürlenip duruyordu. Sonra sandalyeden kayıp düşmesiyle batonları ve kayakları etrafına saçıldı; asansör durdu ve insanlar ona yardıma koştu. İncinen tek şey egosu oldu ve o kadar güldük ki gözlerimizden yaşlar geldi.

Bunu düşünmek nefesimi kesiyor. Benim için kıymetli, acı verici hatıraları tetikleyen bu yemek öğürmeme neden oluyor.

Dağda, kayak evinin yanında ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası yapan bir kulübe vardı. İnsanlar o soğukta ve karda bile yarım saat, bazen daha uzun süre kuyrukta bekler, bazen kaskları, bazen eldivenleriyle ayakta yemek yerdi. Orada kayak yapan biriyle tanıştığımızda, aynı anda ortaya atılan türden bir konuydu – *ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası!*

Annie öldükten sonra kayak yapmayı bıraktık. Bunu neden şimdi ilk kez düşünüyorum bilmiyorum. Kayak yapmayı bıraktık, ben de ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası yapmayı bıraktım.

"Sana söylemiştim," diyor Alice bilmişçe.

Lokmamı yutuyorum.

"Çok lezzetli," diyorum sanki daha önce hiç yememişim gibi.

Sanki parmaklıklar ardındaki aptal, küçük bir hayvanmışım gibi. Sanki o benim efendimmiş gibi.

Saatler geçiyor. Alice'le oynuyorum. Ödevlerini bitiriyoruz.

Ve nihayet vakit geliyor. Alice bana bir torba dolusu yiyecek, plastik kâseler ve tabaklar getiriyor.

Mick küçük bir kızarmış tavuk almış. Ayrıca bir torba dondurulmuş bezelye ve havuç da almış. Tavuğu en büyük tabağa koyuyorum. Etrafına havuçları ve bezelyeleri serpip biraz su ekliyorum.

"Bunu direkt mikrodalgaya koyabilirsin," diyorum. "Üç dakika pişsin. Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Evet!" diyor Alice. "Mikrodalgayı Gas n' Go'dan almıştık. Onlar yenisini aldılar, eskisini de bize verdiler. Ön tarafında talimatlar var. Gas n' Go'da sosisli sandviçleri mikrodalgada ısıtabiliyorsun."

Şimdi duraksıyorum. *Bilgi*, diye düşünüyorum.

"Benzin istasyonuna girdin mi? Dışarı çıkmanın senin için tehlikeli olduğunu sanıyordum?"

"İçeri girmedim. Ama o, mikrodalgayı eve getirdiğinde bana sosisli sandviçlerden bahsetti. Çünkü ona benzin almak için neden mikrodalgaya ihtiyacı olduğunu sormuştum."

Yavaş yavaş, diyorum kendime. Çaktırmadan.

"Mikrodalga fırınlarını ona vermeleri çok ince bir davranış."

Torbadan birkaç şey daha çıkarıyorum. Hazır jöleyi içinde görünce rahat bir nefes alıyorum.

Sözlerim Alice'in içine işliyor. Bir soru sormadım, bu yüzden cevap vermekten korkmuyor. Canı istediğinde bana bir şeyler anlatmayı seviyor. Ve bu gece istiyor.

"Sana bir sır vereyim mi?" diyor şimdi bir fısıldayarak.

Her zaman.

"Evet," diyorum.

"Dolly'nin orada gözü var." Yüzünden muziplik akıyor.

"Gas n' Go'da mı?" diye soruyorum, benzin almak için uğradığım zamanları düşünerek.

Eylül ayından kasım ayına kadar her perşembe. Ayrıca Şükran Günü ve Noel'de ve kesin bir programa bağlı olmasa da kış ve ilkbaharda birkaç kez. Oğlumu görmek için üst üste üç yıldır bu yolculuğa çıkıyorum. Benzin için defalarca durdum. Her zaman yalnızdım. Nicole benimle geldiğinde, okuldan ayrılmadan önce benzin almamı hatırlatırdı. Uykuya dalmayı ve durmak zorunda kalmamayı severdi.

"Evet," diyor. "Oraya her türlü insan geliyor. Hepsi çocuklarının okullarına gitmek için kuzeye gidiyorlar. Hepsinin çok parası var, bu yüzden kamyonetine çarptıklarında para ödemek zorunda kalmaları önemli değil."

Tezgâhta durup kahve, Evan için şekerleme ya da bir şişe su aldığım tüm o zamanları düşünüyorum. Kredi kartımı kaç kez okuttuğumu. Connecticut plakalı arabamın kaç kez pompanın yanında durduğunu. Plakaları artık internette bulabiliyorsunuz. İnsanlar Motorlu Taşıtlar Departmanı'nın kayıtlarına sızdılar ve bilgileri satıyorlar. Nic'in kasabadaki eski okulundan bir velinin başına geldi. Birisi plakalarından adıyla adresini bulmuş ve evine girmeye çalışmış. Arabam John'un şirketine kayıtlı. Yine de izi sürülebilir.

Belki Mick, Gas n' Go'da çalışıyordur. Belki de oranın sahibidir. Belki sahiplerini tanıyordur. Oraya kamera yerleştirmeyi başarmış. Eski mikrodalga fırınları da onda.

Bu yeni bilgi karşısında hayrete düşmüş olsam da minnettarım.

Alice daha önce hiç görmediğim kadar çok gülmeye başladı. "Bir keresinde," diyor. O kadar çok gülüyor ki kelimeler ağzından zar zor çıkıyor, tıpkı John'la kayak yaptığımız günkü hâlimiz gibi. "Bir keresinde, adamın biri arkadaki gazozlara bakıyordu... ve o.... ve o... burnunu karıştırdı! Dolly'nin tam karşısında!" O kadar gülüyor ki gözleri sulanmaya başlıyor.

"Bu çok komik," diyorum. Kaç kez bir şişe su almak için tam o noktada durduğumu düşünüyorum.

Sanki kendinin farkına varmış gibi kahkahaları hızla yavaşlıyor. Şimdi bu sır konusunu kapattığını görebiliyorum çünkü gözleri koridorun sonundaki kameraya çevriliyor ve yüzü endişeli bir ifadeye bürünüyor.

Konuyu değiştiriyorum.

"Misket limon sever misin?" Kendimi tarafsız kalmaya zorlayarak soruyorum. Bu şartlar altında ne olursa olsun normal kalmaya çalışarak. Jöle paketini ona doğru tutuyorum.

"Hayır!" diyor. "Misket limondan nefret ederim."

Evet, diye düşünüyorum. Bunu zaten biliyorum çünkü bana daha önce söyledi.

"Ben portakal severim," diyorum. "Çilek ister misin?"

Başıyla onaylıyor.

"Tamam – sen bunu mutfağa götürüp ısıt, ben de jöleyi karıştırayım."

Tavuğu alıp dikkatli bir şekilde koridorda ilerliyor. O gözden kaybolunca jöleyi ve kâseleri alıp tuvalete gidiyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve antifrizi lavabonun altından alıyorum. Mick'in beni su alırken izlediğini düşünerek kahve fincanındaki az miktarı kâselerden birine döküyorum.

Mick'in kasada beni izlediğini düşünerek antifrizi misket limonlu jöle tozuyla karıştırıyorum.

Sonra Mick'in plaka numaramı yazıp ailemi araştırdığını düşünerek portakalı ve çileği yapıp ayrı kâselere döküyorum.

Alice tavukla, tabaklarla ve çatal bıçakla geri dönüyor. Sonra onu, dökülmemeleri için kâselerin her birini iki eliyle taşıtarak üç kez mutfağa geri gönderiyorum. Hayatım onlardan birine bağlı olabilir.

Sonra yemek yiyoruz. Ve Mick'in eve gelmesini bekliyoruz.

Böylece tatlımızı yiyebiliriz.

28

ON BEŞİNCİ GÜN

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Reyes.

Arabasına atladığı anda Nic'in ondan istediği şeyi yapmıştı. *Sür!*

Nic güçlükle nefes alıyordu. Ağzından tek bir kelime çıkarabildi.

"Laguna."

"Pekâlâ," dedi Reyes. "Ama o mülke bakmak için belediye binasına gitmek istediğini sanıyordum."

Nic başını iki yana salladı, *hayır*. Sonra birkaç kelime daha söyledi. "Hastings'ten çıkmam gerek. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Reyes kafasını hızla geriye attı. "Pekâlâ. İşte..." Elini Nic'in sırtına koydu. "Öne eğil, başını dizlerinin arasına koy. Anormal derecede hızlı soluklanıyorsun."

Nic eğildi ve başını avuçlarının içine aldı. Kafasını boşalttığında telefonunu çıkardı ve fotoğrafı inceledi. Sadece haklı olduğundan emin olmak için.

Sonra Reyes'e söyledi.

"Kurt Kent ve Edith Moore," diye başladı. "Birbirlerini tanıyorlar. Çalıştığı hastanenin dışındaki bir arabada buluşmuşlar."

Reyes hızla ona baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Vay canına!" dedi. "Sakin ol. En başından başla."

Nic ona babasının tuttuğu özel dedektiften bahsetti. Edith'e

bakmak için Schenectady'ye gittiğinden. Hastings'te buluştukları andan itibaren onu takip ettiğinden.

Reyes o zaman arabayı kenara çekerek Gas n' Go'nun girişinin hemen önündeki toprak yola park etti.

Fotoğrafı görmek için eliyle işaret etti.

Reyes yakından baktı. "Lanet olsun. Bu gerçekten de Kurt."

Telefon çaldı. Nic geri alıp telefonu açtı.

"Baba, ben iyiyim. Polisle birlikteyim."

Sonra babası ona eve gelmesini, oradan bir an önce uzaklaşmasını, özel dedektifin işleri buradan halletmesine izin vermesini söylerken sabırla dinledi. Nic'in, annesi olmadan eve dönmeye hiç niyeti olmasa da babasının söylediği her şeyi kabul etti. Hastings'ten çıkacaktı ve kumarhaneye gidecekti. Ama hepsi bu kadardı.

Kurt bir yalancıydı ve Nic'te Reyes'in hikâyesi ve niyeti hakkında şüphe uyandırmaya çalışmıştı. Annesinin ortadan kaybolmasıyla Watkins'in bir ilgisi olduğunu ima etmeye çalışmıştı. Gerçek şuydu ki, Reyes dün gece yatağına girebilirdi. Ama bunun yerine arkasını dönüp gitmişti.

Nic telefonu kapatıp Reyes'e baktı.

"Babam böyle düşünüyor. Ve özel dedektif," diye lafa başladı. "Annem kaybolduktan sonra Kurt diğer tüm aramalar sonuçsuz kalana dek beklemesi gerektiğini biliyordu. Ta ki herkes tüyo vermeyi bırakıp dava durulana dek. Sonra kız arkadaşının, ya da onun için her kim oluyorsa onun, fırtına gecesi kasabadan geçmekle ilgili bu saçma hikâyeyle birden ortaya çıkmasını sağladı."

Reyes hikâyeye devam etti.

"Ve şimdi –anneni bulduğunda– Edith Moore parayı almak için ilk sırada yer alıyor. New York'ta olduğu konusunda yalan söylediğini öğrendiğimizde korktuğum şey buydu."

"Hem annemin çantasındaki harfleri nasıl görmüş olabilir? Caddenin karşısından, o yağmurda?"

"Kahretsin," dedi Reyes. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Hızlı geçiş kayıtları hakkında yalan söylediğini kanıtlayarak onu kıstırmaya odaklanmıştım."

Nic başıyla onayladı fakat sonra yüzünün gerildiğini hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Reyes, öne eğilirken Nic'in eline uzanarak.

"Ya Kurt annemin nerede olduğunu biliyorsa? Ya başından beri biliyorsa ve beni ona götürebilmek için diğer ipuçlarının sonuçsuz kalmasını beklemişse?"

Reyes elini daha sıkı tutup gülümsedi. "Kimin umurunda, öyle değil mi? Önemli olan tek şey bunun anneni bulmana yardım etmesi! Küçük pisliğin peşine sonra düşebiliriz. Bence bu durumu değerlendirmeliyiz. Bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran ve planladığı gibi seni ona yönlendirmesine izin ver."

Nic geri çekildi.

"Ya olay o değilse? Ya cesedinin nerede olduğunu biliyorsa? Ya beklemenin güvenli olduğunu düşünmesinin nedeni buysa. Başka kimsenin onu bulamayacağını ve onun..."

"Dur," dedi Reyes. "Aklının oraya gitmene izin verme."

Ancak Nic bunu yüksek sesle söylemek zorundaydı.

"Başka kimse onu bulamayacağını çünkü onun öldüğünü biliyorsa."

Reyes cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bir tarafı beyaz renkli, dörde katlanmış bir kopyaydı. Onu Nic'e uzattı.

"Bu da ne?" Kâğıdı alıp açtı. Bir çeşit faturaydı, karakol adına kesilmiş bir fatura.

"Stop lambası eksik olan kamyonet mevzusunu açıklığa kavuşturmak istedim. Şef mevzusunu açıklığa kavuşturmak istedim. Başka bir kamyoneti araştırmaya geçmeyi. Başka bir teoriye. Belki de çitli mülke."

Nic makbuza daha yakından baktı. Otuz yedi küsur dolardı. Waterbury'deki bir otomobil yedek parçacısına ait bir faturaydı.

Faturadaki ürün sadece numara olarak listelenmişti.

"Bu sayı," diye açıkladı Reyes, "bir stop lambası ampulü ve kapağını temsil ediyor. Chevy Silverado marka bir araba için."

Nic telefonunu alıp Şef Watkins'in kamyonetinin fotoğrafını açtı.

"Watkins bir Silverado kullanıyor," dedi annesini almış olabilecek kamyonetin fotoğrafına bakarak. "Sence kendisi mi tamir etti?"

"Evet. Yani o gece birinin onu gördüğünü, kamyoneti gördüğünü biliyordu. Yoksa kasabadaki kaportacıya giderdi. Ayrıca sen ve baban burada anneni ararken o kamyoneti bir kez olsun kullanmadı. O zaman pek önemsememiştim ama..."

"Şimdi cuk oturuyor."

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti Reyes, "Edith Moore muhtemelen o gece anneni gördü. Erkek arkadaşına arkadaşlarıyla buluşmak için New York'a gideceğini söyledi. Sonra Kurt'ü görmeye geldi. Belki de sevgilidirler. Fırtına koptu ve burada mahsur kalmamak için yola çıkması gerektiğini biliyordu. Son dakikaya kadar bekledi, sonra 7 Numaralı Otoyol'a sürdü."

Nic devamını getirdi. "Şef Watkins'in annemi aldığını gördü ama bunu önemsemedi. Sonra Kurt'ü bir daha gördüğünde Kurt ona kayıp kadından bahsetti ve Edith de ona gördüklerini anlattı."

"Bu ertesi gün ya da birkaç gün önce olabilir. Bak, Kurt Kent ezik bir barmen olabilir ama bu kadar karmaşık bir suçu planladığını sanmıyorum. Fırtınadan önce burada Kurt'ü ziyaret ettiğine dair küçük detay dışında, Edith Moore'un söylediği her şey doğru olabilir."

"Peki ya el çantası? Ve harfler?"

"Onları görmüş olabilir. Sahneyi yeniden canlandırmadan bilemeyiz."

"Ya Watkins?" diye sordu Nic şimdi.

"Biliyorum..."

"Anneme ne yaptı?"

Reyes kontağı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Hadi öğrenelim," dedi. "Önce arabanı alacağız. Sonra Şef'i bulup ona neler olduğunu sorarız."

Nic içinde bir rahatlama dalgası hissetti.

Reyes her konuda haklıydı. Kurt Kent kötü bir adam değildi. Edith Moore sadece erkek arkadaşına yalan söylüyordu, hepsi buydu. Belki de Nic'in annesini öğrenir öğrenmez ortaya çıkmıştı – ya da belki de ödül parasını alacağından emin olmak için beklemişti. Ama her halükârda, annesinin nerede olduğunu bildikleri anlamına gelmiyordu. Sadece Edith Moore'un gördükleri vardı.

Watkins'in kamyoneti. Kırık stop lambası. Bunun bir tesadüf olması imkânsızdı.

Edith Moore annesinin o kamyonete bindiğini görmüştü. Watkins'in Silverado'suna.

Annesinin nerede olduğunu bilen kişi Watkins'ti.

Reyes şimdi gülümsüyordu. "Daha iyi hissediyor musun? Solukların yavaşladı."

Nic de karşılığında gülümsedi. "Sanırım yaşıyor. Sanırım Watkins onu bir yere götürdü. Gitmesine yardım etti. Çekip gitmesi ya da bunu neden yaptığı umurumda bile değil."

Reyes onun dizini okşadı. "Biliyorum. Ve onu bulacağız..." Konuşmayı kesti ama Nic bir şey söylememek için kendini tuttuğunu anlayabiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Nic.

"Başka bir şey daha buldum. Babanın kredi kartı ekstrelerinde."

"Söyle bana." Nic geleceğini bildiği şey için kendini hazırladı.

"Bazı otel harcamaları yapılmış. Yerel oteller, senin yaşadığın kasabada."

Nic pencereden dışarı bakarken içindeki umut kırıntısının onu terk ettiğini hissetti. "Biliyordum ama yine de inanmıyordum. Tam olarak değil."

"Açıklayamadığım bir harcama daha var. West Cornwall yakınlarındaki bir benzin istasyonunda yapılmış."

"Buranın biraz güneyi. Ne zamanmış bu?"

Reyes cevap vermedi. Ve sonra buna gerek kalmadı.

"Aynı gün. Annemin kaybolduğu gün," dedi Nic.

"Bak, belki de annendir – harcamalar aynı hesap özetinde görünüyor."

"Fakat o zaman benzini bitmezdi," dedi Nic. "Depoyu West Cornwall'da doldurmuşsa, eve dönerken Hastings'i çoktan geçmiş olurdu."

Reyes yine sessiz kaldı. O da aynı sonuca varmıştı.

"Bu doğru olamaz," dedi Nic.

"Onları arayıp harcamanın tam zamanını öğrenebilirim."

Nic gözlerini sımsıkı yumdu. Bu gerçek olamazdı. Babasının bu işle bir ilgisi olamazdı.

"Aramamı ister misin?" diye sordu Reyes.

Nic yavaşça ama kendinden emin bir tavırla başını sallayarak onayladı.

Evet.

29

ON BEŞİNCİ GÜN

Yerde uzanıyoruz. Ben parmaklıkların benim bulunduğum tarafındayım. Alice de diğer tarafta. Artık birlikte yatmamıza izin verilmese de yanımda uyumak istedi, ben de ona kanepeden battaniye ve yastık almasını söyledim. Ona yastıklardan nasıl yatak yapılacağını gösterdim ve çok hoşuna gitti. Elbette hoşuna gitmişti. Çocuklarım yastık yataklara bayılırdı. Bir otele gittiğimizde, hepimiz, bir aile olarak –ah, bu hatıralar başka bir hayata aitti– bir odayı paylaşırdık. Ben ve John bir yatakta uyurduk. İki çocuk diğerinde. Üçüncüsü de aralarında, minderlerden veya ekstra yastıklardan –odada ne bulduysak onlardan– yapılmış rahat bir yatakta.

İşin püf noktası, dağılmamaları için çarşafı altlarına iyice sıkıştırmak.

Evan genelde yastık yatağını seçerdi. Yapabileceğimiz herhangi bir yatağa sığmayacak kadar büyüdüğü hâlde, yan yana koyulmuş yastıkların üzerinde, kolları ve bacakları yanlardan sarkarak uyurdu. Kız kardeşlerinden biriyle uyumak istemezdi. Kızlar *iğrençti*. Neyse ki ben onun gözünde bir kız değildim. Bu hatıralar şimdi özgürce ve bir nebze neşeyle gözümde canlanıyor. Evan'a iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğimde beni iki koluyla yanına çekip sımsıkı sarılırdı. Hâlâ içinde küçük bir çocuk yatan kocaman bir çocuğun güçlü kollarıyla kucaklardı beni. Bana ihtiyacı vardı. Ve mutluluk verici bir duyguydu bu. Hatıra

çizginin diğer tarafına çekilse bile neşeyi hâlâ hissedebiliyorum. Fakat uzun sürmüyor. Bu gece felaketle sonuçlanacak.

Kollarını belimden çözüp ulaşamayacağı bir yere kaymış olmama rağmen Alice yastık yatağında mışıl mışıl uyuyor.

Yeterince uzak değilim.

Hiç kıpırdamadan, sessiz bir şekilde bu hissin içimden akıp geçmesine izin veriyorum çünkü Alice, Mick için koridor ışığını açık bıraktı ve Dolly şu anda yüzümü görebiliyor.

Muhtemelen böylesi daha iyi. Bu duygular serbest kalırsa ne yaparım bilmiyorum.

Uzun bir süre Mick'i beklemiştik. Alice'in iPad'indeki tüm televizyon programlarını izleyerek sıkılıp yorulana dek bekledik.

"Jölemi istiyorum," dedi küçük kız sonra.

Ona sorun olmadığını söyledim. Bize jölemizi getirebileceğini ama Mick için ayırdığımız misket limonlu jöleyi onun görebileceği bir yere bırakması gerektiğini söyledim. Sonunda eve geldiğinde canı tatlı isteyebilirdi.

Bana karşılık verirkenki yüzü hâlâ gözümün önünde, "Hayır!"

Çekingen Surat ifadesiyle, baş kaldırırcasına konuşuyordu.

Sonra devam etti, "Onu attım."

"Ne? Neden?" diye sordum çünkü tek düşünebildiğim buydu. Nefret duygusu aniden geri geldi. Şiddetlendi. Her bir zerremi ele geçirdi ve dışa vurarak elimin ayağımın titremesine neden oldu.

"Çünkü eve gelmedi, bu yüzden jöleyi hak etmiyor," dedi.

"Alice, bu yaptığın hiç hoş değil!" Parmaklıkların arasından uzanıp onu şiddetle sarsmaya çok yaklaşmıştım. "Git ve onu hemen al. Çöpten çıkar ve bana getir!"

Saçma bir istekti. Jöle, sabahtan kalan tavuk ve kahve artıklarının ve kim bilir daha nelerin arasında dağılmış olabilirdi. Yine de ona ihtiyacım vardı. Onu bana getirmesine ihtiyacım vardı.

Fakat sonra, "Orada değil. Kokusuna bile dayanamıyorum," dedi.

"Onunla ne yaptın?" diye sordum, dilim damağım kururken.

Çekingen Surat cevap verdi ve tek kaçış planım gözlerimin önünde kuş olup uçtu.

"Lavaboya döktüm."

Alice kaçma şansımı yok etti. Bunu, limon aromalı şeylere karşı duyduğu anlamsız nefret yüzünden ve nefretinin boyutunu gösterecek şekilde yaptı.

Başka bir koşulda olsa onun hareketlerini umursamayacak olmamın bir önemi yok. Yaptıklarını bana neye mal olacağını bilmeden yapmış olmasının da bir önemi yok.

Tüm bunlar ironik geliyor. Limon aromalı şeylere olan nefretinin ona nefret beslememe sebep olması. Bu duyguyu gerçekten ilk kez onu bastırma yeteneğimin erişemeyeceği derinliklerde hissediyorum. Nefret iliklerime işlemiş hâlde. Zihnimde. Kalbimde.

Bense ona ulaşamayacak kadar yorgunum. Bununla savaşamayacak kadar yorgunum. Bir çocuktan nefret ediyorum.

Doğru düzgün düşünmekte zorlanıyorum. Bir planım vardı, şimdiyse yok. Aklımda yeni planlar şekilleniyor fakat çok fazla bilinmeyen var.

Nerede olduğumuzu ve o çitin ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Onun ne kadar uzakta olduğunu ve ben oraya, dökülmüş yaprakların altında bıraktığım deliğe ve aletlere geri dönmek için koşarken beni yakalayıp yakalayamayacağını bilmiyorum.

Aletler hâlâ orada mı onu bile bilmiyorum. Ama yine de mutfaktan bir bıçak daha alabilirim. Belki daha fazla makas da vardır.

Planı adım adım düşünüyorum. Alice'i parmaklıkları açmaya ikna etmem gerekecek. Botları bulmam gerek, belki bir de ceket. Geceleri hava hâlâ soğuk oluyor. Bu sefer ormanın içinden geçebilirim, garaj yolunun aşağısına doğru değil de çitin sağ tarafına doğru. Gerçi... Ya çiti kesip aletleri sakladığım yeri geçip gidersem? Yeni bir delik açabilirim.

Hayır, hayır, hayır.

Onun yeterince uzakta olduğundan emin olamazsam bu plan işe yaramaz. Gittiğimi görecek. Bilecek.

O karanlık odaya geri dönemem. Daisy Alice Hollander'ın gittiği yere gidemem.

Kalmalı ve bir çocuğa karşılık diğerini –kızımı– korumak için iyi bir ikinci anne olmalıyım. Nicole'ü korumak için.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp kulağımın etrafından yastığa düşse de yüzümü sakin tutmak için savaşıyorum.

Hareketsizlik zihnimi kaosa sürüklüyor.

Nicole.

Eskiden şanlı bir savaşçıydın. Hiç dile getirmemiş olsam da seni böyle görürdüm. Sırf ben aklına soktuğum için bir şey olmanı istemedim. Kendi annem bana öyle yapmıştı.

Sen akıllı bir kızsın, Molly. En güzel kız değilsin ama zekisin. Bunu güzel olan diğer kızların önüne geçmek için kullanmalısın.

Belki bu sözleri duymak yararıma olmuştur. Çok çalıştım ve bir kariyer edindim. Ve John bana hep benimle ilgili en sevdiği şeyin bu olduğunu söylerdi.

Şimdi kocamın bir zamanlar beni sevdiğini hatırlıyorum. Nasılını bilmiyorum ama öylece oluvermişti ve olağanüstü bir histi. Oysa şimdi bu olağanüstü his yerini ıstıraba bıraktı.

Kendime, terazide onun kefesi ağır bastığı için beni sevmekten vazgeçtiğini söylemek kolay olurdu. Yaşlandığımı ve daha az çekici olduğumu. Çalışmayı bıraktığımı, artık ilginç olmadığımı. Benim kefeminse bu şeylerin ağırlığını kaybederek yukarı tırmandığını.

Ama bu bir yalan olurdu. Yaptığım şeyi taşıyabilecek bir kefe yok.

Dudaklarımın aralandığını, gözyaşları süzüldükçe havayı içime çektiğimi hissediyorum. Tuzun tadını alabiliyorum.

Yıllar sonra ilk kez o tartışmayı duyuyorum. O zaman kaybettiğim ve her zaman da kaybedeceğim tartışmayı.

Hayır, o köşeden dönerken hız yapmıyordum. Yavaşlamış-

tım, tabii ki yavaşlamıştım çünkü garaj yolu köşeyi hemen dönünceydi.

Hayır, yapabileceğim başka bir şey yoktu. Gözlerim yoldaydı. Ellerim de direksiyonda. Radyoyu ayarlamıyordum, telefonumu kullanmıyordum ya da kahveme uzanmıyordum.

Hayır, o frenlere daha sert basamazdım! Adli rapor tüm bunları doğrulamıştı. Lastik izleri. Hava yastığı. Tekerleğin yoldaki nesneden uzağa dönüşü. Çocuktan uzağa. Benim çocuğumdan. Annie'mden.

On beş santim daha dönebilseydim onu sıyırabilirdim. Posta kutusuna, şimşir ağaçlarına ve çiçek tarhına çarpardım. Ama tekerlek belli bir yere kadar döndü.

Sadece on beş santim daha.

Ağzı olan konuşuyor. Adım adım ilerle demenin de ötesinde şeyler söylüyorlar. Sorular soruyorlar ve seni cevaplamaya zorluyorlar. *Bir uçakta koltuğunu başkasına versen ve uçak düşse bu senin suçun mu olurdu? Ya da bir silah patlasa, sen eğilsen ve başka biri vurulsa?*

Suçluluk duygusu bir mantık çerçevesine oturtulamaz.

Ama sen ona hayat verdin.

Evet ama sonra onu öldürdüm.

Onu öldürdüm.

Onu öldürdüm.

Bu his hiçbir zaman kaybolmuyor. Tanrım, bana yardım et. Aklımdan hiç çıkmıyor.

Beklediğin değerleri karşılayamadığım için üzgünüm, John. Sana layık olmadığım için.

Sana öfke aşıladığım için üzgünüm, Evan. Âdeta gözeneklerimden sızıyor. Sana da bulaşacağını bilmem gerekirdi.

Ve Nicole, benim korkusuz savaşçım. Her şeyin vardı! Güzel, güçlü ve zekiydin. Dünyayı görülmeye değer ve fethedilmesi gereken bir şey olarak gören o muhteşem ilk çocuktun. Şimdiyse bir kılıç ve kalkanın arkasına sığınıyorsun ama düşman yine de senin için geliyor. Seni yok etmek için. Seni de öldürmek için.

Ben nefes nefese kalırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Daha fazla saklayamıyorum. Hapishanemde bir çıkış yolu göremeden yatarken sessiz gözyaşlarım şimdi hıçkıra hıçkıra ağlamaya dönüşüyor. Teslim olmak zorunda bırakılıyorum. Ve duygular hücum ediyor. Hepsi geliyor ve korunaksız kapılara dayanıyor.

Nicole.

Garaj yolunda dururken yüzünü görüyorum. Kız kardeşin yolda yatarken ona bakan yüzünü görüyorum. Neler olduğunu anladığında yüzünü görüyorum.

İçindeki savaşçının galip gelmesi için dua ettim. Kapıldığımız bu keder fırtınasında seni taşıyacak gücüm yoktu. Ve suçluluk duygumuzda.

Bu gece uyumayacağım. Ve uykusuzken Mick'le savaşacak gücüm olmayacak. Aklım da yeni bir plan yapacak kadar işlemeyecek.

Gözyaşlarım dinmiş olsa da panik duygusuna ket vuramıyorum.

Yakın zamanda bir mücadele olacağına dair bir kanıt yok. Acil bir plana gerek yok.

Ve yine de işte burada. O panik.

O zaman doğrulup oturuyorum. Kamerayı, Dolly'yi önemsemiyorum. Alice'i uyandırmayı önemsemiyorum. Oturuyorum çünkü beynime hücum edip bu kaosa neden olan kan akışını değiştirmem gerekiyor.

Her şeyin durulmasına, kendine gelmesine izin veriyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Ancak bu his gitmek bilmiyor.

İçgüdülerimin, son on beş gündür hissettiğim duyguların dümene geçmesine izin veriyorum.

Mick o gece beni aldığında neşeliydi. Neredeyse heyecanlıydı. Planı işe yaramıştı. Takip etmeleri ve zamanlaması. Beni bu eve çekmek için Alice'i kullanması.

Ardından, Alice'e iyi davrandığım ve ormana gittikten sonra eve döndüğüm için umutlandı.

Sonra o telefonu almaya çalıştım ve benimle boğuşup beni o

odaya sürükledi. Gözlerinde, bu fiziksel şiddetten doğan heyecan dolu bir ifade vardı. O anda yalnızca bedenim üzerinde değil, aynı zamanda duygularım üzerinde kurduğu hâkimiyetten de doğan bir heyecan. Koridorun sonundaki o karanlık odaya her gelişinde içimde korku ve rahatlama uyandırdı.

Ama sonra Nicole geldi ve Mick onu kasabada gördü. Ona ölen karısını hatırlattı ve bu düşünce aklına girdi. İçine işledi.

Yine de bize biraz zaman verdi. Bana ve Alice'e. Ama aynı zamanda bana ve kendisine. Değişmemi izledi. Karşısında durmamı, Alice'le oturmamı izledi. Bizimle yatakta yattı. Beni istemeye çalıştığını biliyorum. Ancak umut hayal kırıklığına dönüştü. Yeterli değildim. Yeterli olamadım.

Şimdiyse bir şeyler planlıyor. Benden uzak durmasından, ancak yemek konusunda hoşgörü göstermesinden anlayabiliyorum. Beni ve Alice'i yatıştırmak için ufak iyilikler yapıyor.

Artık hakikati kabul etmem gerek. Nesnel kanıta ihtiyaç duymadan içten içe bilinen türden bir hakikat bu.

Alice'in parmaklıkların diğer tarafında kıvrandığını görüyorum. Küçük kolları bedenim için uzanıyor. Küçük bir ahtapot gibi. Yere yatıp onları bedenime sarmasına izin veriyorum.

Bunu hissedebiliyorum.

Hakikati.

Mücadele yaklaşıyor.

30

ON BEŞİNCİ GÜN

Gün, göz açıp kapayıncaya kadar geceye dönmüş gibiydi.

Reyes'le birlikte hemen öğleden sonra Laguna'ya geldiler.

Nic sesini duymamak için babasıyla mesajlaştı. O gün West Cornwall'da yaptığı kaçamak ve kredi kartı harcamasıyla ilgili öğrendiklerini bilmesini istemiyordu. Mesajda ona Kurt Kent ve Edith Moore hakkında bildiklerini anlattı. Babası da ona özel dedektifinin bu bağlantıyı araştırdığını yazdı. Reyes karakoldaki Bayan Urbansky'yi aradı ve Abel Tepesi Yolu'ndaki mülkün faturaları hakkında bilgi istedi. Şef Watkins'in nerede olduğunu sordu, onunla konuşması gerektiğini söyledi.

Sonra Nic'in eve gitmesi konuşuldu ama Nic reddetti.

O zaman burada kal.

Reyes ısrar etti. Booth'un dairesinde yaşananlardan sonra onun yakınında, barın karşısındaki caddede ya da Edith Moore'la olan o fotoğrafı telefonunda gördüğünde ifadesinden bir çıkarım yapmış olabilecek Kurt Kent'in yanında olmasını istemiyordu.

Burası daha güvenli.

Onu bir odaya yerleştirdi, sonra Hastings'e gidip handan eşyalarını aldı. Nic ona anahtarını verdi. Devasa ahşap anahtarlığı olan anahtarı. Reyes birkaç saat sonra döndü ve bara gittiler.

Watkins ortalarda yok, diye bildirdi Reyes. *Ne karakolda ne de evde.*

Bayan Urbansky adamın izinli olduğunu söyledi. Cep tele-

fonuna cevap vermemişti ve Reyes, Bayan Urbansky'nin polis telsizinden izini sürmesini sağlayarak adamı tedirgin etmek istememişti. Şef'le yüzleşmek için yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Fakat Nic için haberleri vardı. Bir de belge getirmişti. Belediye binasındaki tapu kayıtlarından Abel Tepesi Yolu'ndaki bir mülke ait tapunun kopyası.

Bu bir şirket. Booth'un dediği gibi bir grup yatırımcı, diye açıkladı. *Bir holding.* Yatırımcıların isimlerini bulmak için eyalet sekreteriyle birlikte kayıtları araştırmaları gerekecekti. Reyes, o zamanlar burada yaşamadığını ancak binaları suçlular için bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesine dönüştürmekten söz edildiğini hatırladığını söyledi. Booth bunu da söylemişti. Bu plan hiç gerçekleştirilmemişti ama bu dikenli telli çiti açıklıyordu. Aynı şirketin Gas n' Go'nun da sahibi olduğunu söyledi.

İnternette hiçbir şey yoktu. Şirket artık faal değildi. Ancak bu mantıklıydı, Booth ona yatırımcıların muhtemelen mülkü yalnızca vergi meselesi yüzünden elden çıkarmadıklarını söylemişti.

Reyes ve eyalet polisi kırmızı tuğlalı binaları aramışlardı fakat ustabaşının bir zamanlar yaşadığı evi aramamışlardı. Aynı arazinin parçası olduğunu bilmiyorlardı. Ayrı bir garaj yolu vardı ama kayıtlı bir sokak adresi yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ama vardı işte.

Ve sonra...

Votka.

Reyes çocukluğundan ve o çocuğu öldürdükten sonra başına gelenlerden bahsetmişti. Nic de Annie konusunda ona güvenerek açılmıştı. Öğleden sonra akşama döndü.

Sanırım o yönden aynıyız.

Ve sonra...

Babama inanamıyorum...

Bunları düşünme. Bakalım başka ne bulacağız.

Ve sonra...

Kurt'ün bunu yaptığına inanamıyorum...

Bunu kişisel alma. Sadece para.

Ve sonra...

Senin için söylemesi kolay. Bir gece bir şey oldu – buraya ilk geldiğim gece.

Bardaki gece mi?

Evet.

Epey sarhoştun.

Bir şeyler yaşandı.

Hatırlıyorum.

Ne demek istiyorsun?

Arka tarafta. Sen ve Kurt.

Bunu nereden biliyordun? Sana söyledi mi?

Sonra bir sessizlik çöktü.

Sonrasında idrak etti.

Orada mıydın? Bizi gördün mü?

Reyes garsona işaret etti.

"Tazeleyelim," dedi. Sonra Nic'e döndü. "Sanırım şimdi ihtiyacımız olacak."

Nic karşı çıktı. "Hayır, hayır. Yapamam. Bana söylediklerinden sonra olmaz. Beni Kurt'le, herhangi biriyle, o şekilde gördüğüne inanamıyorum."

Reyes bardağında kalanları fondipledi. Sonra yüzü ciddileşti, Nic'in ifadesini ona geri yansıttı. Uzanıp elini tuttu. "Büyütülecek bir şey değil. Ne olmuş tamamen yabancı bir kasabada tamamen yabancı biriyle öpüştüysen. Olur böyle şeyler."

Bu, Nic'in yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. İyi ki votka var. Konuşma flört tadında bir şakalaşmaya dönüşürken babası da aklından uzaklaşıyordu.

"Yine de olmamalı. Böyle bir şey olmamalı. Ben böyle biri değilim." Sonra tekrar düşündü. "En azından eskiden değildim."

Reyes arkasına yaslanıp başıyla onayladı. "Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum."

"Bu pek mümkün değil," dedi Nic. "Son beş yıldır hayatım berbat hâlde. *Ben* berbat hâldeyim."

İçkiler geldi. Reyes kendininkini aldı fakat garsona Nic'in votka toniğini götürmesini işaret etti.

"Hayır, bekle." Nic, garson gitmeden önce içkiye uzanıp tepsiden kapıverdi.

"Bu hemen olmadı," diye açıkladı Nic. "Kız kardeşim öldükten sonra onun yokluğunu telafi etmek zorunda olduğumu hissettim, anlarsın ya? Aslında daha çok uğraştım. Daha iyi notlar aldım. Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı, gençlerin yaptığı şeyleri yapmayı bıraktım. Alışveriş yapmak, sinemaya gitmek, bütün gün internetteki aptalca şeyler hakkında mesajlaşmak. Ama uzun sürmedi."

"İçmeye o zaman mı başladın?"

"Evet. Tüm bunların, içki içmenin, erkeklerin bu rahatlamayı sağlaması çok garip, bilirsin. O an için yani. Fakat sonra durumu daha da kötüleştirdiğiyle kalıyor."

Reyes öne eğildi ve iki elini de avuçlarının arasına aldı.

"Dinle, Şef beni buraya getirmeden önce tam bir faciaydım. O çocuğu öldürdükten, işten ayrıldıktan sonra. Neredeyse ölmek istedim ama bunu yapacak cesaretim yoktu ve dahası... içimde yaşamak isteyen, benim hatam olmadığını ve yaşamayı hak ettiğimi fısıldayan sinir bozucu bir yan vardı ve o yanımdan nefret ediyordum."

Reyes'in söylediği her kelime Nic'in içinde yankılanıyordu.

"Biliyorum, gerçekten kendini öldürmeye çalışmıyorsun, suçluluktan kurtulmanı ve tekrar yaşamaya başlamanı söyleyen o sinir bozucu sesi öldürmek istiyorsun. İşte bunca içkiyle ve... erkeklerle... benim de öldürmeye çalıştığım şey bu."

"Kendini böyle aşağılamaya devam edersen belki o sinir bozucu ses sonunda çenesini kapatır ve suçluluğun içinde boğulmana izin verir."

"Evet," dedi Nic. "İlk kez içki içtiğimde artık bir şey hissetmemek için yanıp tutuşuyordum. Aslında ölmek istediğim de oldu. Yaşadığımız şehrin merkezinden geçen bir köprüden atlamak falan."

"Tanrım, Nic. Bu korkunç bir şey. Hiç kimseye söyledin mi? Kendini öldürmek istediğini? Köprüden atlamak istediğini?"

"Danışmana gözümü açtıklarını söyledim. Ama beni gerçekten anladığını sanmıyorum. Yaşamadıkça kimsenin anlayacağını sanmıyorum. İçimdeki bu doldurulmak isteyen ancak o günü yaşanmamış sayamadığım için asla doldurulamayan boşlukları tarif etmeye çalıştığımda söylediklerim onun için sadece kelimelerden ibaretti. Kız kardeşimi geri getiremiyorum. Şimdi de annem..."

Reyes onu kendine çekti. Saçlarını okşadı.

Sonra daha önce söylediklerini tekrarladı.

"Seninle ben aynıyız, Nicole. Söylediğin her şeyi anlıyorum."

Nic gözlerini kapatıp kendini bıraktı. Alkolün damarlarında akmasına, kanını ısıtmasına ve düşüncelerini bulanıklaştırmasına izin verdi. Kafasında çok fazla düşünce vardı ve hiçbirinden hazzetmiyordu.

Bu hariç. Reyes'in onun kafasına soktuğu bir düşünce hariç.

Seninle ben aynıyız.

Bu düşünceyi çok sevmişti, her ne kadar daha onlar masadan kalkmadan bu işin nereye varacağını bilse de.

31

ON ALTINCI GÜN

Sabah kaosla başlıyor. Bir matkap sesiyle. Sonra bir sessizlik çöküyor. Sonra ön kapı öyle bir kuvvetle açılıyor ki duvara çarpıyor.

Alice irkilerek doğrulurken parmaklıkların diğer tarafındaki kolları vücudumdan uzaklaşıyor.

Şaşkınlıkla bir çığlık atsa da hiçbir şey söylemiyor.

Şimdi oturuyorum ve Mick'in ona uzandığını, onu kollarına alıp benden uzağa götürdüğünü görüyorum.

Koridorda ilerliyorlar ve Alice, Mick'in omzunun üstünden bana bakarken sessiz.

Bu gördüğüm yeni bir surat. Bir daha görmek istemediğim için buna bir isim vermiyorum.

Sanki beni kaybetmek üzere olduğunu biliyormuş gibi dehşet dolu bir ifade suratındaki.

Bir nefes alıyorum çünkü kaos sona ermiş gibi görünüyor. En azından şu an için. Kalkıp yatağın öbür ucuna doğru yürüyorum. Bir şey beni oraya çekiyor. Artık sesler duymuyorum. Etraf sessiz.

Işık bir şekilde farklı, daha parlak ve daha keskin.

Şimdi görebiliyorum, ışığın neden değiştiğini görebiliyorum.

Mick tahtaya bir delik açmış.

Cam paneli aşağı kaydırıp parmağımla küçük deliğe dokunuyorum. Dışarıdan delinmiş. Serçeparmağımdan daha geniş değil.

Fakat ışığın girmesine izin verecek kadar geniş.

Ve dışarıyı görebileceğim kadar.

Delikten bakıyorum, garaj yolunun bir tarafını görebiliyorum ve odanın evin ön tarafına baktığını fark ediyorum.

İlk başta bana bu ışık armağanını verdiği için rahatlıyorum.

Ancak sonra başka bir düşünce geliyor aklıma. Az önce meydana gelen kaosla daha uyumlu bir düşünce.

Mick dışarıyı görebilmem için bu deliği açtı.

Ne görmemi istediğini bilmiyorum.

Fakat birden karanlık burnumda tütüyor.

32

ON ALTINCI GÜN

Nic uyandığında nerede olduğunu görünce irkildi. Doğruldu, gözleri yavaşça loş sabah ışığında seçilebilen şeyleri inceledi.

Sert beyaz çarşaflar. Kabarık bir yorgan. Kalın bej perdelerin arkasındaki karartma stor perde.

Banyo kapısının üzerindeki ısıtma ünitesinden sessiz bir uğultu duydu.

Nerede olduğu ve buraya nasıl geldiği hakkında bilgi kırıntıları taşıyan bir sis beynine sızıverdi. Akşamdan kalma. Çıplak. Yalnız.

"Hayır," dedi yüksek sesle. "Bu gerçek olamaz. Bunu yapmadım. Tekrar olmaz."

Çarşafı sıkıca etrafına doladı. Yatağından kovacağı kimse yoktu. Sarılacak kimse yoktu.

Şimdi elleri titrerken telefonuna uzandı. Saat neredeyse ondu. Bir şeye, birine ihtiyacı vardı.

Annesi gitmişti. Babası yalan söylüyordu. Ve dün gece ona kendini çok iyi hissettiren bu yeni adam, hem adam hem de votka şimdi ortalarda yoktu.

"Evan?" dedi sesi telefonda titreyerek. Tek dayanağı o kalmıştı.

"Nic? Sorun ne? Ne oldu?"

Kardeşinin adı, söyleyebildiği tek kelime oldu.

"Neredesin?" diye sordu Evan.

"Bir otelde. Şu kumarhanede. Annemin kredi kartını kullandığı yerde."

Kelimeler ağzından ağlamaklı çıktı. Evan'ın kafası karışmıştı.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Ev, sanırım annemi buraya kimin bıraktığını biliyorum. Başını alıp gitmiş olabilir."

Evan bir an sessiz kaldı. Fakat sonra...

"Umurumda değil! Yine de onu bulmak zorundayız. Yine de onu arayacaksın, değil mi?"

"Evet. Elbette. Arayacağıma söz verdim."

Yine sessizlik. Ona neden aradığını, kendi mezarını kendi kazdığını ve bundan kurtulabileceğini düşünmediğini söyleyemedi. Bu sefer değil.

"Evan?" dedi.

"Evet?"

"Sadece kendine hâkim ol, tamam mı? Aradığım için üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Sonra kapı çaldı ve Reyes'in sesi duyuldu.

"Müsait misin?"

Sonra yine Evan konuştu. Adamın sesini duymuştu.

"O da kimdi?"

Sonra Reyes devam etti.

"Hazır mısın?"

Nic yataktan fırlayıp koşa koşa banyoya gitti ve vücudunun etrafına bir havlu sardı. Evan'ın onu duymaması için telefonu eliyle kapatarak Reyes'e seslendi.

"Bir saniye..."

Sonra telefondaki Evan'a döndü, "Ben iyiyim. Gitmeliyim... Sadece sesini duymam gerekiyordu." Alelacele bahaneler uydurup telefonu kapattı.

Kapıyı açarken telefon hâlâ elindeydi.

Reyes elinde iki fincan kahve ve yüzünde yatıştırıcı bir gülümsemeyle karşısında duruyordu.

İçeri girerken onun havluya sarılı bedenini tepeden tırnağa süzdü.

"Günaydın," dedi. Kahveyi bıraktı ve onu kendine çekti.

Nic yüzünü adamın boynunun kıvrımına gömdü. Çaresizlikle ya da rahatlama hissiyle ağlamak istedi. Tüm bunlar sersemleticiydi.

Reyes önce Nic bırakana dek ona sarıldı. Sonra ona bir bardak kahve uzattı ve yatağa oturdu.

"İyi misin? Üzgün görünüyorsun. Dün gece olanlarla mı ilgili?"

Ona gerçeği söyledi. "Bilmiyorum."

Bu sefer de diğerleri gibi miydi? Kendine bir şekilde farklı olduğunu söylemişti.

Hoş ve şefkatli. Değil miydi? Hâlâ sıcak nefesinin taşıdığı yumuşak sesini duyabiliyordu. *Seninle ben aynıyız. Biz aynıyız.* Yatağa düşerlerken kulağına fısıldamıştı. Sonra sustu ve sadece ona dokunduğunda, öptüğünde ve kucakladığında bedeninin söylediği sözler duyuldu. Nazik sözlerdi bunlar. Sevgi dolu sözler. Sadece ilişkiye giren insanların değil, sevişen âşıkların sessiz sohbetiydi; başka bir insanın ölümünde oynadıkları rolle birbirlerine bağlanmışlardı. Çok az insanın anlayabileceği bir şeydi bu.

"Sorun değil," dedi Reyes ona. "Ben dışarıda bekleyeyim. Sen hiç acele etme. Giyin. Hazır olduğunda aşağı gel, sonra da kasabaya geri döneriz."

Reyes kapıyı kapayıp çıkınca Nic duş aldı. Giyindi. Reyes'in onun için bıraktığı kahveyi içti.

Bu sefer farklıydı, değil mi? Nasıl anlamazdı?

Hastings'e dönmeleri yarım saat sürdü, sonra Reyes'in tapu kayıtlarında bulduğu Abel Tepesi Yolu'ndaki araziye varmadan önce dolambaçlı yollarda on beş dakika daha geçirdiler. Sanki daireler çiziyorlarmış gibi gelmişti Nic'e.

"Tam bir orman ve mısır tarlası labirenti," dedi Nic.

Reyes başıyla onayladı. "Küçük bir kasaba ama kaybolmanın ne kadar kolay olduğuna şaşarsın."

Arabayı toprak garaj yoluna çektiler. Sonra metal bir bahçe kapısının önünde durdular. Her iki tarafta da üst kısmı sarmal dikenli tellerle kaplı uzun bir tel çit vardı.

Nic uzun bir süre ona baktıktan sonra arabadan indi.

Reyes de ona katıldı.

Kapıya gitti ve ardına kadar açtı. Bir tarafında çözülmüş bir zincir asılı olsa da kilitli değildi.

"Tuhaf," dedi Reyes. "İnsan neden kapıya kilit asmak için bu kadar zahmete girer de kapatmaz ki?"

Nic başını kaldırıp çite baktı, sonra tellerden birine dokundu. Küçük dikenleri hissedebiliyordu.

"Bu aynı çit!" dedi.

Reyes tekrar arabaya doğru yürümeye başladı. "Sanırım bu konuda haklıydın."

Arabaya geri döndüler ve uzun garaj yolunu takip ederek bir tepenin üstüne çıktılar. Bir evin ön verandasını biraz geçmişlerdi ki hemen durdular. Tıpkı Booth'un tarif ettiği gibiydi. Kısmi tadilat yapılmış eski bir çiftlik.

"Sen burada kal," dedi Reyes.

Nic itiraz etmedi. Reyes arabanın etrafından yürüdü fakat sonra camının yanında durdu. Nic camı indirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Nic.

Reyes eğildi ve ona bir öpücük verdi. Sabahtan beri ilk öpücükleriydi bu ve Nic'in daha fazlasını istemesine neden oldu.

"Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Nic.

Pencereden dışarı eğildi ve Reyes veranda basamaklarına doğru yürüyüp sonra ön kapıya giden basamakları çıkarken onu izledi. Reyes kapı zilini çaldı ve bekledi. Kapıyı tıklattı ve bekledi. Geriye bakıp omuz silkti. Tekrar çaldı. Kapıyı tekrar tıklattı. Bekledi.

Elini kılıfındaki silahının üzerine koydu.

Sonra kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı. Geriye döndü ve içeri gireceğini işaret etti. Nic onu başıyla onayladı ve arkasından kapıyı kapatarak evin içinde kaybolmasını izledi.

33

ON ALTINCI GÜN

Garaj yolunda bir araba sesi duyuyorum. Mick iki saattir yok. Alice bana yemek getirmek için bile gelmedi. Onun oyuncak odasında tek başına hem Hannah hem de Suzannah'yı seslendirerek oyun oynamasını dinledim. Birbirlerine ne dediklerini duyamıyorum ama uzak durması beni endişelendiriyor.

Kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Mick'in görmemi istediği şeyi görmek için delikten dışarı bakıyorum. Bundan kaçınmanın bir anlamı yok.

Sabahtan beri dışarıyı izliyorum ve planını çoktan kendi lehine çevirdim bile. Garaj yolunun ötesinde yeni silahımı görüyorum.

Bir sıra elma ağacı garaj yolunun kenarını çevreliyor. Bunlar olgunluğa erişmiş ağaçlar ve Mick bu eve yerleşmeden önce dikildiklerini tahmin ediyorum. Mülk bakımıyla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Elmalar günler, belki haftalar önce olgunlaşıp yere düştü.

Elma tohumlarında amigdalin bulunur.

Amigdalin siyanüre dönüştürülebilir.

Siyanür insanı hasta edebilir. Hatta ölümüne bile neden olabilir.

Bir süredir penceredeki deliğe gidip ağaçları inceliyor, yere düşen elmaları sayıyorum.

Onlara nasıl ulaşabileceğimi planlıyorum.

Şimdi arabanın tam benim görebileceğim kadar garaj yoluna yanaşmasını izliyorum.

Görüntünün beynime yerleşmesi biraz zaman alıyor. Ve sonra birden patlayıveriyor. Bir polis arabası.

Bir polis arabası!

Ayak sesleri duyuyorum. Alice geliyor. Hücremin parmaklıklarında duruyor. Beni görebilmek için ahşap kapıyı itiyor. Ona dönüp baktığımda yüzümdeki ifadeyi değiştiremeyeceğimi biliyorum.

Çaresizlik.

Başını sertçe iki yana sallıyor ve parmağını dudaklarına götürüyor.

Şşş! Bu sesi çıkarıyor. Tekrar delikten dışarı bakıyorum.

Dikkatli olmak zorundayım. Dolly'nin gözleri kötü bir anne olduğumu görmeden önce seslenmek için tek bir şansım olacak.

Mick'in ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum. Gittiğini duyduğumu düşünmeme rağmen hâlâ evde olabilir. Dönmüş olabilir.

Düşün, Molly! Düşün!

Memurun kapıyı açıp arabasından dışarı çıkmasını bekliyorum. Arabanın arkasından dolaşıyor ve onu gözden kaybediyorum. Ama sonra yolcu tarafına doğru yürürken sırtını görüyorum. Bir cam açılıyor. Bir kafa dışarı doğru eğiliyor. Bir kadın, sarı saçlarını görebiliyorum. Onu öpüyor ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum.

Buraya beni kurtarmak için gelmedi mi? Beni aramak için?

Doğrulup arabadan uzaklaşıyor. Şimdi dudaklarımı deliğe dayayıp yardım çığlıkları atmayı düşünüyorum.

Alice endişeyle metal çubuklara vuruyor.

"Dur!" diyor sessiz bir çığlık atarak.

Tekrar ona bakıyorum, sonra yardım çağırmaya hazır bir şekilde bir kez daha delikten dışarı çeviriyorum bakışlarımı.

Alice gidiyor. Ayaklarının evin ön tarafına doğru koştuğunu duyuyorum.

Memur geri dönüyor. Bunu yapmaya hazırım, başka tarafa bakmaya ve dudaklarımı ahşaba bastırmaya hazırım. Fakat sonra kadının yüzünü görüyorum. Sanırım gözlerim bozuldu. Ama gördüğüm şeyin gerçek olduğunu anlayacak kadar uzun bakıyorum.

Bakışlarımı kaçırmıyorum. Yardım çığlığı atmıyorum.

Çünkü arabadaki kadın benim kızım.

Üniformalı adam da Mick.

34

ON ALTINCI GÜN

Nic gözlerini eve dikti. Hiç hareket yoktu. Ses yoktu. Elma ağaçları garaj yolunu çevreliyordu ve de ormanı. Göz alabildiğine daha fazla ormanı. Muhtemelen çitin kenarına kadar devam ediyordu.

Sonra evde kimse yoksa evin sahiplerinin, şu New Yorklu yatırımcıların izini sürebileceklerini düşündü. Belki fırtınanın olduğu gece burayı kontrol etmesi için birini yollamışlardır. Siyah bir kamyonetleri vardır. Ya da gri. Ama bir kamyonet olmalıydı; Edith Moore'un annesinin bindiğini gördüğü kamyonet gibi.

Bu teorinin Şef Watkins'e, kamyonetine ve kırık stop lambasına nasıl uyduğu hâlâ bir soru işaretiydi. Fakat onu annesine götürene kadar her ipucunu takip edecekti.

Tekrar eve baktı ve arkadaki bir odaya açılan pencereyi fark etti. Tahtayla kapatılmıştı –fırtına yüzünden, diye düşündü– ancak çelik parmaklıklarla kaplıydı.

Tahtayla kapatılmış tek pencereye dikkatle baktı. Tuhaftı. Göze batıyordu.

Ve bir an için arkasında ne olduğunu merak etti.

35

ON ALTINCI GÜN

Kapı zilini, tıklatmayı ve beklemeyi duyuyorum. Sonra tekrar çalınıyor ve tıklatılıyor, ta ki nihayet kapı açılıp kapanana dek. Delikten dışarı bakıyorum ve Nicole'ün hâlâ o arabada olması için dua ediyorum. Hâlâ farkında olmaması için.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Küçük adımlar da peşinden koşuşturuyor.

Sonra kilit dönüyor. Parmaklık açılıyor.

Mick üzerinde polis üniformasıyla içeri giriyor. Sakin ve tereddütsüz.

Suratına, kendini beğenmiş ve az önce benim üzerimde kurduğu üstünlükle dolu bir ifade takınıyor. Tıpkı cep telefonunun mutfak tezgâhının üzerinde çaldığını duyduğum an olduğu gibi. Onun tutsağı olduğumu anladığım an.

Üniforma bazı anılarımı su yüzüne çıkartıyor. 7 Numaralı Otoyol'da bir yerde bir trafik çevirmesi vardı. Kasabanın adını hatırlamıyorum. John'un sigortamız konusunda endişelendiği için bunu ortadan kaldırmak amacıyla bir avukat tuttuğunu ancak şimdi hatırlıyorum. Ve cezanın memur tarafından işleme konulmadığını. Sanki hiç olmamış gibiydi. Şansımın yaver gittiğini sanmıştım.

Hız sınırını otuz kilometre aşmıştım. Bu ölmekte olan kasabalardan uzaklaşmaya, eve dönmeye çalışıyordum. Ne kadar hızlı gittiğimi fark etmemiştim.

Yüzünü inceliyorum ve o çevirmedeki adam olduğunu anlıyorum.

Beni ne zamandır tanıyor? Ne zamandır bunu planlıyor? O çevirme geçen bahardı.

Mick bir polis. Onun hakkında oluşturduğum tüm düşünceler şimdi önüme dökülüveriyor. Parçaları bu yeni bilgiyle uyumlu olacak şekilde birleştirmeye çalışıyorum.

Mick bir polis. Gerçek bir polis. Kayıtlara erişimi var. İnsanlara arabalarını kenara çektirebilir, tıpkı benim çektiğim gibi. Onlardan bilgilerini alabilir.

Başka? Kameralar. Gas n' Go'daki kameralar. Mick insanların gelip gitmesini izliyor. Plakalarını ve kredi kartlarını görebiliyor. Bu parçaların birbirine nasıl uyduğunu düşünüyorum – ne kadar mükemmel olduğunu. Nasıl bilgi toplayıp sonra istediği gibi kullanabileceğini.

Benzin istasyonundaki kameralardan her iki haftada bir perşembe öğleden sonraları geldiğimi biliyordu. Trafik çevirmesinde ehliyetimi ve ruhsatımı aldı. Ve oradan sonrası çocuk oyuncağıydı. Bütün hayatımın onun için güzelce sarılmış bir hediye gibi açılıvermesi bir Google aramasına baktı.

Buna karşı mücadele etmek istiyorum. Belki de öfkem sonunda onu alt edecek kadar büyümüştür diye düşünüyorum ama bu sanrı, elleri bileklerimi kavradığı anda ortadan kalkıyor. Fiziksel gücü inkâr edilemez.

Beni pencereye geri çekiyor. Cildimi sürtene kadar yüzümü tahtaya bastırıyor. Küçük kıymıkların derime batıp içeri girdiğini hissedebiliyorum.

"Bak," diyor sakince, üzerimde kullandığı güç vücudumda bir patlama etkisi yaratıyor.

Ben bana söyleneni yapıyorum. Delikten biricik kızıma bakıyorum.

"O artık elimde. Anlıyorsan başını salla."

Başımla onaylıyorum. Bana söyleneni aynen yapıyorum.

"Bence iyi bir anne olur, sence? Ve iyi bir eş."

Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Kendimi tutamıyorum.

"Çok güzel. Her santimi, çok, çok güzel. Ve bana âşık."

Beni bırakıyor ve yere düşüyorum.

"Anlıyorsan başını salla," diyor tekrar.

Bir kez daha bana söyleneni yapıyorum.

Elbette anlıyorum.

Alice'in sahip olduğu en iyi anne ben olmazsam kızımı alacak.

Fakat gerçeği de biliyorum.

Kızımın onu sevdiğini düşünerek hayal dünyasında yaşıyor. Paylaştıkları şey her neyse bu sabahtan sonra da devam edeceğini düşünmesi çılgınlık. Nicole güneş batmadan ondan bıkacak.

Ancak bunların bir önemi yok.

Mick onu yine de alacak. Ama önce beni öldürecek.

Tabii onu durdurmazsam.

36

ON ALTINCI GÜN

Kapı tekrar açılıp Reyes görünmeden önce sadece birkaç dakika geçmişti. Reyes bir kez daha omuz silkti, sonra arabaya doğru yürüdü.

"Burası terk edilmiş görünüyor. Isıtma yok. Su yok. Emin olmak için tüm odaları kontrol ettim ama içeride birinin yaşadığına dair bir belirti yok."

Nic tekrar eve baktı.

"Bu yerin hikâyesini öğrenmeliyiz."

"Öğreneceğiz," dedi Reyes. Sonra onu tekrar öpmek için eğildi.

Arabayı çalıştırıp öne doğru sürdü.

Nic son bir kez geriye baktı, ahşap ve metalle kapatılmış olan pencereye.

"Penceresi tahtalanmış odayı gördün mü? Dışında metal çubuklar var."

"Evet," dedi Reyes. "Garip, değil mi? Ama içerideki pencere kırıktı. Belki de camı değiştirmek için para ödemek istemediler. Dedim ya, bir süredir burada kimse yaşamamış."

Bahçe kapısından geçtiler. Reyes durdu. Arabadan indi.

"Sadece kapatacağım. Bulduğumuz gibi bırakalım. Muhtemelen arama izni olmadan gelmemeliydim."

Nic onu izlemek için arkasını dönmedi fakat yan aynadaki görüntüsü gözüne çarptı.

Reyes kapıyı kapattı.

Fakat sonra zinciri kapıya geçirdi –ki onu bu şekilde bulmamışlardı– ve doğru sayı olacağını biliyormuş gibi üç kez doladı. Sonra başka bir şey yaptı.

Nic'in nefesinin kesilmesine neden olan bir şey.

Bir direğin arkasından bir asma kilit aldı –sanki zincirlerin kaç kez dolanacağını bildiği gibi kilidin de orada olacağını biliyormuş gibi– ve onu zincirin halkalarından geçirip kilitledi.

37

ON ALTINCI GÜN

Arabanın uzaklaşmasını izliyorum. Adamın, canavarın, kızımla birlikte uzaklaşmasını izliyorum.

Şimdi, hapishane parmaklıklarımdan daha çok çıngırtı geliyor. Alice, Üzgün Surat'ıyla orada duruyor.

"Buraya gel," diyor.

Beni teselli etmek istiyor. Sabah yaşanan bu kargaşa, bu şiddet onu acıktırdı.

Hareket etmiyorum. Edemiyorum.

"Buraya gel!" diye talep ediyor ve Kızgın Surat'ın belirdiğini görüyorum. Odanın köşesindeki kamerayı işaret ediyor ve bana gözünün üzerimizde olduğunu hatırlatıyor.

Gerisini söylemesine gerek yok. Kızımın elinde olduğunu. Eğer uslu durmazsam onu alıp beni öldüreceğini.

Parmaklıklara kadar yürümeyi başarıyorum. Tahta kıymıklarının girdiği yerler acıyor.

"Otur," diyor Alice. Üzgün Surat geri dönüyor. Şu anda değişken bir ruh hâlinde ve onu sakinleştirmem gerekiyor. Benimle empati kurması, beni rahatlatması için onu beslemeliyim.

Bu yüzden oturuyorum.

"Bana ellerini ver," diye talep ediyor.

Ona ellerimi uzatıyorum.

Onları sıkıca tutuyor ve yanağını onlara bastırıyor.

"O yeni anneye mecbur kalırsam sana ne olacak? Ya senin

kadar iyi bir anne değilse? Ya senin sadece beni sevdiğin gibi o kadın da sadece onu severse?"

Ağlamaya başlıyor, beklediğim gibi empati gözyaşları dökü-yor ve sakinleştiğini hissedebiliyorum. Ellerimi ıslak küçük yüzüne bastırıyor ve ellerime ağlıyor.

"Endişelenme," diyorum ona. "Daha iyi olacağım. Onu mutlu edeceğim, böylece yeni bir anne gelmesine gerek kalmayacak."

Sanki gökyüzünün mor olduğunu söylemeye çalışmışım gibi bakıyor bana. İkimiz de Mick'in ne istediğini biliyoruz.

Nicole'ü istiyor.

Ama kendime bu evde güç sahibi olan tek kişinin Mick olmadığını hatırlatıyorum.

Fiziksel gücü olabilir. Metal parmaklıkları. Kilitleri, anahtarları ve Dolly'nin gözleri. Ama bende de o elmalar ve içlerindeki minik tohumlarda onu yok etmek için ihtiyacım olan her şey var.

Alice'in benim varlığımla kendinden geçmesini izlerken aklıma başka bir şey geliyor. Güçle ilgili bir şey.

"Hiç elmalı kek denedin mi?" diye soruyorum ona. Bana merakla bakıyor. Sanki kulağa lezzetli geliyormuş ve birlikte yapacağımız bir şeymiş gibi. Ve düşünüyorum, Mick kızımı almış olabilir. Ama onunki de bende.

38

ON ALTINCI GÜN

"Bir şey çıkmadığı için üzgünüm," dedi Reyes kasabaya dönerlerken Nic'e.

Nic'in kafası karışmıştı. Beş dakika önce tamamen farklı bir şey söylemişti.

"Yatırımcıları bulmaya ne oldu? Ya kamu hizmetleri şirketleri? Burayı kontrol eden birileri var mı diye soruşturacağımızı sanıyordum. Bahçe kapısını açık bırakmışlar, değil mi?"

Nic az önce Reyes'in ayrılırken zincirleri kilitlemesini izlemişti. Şimdi de davranışlarında ani bir değişim vardı. Dikkati dağılmıştı, sanki aklı o anda meşgulmüş gibi, az önce ona ne dediğini bile hatırlayamıyordu.

"Bence boşa uğraşmış oluruz. Bunu duymak istemediğini biliyorum," dedi Reyes. "İçerisi soğuk ve karanlıktı. Ne su ne elektrik ne de başka bir şey vardı. Ve o kırık cam... İstersen yine de kontrol edebiliriz ama oradan bir şey çıkmayacak. Çit, inşa etmek istedikleri tımarhane yüzünden orada. Güven bana," dedi. "Polis olan benim, biliyorsun." Hafif bir kahkaha attı.

Nic afallamıştı. Şimdi işler çok hızlı ilerliyordu. Bu eve gelme sebepleri neydi? Çünkü kimse kontrol etmemişti. Çünkü kimse burada olduğunu bilmiyordu. Oysa şimdi kontrol edilmişti ve annesinden hiçbir iz yoktu. Reyes üstünde durmamakta haklıydı.

"Peki ya Şef Watkins?" diye sordu Nic.

"Merak etme. Onunla ilk fırsatta konuşacağım. Ve hâlâ baba-

nın West Cornwall'da yaptığı kredi kartı harcamasını öğrenmem gerekiyor."

Nic tüm bunları sindirmek için kendine zaman verdi.

Aklını kaçırmıyordu. Reyes, onu bütün gece kollarında tutan, kahvesini getiren ve bu eve getiren adamdı. Sonunda muhtemelen onun zararına olacak olsa da Nic'e Şef Watkins'ten bahsetmişti. Ve babası hakkındaki gerçeği öğrenecekti.

"Teşekkür ederim," dedi Nic.

"Peki sen ne yapacaksın? Nereye gitmek istersin?"

"Otele sanırım. Bilmiyorum. Nereye gitmeliyim? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Sesi ne kadar acınası geliyordu, kendine bile. Ama böyle hissediyordu işte.

"Bence babanla işleri yoluna koymalısın."

"Evet."

"Sence kim? Şu diğer kadın?"

Nic'in şüpheleri vardı. "Boşanmış bir büro müdürü var. Aynı yaştalar. Daha genç birini aramazdı. Şey gibi birini isterdi..."

"Annen," diye tamamladı Reyes onun düşüncesini. "Anlıyorum. Kız kardeşini kaybettiği gün onu da kaybetti. Bu hissi geri kazanmak istemesi mantıklı. O kadar sevdiğin birini kaybettiğinde, tıpkı onun gibi birini istiyorsun. Çünkü o kişinin kalbinin arzuladığı türden biri olduğunu ve başka hiçbir şeyin bu arzuyu tatmin etmeyeceğini biliyorsun."

Nic şimdi merakla onu inceledi.

"Âşık olduğun birini mi kaybettin?"

Reyes daha dik oturdu. Yüzü seğirdi. Nic belli ki onun bamteline basmıştı.

"Üzgünüm," dedi. "Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil."

Fakat soruya cevap vermedi.

Laguna'ya vardıklarında Reyes arabayı kaldırıma yanaştırdı. Ona orta konsoldan bir parça kâğıt ve bir kalem uzattı.

"Al bunu. Bana bir iyilik yapıp babanın tam adını yaz. Ara-

basının markasını ve modelini. Nerede çalıştığını. Büro müdürünün adını. Bunu senin için araştırmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

"Bilemiyorum..."

"Sen sadece yaz ve sonra bu konuda bir şeyler yapmamı istersen beni ara. Senden haber bekleyeceğim, söz."

Nic bilgileri yazdı ancak kalemin her darbesinde babasının sırtına bir bıçak saplıyormuş gibi hissetti.

"Seninle yukarı çıkmamı ister misin?" diye sordu Reyes kâğıdı katlayıp cebine koyarken.

"Hayır, ben iyiyim. Sonra gelecek misin?" Yalnız kalmak istemesi fakat aynı zamanda bundan ödünün kopması çok tuhaftı.

"Elbette," dedi. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Sonra, arabadan inerken ve adamın uzaklaşmasını izlerken Nic'in duyduğu endişe kayboldu. Sonra da o evin şimdi kilitli olan bahçe kapısını hatırladı.

Sevip kaybettiği ve yerini doldurmaya çalıştığı bu kadın da kimdi? Belki de onunla doldurmaya çalışıyordu o boşluğu.

Lobiye yürüdü, barın mide bulandırıcı tatlı çağrısının ve orada onu bekleyen anlık rahatlamanın kokusunu aldı.

39

ON ALTINCI GÜN

Siyanür.

Bunu sekizinci sınıf kimya derslerinden birinde öğretmiştim.

Ben yerde oturup Alice'e ödevinde yardım ederken saatler geçiyor. Kızım için çok üzgünüm ama hayat devam etmeli. İyi bir anne olmalıyım.

Bana neyin önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim, Alice.

Parmaklıkların diğer tarafında matematik problemi çözüyor. Bağdaş kurarak oturuyorum ve yıllar önce siyanür hakkında öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. İfademi sabit tutuyorum çünkü Dolly'nin gözlerinin şu anda çok dikkatli izlediğine şüphe yok.

Küçük dozlarda alındığında vücut siyanürü idrarla atılabilen tiyosiyanata dönüştürür. Daha büyük dozlarda alındığındaysa hücrelerin oksijen kullanmasını engelleyerek ölmelerine neden olur.

Kalp, akciğerler ve merkezi sinir sistemi en kolay etkilenenlerdir. Belirtiler arasında nefes darlığı, kusma, baş dönmesi, hâlsizlik ve kafa karışıklığı görülebilir. Nöbetler. Kalbin aniden durması. Ölüm.

Elma tohumları insan bağırsağındaki enzimlere maruz kaldığında siyanüre dönüşen amigdalin maddesini içerir. Amigdalinin salınması için ezilmeleri veya çiğnenmeleri gerekir. Yetiş-

kin bir adamı öldürmek için binlerce elma çekirdeği gerekebilir. Acaba onu hasta etmek için kaç tane gerekir?

Zamanı boşa harcamıyorum. Yaklaşmakta olan paniğe kapılma iznini kendime vermiyorum. Cildimdeki kıymıkları çıkardım ve Alice'in banyosunda bulduğu merhemi sürdüm. Sabah yaşanan dehşetin teriyle sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi değiştirdim. Duş aldım. Ve dökeceğim son gözyaşını da döktüm.

Siyanürü düşünüyorum. Aynı zamanda Nicole'ü de düşünüyorum çünkü zaman geçiyor.

Onu bu kasabaya geri getirecek sadece iki şey var. İlki bir erkek. İkincisi benim. Kızımı tanıyorum. Acısını anlıyorum. Bir erkek onun dikkatini uzun süre çekmez. Gazetede dört günü burada geçirdiği yazıyordu. Bu onun sarhoş olup bir adamla tanışması için yeterince uzun bir zaman. Mick gibi bir adamla. Muhtemelen arama çalışmalarına katılmış bir polisle. O ilk birkaç günü hatırlıyorum. Mick'in nasıl gelip gittiğini. Ve şimdi... Nic belki de onun için geri döndü. Ama uzun sürmeyecek.

Dışarıdaki elmaların üzerindeki çürük deri misali onu üzerinden sıyırıp atacak. Harika biri olsa bile. Mükemmel olsa bile. Ona sevgi gösterse bile. Özellikle de sevgi gösterirse. Nic sevgi görmeyi kabul edemez. Hiç kimseden.

Ah, acısını öyle iyi anlıyorum ki.

Bu da onun kalması için geriye tek bir sebep bırakıyor. Ben. Beni bulmak.

Evan'ın okuluna gittiğim sabah bana söylediği sözleri hatırlıyorum. Onları söylerkenki yüzünü hatırlıyorum ve ağzından çıktıkları gibi kalbime hızla saplanışlarını.

Senden nefret ediyorum! Ama bu sadece başlangıçtı. Ufak bir darbe. Fakat sonra devamı geldi. *Kız kardeşimi öldürdün!* İlk büyük darbe ve sonra tekrar devam etti. *Kendi çocuğunu öldürdün!*

Kızımı tanıyorum. O makus günden beri kendi payına düşen suçluluğu sırtlanıyor. Telefonuna cevap vermemek. Annie'yi arkadaşının evine götürmemek. Kız kardeşi garaj yolundan aşağı koşarken zamanında orada olmamak.

Şimdi de bu. Onlardan uzaklaşmama neden olduğuna inanıyor. Sadece ondan değil, Evan ve John'dan da. Bu düşünce kararlı ifademi neredeyse bozuyor. Bu düşünce, kanın suratıma akın etmesine ve sıyrıkların etrafının sızlamasına neden oluyor.

Evan. John. Nicole. Hayatım.

Bu uzun saatler boyunca olasılıkları düşündüm. Mick'in benim hakkımda nasıl bilgi sahibi olduğunu biliyorum. Gas n' Go'daki kameralar. Trafik çevirmesi. Annie'nin ölümü nedeniyle internette çok fazla bilgi var.

Fakat sonra ailem beni aramaya geldi ve her şey değişti. Artık Nicole'ü istiyor.

Onu neden buraya getirdi? Onu görebilmem için neden o deliği açtı?

İnsan doğasını, mantığı alt eden ihtiyaç duygusunu biliyorum. Ergenliğin doruğunda olan çocuklara ders vermek bana şu anda kullandığım bu aracı kazandırdı. Mick, ne yaptığını bilmemi istiyordu. Elinde nasıl bir güç olduğunu. Buna ihtiyacı vardı.

Bunu o kadar çok istedi ki bu istek, benim yapabileceklerimden duyduğu korkuyu gölgede bıraktı.

Ya da belki bir annenin çocuğunu korumak için nasıl var gücüyle savaşacağını bilmiyor. Belki de bunu hiç öğrenmemiştir.

Her halükârda ergen bir çocuk gibi beni yanlış değerlendirdi. Onun gücüne boyun eğmeyeceğim. Kızıma elini sürdüğü zaman uslu durmayacağım.

Alice başını kaldırıyor.

"Bunu çözemiyorum!" diyor. Kızgın Surat burada.

Kâğıdı parmaklıkların arasından itiyor ve nerede yanlış yaptığını görüyorum.

"İki negatif, pozitif eder," diye hatırlatıyorum ona.

Kâğıdı geri veriyorum. Onu alıp soruyu çözmeye devam ediyor.

"Ödevini bitirdiğimizde bir fikrim var," diyorum.

"Şşş!" diye emrediyor.

Öyle olsun, Alice. Ama fikrim hakkında konuşacağız. Bahçe-

deki elmalar hakkında. Düşmüş ve çürümeye başlamış olanlar hakkında. Seninle birlikte Mick için nasıl özel bir tatlı yapacağımızı ve dışarı çıkmak için Dolly'nin gözlerinin etrafından nasıl dolaşacağını, nasıl maskeni takıp bulabildiğin kadar çok elma toplayacağını konuşacağız.

Belki bir gün mutlaka öleceklerini bilerek çocuk sahibi olduğum için bencildim. Belki de bunun için acı çekmeyi hak ediyorumdur. Bugüne dek çektiğimden daha fazla.

Ancak ilave ceza beklemek zorunda kalacak. Çünkü bugün dediğim şeyler hakkında konuşacağız.

Bu şeyleri yapacağız.

Ve kızımı kurtaracağız.

40

ON ALTINCI GÜN

Dışarı çıkıp bardan uzaklaşmak büyük irade gerektirmişti. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Araba kullanması ve kafasındaki can sıkıcı düşünceleri bir kenara itmesi gerekiyordu.

Reyes; onu gerçekten anlayan, azap çeken bir ruh – onu kendinden kurtaracak kadar güçlü olması muhtemel kişi.

Reyes; kadınları, Nic'in erkekleri kullandığı gibi kullanan yaralı adam – ve zaten çaresizlik içinde çırpınan Nic'i bir de kendi çaresizliğine sürükleyebilecek biri.

Nic'in farkı anlaması imkânsızdı. İki günde anlayamazdı. Tüm yaşananlar göz önüne alındığında bu mümkün değildi.

Annesinin arabasını önceki gün park ettiği yerde buldu. Nereye gittiğinden emin değildi. Hastings'e gitmeyecekti. Eve de dönmeyecekti.

Telefonunu ve biriken mesajları kontrol etti. Üçü babasından gelmişti ve hepsinde aynı şey yazıyordu. **Ne zaman eve geliyorsun? Eve gel, tatlım. Neredesin? *Eve dönmen gerek.***

Bir tane de Evan'dan gelmişti. **Onu buldun mu? Neler oluyor?**

Dikkatini en çok dağıtan babasından gelen son mesaj oldu. **Edith Moore, aslında Edith Bickman. Moore erkek arkadaşının soyadıymış. Muhtemelen dört yıl önce Hastings'teki barda çalıştığı gerçeğini gizlemek için bunu kullandı. Kurt Kent de silahlı saldırı suçundan hapis yatmış. İki çürük elma. Dümen çeviriyorlar. Ayrıca Bayan Urbansky numaranı kimseye vermediğini söyledi. Başka bir yalan daha! Beni ara ya da telefonunu aç!**

Babasından iki cevapsız arama ve sesli mesaj da vardı. Bir mesajla yanıt verdi. **Ben iyiyim. Yakında arayacağım.**

Peki iyi miydi? Yine içip içip geceyi yabancılarla geçiriyordu. Pervasız hareketlerine tamamen hayal ürünü olabilecek anlamlar yüklüyordu.

Seninle ben aynıyız...

Yeni tanıştıkları hâlde bunu nasıl söyleyebilirdi? Nic buna nasıl inanabilirdi. Yine de çok gerçek gelmişti. Şimdi bile gerçek olmasını istiyordu, içi şüpheyle dolarken bile.

Annesinin arabasında oturdu. Her geçen gün daha da solmakta olan kokusunu içine çekti. Kontağı açtı ve gözlerini kapattı. Eksik parçalar listesi... Şimdi listede neler vardı? Edith Moore -ya da Bickman- ve Kurt Kent'le yaptığı işbirliği; babasının özel dedektifi bunu araştırıyordu. Peki ya Nic'in telefon numarasını Bayan Urbansky'den almakla ilgili söylediği yalan? Bu sözleri ona atfeden kişi Reyes olmuştu. Bunu şimdi hatırladı. Belki de Reyes öyle olduğunu sanmıştı ve kadın da verecek daha iyi bir cevabı olmayınca üstüne atlamıştı.

Annesi o evde değildi. Kimse yoktu ve fırtınanın olduğu gece orada birilerinin bulunma ihtimali çok düşüktü. Sırada, Watkins ve kamyonet vardı ama Reyes onu bulmak için geri döneceğini söylemişti. Babası ve kaçamağı, bir de West Cornwall'daki benzin istasyonunda verdiği mola. Onu aramalı, bir kez olsun doğruyu söylemesini istemeliydi. Ama el yazısı analizi konusunda ona yalan söylemişti zaten.

Ve bir de, Daisy Hollander vardı. Şef Watkins'in Woodstock'taki pahalı bir yaz kampında burs kazanmasına yardım ettiği, Bayan Roger Booth olma kaderinden kaçması gerektiğinde güya kasabadan kaçmasına yardım ettiği kadın. Watkins ve kamyoneti. Watkins ve Daisy Hollander.

Daisy Hollander. Yolu hatırlıyordu. Yolların isimlerini ve hatta adı olmayan yolu da.

Laguna Yolu'nun sonuna kadar sürdü. Sonra 7 Numaralı Otoyol'dan sağ yaptı. Sürücü koltuğunda Şef Watkins'in otur-

duğu koyu gri kamyoneti –Silverado'yu– gördüğünde Gas n' Go'dan bir buçuk kilometre uzaktaydı. O geçerken başını çevirdi ve koltuğa gömüldü. Sonra gaza basıp Hastings Geçidi'ne yöneldi. Kasabanın içine girip polis karakolunu geçti ve yolun sonuna kadar ilerledi – Nehir Yolu'na kadar. Sonra sağdan Gölet'e ve soldan Jeliff'e döndü. Sonra da adı olmayan yola. Yolu hatırlıyordu.

Sık ormana doğru son dönüşü yaparken o sözler hâlâ kafasında çınlıyor, bu kez midesini bulandırıyordu.

Seninle ben aynıyız.

41

ON ALTINCI GÜN

Alice çok uslu bir kız oluverdi.

"Hannah ve Suzannahcılık oynayabilir miyiz?" diye soruyor bana.

Elbette oynayabiliriz, seni uslu kız.

"Elbette oynayabiliriz," diyorum heyecanımı gizleyerek.

Bebekleri almak için koşuyor ve ben de Alice'in bahçeden topladığı çürüyen elmaları kontrol etmek için küvete dönüyorum.

Kırk beş taneler. Ve hepsinin tohumları var.

Alice ona yapmasını söylediğim gibi mutfağa gitti. Bize öğle yemeği hazırlamaya. Fıstık ezmeli sandviç ve süt. Evet, bugün menüde süt var çünkü bana biraz acı çektirmek istiyor. Acı çekmemi istiyor çünkü küçük beyninin içinde bir yerlerde Mick için hazırladığımız sürpriz hakkında ona yalan söylediğimi biliyor.

Yine de mutfağın arka camından tırmanıp dışarı çıktı. Lavabonun yanındaki arka camdan, Dolly'nin gözlerinin göremediği yerden.

Maskesini takıp iki kahverengi poşet aldı. Küçük bir tavşan gibi koşuşturdu ve elmaları toplayıp poşetleri doldurdu. Onları pencereye geri getirmek için iki kez gidip gelmek zorunda kaldı. Ağırlardı.

Tüm bunları yaptı. Ve hızlı davrandı. Elmaları, torbaların üstüne koyduğu bazı yiyeceklerle birlikte bana getirdi. Yiyecekleri, ekmeği, sütü ve fıstık ezmesini boşalttım, sonra içi elma dolu

poşetleri parmaklıkların arasından geçirip banyoya getirdim. Elmaları küvete koydum, sonra poşetleri çöpe attım.

Mick'in nerede olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Şimdi olduğu gibi kendime engel olamadığımda da elmalara bakıp hücrelerinin boğulduğunu düşünüyorum. Ciğerlerinin kapandığını düşünüyorum. Kalbinin durduğunu düşünüyorum.

"Hey!" diye sesleniyor şimdi Alice. "Gel ve oyna!"

Elmalarımla banyoda çok uzun süre kaldım.

"Affedersin," diyorum ona, oturduğum yere geri dönerek.

Öğle yemeği hazırlayıp yiyoruz. Sonra bana Suzannah'yı uzatıyor ve ben de bebeğin saçını düzeltiyorum.

Yarım saat yavaşça geçiyor. Öğleden sonra oluyor ve Mick'ten bir iz yok. Polis arabasında kızımı öptüğü anlar gözümün önünden geçip gidiyor. Fakat çoğunlukla kalıyor.

Hannah ve Suzannah yine annelerini tartışıyorlar. Alice bundan hoşlanıyor ve benim de buna ihtiyacım var. Evet, elmalarım var ama bilgi toplamak için tek bir fırsatı bile boşa harcamayacağım. Küçük gardiyanımın içine sızmak için her şansı değerlendireceğim. Aklına. Kalbine.

Bugün yaptığı şey olağanüstüydü. Elmaları alabildiği için değil.

Sinsi bir şeyler planladığımı bildiği için. Yanlış bir şeyler. Zararlı. Biliyor ve yine de bana yardım etti.

Sonra bana sütümü ikram etti, ben de içtim.

Ah, Alice'le oynadığımız şu oyunlar.

"Bu beni çok üzüyor," diyor Suzannah. Hannah'ya, ailesinin ettiği kavga ve annesinin hâlâ mutlu olmak nedir bilmemesi hakkında korkunç bir hikâye anlatıyor. Annesi şimdi kaçtı ve Suzannah bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyor.

"Biliyorum," diyor Hannah ve plastik oyuncak kucaklaması için parmaklıklardan Suzannah'ya uzanıyor.

"Teşekkür ederim, Hannah. Her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun." Suzannah bu tatlı ânın geçmesi için yeterince uzun süre duraksıyor. Sonra...

"Sizinkiler hiç kavga ediyor mu?" diye soruyor Suzannah.

Çekingen Surat'ın, Alice'in suratından geçip kolundan ve parmaklarından aşağı inerek aptal plastik bebeğe aktarıldığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Hannah.

"Birbirlerine hiç kızıyorlar mı? Bazen bağırıyorlar mı?"

Elmalarıma dönmek için yanıp tutuşuyorum. Tohumları çıkarıp öğütmem gerek. Bunu, kekleri pişirmeden önce yapmam gerek.

Zaman geçiyor. Mick kızımla birlikte. Yüzümün kenarından bir damla ter akıyor.

Hannah sonunda cevap veriyor.

"Annemi seviyor," diyor Hannah sonunda. "Onu o kadar çok seviyor ki ağlıyor."

Ben bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalışırken, Mick'in kızımla olan görüntüsü kısa bir süreliğine gözümün önünden kayboluyor. Mick'in ağladığını hayal edemiyorum.

Fakat sonra birden gözümde canlanıyor. Aniden bakış açım değişiyor. Aşk insanları delirtebilir. Bu onların çılgınca, kötü şeyler yapmalarına neden olabilir.

"Çok güzel olduğu için mi?" diye soruyor Suzannah.

Hannah başıyla onaylıyor.

"Gerçek sarı saçları ve ince yapılı vücudu yüzünden mi?"

Hannah yine başıyla onaylıyor.

Alice parmaklıkların arasından uzanıp Suzannah'yı benden alıyor. Onu yere yatırıp Hannah'yı da yanına bırakıyor. Alice öne doğru eğiliyor ve ben de yaklaşıyorum. Dolly'nin duymasını istemiyor.

"Sana bir şey göstermem gerek. Ama sır olarak kalmalı."

Evet. Lütfen. Bana sırlarını anlat.

"Söz veriyorum," diyorum ona. Sonra kalkıp gidiyor. Usulca odasına yürüdüğünü duyuyorum. Bir an geçtikten sonra geri dönüyor.

Gelişigüzel bir şekilde oturuyor. Fazla gelişigüzel, sanki rol

yapıyormuş gibi. Ve kalbinin patlayacak gibi attığını hissedebiliyorum.

Elinde küçük bir çocuk şarkıları kitabı var. Parmaklıkların arasından bana uzatıyor.

"Yirmi üçüncü sayfadaki hikâye favorim," diyor.

Kitabı açıyorum ve görmemi istediği şeyi bulana kadar sayfaları dikkatlice çeviriyorum. Yirmi üçüncü sayfada, kat yerinin arasına sıkıştırılmış genç bir kadının fotoğrafı var.

Gerçek sarı saçlı ve uzun, sıska bacaklı genç bir kadın.

Damarlarımda dolaşıp suratımı kıpkırmızı yapan adrenalin artışını gizlemeye çalışarak fotoğrafa bakıyorum.

Kızıma benzeyen bir kadına bakıyorum.

Alice, Hannah'yı alıyor.

"Bu benim annem," diyor. "Daisy Alice Hollander."

Önce Alice'e bakıyorum, sonra fotoğrafa. Sonra tekrar Alice'e. Yüzü bir çocuğunkinden yetişkin, bilge bir kadınınkine dönüşüyor.

Burada neler olduğunu anlayan ve benim de anlamamı isteyen bir kadına.

Alice'in annesi öldü. Mick'in sevgisinden ağladığı annesi.

Şimdiyse Mick onu hayata döndürmenin bir yolunu buldu. Uzun sarı saçlı, zayıf bir vücudu olan genç bir kadın buldu.

Kızımı buldu.

Alice'e yavaşça başımı sallıyorum. Parmaklıkların arasından uzanıp kitabı elimden alıyor.

Evet, Alice. Gözlerimle ona söylemeye çalışıyorum. *Anlıyorum.*

42

ON ALTINCI GÜN

Nic, Veronica Hollander'ın evini görebildiği açıklığın hemen ötesinde durdu. Buradaki ağaçlar daha sıktı; yaprak dökmeyen ağaçlar, çam ve meşe ağaçlarıyla birlikte gökyüzünü dolduruyordu. Evin içi karanlık görünse de bacadan duman yükseliyordu. Yanan odun kokusunu pencereler kapalıyken bile alabiliyordu.

Bir mesaj sessizliği bozdu. Reyes'tendi.

Watkins'le karakoldayım. Her şeyi halledeceğim.

Seni görmek için döneceğim.

Nic, Watkins'in kasabadan ayrıldığını, kumarhaneye döndüğünü hatırlayarak öylece ekrana baktı. Ayrıca karakolun önünden az önce geçmişti. Reyes'in arabası orada değildi.

Bu işte büyük bir terslik vardı.

Arabadan indi ve önceki gün Kurt Kent'le birlikte gittiği kapıya yürüdü.

Kapıyı çalıp bekledi. İçeride döşeme tahtalarının gıcırdadığını, birinin yürüdüğünü duyabiliyordu. Belki de onu içeri alıp almama konusunda karar vermeye çalışıyordu. Bu sefer yalnızdı. Ve geçmiş hakkında Veronica'yı rahatsız eden sorular sormuştu.

"Merhaba?" diye seslendi Nic. Kapıyı tekrar çaldı.

"Ben Nicole Clarke. Geçen gün gelmiştim hani? Kurt'le birlikte? Sadece birkaç sorum daha olacaktı."

Sonunda kilidin dönüş sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Veronica tıpkı bıraktığı gibiydi. Uzun, düğüm olmuş saçlar.

Vücudundan sarkan bol giysiler. Bu sefer yalınayaktı ve teni şöminededen gelen sıcaktan dolayı parlıyordu.

"Burası çok sıcak," dedi kadın. Fakat kenara çekilip Nic'in içeri girmesine izin verdi.

"Lanet ateş ya yanmıyor ve götüm donuyor ya da cehennem sıcağında kavruluyorum."

Nic gülümsedi. "Beni içeri aldığın için teşekkürler."

"Mesuliyet kabul etmem." V o zaman güldü. "Çay ister misin?"

Nic ciddi olup olmadığından emin değildi. Burası muhtemelen otuz dereceydi. Pencereler kapalıydı ve Nic neden soğuk havanın içeri girmesi için bir tanesini açmadığını, azıcık bile aralamadığını merak etti.

"Hayır, teşekkürler," dedi Nic, V bir çaydanlık alıp içinde çay süzgeci olan bir bardağa sıcak su döktükten sonra. Döndüğünde, bir sandalyenin sırtındaki deri ceketi aldı ve Nic'in oturması için sandalyeyi çekti. Masa geçen seferki kadar dağınıktı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Nic. Şimdi bir kumaş yığınının üstünde duran ceketi işaret etti.

V başını iki yana salladı. "Sadece onarım yapıyorum. Cebi yırtık. Böyle kıyafetler yapabilseydim para içinde yüzerdim."

"Ee," dedi V hemen sonra. "Konu yine Daisy'yle mi ilgili?"

"Sorun değildir umarım."

V şimdi başını yana eğerek Nic'i daha yakından inceledi. "Sanırım öğreneceğiz. Daha ne bilmek istiyorsun?"

"Elinde ona ait birkaç fotoğraf olmasını umuyordum. İnternette hiçbir şey bulamadım. Sosyal medyayı kullanmıyor, en azından gerçek adıyla kullanmıyor. Fotoğraf sonuçları çıkıyor ama hangisinin o olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

V başıyla onayladı. "Ona ne kadar benzediğini bilmek istiyorsun."

Nic bunu beklemiyordu. Booth ona kaybettiği aşkını hatırlattığını söylemişti ama Kurt benzerliği görmemişti.

"Benziyor muyum?" diye sordu Nic. Bu soruyu cevaplayabilecek biri varsa, o da kız kardeşiydi.

V omuz silkti. "Biraz," dedi. "Ama buna kendin karar verebilirsin."

Ayağa kalktı ve üç kapısı olan küçük koridora yürüdü. Birini açıp gözden kayboldu, sonra bir karton kutuyla geri döndü. Onu taşımak için iki elini de kullanması gerekmişti.

Kutuyu, Nic'in hemen önündeki küçük masanın üzerine koydu.

"Aile portreleri çekildiğimiz söylenemezdi. Parasını kendimiz ödeyebilene kadar telefonumuz bile yoktu ve inan bana, bunlar satın alabileceğin en boktan küçük telefonlardı. Ön kameradan kendimizi çekip şu internetteki sitelere yüklemiyorduk. Facebook'tu, değil mi? Haberleri dinliyorum."

"Peki kutuda ne var?" diye sordu Nic.

"Daisy'nin eşyaları. Çoğunlukla çerçöp. Ama onları atmak bana düşmez."

Nic kutunun üstünü görebilmek için ayağa kalktı. "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Bir hava alsın diye çıkarıp getirmedim."

V çayını yudumlarken Nic'in katlanmış karton kapakları açmasını izledi. Kutudan ânında bir küf kokusu yayıldı ve sonra dağılıverdi. Bu kutu yıllardır açılmamıştı.

V haklıydı. Nic'in dikkatlice çıkardığı ve oturduğu sandalyeye koyduğu bazı kıyafetler vardı. Bir konser tişörtü, bir payetli kot şort. Birinin kayışı kopmuş eski dolgu topuk sandaletler.

"Demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu V. "Şu saçmalıklara bak. Çöp, değil mi?"

Nic kutudan daha fazla şey çıkardı; taklit mücevherler, makyaj çantası, doldurulmuş bir ayı. Ve sonra daha umut verici bir şey.

"Bu da ne?" diye sordu Nic.

V, Nic'in elinde tuttuğu küçük kitaba baktı. Kapakta, bir göl kenarında sıra sıra poz veren yaklaşık elli kızın fotoğrafı vardı.

"Bu, yazın gittiği pahalı kamptan. Şef bunun için burs almasına yardım etmişti. Pisliğinde yuvarlanan domuzlar kadar mutlu olmuştu. Ve bir saniye için bile başımıza kakmadığını düşünme." V başını iki yana salladı. "Özel biri olduğunu düşündü, Hastings'ten gitti, pahalı okullardaki zengin kızlarla haşır neşir oldu."

Nic fotoğrafın altındaki küçük yazıyı okudu. *Yetenekli Çocuklar için Woodstock Yaz Okulu*. Tarih on iki yıl öncesine aitti.

Kızlar dip dibe duruyordu, hepsinin ağzı kulaklarındaydı. Uzun saçlar. Düzgün dişler. Şort, kolsuz tişörtler, parmak arası terlikler. Nic o yaştaki kızlardan biri olabilirdi. Onun için sadece birkaç yıl öncesiydi. Bunu hatırlamak, kısacık ama acımasız bir an için onu ele geçirdi.

"İyi misin? diye sordu V.

"Evet." Nic başını kaldırıp üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Çok gençler, değil mi? Ama seni kandırmalarına izin verme. O kızlar seni kahvaltı niyetine yerdi."

Hadi canım, diye düşündü Nic. Okulu böyle kızlarla doluydu. Bu "arkadaşların" hiçbiri Nic sosyal konumunu kaybettikten sonra yanında olmamıştı. Ve bu yavaş yavaş da gerçekleşmemişti. Okuldan atıldığı gün, telefonunun çalmayı, titremeyi ya da ötmeyi bıraktığı gün olmuştu. Sanki ölümcül bir virüs kapmış gibiydi. Kimsenin yakalanmak istemediği bir sosyal virüs. Ve işin garibi, Nic'in bunu memnuniyetle karşılamış olmasıydı. Yine de bu, Daisy'nin onların arasından nasıl sağ çıktığını merak etmesine neden oldu. Belki de onlar gibi davranmakta iyiydi – belki de Hastings'ten çıkıp bir gün tıpkı onlar gibi olacağını bilerek bunlara katlanmıştı. Belki de içinde bir şeyi ateşlemişti.

Nic fotoğraftaki yüzleri incelese de özellikle ona benzeyen birini seçemedi. V'ye yaklaştı ve kitabı önüne, çayın yanına yerleştirdi.

"Hangisi Daisy?"

V kitabı açıp ilk sayfayı geçti. "Her birine bir sayfa ayrılmış sanırım. Okul yıllığı gibi. O yaz geç saatlerde gelip hepimize baktırdığı zamanı hatırlıyorum."

Boston'dan koyu saçlı bir kızın olduğu bir sayfa açtı. "Şuna bak. Cindy Coughlin. *Milton Akademisi'ne gidiyor ve at biniyor.*" V son kısmı alaycı bir tonda söyledi. Birkaç sayfa daha çevirip başkalarında durdu ve profillerini aynı tonda ancak artan bir öfkeyle okudu.

Sonunda Daisy Alice Hollander'ın sayfasında durdu.

"İşte burada!" dedi V. "Yazdığı şeye bak! *Hastings Lisesi'ne devam ediyor ve bale eğitimi alıyor.* Şaka gibi! Hayatı boyunca hiç bale dersi almadı."

Nic on yıl önce ortadan kaybolan kızın yüzüne bakarak daha da yaklaştı. Uzun sarı saçlar. Kocaman beyaz bir gülümseme. Gömleğinden fırlamış sıska kollar.

"Ee? Ne düşünüyorsun? Aynadaki yansıman gibi mi?" diye sordu V.

"Bilmiyorum," dedi Nic. "Öyle mi?"

"Bütün olay bakan kişinin gözünde," diye yanıtladı V. Sonra kitabı Nic'e uzattı ve sandalyesinden kalktı. "Al. Otur, geri kalanına bak. Orada başka fotoğraflar da var. Gölde, ateşin yanında küçük gruplar hâlinde oturuyorlar. Kamp saçmalığı işte. Sanırım bazılarında Daisy de var."

V çay fincanını lavaboya götürdü ve bulaşıkları yıkamaya başladı. Nic sayfaları birbiri ardına çevirerek kızların yüzlerini taradı. Birkaç tanesinde Daisy de vardı; önde ve ortada poz veriyor, gülümsüyordu. Güzeldi ve bu, Nic'in kendisini tanımlamak için kullanacağı son kelimeydi. Yine de öyle hissetmiş olabileceği bir zaman olmuştu. Daisy'nin bu fotoğraflarda göründüğü gibi hissetmiş olabileceği bir zaman: yetenekli ve güzel, dünya ayaklarının altına serilmiş.

Kitabın en önünde öğretmenlerin ve danışmanların vesikalıkları vardı. En arkada da personelin resimleri. Nic onları hızlıca gözden geçirmeye başlasa da sonra kendini yavaşlarken buldu. Fotoğraflar küçük ve solgundu. İnsanların simalarını ayırt etmek zordu. Mutfakta. Kayıkhanenin yanında. Dinlenme odasında. İlk başta dikkatini çekmelerinin nedeni, fotoğraflarda kadın ve er-

kek yüzleri olmasıydı. Kampçıların hepsi kızdı. Ancak personel arasında –özellikle de mutfaktakilerde– her yaştan erkek vardı.

Bir sonraki sayfaya geçmek üzereydi ki durdu. Dan diye.

Gözlerine inanmayarak daha da yakından baktı. Fakat gördüklerini inkâr edemezdi. Elmacıkkemikleri. Çene. Saç çizgisi. Hatta yüzündeki gülümseme.

Başını kaldırıp V'ye baktı, hâlâ lavaboda, bulaşıklarıyla meşguldü.

"Veronica?" dedi. Kadın döndü. Nic ağzından çıkmak için can atan soruyu sormaya yeltendi. Fakat sonrasında şu anda nerede olduğunun farkına vararak kendini tuttu. Ormanın ortasında bir yabancıyla baş başaydı. Tek bir giriş ve çıkış vardı. Ve kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

V ona döndü. "Ne var? Bir şey mi buldun?" diye sordu.

Nic ayağa kalktı ve yüzüne sıcak bir gülümseme kondurmayı başardı.

"Hayır. Biriyle buluşmaya geç kaldığımı fark ettim."

V şüphe dolu bir ifadeyle lavabodan uzaklaştı.

"Orada ne buldun?" Bir adım yaklaştı. Nic kitabı kutuya geri koydu.

"Hiçbir şey. Gitmeliyim."

Nic hızla kapıya doğru yürüdü. V peşinden gelmedi.

"Teşekkürler," dedi Nic kapıyı açıp dışarı çıkarken.

Kadın onun arkasından kapıyı kapatırken ardına bakmadı. Sonra soğuk havayı içine çekerek hızla arabaya yürüdü, arabayı geri çevirdi ve ormandan geçerek anayollara geri döndü.

Ve az önce o kitapta gördüğü yüzü düşündü.

Jared Reyes'in yüzünü.

43

ON YEDİNCİ GÜN

Tohumları öğütmek neredeyse tüm gecemi aldı. Amigdalin sert kabuğun altında yer alıyor. Alice de akşam yemeği için çorba yapmıştı. Daha fazla kraker almak için mutfağa gittiğinde kaşığı bacağımın altına gizledim. Döndüğünde, çorbayı höpürdete höpürdete kâseden içtim. *Bu çok kaba bir davranış!* diyerek beni azarladı ancak bu, bulaşıklarımızı temizlerken kaşığı unutmasını sağladı.

Sandviçleri yaptığımızda aldığım bıçak hâlâ bende. Şimdi de tepesini büktüğüm bir kaşığım var. Bir kaşık ve iki yüzden fazla tohum. Hepsini lavaboya koydum, her seferinde yaklaşık on tanesini. Her iki başparmağımla kaşığın kafasına bastırarak tek seferde döndürüp tohumları parçaladım. Onları metal ve porselen arasında öğüttüm. Püreyi bir kapta topladım ve daha büyük parçalara ayrılan ancak öğütülmeyen sert kabukların çoğunu ayıkladım.

Başparmaklarım ağrıyor, kramplar giriyor. Kollarım dinlenmek için yalvarıyor. Yine de küçük bir bardağı doldurana kadar bu tohumları öğütmeyi, püre yapmayı bırakmadım.

Şimdi, gün doğarken, bunun onu hasta etmeye yetmesi için dua ediyorum. Amigdalin ve sonrasındaki siyanür miktarı elmanın türüne ve yutulmadan önce ne kadar buharlaştığına bağlıdır. Mick'in kilosuna ve ne kadar çabuk tükettiğine de bağlı. Pek çok etken var. Ölmesi pek olası değil. Hatta hiç değil. Ama zaten ölmesine ihtiyacım yok.

Dışarıda çakılları ezen arabayı duyuyorum. Alice'e bakıyorum, o da bana bakıyor. Belki de onu yanlış yorumluyorumdur. Biz savaş alanına girmek üzere olan askerleriz.

Alice ve ben bu sabah çok meşguldük. Önce birlikte yerde yattığımız yastık yatakları, aramızdaki parmaklıkları temizledik.

Sonra Alice un ve şekeri, kabartma tozunu, tereyağını, sütü ve yumurtayı getirdi. Ayrıca metal bir kâse, ölçüm kabı ve karıştırma kaşığı da. Her şeyi getirdi ve Dolly bizi izlerken dünyanın en iyi annesiydim. Ona nasıl kek yapılacağını gösteriyordum.

Elmalar işin zorlu kısmıydı. Aralarında çürük olmayan çok az elma vardı. Kurtarabildiğimi kurtardım ve küvette bıraktım. Gerisini de azar azar tuvalete atıp üzerine sifon çektim.

Tarifi ezbere biliyordum. Neticede kek, kektir. Alice ölçtü ve karıştırdı. Güldük ve eğleniyormuş gibi yaptık. Unu yere döktü. Ben de tuvalete havlu almaya gittim. Ve havlunun içinde kurtarabildiğim elma parçaları vardı. Dolly ve üzerimizdeki gözleri bizi izlerken sırtımı kameraya vererek onları kâseye boşalttım. Sonra unu yerden sildim.

Alice'i ıslak bir sünger alması için mutfağa gönderdim. Ve o gittiğinde kek kalıplarını doldurdum.

Pıştiklerinde, sadece bir özel kekin üzerine pudra şekerinden yaptığımız kremayı sürdük – ortadaki, kalıbının kenarında kahverengi bir leke olana. Ona Mick'e kendini özel hissettireceğini söyledim. Ona değer veriyormuşuz gibi hissettireceğini.

Sonra oturup Alice'in ödevini yaptık. Oturup bebeklerle oynadık. Oturup bekledik.

Ön kapı nihayet açıldı ve büyük bir gümbürtüyle tekrar kapandı. Attığı adımlar ağırdı, yeri dövüyordu. Tek kelime etmeden yanımızdan geçti. Ne Alice'e. Ne de bana. Evin arkasındaki odasına gitti ve o kapıyı da çarptı.

Alice'le ben ağzımızı açmadık. Onu fark etmemiş gibi yaparken kalbim aynı anda hem ağırlaşmış hem de hafiflemişti.

Ağırlaşmıştı çünkü mutlu ve sakin olması, uslu bir çocuk gibi kekini yemesi gerekiyordu.

Hafiflemişti çünkü kızgındı. Ve bu da Nicole'le ilgili bir şeyin ters gittiği anlamına geliyordu.

Tanrım, durum çok mu kötüydü? İradesi güçlü, ıstırap içindeki kızımın talihsiz bir geceden sonra onu başından defettiğini hayal ederken göğsümde bir kahkaha yükseldiğini hissetmem sapkınca mı? Bir zamanlar kızımın terapide bahsettiği boşlukları doldurmak için erkekleri kullanması karşısında umutsuzluğa kapılırken şimdi sevinçle doluyum.

Bu davranışın onu öldüreceğini düşünmüştüm. Ama şimdi onu kurtarmış bile olabileceğini düşünüyorum.

Kapının tekrar açılmasıyla Mick ortaya çıkıyor. Acınası, kırık kalbini gördüğümden gözüme çok farklı görünüyor.

Alice yavaşça yerden kalkıp onunla birlikte mutfağa doğru yürüyor. Ona elmalardan bahsetmemesini söyledim. Onları almak için dışarı çıkmış olmasına kızabilirdi. Ona *özel* malzemelerle *özel* kekler yaptığımızı söylemesini söyledim.

Mick'in bir kupa aldığını duyuyorum – dolabın açıldığını ve mutfak tezgâhına çarpan seramiğin sesini. Gözlerimi kapatıp kahvesini koyduğunu hayal ediyorum. Kahve makinesindeki kahveyi. Beklemesin diye kahveyle doldurup onun için demlediğimiz beyaz filtreli olanı.

Alice'e bunu nasıl yapacağını da anlattım. Bugün çok ama çok iyi bir anneydim.

Birkaç dakika sonra Alice hızla odama geri dönüyor. Üzgün Surat burada ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Sorun ne?"

"Keki yemeyecek. Aç olmadığını söyledi. Çok kötü bir gece geçirdiğini ve sadece kahvesini içip telefon görüşmeleri yapmak için yalnız kalmak istediğini söyledi."

Yere oturuyorum ve Alice de bana katılıyor. Yüzümde üzgün bir ifade ya da hayal kırıklığı göremeyince meraklanıyor.

O kekleri yapmak için çok uğraştık.

"Sorun değil," diyorum ona.

Şimdi kafası karışıyor. "Değil mi?" diye soruyor.

Sonra ona bir soru soruyorum. "Kahveyi içiyor mu? Bizim yaptığımız kahveyi?"

Başıyla onaylıyor. "Evet. Büyük kupada."

Ve gülümsememe engel olamıyorum.

44

ON YEDİNCİ GÜN

Reyes kumarhanedeydi, arkaya park etmişti.

Jared Reyes. Mutfakta çalışan çocuk. Hastings'e ayak basmadan önce Daisy Hollander'ı tanıyan çocuk.

Jared Reyes. Ona yalan söyleyen adam. Hem de görünüşe göre her konuda.

Abel Tepesi Yolu'ndaki ev: Kilidin nerede olduğunu biliyordu ve kapıyı zincirlemişti. Edith Moore: Ona Nic'in telefon numarasıyla ilgili sorunun cevabını vermişti ama ona annesinin çantasındaki küçük siyah harfleri ve onları nasıl görebildiğini sormayı akıl edememişti. Daisy Hollander'ı iyi tanımadığını iddia etmiş, Nic'le arasında bir benzerlik görmediğini söylemişti.

Nic'i neden yatağa attığı şimdi anlaşılıyordu. Tıpkı söylediği gibiydi. İnsanlar, sevdiklerinin yerini kopyalarla doldurmaya çalışıyorlardı.

Mesajları bütün gün, bütün gece durmamıştı ve Nic'in içinde kötü bir his vardı. Şimdiyse o hisse kulak verdiği için mutluydu. Kumarhaneye girmeden önce o his durdurmuştu onu. Onun arabası için bakınmasına neden olmuştu.

Geri geri gidip arabayı çevirmiş ve sürmeye başlamıştı. Geç olmuştu ama babasını araması gerekiyordu.

"Babacığım," dedi sesi titreyerek. Yıllardır ona böyle hitap etmemişti. Küçük bir kız olduğu zamandan beri.

"Nicole? Tanrım! Sorun ne?"

"Bir ilişkin mi var? Söyle bana. Gerçeği bilmek zorundayım. Annemin notu hakkında bana neden yalan söyledin?"

Uzun bir duraksama yaşandı ve sonra, "Kenara çek, Nic. Araba sürdüğünü duyabiliyorum. Kaza yapmadan önce kenara çek," dedi.

Nic kaldırıma yanaştı. Arabayı kenara çekti. Sonra kendini koyverdi ve telefonda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bağıra çağıra. "Bana doğruyu söyle!"

"Söyleyeceğim, söz veriyorum. Sadece sakinleş. Bir nefeslen. Neredesin sen?"

Nic başını kaldırdı. 7 Numaralı Otoyol'daydı, kuzeye, Hastings'e doğru gidiyordu.

"Hâlâ buradayım," dedi.

"Eve geleceğini söylemiştin! Tanrım, Nic! Söz vermiştin. Seni almaya geliyorum. Bir sonraki uçağa atlayabilirim..."

"Gelip beni almana ihtiyacım yok. Bana gerçeği söylemene ihtiyacım var!"

"Hayır, tamam mı? Cevap hayır. Bir ilişkim yok."

"Ama gece geç saatlerde dönmelerin, ona bakmayı bırakman... Çok emindim. Ona söyledim! Ona ayrıldığı sabah söyledim!"

"Ah, Nicole... hayır, hayır... bu seninle ilgili değil. O sabah annene ne söylediğin önemli değil. Gerçeği zaten biliyordu."

"Ne gerçeği, baba? Neyi biliyordu?"

Bir duraksama daha. Bir iç çekiş.

"Ona olan hislerimi kaybettiğimi."

"Ama harcamalar vardı. Otellerde..."

"Lütfen, Nicole. Bunu söylemek benim için çok zor. Bazen eve gelemiyordum bile. Ama otel falan yoktu. Hiçbir harcama yapmadım."

Kulağa çılgınca gelse de Nic yine de tamamen anlıyordu. Onun da elinden geldiğince bütün gece dışarıda kaldığı olmuştu.

Peki ama...

"Kaybolduğu gün neden West Cornwall'daydın? Orada yaptığın harcamaları da biliyorum."

Babasının sesi aniden değişmişti. "Sen neden bahsediyorsun? O gece işteydim ve sonra eve gittim. Doğruca yatmaya gittim. Ofisteki herkese sorabilirsin... Mesele ne? Ne harcaması buldun?"

Reyes. Bir yalan daha mı? Ama neden? Bunu nasıl görememişti? Ya da hissedememişti? Bu düşünce onu tiksindirdi.

"Bana yemin et, baba. Annemin nerede olduğunu bilmediğine yemin et. Hayatım üzerine. Evan'ın hayatı üzerine. Bana şimdi yemin et."

Hastings'in elli kilometre kuzeyinde, Nic yan yana dizili mağazalardan oluşan bir alışveriş merkezi bulmuştu. Arka tarafta, yoldan görünmeyecek şekilde yapılmış bir personel otoparkı vardı.

Nic arka koltuğa tırmanıp yan yattı ve bir çocuk gibi kıvrılıp dertop oldu. Gözlerini kapadığında zihninde babasının sesi yankılandı. Tekrar tekrar.

Yemin ederim.

Sabah olmuştu ve Şef Watkins'i aradı. Adam bir saat içinde oradaydı. Kamyonetini, gri Silverado'sunu, iki park yeri öteye bıraktı, sonra dışarı çıktı ve mavi Audi'ye doğru yürüdü.

Nic motoru çalıştırıp camı açtı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Watkins.

Nic kapının kilidini açtı. "İçeri gelebilir misin?"

Şef Watkins tekrar kamyonetine gitti ve iki köpük bardakla geri döndü. Audi'nin kapısını açtı ve yolcu koltuğuna geçti. Nic'in Hastings'e döndüğü gün giydiği üniformayı giymişti. Sadece üç gün önceydi. Üç gün. Bu sürede çok fazla şey yaşanmıştı.

"Al," dedi Nic'e bir bardak kahve uzatarak.

"Neler oluyor?"

Nic yorgunluktan ağırlaşan gözlerini sildi. Kahve kokusunu içine çekti. Sonra büyük bir yudum aldı.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Gizemli davrandıysam özür dilerim."

Watkins omuz silkti. Kahvesini içti. "Öyle de denebilir tabii."

Nic ona nerede olduğunu ve onu görmesi gerektiğini söylemişti. Bir de bundan kimseye bahsetmemesini istemişti.

Doğrudan adama baktı. "Sana bazı sorular soracağım ve kulağa gerçekten garip gelecekler ama bana nedenini niçinini sormadan onları cevaplamaya çalışabilir misin?"

Watkins, sanki onun düşüncelerle dolup taşan zihnini ve ağzından dökülen kelimeleri sihirli bir şekilde yavaşlatabilirmiş gibi elini nazikçe uzattı.

"Pekâlâ," dedi. "Cevaplayacağım. Sadece sakin ol. Biraz gergin görünüyorsun."

Nic küçük sorularla başladı.

"Daisy Hollander'ı tanıyor muydun?"

Watkins'in yüzü ansızın değişti. Adamın aklındaki soruların dile getirilmek için tutuştuğunu görebiliyordu ama söz verdiği gibi onları kendine sakladı.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ona Woodstock'taki bir kampta burs ayarladın mı?"

"Evet."

"Gidipde bir daha dönmediği gün onun kasabadan kaçmasına yardım ettin mi?"

Şimdi uzun bir duraksama oldu. Fakat ardından cevap geldi. "Hayır."

Nic şaşırmıştı. "Onu Boston'a götürmedin mi?"

Watkins yüksek sesle nefes verdi. Kafasını öne eğdi.

"Çılgın Roger Booth'la konuşmuşsun."

"Evet," diye yanıtladı Nic.

"Pekâlâ, gerçek şu ki onu bir tren istasyonuna götürecektim, büyük ihtimalle Hartford'a. Ama sonra onu bırakacak birini bulduğunu söyledi."

"Kim olduğunu söyledi mi?"

Bir duraksama daha.

"Biliyor musun? Eğer biliyorsan söyle bana."

Watkins cevapladı. İstemeye istemeye.

"Memur Reyes. Bak, bu konuda yalan söylediğini biliyorum. Ama ben de yalan söylerdim. Daisy, Booth'tan uzaklaşmak için çırpınıyordu. Onu benim yerime Reyes'in götürmesinin tek sebebi o gün Boston'a kadar götürecek vakti olmasıydı."

"Anlamıyorum. Booth kötü birine benzemiyor."

"Değil zaten. Sadece Daisy farklı bir hayat istiyordu. Geçirdiği çocukluk ve yetenekleri düşünülünce... O çok zekiydi, bilirsin. Ve güzeldi. O çılgın Hollanderlardan hayatta daha ileri gitme şansı olan tek kişi oydu. Booth hayatının sonuna kadar onu canından bezdirirdi. Sence bir daha böyle bir kız bulabilir mi?"

Nic duyduklarını sindirmek için bir süre bekledi. Reyes, Daisy'yi o kamptan tanıyordu. Ama Daisy o dönem Reyes'i tanıyor muydu? Reyes'in ertesi yıl buraya taşınması tesadüf müydü?

Reyes'i işe alan kişi Watkins'ti. O silahsız adamı vurduktan sonra onu suçluluk duygusundan kurtarmıştı. Adam, polis kurşunuyla intihar etmişti.

Ya da etmiş miydi?

"Bana Reyes hakkında bildiklerini anlat," diye sordu Nic.

Watkins, Nic'in onunla içip odasına aldığı gece Reyes'in anlattığı olayların aynısını geveledi. Yatağına aldığı gece. Düşüncesi bile tüylerini ürpertti.

Kelimesi kelimesine aynı hikâyeydi – Worcester'daki çatışma, Reyes'in işini bırakması, darmaduman olması. Hastings'te açılan bir pozisyon için başvurması ve Watkins'in onu işe alıp kendine getirmesi.

Ancak şimdi yeni bir bilgi su yüzüne çıkmıştı: Reyes, Daisy Hollander o kampa gittikten üç ay sonra gelmişti.

Nic ona o yıllıkta gördüklerini anlatmadı. Ancak Daisy ve Reyes hakkındaki sorularına devam etti.

"Aralarında bir şey var mıydı? Roger Booth'un bilmediği bir şey belki?"

"Reyes'le mi? Daha neler. Onları hiç birlikte görmedim.

Daisy, onun için bir şey yapmadığı sürece hiçbir erkeğe zaman ayırmazdı. Yetenekliydi ama aynı zamanda çok da kurnazdı. Mücadeleciydi, anlarsın ya?"

"Peki ya sen?"

"Ben mi? Ben ve Daisy mi?" Watkins o zaman güldü. "Bak, özellikle karım öldüğünden beri bazı kötü alışkanlıklarım olabilir. Ama o benim kızım yaşındaydı. Sapığın teki değilim."

Nic kumarhanenin otoparkında gördüklerini düşündü. O hayat kadınına nasıl davrandığını. Sapığın teki olmayabilirdi ama bir şey olduğu kesindi.

Bu konunun üzerinde durmadı.

"Kamyonetinin stop lambası."

"Ne olmuş ona?"

"Altı gün önce tamir ettin."

"Ettim."

"Ne zamandır kırıktı?"

"Tamir etmeden bir gün öncesine kadar. Ben polis şefiyim. Kırık bir stop lambasıyla dolaşacak hâlim yok."

"Kırık far camı ve ampul?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Söyle bana."

"Pekâlâ. Her zaman yaptığım gibi perşembe gecesi kumarhaneden çıktım ve biri cam farı ve ampulü parçalamıştı. Ayyaşın tekinin bana arkadan çarptığını düşündüm. İşin garibi, arabada başka bir hasar yoktu. Kasanın etrafındaki boyada bazı çizikler olabileceğini sanırsın. Her neyse, kaportacıya gittim ve tamir ettiler."

"Kasabadaki mi?"

"Hayır. Yolun yukarısındaki yere gidiyorum. Orada bir arkadaşım var. Neden?"

"Yani kasabadan parça sipariş etmedin mi? Ve faturasını karakola kestirmedin mi?"

"Tabii ki de hayır. Öyle bir şey yapsam kıçıma tekmeyi basarlar. Tüm bunları neden soruyorsun? Bekle bir saniye, bu o

kadınla mı ilgili? Hani şu annenin kaybolduğu gece kamyoneti gören?"

Nic cevap vermedi. Vermesine de gerek yoktu.

"Direkt sor öyleyse. Gerçekten sormak istediğin soruyu sor."

"Peki," dedi Nic. Kelimeler önce boğazını düğümledi, sonra birden saçılıverdi. "Fırtına gecesi annemi gördün mü? Onu bir yere götürdün mü? Bizi terk etmesine yardım ettin mi? Başka bir şey yaptın mı? Ona bir şey yaptın mı?"

"Tanrı aşkına," dedi Watkins. "Yani – Tanrım! Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bin kez, milyon kez hayır. Hayır. Bunu nasıl düşünürsün?"

Nic o zaman ona Edith Moore'dan, kamyonetten, stop lambasından ve Reyes'in ona gösterdiği faturadan bahsetti. Ona Abel Tepesi Yolu'ndaki evi, Reyes'in kilidin yerini ve zincirleri bildiğini anlattı. Ve ona hanın arkasına doğru giden çitten, birinin kesmeye çalıştığı delikten bahsetti. Son olarak, ona Edith Moore'u veya Bickman'ı, kadının Kurt Kent'i nereden tanıdığını ve Hastings'e döndükten bir gün sonra onunla buluştuğunu ve kamyonetle ilgili hikâyeyi anlattı.

Anlatmayı bittiğinde Watkins uzun bir süre ona baktı. Düşünüyordu. Sonra...

"Eve gitmelisin," dedi. "Bu iş artık senden çıktı. Bana bu soruları sormana şaşmamalı. Yardım istediğin herkes sana ya yalan söylüyor ya da bir şeyler saklıyor..."

Bir rahatlama dalgası, adrenalini vücudundan defetti. Yüzleri gözünde canlandı; Reyes'in, Kurt Kent'in. Babası bile el yazısı analizi konusunda ona yalan söylemişti. Sonra Roger Booth'u gördü.

"Bir tek Roger. Bir tek o bana yalan söylemedi."

Watkins kahvesinden kalanları dev bir yudumda mideye indirdi.

"Evine git, Nicole. Otel eşyalarını gönderebilir. O evi kontrol edeceğim. Mülkle kimin ilgilendiğini bulacağım. Elektrik, su, gaz falan bağlı mı bakacağım. Gerekirse oraya kendim giderim.

Ve dost canlısı barmenimize gelince de hiç endişelenme. Garsonla ne işler peşinde olduğunu öğreneceğim."

"Ya Reyes?" diye sordu Nic.

Watkins başını iki yana salladı. "Bu daha zor bir konu. Burada yanlış bir şey yaptığını göremiyorum. Fatura hakkında bir bilgim yok. Ya da Daisy hakkında. Biraz düşünmem gerek. O iyi bir polis. Onu bir bakıma kanatlarımın altına aldım, anlarsın ya? Yanlış bir şey yapmadıysa onu suçlamak istemiyorum."

Nic telefonundaki mesajları ve kumarhanenin önüne park etmiş arabasını düşündü. Watkins'e bunlardan hiç bahsetmemişti ve bahsetmek de istemedi. Ne önemi vardı ki? Kendi başına dert açmıştı. Aşağılayıcı bir durumdu.

Watkins vedalaştı. Kamyonetine binip gitti.

Nic telefonunu kontrol etti. Babası üç kez daha aramıştı.

Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdı. Hepsi onun gitmesini, eve dönmesini istiyordu. Sonra ne olacaktı? Elindeki tek şey Watkins'in vaatleriydi.

Hayır, diye düşündü. Kesinlikle olmaz.

Hastings'e dönmeden önce son bir mesaj gönderdi. Babasına bir yalan daha söyledi. **Bu gece evde olacağım.**

45

ON YEDİNCİ GÜN

Kahve zift gibi. Oysa daha sabah buruk bir tadı vardı.

Mick'in mutfaktan seslendiğini duyuyorum.

"Alice!"

Bana yeni bir suratla bakıyor. Buna bir isim vermiyorum. Dehşet dolu bir surat karşımdaki.

Ne yaptığımı biliyordu. Bunu yapmama yardım etti. Ve şimdi de gerçek oldu.

"Alice!"

Ona başımı sallıyorum. Gitmesini işaret ediyorum ve o da dediğimi yapıyor.

Evet, aynen öyle, diye düşünüyorum. Benim dediğimi yapıyor.

Mick şimdi acı içinde haykırıyor. Istırap içinde. Ve hücrelerinin boğulmasına sevinmeye çalışsam bile, bir insanın acı çekişini dinlemek kolay değil. Kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyor. Bedenim onun çığlıklarının uyandırdığı korkuya alışırken görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor.

Alice şimdi ayakları yeri döve döve bana geri dönerken sesleniyor.

"O hasta! Yerde yatıyor! Kusuyor!"

Kusmuğu, vücudunun zehirden kurtulmaya çalıştığını hayal ediyorum.

Alice'i sakinleştirmeye çalışıyorum. Yalan söylüyorum. "İyi

olacak. Birkaç saat sürecek ama iyileşecek. Ona biraz havlu ve su götürebilirsin. Onu sırtüstü çevir."

Su onu daha çok kusturacak. Eğer sırtüstü yatarsa, belki kusmuğunda boğulur. Belki de onu öldüren şey bu olur.

"Ama kekten yemedi ki! Onu yemedi!" diye bağırıyor ve bir yanının, Mick keki yemediği için rahatlamış olduğunu görebiliyorum. Planıma karşı çelişkili duygular içinde. Mick'e karşı çelişkili duygular içinde.

İşte bu yüzden tohumları keke koyarak heba etmedim. Alice'in ona vereceğine güvenemedim.

"Biliyorum, tatlım," diyorum. "Ama kahvesini içti, değil mi? Hepsini."

Bana kahve kutusunu ve beyaz filtreleri getirmesini söylediğimi ve sonra onu kahveyi koymak için kullandığımız küçük, sarı bir ölçü kaşığı için mutfağa geri yolladığımı hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açılıyor.

O gittiğinde, elma çekirdeği püresini filtrenin alt kısmına koyarak plastik havzayı onunla kapladım, sonra da filtreye biraz kahve serpiştirip üstüne yerleştirdim. Döndüğünde, üstüne küçük sarı kepçeyle daha fazla kahve koyduk.

Daha da çok ağlıyor. Dehşet Suratı. Şimdi ona bir isim veriyorum çünkü artık bir tepki göstermiyorum. Mick'e ve ıstırabına.

"Alice," diyorum ona. "Şimdi dediğimi yap. Bu çok önemli. Ama sonra git ve o anahtarı al."

Başını iki yana oynatıyor, *hayır*.

Parmaklıkların arasından uzanıp iki kolunu da tutuyorum.

"Anahtarı alıp bana getireceksin. Neden biliyor musun?"

Dehşet Suratı'yla başını iki yana sallıyor. *Hayır, hayır, hayır.*

"Çünkü," diyorum ona. "Kahveyi yapmama yardım ettiğini biliyor."

46

ON YEDİNCİ GÜN

Nic eve gitmedi. Arabasını fırtınanın tam kalbine doğru sürdü, Hastings'te kopmak üzere olan bu yeni fırtınaya doğru.

7 Numaralı Otoyol'un Hastings Geçidi'yle kesiştiği noktadaki Gas n' Go'ya geldi. Kurt'ün arabası otoparktaydı. Tam karşısına sürüp park etti. Burada gece vardiyasında çalışıyordu, sonra muhtemelen öğle yemeği servis etmek için bara gidecekti. Daha önce programının bu şekilde olduğunu söylemişti.

Şu an olması daha iyiydi. Burası daha iyiydi. Müşteriler içeri girip çıkardı. Uzun süre yalnız kalmazlardı.

Kurt tezgâhın arkasındaki taburede oturmuş, dergi okuyordu. Onu gördüğüne şaşırsa da sıcak bir gülümseme belirdi yüzünde. Suçunu örtbas ediyordu.

Nic hoşbeş etmekle vakit kaybetmedi. Telefonunu çıkardı ve Edith Moore'la olan fotoğrafını gösterdi.

"Edith *Bickman*'la ne planlıyordun?"

"Siktir..." diye mırıldandı Kurt başını eğerek. "Burada olmaz, kameraları var."

Nic onu dükkânın arka tarafına, bir sıra rafın arkasına kadar takip etti.

"İzlemedikleri tek yer burası," dedi ona.

"Kim onlar?" diye sordu Nic.

"Buranın sahibi olan insanlar. Şirketin biri. Bilmiyorum. Ön

tarafta monitörler olduğu için kameraların yerlerini biliyorum o kadar."

"O hâlde şimdi söyle ne söyleyeceksen, kameralardan uzağız."

Nic, o ne söyleyeceğini düşünürken bekledi. Kelimeleri bulmakta zorluk çektiğini görebiliyordu.

"Pekâlâ. Bak, düşündüğün gibi değil."

"Ne düşünüyormuşum?" diye sordu Nic.

"Ne yaptığını bilmiyordum, tamam mı? Buraya gelip bana bu tanıktan bahsettiğinde ve sonra onun adını söylediğinde... Yani, Hastings'le bağlantısı olabilecek kaç Edith var ki?"

"Ama seninle çalıştı. Barda."

Kurt başıyla onayladı. "Evet. Onu tanıyordum. Nereye gittiğini biliyordum. Ben de onu bulmaya gittim, neler döndüğünü sormaya. Başını belaya sokmak istemedim. Sabıkalı olduğundan değil. Sen de onun anneni gördüğüne ikna olmuştun. Neden ismi hakkında yalan söylediğini ve o gece neden burada olduğunu öğrenmek istedim."

Nic'in sinirleri bozuldu. Tüm ipler birbirine dolanmıştı ve zihni bunları çözemeyecek kadar bitkindi.

"Bana her şeyi anlat. Lütfen. İstersen silah bulundurmaktan tutuklanmanla başlayabilirsin."

Kurt önce dükkânın ön tarafına, sonra pencereden benzin pompalarına baktı.

"Korkuyorum, tamam mı? Reyes'e karşı gelmek istemedim. Hapse geri dönemem ve bu kasabayı terk edemem. İki işim ve bankada yaklaşık elli dolarım var. Eski bir mahkûmum. Anlamaya başladın mı?"

"Neden kasabayı terk etmek zorunda kalasın ki?"

"Görmüyor musun? Hâlâ onun ne olduğunu görmüyor musun?"

"Kimin?"

"Reyes. Memur Jared Reyes."

Nic'in kan beynine sıçradı. İçinde bir bulantı dalgası yükseldi.

"Suçlu olan o, Nic. O bir dolandırıcı." Kurt bir an için bunu sindirmesine izin verdi ama uzun sürmedi. Yeterince uzun sürmedi.

"Üç yıl önce, sözde kırmızı ışıkta geçtiğim için beni kenara çekti. Tamamen saçmalıktı. Sonrasında tek hatırladığım, arabadan çıktığım ve onun elinde bir tabanca tutarak öylece arabamın arka koltuğunda gördüğünü söylemesi. Oraya bakmış gibi bile yapmadı. Tuzağı kurgulamaya bile zahmet etmedi."

Nic şimdi ona baktı, Reyes'e olan bakış açısı yeni bir boyut kazanmıştı.

Kurt devam etti. "Sonra tüm bunların on bin dolar karşılığında yaşanmamış sayılabileceğini söyledi. Sanki on bin dolarım varmış gibi. Ailemden ödünç alabileceğimi söyledi. Bana gün sonuna kadar mühlet verdi. Ben de, *Sikerler*, diye düşündüm, anlarsın ya? Gençtim. Adalete ve beni bütün hayatım boyunca tanıyan bu kasabadaki insanlara inandım. Şef'e ve onun çocuklara yardım etme saçmalıklarına inandım..."

"Ama mahkûm edildin," dedi Nic, onun yerine hikâyeyi bitirerek.

Kurt başıyla onayladı. "Şef, Reyes'e arka çıktı. Evcil hayvan projesine. Dâhi çocuğuna. Hiç sahip olmadığı oğluna. Kim bilir. Bir önemi yok. Reyes bir dolandırıcı, Nic."

"Üzgünüm. Gerçekten. Ama bunun Edith Bickman'la ne ilgisi var? Yalan söylediğinden şüphelenmemi sağlayan Reyes'ti. New York'ta olma hikâyesinde açık buldu."

Kurt başını kaldırıp sanki ona hoşlanmayacağı bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

"Neler yaptığını öğrenmek için onu görmeye gittim. İyi bir kızdı ama Reyes'e deli gibi âşıktı ve Reyes de onun paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her zaman. Üniversite ve şimdi de hemşirelik okulu yüzünden boğazına kadar borca batmıştı. Arama bittikten birkaç gün sonra Reyes'in onu aradığını söyledi. Annenin nerede saklandığını bildiğini ama polis olduğu ve anneni bulmanın onun işi olduğu için ödül parasını alamayacağını söylemiş. Kolay olaca-

ğını söylemiş – Edith seni kamyonetle ilgili hikâye için arayacakmış. Geri dönüp onu bulmaya çalışacak tek kişinin sen olduğunu söylemiş, bu yüzden de aradığı sen olmalıymışsın. Sonrasında anneni bulmana yardım edecekti, baban Edith'e bir milyon doları ödeyecekti ve onlar da parayı kırışacaktı."

"Yani numaramı ona Reyes verdi," dedi Nic, Bayan Urbansky'nin babasına söylediklerini ve Reyes'in tanıştıkları sabah Edith'e bu yalan için pas verişini hatırlayarak.

Nic bu bilginin neredeyse aklını başından almasına engel olamadı. "Öyleyse annem bir yerlerde mi saklanıyor? Reyes biliyor mu? Onu ya da parayı umursamıyorum. Bu, annemin güvende olduğu anlamına geliyor!"

Fakat Kurt'ün yüzü aydınlanmadı. "Bekle, dahası var. Reyes senin önünde ona her ne söylediyse, hikâyesinde işaret ettiği açıklar falan hepsi seni burada tutmak, anneni çılgınca aramanı sağlamak içindi."

Nic birden onun neden bahsettiğini çok iyi anladı. "Hayır, haklısın. Eğer nerede olduğunu biliyorsa, neden onun gitme riskini göze alsın ki? Neden onu ilk gün bulmama izin vermesin?"

"Bilmiyorum. Ama senin burada olmanı istedi. Kalmanı istedi."

"Ve Watkins'e tuzak kurmak istedi," dedi Nic şimdi iki parçayı bir araya getirerek. "Sanırım Watkins'in stop lambasını o kırdı. Watkins, Reyes'in düşündüğü gibi arabayı kasabada tamir ettirmeyince de yedek parçalar için sahte fatura hazırladı. Belki de işini istiyordur."

"Bilemiyorum, Nic. Şef'e ihanet etmesi çok garip. Ve neden sen? Neden sen olmak zorundaydın?"

Nic hızlı bir nefes aldı, ellerini göğsünde kavuşturdu. "Nedenini biliyorum."

Yaz kampı yıllığındaki o fotoğrafları düşündü. Daisy Hollander'a benzerliğini. Onun kasabadan gitmesine yardım edenin Reyes olmasını. Ve kız hayatına girmesine izin verdikten sonra ona olan artan takıntısını.

"Nic? Neymiş nedeni?" diye sordu Kurt.

Nic aniden döndü. "Gitmem gerek," dedi. Kurt onu kapıya kadar takip etti.

"Bekle," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir şeyi kontrol etmeliyim."

Kurt kolunu tuttu. "Üzgünüm," dedi. "Edith'le konuştuktan sonra doğruca sana gelmeliydim."

Nic durup döndü. "Sorun değil. Ama gitmem gerek," dedi tekrar.

"Bekle, son bir şey daha var," dedi Kurt. "Edith anneni hiç görmemiş. Ama annenin çantasıyla ilgili bildiği şey... Ona bunu söylemesini Reyes söylemiş. Nereden biliyordu?"

Nic o zaman ne olduğunu anladı. Tek bir açıklaması vardı. "Reyes biliyordu çünkü o gece annemi gördü."

Kurt Kent'ten uzaklaştı ve hızla annesinin arabasına atlayıp Hastings Geçidi'ni geçerek hana doğru sürdü. Ve çite. Ve birinin açmaya başladığı o deliğe.

47

ON YEDİNCİ GÜN

Alice anahtarı almıyor. Bunun yerine mutfakta Mick'le saatlerce oturuyor galiba. Mick'in inlediğini ve boğulduğunu duyuyorum. Alice'in de hıçkıra hıçkıra ağladığını. Sanırım bir şeyleri yanlış hesapladım. Sanırım şimdi kesinlikle öleceğim.

Ama sonra başka bir ses geliyor. Bir araba.

Parmaklıkların yanında durduğum yerden koşa koşa tahtadaki küçük deliğe bakmaya gidiyorum. Başka bir polis arabası görüyorum. Başka bir polis memuru. Bu polis kısa kollu bir gömlek giyiyor ve rütbe yamaları var. Ön verandaya doğru yürüyor ve *Seslen!* diye düşünüyorum. Yardım çağır! Ama sonra düşünüyorum – Mick de bir polis. Ya bu işte birliktelerse?

Hareketlenmeyi duyduğumda parmaklıklara geri dönüyorum. Mick ayaklanmış ve Alice'i bana doğru sürüklüyor. Rengi atmış, gömleği ter ve kusmukla kaplı. Ama zehirden sağ çıkmış. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Kapı zili çaldığı ve yeni polis şimdi kapıyı tıklattığı için hiçbir şey söylemiyor. Diğer adam bir isim haykırıyor.

"Reyes? İçeride misin?"

Mick'in bir adı var. *Reyes.*

Reyes endişeli. Yüzünden okuyabiliyorum. Siyanür yüzünden endişeli ve zayıflamış.

Polis bir kez daha sesleniyor.

"Reyes, hadi ama. Arabanın burada olduğunu görüyorum..."

Polis kapının dışından içeriyi dinlerken bir duraksama yaşanıyor. Devam ediyor...

"Mülk sahipleriyle konuştum. Burayla ilgilendiğini biliyorum. Dinle, önemli değil, tamam mı? Ek iş olarak onlar için çalışıyordun. Değil mi? Geceleri? Burada ve benzin istasyonunda güvenlik görevlisi olarak? Evin faturalarını gördüm, dostum? Orada mısın? Yaşamaman gerektiği hâlde orada mı yaşıyorsun? Sorun değil, bunu halledebiliriz. Her şeyi yoluna koyabiliriz."

Polis tekrar sessizleştiğinde, Mick, Reyes, adam – kemerine taktığı anahtarla parmaklığı açıyor. Alice'i benimle birlikte odanın içine sokup kapıyı kilitliyor.

Alice'e sarılıyorum. Artık kaderimiz bir. Ve olacakları görebileceğimiz yere, parmaklıklara tek vücut hâlinde geri dönüyoruz.

48

ON YEDİNCİ GÜN

Nic hanın lobisinden arka kapıya doğru koştu. Sonra verandanın karşısına, asma kilide bir taş vurup açılana kadar dövdüğü kulübeye gitti.

Kulübenin içinde bir tel kesici buldu. Sonra, güneş gökyüzünde bu kadar yükselmişken yolu bulmak daha zor olsa da önceki gibi doğrudan çite koştu.

Nic deliğin kesildiği yere ulaştığında nefes nefeseydi. Sinir bozukluğu, yorgunluk – hepsi üstüne çullanıyordu.

Dikenli telleri unutmuştu ve eldivenleri yoktu. Spor ayakkabısının tekini çıkardı ve elini içine soktu. Kesilmesi gereken yeri görmek için çiti itti. Tel kesici güçlüydü ve saniyeler içinde teli kesip geçti.

Diğer tarafa geçtiğinde spor ayakkabısını tekrar giyip nefeslendi.

Artık kafasında tek bir düşünce vardı. Reyes annesinin nerede olduğunu biliyordu. Bunca zamandır biliyordu. Ve annesinin ayrılamayacağı bir yerde olduğunu da biliyordu. Bu yüzden ödül parasını almak için beklemeyi göze almıştı. Zamanının bol olduğunu biliyordu.

Peki ya zaman istemesinin nedeni neydi? Bu çok saçma bir düşünceydi ama davranışları, ona olan takıntısı Daisy Hollander'la ilgili olmak zorundaydı. Nic ve Daisy... Bu yüzden beklemiş

olmalıydı. Nic'in Hastings'e dönmesini istemişti. Ve yalnız gelmesini.

Şimdi aklını kullan, dedi kendine. Telefonunu çıkardı ve uydu görüntüsüne baktı. Evi, çiti ve hanı gösteren fotoğrafa. Yön konusunda en iyi tahminini yaptı ve onu eve götürmesi muhtemel bir patika boyunca ormanda yürümeye başladı.

Aklını kullan.

Reyes bir dolandırıcıydı. İnsanlara şantaj yapmak için bir polis olarak konumunu kullanıyordu. Bu durumdan başı yanan tek kişinin Kurt Kent olma ihtimali yoktu.

Ağaçların arasından geçerek dökülmüş yapraklar ve toprakla örtülü ıslak zeminde yürürken Reyes'in yalanlarının boyutunu, yaptığı planları düşündü. Edith Bickman. Kamyonet hikâyesi. Onu tanımıyormuş, ona güvenmiyormuş gibi davranması, ona daha sonra açıklarını bulabileceği bir dizi gerçek vermesi, Nic'e kalması için bir sebep vermesi. Nic'in, Watkins'in gri kamyonetini öğreneceğini biliyordu. Watkins'in kırık ışığı tamir ettirmek için nereye gittiğini bulamayınca sahte bir fatura hazırlamıştı. Watkins'e tuzak kurmuştu ama neden? Sonunda Nic'i annesine götürdüğünde, annesi onlara gerçeği söylerdi. Watkins'in işin içinde olmadığını. Bu da Edith Bickman'ın yalancı olduğunu kanıtlar, parayı almasını engellerdi. Tabii Reyes'in payını almasını da. Tüm bunları Nic'in ona âşık olmasını umarak mı yapmıştı? Daisy Hollander'ın yerine onu koyabileceğini düşünerek mi?

Ev, Nic'in düşündüğü kadar uzakta değildi. Çitle arasında yaklaşık iki yüz metre vardı; Nic onu ve de ön kapıda yaşananları görebiliyordu.

Watkins kapıyı çalıyordu. Arabası garaj yoluna park edilmişti.

Oraya doğru yürürken Watkins'in seslendiği ismi duyduğu gibi yerine mıhlandı. Reyes'e sesleniyordu.

Reyes buranın bekçisiydi. Gas n' Go'daki güvenlik kameralarını Reyes yönetiyordu. Gazı ve elektriği kullanan, burada yaşayan Reyes'ti.

Bu metal parmaklıkları olan ve tahtayla kapatılmış pencereli evde.

Annesi gerçeği bilir ve onlara Watkins'in işin içinde olmadığını söylerdi. Edith onu hiç görmemişti. Belki ortada siyah bir kamyonet bile yoktu.

Yoksa –*hayır*– ödül parası söz konusuydu.

Onu canlı bulurlarsa bir milyon verilecekti. Ama onu *sadece bulurlarsa* beş yüz bin.

İşte buydu. Annesi çoktan ölmüştü. Ya da ölmek üzereydi.

Ve şimdi de Watkins... O kapının arkasında ne olabileceğini bilmeden can verecekti.

Koşmaya, ona seslenmeye başladı. "Şef!"

Adamın adı ağzından çıktığı gibi kapı açıldı. Söylenecek bir şey yoktu. Sadece bir silah sesi duyuldu. Watkins elini göğsüne götürüp merdivenlere ulaşana kadar geriye doğru tökezledi. Düşüp çakılların üzerine yığıldı ve bir daha da kalkmadı.

49

ON YEDİNCİ GÜN

Alice'le ben Mick'in kapının diğer tarafında durmasını izliyoruz. Silahını çekip dengesini bulmasını izliyoruz. Hâlâ zayıf.

Alice'i bana bakacak şekilde çevirip onu parmaklıklardan uzaklaştırıyorum. Yüzüme bir korku ifadesi çöküyor. Olacakları biliyorum.

Ve düşünüyorum. Yaptım işte. Bir çocuğu daha öldürdüm. Ona karşı beslediğimi sandığım nefret gerçek değildi. Aslında öfke ve hayal kırıklığıydı. Ama o bir çocuk. O bu evin ve son dokuz yılda burada yaşananların bir mağduru.

"Alice," diyorum. "Bu benim hatamdı ve ona bunu söyleyeceğim. Seni kurtaracağım," diye söz veriyorum. Yalan söylüyorum. Hiç şüphesiz ikimizi de öldürecek.

Ben bu sözleri söylerken Alice'in yüzü değişmiyor. Yeni bir surat daha beliriyor. Bu seferki kararlı bir ifadeye sahip.

Alice gözlerini benimkilerden ayırmadan cebine uzanıyor. Ve yavaşça, çok yavaşça anahtarı çıkarıyor. Elimi onunkinin etrafına dolayıp usulca anahtarı alıyorum ve kilidi çeviriyorum.

Parmaklıkları açıp koridora, özgürlüğümüze doğru yürürken silah sesini duyuyoruz.

50

ON YEDİNCİ GÜN

Reyes onu gördü, Watkins'e seslenişini duydu.

Şimdi Nic ormana, hana doğru koşarken ona seslendi.

Nic geldiği yöne doğru koşuyor, yeri izleyerek zeminin sağlam duran kısımlarının üzerinde küçük, hızlı adımlar atıyordu. Dallardan kaçınarak ağaçların arasından geçti.

Sonra bir silah sesi daha duyuldu ve kurşun ondan hemen hemen bir buçuk metre ötedeki bir ağacın gövdesine saplandı.

Reyes yine seslendi.

"Dur!"

Ve sonra...

"Annen elimde!"

Annen elimde.

Ayakları hareket etmeye devam etti. Ama onun iradesiyle değil.

Annen elimde.

Nic handaki şömineden yükselen odun kokusunu alabiliyordu. Neredeyse gelmişti. Peki sonra ne olacaktı?

Reyes onu istiyordu.

O da annesini istiyordu.

Annesinin hayatta olmasını istiyordu. Sonunda çektiği acıdan kurtulmasını istiyordu. Annie'yi geri istiyordu. Garaj yolunun sonuna ulaşmadan önce ellerinin o küçük kolları tuttuğunu hissetmek istiyordu. Son beş yılın bitmesini istiyordu.

Ayakları hareket etmeyi bıraktı. Çok yorgundu. Kaçmaya son vermenin zamanı gelmişti.

51

ON YEDİNCİ GÜN

Olanları görmemesi için Alice'i odaya geri çekiyorum. Pencereye gidip delikten dışarı bakıyorum. Diğer polisi yerde görüyorum. Kıpırdamadan yatıyor. Gövdesinin etrafı kan gölüne dönmüş. Ve Mick ormana koşuyor. Silahını çekmiş bir şekilde, birine seslenerek koşuyor. Başka bir polis mi vardı? Ya da bir ortağı?

"Benimle gel!" diyorum Alice'e. Kolunu tutuyorum ve onu odadan çıkarıp koridora sürüklüyorum ve açık ön kapıdan çıkarıyorum. Eşikte duruyor.

"Maskem!" diyor. "Maskeme ihtiyacım var!"

Kollarını tutup gözlerinin içine bakıyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum ona.

Bilmiyor. Bunun getirdiği şüpheyi ve zayıflatıcı endişeyi yüzünden okuyabiliyorum.

"Maskeye ihtiyacın yok."

Ona düşünmesi için zaman vermiyorum. Onu kollarıma alıyorum ve merdivenlerden inip adamın cesedinin üzerinden geçerken yüzünü göğsüme gömüyorum. Yüzü evden uzağa, vahşetten uzağa bakacak şekilde onu yere bırakıyorum.

"Şimdi koşman gerek, Alice. Yola çıkana kadar o garaj yolunu izlemelisin. O polis içeri girdiğine göre kapı açık olmalı. Sağa dönmen ve diğer taraftaki çiti takip etmen gerekiyor, anlıyor musun? Ormanda kal. Sokağa çıkma. Çit seni başka bir eve götü-

recek. Gözünü dört açmalısın. Ateş, yiyecek veya benzin kokusu alırsan oraya doğru git. Tamam mı?"

Alice ağlıyor. "Peki ya ayılar? Ya da kurtlar?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, ayılar gün boyunca uyuyor. Bir sorun olmayacak."

Alice gitmek bilmiyor ve kalbim patlamak üzere. Can çekişen adamın yanına gitmeliyim. Yardım çağırmak için telsizini kullanmalıyım. Ama Alice gitmeli. Mick her an geri gelebilir.

"İlk annem ormanda öldü," diyor şimdi. "Ölmek istemiyorum!"

Onu tekrar kendine çekiyorum ve ona sanki şüpheyi içinden atabilecekmişim gibi sımsıkı sarılıyorum.

"Alice, bu bir yalandı. İlk annen ormanda ölmedi. Ona ne oldu bilmiyorum. Ama onu senden alan şey orman değildi."

Tekrar ona bakıyorum ve bana inandığını görebiliyorum. Bana inanıyor çünkü gerçek bu.

"Şimdi git! Koş!"

Başıyla onaylıyor, arkasını dönüyor ve ayakları hareket etmeye, uçmaya, garaj yolunun tozunu attırmaya başlıyor.

Çocuğun özgür kalmasını izliyorum, daha önce hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Yerdeki adama dönüyorum. Nabzını kontrol ediyorum. Hâlâ yaşıyor. Arabasına gidip telsizi buluyorum. Bir düğmeye basıyorum.

"Yardım edin! Yardıma ihtiyacım var! Bir memur vuruldu!"

Bir kadın sesi cevap veriyor. "Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Molly Clarke."

Kadın adımı tanıdığından bir sessizlik yaşanıyor.

"Şef'in telsiziyle konuşuyorsunuz. Şef vuruldu mu?"

"Evet!" diyorum şimdi yardım için çıldırmış bir şekilde. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. İki haftadır burada tutuluyorum!"

"Yerinizi buldum," diyor kadın. Sesinin titrediğini duyuyorum.

"Arabanın anahtarlarını görüyorum. Onu içeri taşıyabilirim..."

"Hayır, olduğunuz yerde kalın. Kan kaybından ölebilir. Artık saniyeler bile önemli. Şef'e yardımcı olabilir misiniz?"

Hayır! diye düşünüyorum. Bu arabanın üzerindeki anahtarları görüyorum. Buradan gitmem gerek! Yerde kan kaybeden adama bakıyorum. Tek istediğim Alice gibi koşmak, bu evden kaçmak. Ama adamın ölmesine izin veremem.

Telsizdeki kadın bana ne yapacağımı söylüyor ve dediklerini yapıyorum. Telsizi ve anahtarları bırakıp bagajda bir ilkyardım kutusu arıyorum. Arabayı, kaçış yolumu bırakıp ölmekte olan adamın yanına gidiyorum. Kanamayı durdurmak için elimden geleni yapıyorum.

Derken ormanda patlayan silah sesini duyuyorum.

Ve çığlığı. Kızıma ait olduğundan emin olduğum çığlığı.

52

ON YEDİNCİ GÜN

Reyes yaklaştı. Tetiği çekerse bir daha ıskalamayacak kadar yaklaştı. Yine de yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yumuşak bir ifade vardı.

"Anne!" diye çığlık attı Nic, öfkeyle dolu sesi ağaçların arasından yükseldi. Sonra Reyes'e döndü. "Annem nerede!"

Reyes birkaç adım daha atarken sakince konuştu.

"Hemen o evin içinde. Bunca zamandır seni bekliyordu. Onu bulmanı bekliyordu. Tamamen güvende."

Nic bunun yalan olduğunu biliyordu. Annesi asla isteyerek bu adamla kalmazdı.

"Edith Moore'la olanları biliyorum."

"Sadece seni tekrar görmek istedim," dedi Reyes.

"O gece ne oldu? Fırtınanın çıktığı gece?" Nic başka bir şey duymak istemiyordu. Annesine ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Reyes yürümeye devam ederken adımlarının çıkardığı hışırtı sessizliği bölüyordu.

"Seni seviyorum. Önemli olan da bu. Seni ilk gördüğüm andan beri. O ilk günden beri. Bütün bunlar senin içindi, görmüyor musun? Çok kolay olabilirdi!"

Sonra o durdu ama ayak sesleri devam etti. Ancak ona ait değillerdi. Ses arkalarından, çitten geliyordu.

Nic, Reyes'in gözlerinin ondan bu yeni sesin kaynağına doğru çevrildiğini gördü. Ve sonra yeni bir insan sesi duyuldu.

"Evet, memur bey. Neden bize o gece neler olduğunu anlatmıyorsunuz?"

Gelen Roger Booth'tu. Ve Reyes'e doğrultulmuş bir av tüfeği tutuyordu.

"Roger, bu doğru soru değil," dedi Reyes. Sözleri kendinden emindi ama sesi titriyordu. Nefes nefeseydi. Soğuk havada terliyordu.

"Öyleyse doğru soru ne?" diye sordu Booth yaklaşarak.

"Sen biliyorsun, değil mi Nicole?" Reyes'in gözleri Booth'tan ayrılmadı.

Nic yana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha, yavaşça ateş hattından çıktı.

"Biliyorum," dedi.

"Öyleyse söyle ona," diye emretti Reyes. "Söyle ona!"

Bir adım daha. Sonra bir tane daha.

"Doğru soru," dedi Nic, "Daisy Hollander'ın kaybolduğu gün ne oldu?"

Booth bir an irkilse de hemen kendine geldi. "Bunların Daisy'yle ne ilgisi var?"

Nic bir ağaçtan üç adım uzaktaydı. Siper almaktan. Bu adımlardan birini attı ve durdu.

"Daisy'yi o gün kasaba dışına götüren oydu," dedi Nic. "Onu yaz kampından tanıyordu. Orada mutfakta çalışmıştı. Bu yüzden Hastings'e geldi. Kafayı onunla bozmuştu. Ve sonra da ona Daisy'yi hatırlattığım için benimle kafayı bozdu."

Reyes sanki görüşü bulanıklaşmaya başlıyormuş gibi sertçe gözlerini kırpıştırdı.

Nic konuşmaya devam ederek zaman kazandı.

"Memleketindeki çatışma olayından sonra oraya gitti. Şu onu altüst eden polis kurşunuyla intihar vakasından sonra. Kamptaki gibi tuhaf işlerde çalıştı, ta ki Daisy'yle tanışana kadar. Sonra burada iş bulmak için Şef Watkins'e duygu sömürüsü yaptı, böylece ona yakın olabilirdi."

Bir adım daha. Ağaca dokunabiliyordu.

"Evet, memur bey. Neden bize o gece neler olduğunu anlatmıyorsunuz?"

Gelen Roger Booth'tu. Ve Reyes'e doğrultulmuş bir av tüfeği tutuyordu.

"Roger, bu doğru soru değil," dedi Reyes. Sözleri kendinden emindi ama sesi titriyordu. Nefes nefeseydi. Soğuk havada terliyordu.

"Öyleyse doğru soru ne?" diye sordu Booth yaklaşarak.

"Sen biliyorsun, değil mi Nicole?" Reyes'in gözleri Booth'tan ayrılmadı.

Nic yana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha, yavaşça ateş hattından çıktı.

"Biliyorum," dedi.

"Öyleyse söyle ona," diye emretti Reyes. "Söyle ona!"

Bir adım daha. Sonra bir tane daha.

"Doğru soru," dedi Nic, "Daisy Hollander'ın kaybolduğu gün ne oldu?"

Booth bir an irkilse de hemen kendine geldi. "Bunların Daisy'yle ne ilgisi var?"

Nic bir ağaçtan üç adım uzaktaydı. Siper almaktan. Bu adımlardan birini attı ve durdu.

"Daisy'yi o gün kasaba dışına götüren oydu," dedi Nic. "Onu yaz kampından tanıyordu. Orada mutfakta çalışmıştı. Bu yüzden Hastings'e geldi. Kafayı onunla bozmuştu. Ve sonra da ona Daisy'yi hatırlattığım için benimle kafayı bozdu."

Reyes sanki görüşü bulanıklaşmaya başlıyormuş gibi sertçe gözlerini kırpıştırdı.

Nic konuşmaya devam ederek zaman kazandı.

"Memleketindeki çatışma olayından sonra oraya gitti. Şu onu altüst eden polis kurşunuyla intihar vakasından sonra. Kamptaki gibi tuhaf işlerde çalıştı, ta ki Daisy'yle tanışana kadar. Sonra burada iş bulmak için Şef Watkins'e duygu sömürüsü yaptı, böylece ona yakın olabilirdi."

Bir adım daha. Ağaca dokunabiliyordu.

Şimdi Booth da nefes nefeseydi. "Sen neden bahsediyorsun? Daisy onu tanımıyordu bile. Kendini çok çapkın biri sandığı için onunla dalga geçerdi."

Bu kez Reyes konuşmaya başladı.

"Sen öyle sanıyordun. Ama onun gönlü bendeydi. Sende değil. Seni para için kullanıyordu. Tüm o ücretsiz akşam yemekleri ve şehir gezileri için. Sen onun tüylerini ürpertirdin, Booth. Seni görmeye ya da ona dokunmana dayanamazdı. Güçlüydü ve yapması gerekeni yaptı. Ama sana bir çocuk verecek değildi. Bu yüzden seni terk etti. Seni benim için terk etti."

Booth'un yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Sen bir yalancısın!" diye çığlık attı.

"Ve sen de zavallısın," diye bağırdı Reyes.

Nic bir adım daha attı. Neredeyse ağacın arkasındaydı.

Ama sonra daha fazla ayak sesi duyuldu. Ve de yeni bir ses.

Bir kadının sesi.

"İkiniz de zavallısınız," dedi kadın.

Nic dondu, gözleri ona çok benzeyen görüntüye sabitlendi.

Ancak o görüntü şimdi ete kemiğe bürünmüştü. Ve Nic'in, Veronica'nın evinde gördüğü deri ceketi giyiyordu.

Daisy Hollander ormanda onlara doğru yürüdü.

Küçük bir kızın elini tutuyordu.

53

ON YEDİNCİ GÜN

Alev almışım gibi koşuyorum.

Kızımı bulmak için ağaçların arasında koşuyorum.

Küçük bir ağaç kümesinin arkasına saklanıyorum. Ne gördüğümü bilmiyorum ama bu beni büyük bir kafa karışıklığı içinde bırakıyor.

Bakımlı, düzgün giyimli bir adam Mick'e bir av tüfeği doğrultmuş.

Zehirden sendeleyen Mick adama silah doğrultmaya çalışıyor.

Ve Nicole! Onu görmek içimde bir ağlama isteği uyandırıyor, ona koşmak ve bedenimi onunla o adamların arasına atmak istememe neden oluyor.

Kendimi durmaya zorluyorum. Düşünmeye. Başka bir hata yapmayı göze alamam.

Neredeyse güvende olana kadar ilerlemesini izliyorum; bir ağacın hemen yanında duruyor.

Koş! diye çığlık atmak istiyorum. Neden o son adımı da atmıyor?

Ve şimdi artık çok iyi tanıdığım o sesi duyuyorum. Zaman zaman nefret ettiğim. Zaman zaman sevdiğim. Zaman zaman korktuğum.

"Anne!" diyor. Alice elini onu tutan kadının kavrayışından kurtarmaya çalışıyor. Geçen bahar ortadan kaybolana kadar ilk

annesi olan kadından. Şimdi bile kıyafetlerini giydiğim kadından.

Daisy Alice Hollander.

"Ne var?" diye azarlıyor Alice'i. "Acınacak hâldeler. Her ikisi de."

"Daisy? Sen misin?" Av tüfeği olan adam hayalet görmüşe benziyor.

Ama Daisy ona cevap vermiyor. Alice'i de yanında sürükleyerek Mick'e doğru yürüyor. Kadını görünce Mick de büyüleniyor ve aniden yapbozun başka bir parçası yerine oturuyor.

"Sen ne yaptın?" diye soruyor Daisy. "Bunu temizlememiz gerekiyor. Asla gitmemeliydim. Bunu şimdi anlıyorum. Bu saçmalığa bir son vermeni umarak iki haftadır seni izliyorum. Cidden, bu işin nasıl sonuçlanacağını düşündün?"

Bu evde hiçbir zaman esir olmamıştı. Ve bunca zamandır bizi izliyordu. Hepimizi. O kameralardan. Dolly'nin gözlerinden.

Daisy, Mick'in yüzünü okşuyor, elini adamın kolundan en ufak bir direnç göstermeden silahı bırakıveren parmaklarına doğru gezdiriyor. Mick'se trans hâlinde. Zayıf ve zehir yüzünden hasta.

Daisy beş ya da altı metre uzaklaşıyor. Alice de tasmalı bir evcil hayvan gibi onunla birlikte sürükleniyor.

Daisy silahı, titremekte olan av tüfekli adama doğrultuyor. Suratında mimik oynamıyor. Bu beni şu ormandaki her şeyden daha fazla şok ediyor.

Nicole'ü görüyor, onu görüyor ama onu şimdi gerçek anlamda görüyor. Ve gülüyor. Katıla katıla hem de. Mick'e gülüyor.

"Şimdi anlaşıldı. Bu kızın benim yerimi dolduracağını mı düşündün? Seninle yaşamak isteyeceğini mi? Tanrım, bu acınası olmanın bile ötesinde."

Mick tökezleyip dizlerinin üstüne çöküyor. Bunun zehirden mi yoksa kederden mi olduğunu anlayamıyorum. Ama başını ellerine gömüyor ve ağlamaya başlıyor.

"Bu sefer geri dönmedin," diye haykırıyor.

Alice kaçmaya çalışıyor. Ona gitmek istiyor. Onu seviyor. Bunu şimdi görebiliyorum. Beni serbest bırakmak için onu öldürmeye çalışmama yardım etmiş olmasına rağmen seviyor.

Daisy sinirlenmiş gibi iç çekiyor. "Yatağıma girmeye devam edersen temelli gideceğimi söylemiştim. Ve öyle de yaptım."

"Seni bekleyip durdum. Seni bekledik..."

Alice ağlıyor. Kafasının karıştığını görüyorum ve kafa karışıklığı onun en kötü düşmanı. Mick ona Daisy'nin ormanda öldüğünü söylemişti. Artık Daisy'nin yaşadığını, kendi kararıyla gittiğini ve Mick'in tüm bunları başından beri bildiğini biliyor.

Alice'in bana söylediği şeyi düşünüyorum. Mick'in onlarla yatağa girmesinin sonun başlangıcı olduğunu. Şimdi anlıyorum. Daisy'nin canına tak etmişti.

Bu ormandaki tek kişi o ve Mick'miş gibi bağırıp çağırmaya devam ediyor. "Ama sonra pes ettin, değil mi? O yaşlı kadını ve sonra da kızını buldun. Neden lokantadaki bir garsonla yatmadın? Neden böyle olmak zorundaydı ki?"

Mick biraz soluklanıp ayağa kalkıyor. "Nedenini biliyorsun! Onun yüzünden!" Alice'i işaret ediyor. "Bunu nasıl açıklayacaktım? Hiçbir çıkış yolum yoktu. Bana başka seçenek bırakmadın."

Daisy bir adım daha yaklaşıyor. "Başka bir yere taşınmayı düşündün mü acaba? Kız hakkında bir hikâye uydurmayı? İstediğin yere gidebilirdin. Hayatına baştan başlayabilirdin. Bu beni çok kızdırıyor! Eskiden çok zeki olduğunu düşünürdüm. Küçük bir servet inşa edip birlikte buradan defolup gideceğimizi. Ama hayal gücün yoktu. Sadece küçük suçların ve dolandırıcılıkların peşindeydin. Sana daha fazlasını istediğimi söylemiştim. Yanında kalıp çocuğu doğurursam bana istediğimi vereceğine söz vermiştin. Ama hayır, bunların hepsi beni dolandırmak içindi, sana ihtiyaç duymam için. Burada kalmamı sağlamak için!"

Durup gökyüzüne bakıyor ve bakışlarını Mick'e geri çeviriyor. Öfkeden buz kesmiş durumda. Kitaptaki fotoğrafı ve Alice'in onu nasıl sevdiğini düşünüyorum. Kadın, Mick'in ona

vadettiği bir şeyi istemişti. Bir zamanlar inandığı bir şeyi. Kalmasını ve bu küçük kıza bir şeyler vermesini sağlayan bir şeyi.

"Artık her şey çok açık. Ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum." Ürkütücü bir sakinlikle konuşuyor. "Şef'le birlikte tren istasyonuna gitmeliydim. Boston'a gidip bebekten kurtulmalıydım. Her şey olabilirdim. Üniversiteye gidebilirdim. Ama sana inandım ve sen de bana söz verdin. Buralardan gideceğimizi söyledin. İstediğim tek şey buydu. Hastings'ten defolup gitmek! Ama sen korkağın ve yalancının tekisin."

Ormana ölüm sessizliği hâkim. Av tüfeği olan adam ve kızım bu hikâyeyi dinleyen birer heykel gibiler. Ve Alice, nasıl da ağlayıp yüzünü annesinin yanına gömüyor.

Daisy kendini toparlıyor. Suratı tıpkı Alice'inki gibi değişiyor. Ânında.

Bunu izleyen saniyeler bulanık. Beni afallatıyor.

Önce sözler.

"Eh, her şey bitti, şimdiyse bunu temizlememiz gerek."

Sonra silah sesi duyuluyor. Mick'e tek el ateş ediyor ve hedefi tam on ikiden vuruyor.

54

ON YEDİNCİ GÜN

"Daisy!" diye bağırdı Booth ona. Nic başının döndüğünü hissetti. Elini ağaca dayadı.

Reyes yerdeydi. Gözleri açıktı. Bedeniyse hareketsiz. Ölmüştü.

Küçük kız şimdi çığlık atıyordu. "Hayır!"

Daisy kızın suratına tokadı geçirdi.

"Kes şunu! Beni duyuyor musun? Annenin şimdi işleri yoluna koyması gerekiyor."

Silahı Booth'a çevirdi. Booth, kolları titremesine rağmen av tüfeğini kadına doğrulttu.

"Bırak onu," dedi kadın ona.

Ancak bütün vücudu titremeye başlasa bile Booth av tüfeğini bırakmadı.

"Roger, bir düşün. Neler olduğunun farkında mısın? Bunca zamandır buradayız. On yıldır. Burnunun dibindeydik. Ormanda o evde yaşıyorduk. Dolandırıcılık yapıyorduk –yollarda, kumarhanede, her şey çok kolaydı– ve bu kızı büyütüyorduk. *Senin* kızını. Öldüğü için mutlu olmadığını söyleme bana."

Booth güçlükle nefes alıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sana o şeyleri söylediğinde onun ölmesini istedin, değil mi? Az önce seni hiç sevmediğimi söylediğinde hani? Senin bebeğini doğurmayı istemediğimi söylediğinde? Yalan söylemiyordu. Ondan kurtulacaktım. Ama Reyes için tuttum. Büyük bir adam olduğunu sandığım için tuttum. Ona senin bebeğini verdim."

Daisy güldü.

"Az önce o tetiği çekmek istedin ama çekemedin. İşte bu yüzden seni asla sevemedim."

Nic ağacın arkasına doğru ilerledi. Küçük kız, yüzü şişmeye başlarken bile annesinin kavradığı elini sertçe çekiştirdi.

Sonra birden Booth silahı kaldırdı ve daha yükseğe doğrulttu. Daisy'nin kafasına nişan aldı.

"Tüm bunları neden yaptı? Molly Clarke'ı kaçırıp kızını buraya neden çekti?" diye sordu Booth.

"Ona kendin sormanı söylerdim ama o tren kaçtı artık," dedi Daisy, sonra devam etti, "Dediğim gibi, çünkü onu sonsuza dek terk etmiştim. Onu daha önce de bırakıp gitmiştim, hem de birçok kez, ondan, bu durumdan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda." Hemen sonra kızına baktı. "Ama bu sefer geri dönmedim. Artık onu görmeye dayanamıyordum. Tüylerimi diken diken ediyordu. Her gece odama girip yatağıma giriyordu. Alice'le uyumayı bile denedim, değil mi? Alice bunu hatırlıyorsun, değil mi? Bizimle nasıl yatağa girdiğini?"

Küçük kız başıyla onayladı, tüm yüzü kıpkırmızı olmuştu, titriyordu.

"Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Gittiğin her yerde seni takip eden bir yavru köpekle yaşamaktan farksızdı. On yıl olmuştu. Ben üzerime düşeni yaptım ve yine de ortada servet falan yoktu. Daha iyi bir hayat yoktu, hâlâ babamın beni dövdüğü ve annemin beni aç bıraktığı bu yerdeydim! Bir saniye daha kalmayacaktım."

Booth bir adım daha yaklaştı.

"Peki neden şimdi geri döndün?"

Daisy de bir adım daha yaklaştı, Reyes'in silahını Booth'a doğrultmuştu.

"Çünkü kendini tüm bunlara bulaştırdı." Silahı hızlı bir şekilde Nic'e doğru salladı, sonra tekrar Booth'a nişan aldı. "Evde kıza göz kulak olmak için kameralarımız var. Hâlâ olan biten her şeyi görüyorum. Neler olduğunu biliyor musun? O kadın kızı-

nın kafasına girdi. Günlerdir izliyorum. Bugün onu öldürmeye çalıştılar. Peki sonra? Ondan kurtulduğuma ve herkes başka bir yerde olduğumu düşündüğüne göre güzel bir hayata başladım. Buna ihtiyacım yok – insanların beni tekrar aramasına ihtiyacım yok."

Nic ne anlama geldiklerini düşünerek her kelimeyi dikkatle dinledi. Annesi Reyes'i öldürmeye çalışmıştı. Hem de bugün! O yaşıyordu.

"Peki şimdi ne olacak, Daisy?" diye sordu Booth. Sakinleşiyor gibiydi, netlik sinirlerini yatıştırıyordu. Kadını konuşturmaya devam etmek istiyordu. Kızı elindeydi. Ve bir silah tutuyordu.

Daisy durumu inceledi. Reyes yerde ölü yatıyordu. Nic ağacın arkasındaydı. Booth silahını kafasına doğrultmuştu.

"Pekâlâ, bir bakalım. Kulağa şu nasıl geliyor? Reyes ben kaçabilene dek beni on yıl esir tuttu. Sonra Molly Clarke'ı kaçırdı. Sonra kızını da kaçırabilmek için onu buraya çekti. Şef Watkins durumu araştırmaya geldi ve Reyes onu vurdu. Kızımı kurtarmak için geri döndüğüm gün onu elma tohumlarıyla zehirlediler, ben de onu ormana kadar kovaladım, silahını aldım ve onu vurdum. Ne yazık ki diğer esirleri çoktan öldürmüştü."

Booth korkmuş ama kararlı görünüyordu. Nic artık her şeyin küçük kızla ilgili olduğunu fark etti. Booth'un küçük kızı. Uğruna savaşacağı bir şey vardı.

Nic'e seslendi. "Koş!"

Nic tereddüt etti ama sonra ormana fırladı. Daisy ateş etti ama isabet ettiremeyeceği kadar çok ağaç vardı.

Nic ağaçların arasından geçerken Daisy'nin çığlığını duydu.

"Seni öldüreceğim!"

55

ON YEDİNCİ GÜN

"Seni öldüreceğim!" diye bağırıyor Daisy. Av tüfeği olan adam şimdi beş metreden fazla uzakta değil.

Çocuğumun kaçışını izliyorum. Gözden kaybolana dek onu izliyorum ve rahatlama ve sevinç dolu bir kahkaha patlatmak istiyorum.

Sirenleri duyuyorum. Bizi buldular.

Daisy'nin yüzü değişiyor. "Bak, gördün mü? Şimdi gitmem gerek. Bu saçmalığı tekrar yapmalıyım. Kaybolmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Yok öyle bir dünya. Kımıldama," diyor.

Daisy şaşırmış görünüyor.

Ama artık çok az zamanı var.

Alice'i önüne çekiyor. İnsandan bir kalkan olarak kullanıyor. Öz kızını.

Silahını çevirip kızının kafasına doğrultuyor. Şakağının yumuşak etine sertçe bastırıyor.

Alice ağlamaklı bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?"

Adam bu çocuğun annesinin, çocuğunun annesinin, kendisine doğru ilerlemesini hayretler içinde izliyor.

"Silahı bırak ve bizi geldiğin yoldan ormana götür. Hana. Sonra da bize bir araba ver. Yoksa yemin ederim, kafasına sıkarım."

Adam bu sözlerin tıpkı benim içime işlediği gibi onun ruhuna işlemesine izin verirken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gidecek başka hiçbir yerleri yok.

Adamın elleri titrese de silahı sabit tutuyor. Daisy'nin parmağının emniyet mandalını geri çekmesini izliyorum. Tık sesini duyuyorum. Daisy biliyor –hissedebiliyorum– adamın o av tüfeğini ateşlemeyeceğini biliyor. Onun ölmesini istese de kızını vurmaktan korkarak sürekli bir iç çatışma hâlinde orada duracağını. Tetiği önce onun çekmesinden korkarak öylece dikileceğini. Daisy ne söylerse harfiyen yapacağını ve sonra özgür olacağını biliyor.

Yine oradayım, beş yıl önce, sokağımın köşesini dönüyorum. Hemen garaj yolumuza çıkan köşeyi. Bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyorum. Aslında her şeyin yolunda olduğunu –Nicole'ün sadece ergen bir genç gibi davrandığını– öğrendiğimde öfkemin su yüzüne çıktığını hissedebiliyorum. İki elim direksiyonda, iki gözüm de yolda. Evimin içinde neler bulabileceğime dair düşünceler geziniyor kafamda.

Ayaklarımın ilerlediğini hissediyorum. Ellerimde ağır bir kayanın varlığını. Gözlerin çevrildiğini hissediyorum.

Ama beş yıl öncesindeyim. Köşeyi dönüyorum, bir anlık bir şey görüyorum. Ne o? Aniden yola, arabamın önüne ne çıkmış olabilir ki?

Bir çatırdama duyuyorum. Ve bir çığlık. Ellerim sızlıyor.

Tekrar oradayım. Ayağım frene basıyor, ellerim direksiyonu çeviriyor. Yeterince sert bir şekilde yapıyorum bunları. Hepsi yeterince sert. Döndüğümde, Annie'nin diğer tarafta güvende olduğunu görüyorum.

Bacaklarımı kavrayan kolları hissediyorum. Küçük kolların sıkıca sarıldığını.

Aşağıya baktığımda Alice'in kendini bırakmış ağladığını görüyorum. *Annie değil. Alice.*

Aşağıya baktığımda Daisy'yi ayaklarımın dibinde bilinçsizce yatarken görüyorum. Kaya hâlâ elimde.

Adam şimdi bize doğru koşuyor.

Sirenlerin durduğunu ve garaj yolundan sesler geldiğini duyuyoruz.

"Buradayız!" diye bağırıyor adam karşılık vererek. "Aşağıdayız!"

Alice daha çok ağlıyor. Kayanın yere düşmesine izin verip onu kollarıma almak için eğiliyorum. Bütün varlığını vücudumun etrafına sarıyor ve onu sıkıca kucaklıyorum.

"Her şey yolunda," diyorum.

Nicole şimdi ormandan çıkageliyor. O beni görüyor, ben de onu. Ve bir sevgi okyanusunda süzülüyorum âdeta.

Müthiş, neşe dolu bir sevgiden ibaret.

"Her şey yolunda," diyorum tekrar.

Ve kendi kendime düşünüyorum, belki de öyledir.

56

YEDİ AY SONRA

Hastings Geçidi'nden dönmek kolay olmamıştı.

Nic arabayı kullanmakta ısrar etmişti. Yolu bildiğini söylemişti. Ama sebebi bu değildi. Bu dönüş, bu yol, bu kasabayla ilgili her şey yatağının altında bekleyen bir canavara dönüşmüştü. Geçmişe dair görüntüler kâbuslarına giriyordu. Koşarken gözünün önüne geliyor, yolun ortasında durup kalmasına neden oluyordu. Nefesini kesiyordu. Hana, çite ya da ormana dair görüntülerdi bunlar.

Yüzleşmesi gerekiyordu. Yatağın altına bakıp orada hiçbir şey olmadığını görmesi gerekiyordu. Oranın sadece bir kasaba olduğunu ve onları dehşete düşüren insanların artık ölü ya da hapiste olduğunu.

Gas n' Go'yu geçerken annesi omzunu kavradı.

"İyi misin?" diye sordu fakat gözleri benzin istasyonundaydı. Tüm bunların başladığı yerde.

Jared Reyes, Woodstock'taki o yazdan sonra Daisy Hollander'ı Hastings'e kadar takip etmişti. Kampın mutfağında çalışıyordu. Worcester'daki teşkilattan ayrıldıktan sonra girdiği bir sürü garip işten biriydi.

Sonra Hastings'te, hanın arkasındaki mülkün sahibi olan şirketin –bir akıl sağlığı tesisi inşa etmek isteyen ancak kasabalıların protestoları yüzünden vazgeçen yatırımcıların– güvenliğini sağlayan bir iş bulmuştu. Bu şirket aynı zamanda Gas n' Go'nun

da sahibiydi. Reyes istasyondaki güvenlik kameralarını izliyor ve bir zamanlar Ross İlaç'ın parçası olan mülk ve binalarla ilgileniyordu. Watkins onu kanatlarının altına aldıktan sonra bile hedeflerini saptamak ve dolandırıcılık yapmak için bu pozisyonları kullanmıştı.

Nic gülümseyip başını hafifçe öne doğru salladı. Yolun iki tarafında uzanan bakımsız mısır tarlalarını geçerek inişli çıkışlı yolu aşarken midesi düğümlenmiş olsa da annesine, "Ben iyiyim," dedi. Ama bu sefer farklıydı. Hava sıcaktı. Güneş parlıyordu. Onlar kasabaya girerken ağaçlar yeşil yapraklarla kaplıydı.

Bayan Urbansky onları karakolun kapısında karşıladı. Nic'i kollarına aldı, sonra annesine de aynısını yaptı.

"Ah!" dedi. "Ne güzel bir manzara!"

Arkadaki ofisinden Şef Watkins çıkageldi. Onlara, özellikle de annesine minnetle baktı. Molly Clarke o gün hayatını kurtarmıştı.

"Harika görünmüyorlar mı?" diye yorum yaptı Bayan Urbansky.

Nic yeniden gülümsemeyi başardı. Nasıl göründüklerini hiç düşünmemişti. Hem de hiç. Annesi saçlarının doğal kestane rengine dönmesine izin vermişti. Aynı zamanda kısa kestirmiş ve gardırobunu değiştirmişti. Etekler, bol üstler ve içinde kendini rahat hissettiği ne varsa onu giyiyordu. Annie ölmeden önce böyle giyinirdi. Sanki benliğini geri kazanıyor gibiydi, her adımda küçük bir parça.

Ve Nic kendisinin tamamen aynı göründüğünü düşünüyordu. Hâlâ koşuyordu. Saçını ve kıyafetlerini değiştirmemişti. O şeyler onun için önemli değildi. Babası ona yüzünün aydınlandığını söylemişti. Ardından gelmesi gereken kelimeyi söylememek için kendini tutmuştu – *yine, yüzün yine aydınlandı.* Ama Nic ne demek istediğini biliyordu.

Watkins onları ofisine götürdü ve masasının karşısına oturdular. Nic'in gözünde şimdi yeni bir anı canlandı. Hastings'e döndüğü ilk güne geri döndü. Adamın kısa kollu üniforması. Göğsündeki rütbe yamaları. Mavi kravat.

Ama bugün, annesini bulmakla ilgili değildi. Bugün, kesin kararla ilgiliydi.

"Buraya gelmeniz büyük incelik," dedi adam.

Tek durakları burası değildi. Annesinin bir saatten kısa bir süre içinde katılması gereken ikinci bir buluşması vardı.

"İyi oldu," dedi annesi. "Bence gerekliydi."

Watkins bunların hiçbirinden tam olarak emin değilmiş gibi başını eğdi. Ama şimdi burada olduklarından, davadaki gelişmeleri bildirmek için elinden geleni yapmaya istekli görünüyordu.

"İfadesini okudunuz mu?" diye sordu Watkins.

Daisy Hollander, Jared Reyes'i öldürdüğü için adam öldürme suçunu kabul etmişti. Ama hepsi bu kadardı. O ayın ilerleyen günlerinde duruşması vardı ve daha hafif bir ceza alma isteğinin bir parçası olarak mahkemeye bir ifade sunmuştu.

"Yalanlarına inanan var mı?" diye sordu Nic. "Kendini savunma konusunda söylediklerine?"

Daisy'nin hikâyesi özenle hazırlanmıştı. O yaz kampından sonra Reyes onu Hastings'e kadar takip etmişti. Daisy onu hatırlamamasına rağmen Reyes ona kafayı takmıştı.

İfadesinde söylediği buydu ancak her biri artık yetişkin kadınlar olan kamptaki diğer kızlar da ifade vermeye başlamışlardı; Daisy ve Reyes'in tüm yaz boyunca birlikte olduklarıyla ilgili ifadeler. Daisy'nin gece gizlice onunla buluşmak için kulübelerinden sıvışmasıyla ilgili ifadeler.

Daisy tüm bunları reddetti.

Onun anlattığına göre Reyes onu Hastings'e kadar izlemiş ve takip etmiş. Korktuğu için bundan kimseye bahsetmediğini söylemiş. Roger Booth'a âşık olduğuna ve onunla kalıp evlenmeyi planladığına ama Reyes'in buna karşı çıktığına yemin etmiş. Onu kaçırdığına ve on yıl boyunca o evde tutsak ettiğine. Sonunda kaçmayı başarmış ve Reyes polis olduğu için korkarak saklanmış. O gün de Alice'i kurtarmak için geri gelmiş.

Reyes'i yıllarca süren istismar ve esaretten kaynaklanan bir dehşet –öfke ve dehşet– ânında öldürmüş. Bu durumu, şiddete

maruz kalan eş sendromuyla karşılaştırıyorlardı. O anda meşru müdafaa olmamış olabilirdi ancak esir olarak geçirdiği yılların patlamasıyla haklı çıkarılmıştı.

Watkins soruya cevap vermeden önce dikkatlice düşündü. Hikâyesine inanan var mı?

"Orası biraz karışık," dedi. "Şimdi ortaya çıkan ve Reyes'in çevirdiği dümenleri, onlara neler yaptığını anlatan onca insandan bir tanesi bile Daisy'nin kim olduğunu çıkaramadı. Olayın perde arkasında kalmaya çok dikkat etmiş. Reyes'in hurdaya dönmüş kamyonetini evin arkasında buldular, Daisy'ye ait hiç parmak izi yok. Ve o gün ormanda hepinizin gördüğü o şeyler -Reyes'in tutsağı değil, suç ortağı olduğunu itiraf ederken duyduklarınız– bunları, kontrolü geri almak ya da onu manipüle etmek için söylediğine tanıklık etmeye istekli uzmanları var. Yıllarca süren esaretin aklını karıştırdığına tanıklık etmeye hazırlar."

Nic, uzmanlar ve onların vaka incelemeleri hakkında her şeyi biliyordu. Bu koşullar altında onlardan beklenebilecek şeyleri yapmayan veya söylemeyen, tacize uğrayan, dövülen ve tutsak tutulan kadınlar. Daisy çocukken evinde şiddet görmüştü. Sonra da Reyes onu esir almıştı. Sonuç olarak, yaşadıkları cezai ehliyeti olmadığı –deli olduğunu– savunulacak raddedeydi.

Yine de Daisy'nin o ormanda söyledikleri öylesine söylenmiş şeyler değildi.

"Peki ya not?" diye sordu Nic şimdi. "Booth'a yolladığı o mektup ve kız kardeşine gönderdiği mesajlar?"

"Reyes'in ona zorla yazdırdığını iddia ediyor. Gördüğün gibi, kılıfını uydurmuş. Kumarhanede, annenin kredi kartından tahsil ettiği odada annenin yazısını taklit etti. Adam kaçırmayı planlamakta ve izlerini örtmekte oldukça usta olduğunu kanıtladı."

Nic gram tatmin olmamıştı. Annesini bulduktan sonra olayların gelişme biçimine duyduğu öfkenin boyutunu yeni yeni hissetmeye başlamıştı.

Eksik parçaları sıralamaya başladı.

"Peki ya kız kardeşi? Veronica? Adli tıp Daisy'nin parmak izlerini ve saçlarını evin her yerinde buldu... ve o ceketi aynı gün onun evinde gördüm."

Watkins'in daha fazla bahanesi vardı.

"Ama kaç yaşında olduklarını bilmiyorlar ve Daisy ceketi açıkladı. O sabah ilk kez kız kardeşini görmek için eve uğradığını söyledi... Kızını kurtarmaya giderken."

Nic devam etti.

"Ama yıllar boyunca onu gören tanıklar... Bir kuş kadar özgürken hem de! Üç farklı eyalette! Bunca zamandır istediği gibi gelip gidiyordu! Ve telefonunda o kameraların uygulaması vardı. Onun suç ortağı değilse, Reyes neden ona erişim izni versin ki? Farklı bir resim çizen çok fazla parça var!"

Başka bir ses araya girdi.

"Nicole," dedi annesi. Ses sakin ve kararlıydı. "Alice'i unutuyorsun."

Nic başını eğdi. *Alice.*

Reyes'in annesini hedef almasının sebebi. Anneye ihtiyacı olan kız.

Alice'e Daisy Hollander'ı ziyaret izni verilmişti. Sosyal hizmet uzmanları bunun onun için iyi olacağını, o ormanda olanları bir tür bağlama oturtmasına yardım edeceğini düşünmüşlerdi. Bu ziyaretlerden sonra Alice savcıya Daisy Hollander'ın söylediği her şeyi destekleyen bir dizi olay anlatmıştı. Hepsi yalandı. Parmaklıklı metal kapıdan, arka odadan ve tahtalarla kapatılmış pencereden bahsetmişti. Molly Clarke'ın başına gelen her şeyin gerçek annesinin başına geldiğini söylemişti. Daisy Hollander'ın.

"Ona neden inandıklarını hâlâ anlamıyorum," dedi Nic.

Watkins cevapladı. "Tekrar söylüyorum, bu tamamen savcının takdirine bağlı. Annene yaptığı şeylerin aynısını Daisy'ye yapmadığını kim, nasıl kanıtlayabilir ki?"

Gerçek şuydu ki kimse kanıtlayamazdı. Onu farklı şehirlerde gören tanıklar, gördükleri kadın hakkında yanılmış olabilirlerdi. Kamptaki kızlar kıskanıyor ya da olayları yanlış hatırlıyor ola-

bilirdi. Ve Veronica kız kardeşine asla sırtını dönmezdi. Daisy muhtemelen çevirdikleri dümenlerden gelen parayla yıllardır ona destek oluyordu.

Nic'in elindeki tek şey, o ormanda gördükleri ve duyduklarıydı. Olay sadece sözler değildi, Daisy'nin onları söyleme biçimiydi. Ve kahkahaları. Daisy Hollander o gün öz kızını öldürmeye hazırdı. Reyes'in kurbanı olma ihtimali yoktu.

"İşte bu noktadayız," dedi Watkins. "Ceza alacak. Cinayetin bedelini ödeyecek. Belki hak ettiği şekilde değil ama hiç yoktan iyidir."

Sonra bir duraksama, bir iç çekiş. Ve...

"Başka bir şey daha var ve sana bizzat söyleyebilmek için bugüne kadar bekledim."

"Ne?" diye sordu Nic. "Başka ne olabilir?"

Watkins önlerine bir klasör koydu. Nic klasörü açtı. İçinde üç fotoğraf vardı. Biri kumarhanedeki güvenlik kamerasından alınmıştı. İkincisi, bir tür şantiyede toprağa kazılmış bir çukurdu. Üçüncüsüise el yazısıyla yazılmış, yarım kalmış bir notun kopyasıydı.

Watkins açıkladı. "Daisy'nin avukatları bir dedektif tuttu. Kumarhanedeki görüntülere baktılar ve bunu buldular. Kayıt masasındaki adamın resmini. Beyzbol şapkalı adamı görüyor musun? Oduncu gömlekli? O, Reyes. Üzerindeki kıyafetler evde bulundu."

"Yani odayı annemin kartıyla tutan kişinin Reyes olduğunu kanıtlayabilirler mi?" diye sordu Nic.

"Ve Daisy olmadığını. Olay da bu. Reyes'in tek başına hareket ettiğini kanıtlıyorlar."

"Peki bu ikinci fotoğraf? Yerdeki çukur?" diye sordu annesi.

Watkins duruşunu dikleştirirken uzun bir duraksama yaşandı. "Bazı işçiler bulmuş ve eyalet polisiyle irtibata geçmiş. Laguna Yolu'nun üzerindeki terk edilmiş bir binanın yakınında açılmış bir çukur. Bir ceset için yeterince büyük bir çukur. Daisy'nin avukatları Reyes'in onu öldürüp cesedini gömebilmek için kaz-

dığını iddia ediyor. Reyes'in evinde bir kürek bulmuşlar. Toprak eşleşti."

Hayır, diye düşündü Nic. O çukur bunun için kazılmamıştı ve üçü de bunu biliyordu. Daisy çoktan gitmişti. Reyes, o çukuru Nic'i eline geçirdikten sonra annesini gömmek için kazmıştı.

Annesinin derin bir nefes aldığını duydu ama aldığı hava bir an sonra ciğerlerini terk etti. Az önce kendi mezarını görmüştü.

"Ve bu," dedi Watkins, "bu not evdeydi. Araştırmasını – kâğıtları, kayıtları ve resimleri– buldukları bodrumda. Görünüşe göre sahte bir not yazmaya başlamış. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Nic ilk iki satıra baktı. "Bu benim el yazım," dedi. Kelimeleri yüksek sesle okudu. "Çok üzgünüm, baba ve Evan. Ama Annie'ye ve şimdi de anneme ne yaptığımı bilerek yaşayamam. Uzun zamandır köprüyü düşünüyordum.'"

"Nic?" dedi annesi şimdi ona dikkatle bakarak. "Bunu sen mi yazdın?"

"Hayır ama bunları ona ben söyledim. Ona Annie'nin öldüğü gün ve o sabah sana söylediklerim hakkında ne kadar suçlu hissettiğimi anlattım."

"Peki bu köprü muhabbeti ne?" diye sordu Watkins.

Nic tereddüt etti. Bunları annesinin önünde söylemek istemiyordu. Ama yine de açıkladı. "Ona bazen şehir merkezindeki köprüden atlamayı düşündüğümü söylemiştim. Bana bu durumdan başka birine bahsedip bahsetmediğimi sordu ve ona bahsettiğimi söyledim. Danışmanıma bahsettiğimi söyledim."

Watkins başıyla onaylayarak öne eğildi. "İntihar süsü vermeyi planlıyordu. Bu notu bir yere koymayı. Belki de çantanı köprüde bırakmayı."

"Ve akıntılar yüzünden kimse vücudumun neden bulunamadığını merak etmeyecekti."

"Seni orada tutacaktı. O evde."

Annesi elini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Sanırım yeterince şey biliyoruz. Bence bu kadarı yeter. Te-

şekkür ederim, Charles," dedi annesi. Bedeni bir ürpertiyle sarsılırken bile kibarca gülümsüyordu.

Nic resimleri klasöre geri itti ve Watkins'e doğru kaydırdı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Nic ona.

Watkins başıyla onayladı. "Şimdilik." Bir nefes alıp verdi. Avuçlarını masanın üzerine koydu.

"Hâlâ gitmek istiyor musun, Molly? Onu görmeye?"

Arabayla Hastings Hanı'na kısa bir mesafe katettiler.

Nic park etti. Kontağı kapadı. Şef Watkins'in kamyoneti tam arkalarındaydı.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu annesi.

"Gelemem, anne. O kıza bakamam."

Annesi başıyla onayladı.

"Anlamıyorum," dedi Nic. Kendine hâkim olamadı. "Neden ondan nefret etmiyorsun? O evde sana yaptıklarından ve şimdi de annesine yardım etmek için yalan söyledikten sonra?"

Uzun bir duraksama oldu ve sonra aniden annesinin bütün bedeni yumuşayıverdi. Gözleri lokantaya ve yüzü şimdi büyük cam pencereye yapışmış olan küçük kıza çevrilmişti.

"O sadece bir çocuk, Nicole."

Nic eğildi ve başını annesinin omzuna dayadı.

"Bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Nic ona.

Annesi Nic'in alnını öptü. "Neyi bilmiyorum?"

"Ne kadar harika bir anne olduğunu."

57

YEDİ AY SONRA

Kızımı alnından öpüyorum. Gülümsüyorum ve benden uzaklaşmasını izliyorum. Caddenin karşısındaki bir bara doğru yürüyor. İçki içmek için değil, bir adamla buluşmak için. Bir kez olsun iyi bir adamla. Gelecekte daha fazla iyi adam olacağını ummuyorum. Olacağından eminim.

Arabadan inip lokantaya giriyorum. Şef Watkins hemen arkamdan geliyor.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Tek anım o gece yanından arabayla geçtiğim. Fırtınanın çıktığı gece.

İçeride bizi bekliyorlar. Roger Booth. Aileyle ilgilenen sosyal hizmet uzmanı.

Ve Alice.

Ah, bu günü nasıl da hayal ediyordum. Bu günden nasıl da korkuyordum. Alice'le ilgili kâbuslar gördüm, elleri tenimi okşuyordu. Sahte gözyaşları. Suratları. Ve onu özledim. İçindeki çocuğu.

Bana karşı çelişkili hisler beslemiyor. Bunu şimdi, restoranın sedir koltuğundan atlayıp kollarıma koşarken görüyorum. Ona sıkıca sarılıyorum. Tıpkı az önce Nicole'ü öptüğüm gibi alnını öpüyorum.

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Uzun süre de bileceğimi sanmıyorum.

Koltuklara yürüyorum. Herkes ayağa kalkıp beni sıcak bir şekilde karşılıyor. Roger, kızını bulup hayatını kurtardığım için minnettar. Şef Watkins ise onu sokaktaki bir köpek gibi ölüme terk etmediğim için. Arabasını alıp oradan uzaklaşabilirdim. Ama orada kaldım ve şimdi, kanamayı durdurduğum için hayatta olduğunu söylüyorlar.

Kanamayı durdurmuşum. Fena değil sanırım.

Nedense kendimi minnettarlıklarına layık hissetmiyorum.

Oturuyoruz, yaşanan olaylardan bahsederken hepimizin gözleri yaşarıyor. Alice diğer çocuklarla birlikte okula başladı ve gayet iyi gidiyor. Her derste ileri seviyede ve bu, o sapkın insanların sayesinde.

Yine de onda başka ne gibi etkiler bıraktıklarını merak ediyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Alice, Mutlu Surat'ını takınıyor. "Harika!" diyor. "Yeni okulumu ve yeni arkadaşlarımı seviyorum. Meğerse alerjim yokmuş, tabii kediler dışında, ama köpeklerim olabilirmiş. Ve istediğim zaman dışarı çıkabiliyorum."

Gülümsüyorum. "Bu çok güzel bir haber."

Durumu iyiye giden bu küçük kız için hepimiz çok mutluyuz.

Bana zorla süt içiren ama sonra beni serbest bırakan bu küçük kız için.

Annesinin onu büyüten adamı vurmasını izleyen, sonra aynı silahı kafasına dayadığını hisseden.

Şimdi onun için yalan söyleyen.

İşte o küçük kız için.

Patates kızartması yiyip kola içiyoruz. Sosyal hizmet uzmanı bizi hayat ve ileriye bakma hakkında verimli bir tartışmaya yönlendiriyor. Gelmeyi kabul ettiğimde, bana Alice'in iyi olduğumu görmesinin önemli olduğunu söyledi. Artık normal bir hayat sürdüğümü görmesinin. Orada sadece iki hafta geçirmiş olsam bile, o evde benzer bir deneyimi paylaştığımız için rol model olmam gerektiğinden bahsetti.

"Tekrar çalışmaya başladım," diyorum. Bu doğru. Öğrencilere özel fen bilimleri dersi vermeye başladım ve sonunda öğretmenliğe geri dönebileceğimi umuyorum.

"Ve oğlumun üçüncü senesi bitmek üzere. Zaman nasıl da hızlı geçiyor!"

Onu o okulda tutmak bizi mahvediyor. Bizi bu kasabaya bağlayan o okulda. Kalmak Evan'ın tercihiydi.

Ama oraya giderken uzun yoldan gidiyoruz. Ve onu her gördüğümde, ona yapabileceği hiçbir şeyin onu terk etmeme neden olmayacağını hatırlatıyorum. Hiçbir zaman. Çünkü o yeterli. O fazlasıyla yeterli. O benim her şeyim. O ve Nicole.

Ayaklarımın beni onlardan uzağa götürdüğü fırtınadaki o andan asla söz etmeyeceğim. Çekip gittiğim o andan.

Şimdi buradayım. Biz buradayız.

Biz. Bu son zamanlarda daha çok kullanmaya başladığım bir kelime. Evan'ı okula götürürken John ve ben birlikte gidiyoruz. Benimle gelmek için işten izin alıyor. Beni tekrar kaybetmek istemiyor. Onun bunu anlaması ve benim de buna inanmam için bu korkunç deneyimi yaşamamız gerekmesi ne kadar garip.

Kurtulduğumdan beri her geçen gün daha çok hissediyorum. John'a olan sevgim o görünmez çizgiyi yavaş yavaş aşıyor. O noktaya ulaşmadı. Ama artık imkânsız da değil. Bunu hissedebiliyorum. O da hissedebiliyor.

Ben yatağımızda onun yanına yatana dek gözlerini yummuyor. Ve bazen yanına kıvrılıyorum.

Nicole'e gelince, onda daha keskin değişiklikler söz konusu. Gelecek sonbaharda üniversiteye başlayacak. Yas destek seanslarıma benimle birlikte katılıyor. Evet, oradan ayrıldığımız anda herkesle alay ediyor, söylediklerivle ve hatta her zaman nötr bir tonda söyleyiş biçimleriyle. Onlara duygusal robotlar diyor. Odaya hepsinin *palavracı* olduğunu haykırmak istediğini söylüyor. Belki de haklıdır. Ama yine de geliyor. Ve bazen sonrasında akşam yemeği yiyoruz.

Bazen Hastings'teki orman hakkında konuşuyoruz. Bazen gelecek yıl ne okuması gerektiği ya da hangi dersleri verebileceğim hakkında konuşuyoruz. Hatta bazen kahkahalarla gülüyoruz, her ne kadar ardından sık sık gözyaşları gelse de.

Gözyaşlarına aldırmıyorum. Kendiminkilere aldırmıyorum.

Bunu Jared Reyes'e mi borçluyum? Ailemize yaptığı korkunç şeylere? Beni kaçırdı, evet. Ama beni onun bile olmayan bir çocuğa bakmam için kaçırdı. Kendi annesinin bir saniye bile düşünmeden terk ettiği o çocuğa bakmam için kaçırdı. Kafasına silah dayayan annesinin. Bazen bir an için gözümün önüne geliyorlar. Reyes ve Alice'in görüntüleri. Alice'i yağmurda taşıması. Onu güldürmesi. Alice'in ona her çocuğun kendisini seven ebeveynine baktığı gibi bakması.

Sonra beni mutfak zeminine yapıştırdığını hissediyorum. Güçlü ellerinin beni karanlık odaya sürüklediğini. Bana Nicole'den bahsederken suratımı okşayan sıcak nefesini. Beni öldürüp onu kaçıracaktı.

Şimdiyse ailem iyileşiyor. Alice yaşamını sürdürüyor.

Grinin o kadar çok tonu var ki bazen hayat uzun, güzel, bulutlu bir günmüş gibi geliyor.

Sohbet devam ediyor ve sonra yavaşlıyor. Sosyal hizmet uzmanı Alice'e dönüp, "Ona hediyeyi şimdi vermek ister misin?" diye soruyor.

Alice başıyla onaylıyor. Çekingen Surat beliriyor ve bu, omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayılmasına neden oluyor.

Grinin tonları.

O sadece bir çocuk.

Kucağına uzanıp masaya iki plastik bebek koyuyor.

Midemin kasıldığını hissediyorum. Şiddetli bir kusma dürtüsü duyuyorum.

Suzannah adını verdiği bebeği alıp bana uzatıyor.

"Beni hiç unutmaman için bu bebeği almanı istiyorum."

Şimdi gözlerinden yaşlar boşanıyor. Gerçek gözyaşları. Ve kendi gözlerimin de dolduğunu hissediyorum.

Kendimi zorlayarak elimi masanın karşısına uzatıp bebeği alıyorum. Derimi yaktığına yemin edebilirim ama yine de alıyorum.

Onu alıyorum ve saçlarını düzeltiyorum.

TEŞEKKÜRLER

Çocuğunu kurtarmak için parmaklıklı bir odadan kaçmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, bu kişi annem Terrilynne Kempf Boling'dir. Bize yenilgiyi asla ama *asla* kabul etmeme konusunda öğrettikleri Molly Clarke'ın bölümlerinin her birinde aklımdaydı ve şimdiye kadar yaptığım her cesur hareketin de ardında onlar yatıyor. Biz küçükken başımızı beladan kurtarmak için sık sık başvurduğu ve şimdi hepimizin içinde yer etmiş olan zihinsel ve ruhsal azmine minnettarım. Teşekkür ederim, anne.

Temsilcim Wendy Sherman'a olan derin minnettarlığımı ifade etmeye çalışsam kelimeler kifayetsiz kalır. Kariyerimi geliştirmeye ve hem sağlam bir danışmanlık hem de muhteşem bir rehberlik yapmaya yönelik sarsılmaz, bitmez tükenmez, 7/24 ve 365 gün aralıksız özverin için teşekkür ederim. CAA'dan Michelle Weiner ve Olivia Blaustein'a ve Jenny Meyer'a, eserlerim için her zaman yeni yuvalar bulduğunuz için teşekkürler.

St. Martin's Press ekibine, bu kitabı en başından beri savunduğunuz için teşekkür ederim. Özellikle de editörüm Jennifer Enderlin'e, beni ters köşeleri korurken aynı zamanda bu hikâyenin duygusal ve psikolojik yönlerine eğilmeye teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Satış, halkla ilişkiler ve pazarlama alanlarındaki yaratıcı ve yorulmak bilmeyen çabaları için Lisa Senz, Katie Bassel, Brant Janeway, Erica Martirano, Jordan Hanley, Naureen Nashid ve Sallie Lotz'a teşekkürler. Ve müthiş kitap kapağı için Olga Grlic'e teşekkürler!

Kız kardeşim Jennifer Walker'a ve Walker Drawas'taki ekibe, internetteki varlığımı katıksız bir marifet ve kusursuz bir tarzla hızlı bir şekilde başlattığınız için teşekkür ederim.

Kathleen Carter'a, beni bu kitapla kabul ettiğin ve haberi yaymak için yeteneğini konuşturduğun için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, elma çekirdeği zehirlenmesinden yas psikolojisine kadar kitabın daha teknik yönleriyle ilgili tavsiye almak için uzmanlara danıştım. Dedektif Christy F. Girard ve Dr. Felicia Rozek'e teşekkürler.

Harika notları için Callie Dietrick'e, her fikri dinleyip aynı bölümleri defalarca okuduğu için Pamela Peterson'a ve muhteşem internet sitem ve her zaman benim tarafımda olduğu için BookReporter.com'dan Carol Fitzgerald'a da teşekkür ederim.

Sürekli genişleyen aileme teşekkür ederim. Hayatımı neşe ve yazacak şeylerle dolduruyorsunuz. "Konseye"; harika dostluğunuz, düşünce sisteminiz ve ruhumu hafifleten kahkahalar için teşekkür ederim. Çocukluk arkadaşlarıma; geçmişimi koruduğunuz ve en önemli şeyi hatırlamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bir anne ile çocukları arasındaki bağ hakkında bir kitap yazmak benim için inanılmaz duygusal bir yolculuktu. Yazma serüvenim boyunca, kendi oğullarıma duyduğum sevginin derinliğine ve bu sevginin yarattığı savunmasızlığa dair müthiş bir aydınlanma yaşadım. *Sakın Peşimden Gelme*'yi yazarken bu ilişkilerin gücünü onurlandırmak için elimden geleni yaptım. Andrew, Ben ve Christopher, böylesi harika gençler olduğunuz ve bu serüveni benimle paylaştığınız için teşekkür ederim.

wendy walker, psikolojik gerilim romanları *Her Şey Unutulmadı*, *Gecenin Karanlığında* ve *Önceki Gece*'nin yazarıdır. Romanları yirmi üç dile çevrilmiş ve hem ulusal hem de uluslararası çoksatan listelerine girmiştir. Brown Üniversitesi ve Georgetown Hukuk Fakültesi'nden mezun olan yazar, finans sektöründe ve çeşitli hukuk alanlarında çalışmıştır. Travma ve psikoloji konusundaki bilgilerini, zorlayıcı ve kompleks karakterler yazmak için kullanmaktadır.

FIRTINALI BİR GECEDE MOLLY CLARKE HER ŞEYDEN KAÇTI

ARABASI EVİNDEN KİLOMETRELERCE UZAKTA TERK EDİL-miş hâlde bulunmuştu. Ardında bıraktığı notta, ailesinin onu aramasını istemediği yazıyordu. Hep öyle olurdu zaten. Kadınlar, sıfırdan başlama umuduyla ortadan kaybolurlardı. Peki ama ona aslında ne olmuştu?

Yol ortasında benzini bitmiş, sonra da adamın biri onu güvenli bir yere bırakmayı teklif etmişti. Ama kapılar kapandığında Molly korkunç bir yanlış yaptığından endişelenmeye başlamıştı.

İki hafta sonra kızı Nicole, arama çalışmalarının tekrar başlaması umuduyla annesinin en son görüldüğü küçük ve ıssız kasabaya dönmüştü. Kasabalılar anlayışlı ve yardımcı olmaya hevesliydi. Ancak sırlar bir bir ortaya dökülüp de Nicole'ü o geceyle ilgili gerçeklere yaklaştırdıkça, genç kızın etrafını saran tehlike çemberi de daralmaya başlayacaktı.

"Şaşırtmacası bol, tüyler ürperten bir hikâye."
—Newsweek

"Temposu bir an bile düşmeyen bir psikolojik gerilim."
—GMA.com

"Bir anne ile çocukları arasındaki bağa dair bu etkileyici anlatı, Walker'ın türün zirvesindeki yerini pekiştiriyor."
—Publishers Weekly (starred review)

Çeviren: Ceren Gürein
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387759
/yabanciyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com